

เรือนรัก

หัตถ์รัก
ม.15

เรื่อง : Bian Xiang
แปล : Liyuan
ภาพ : Leila

เรือนรัก
กัมภีร์มาร

Bian Xiang

*原著作名字：教主與瘋子 (jiao zhu yu feng zi)
Author：邊想 (bian xiang)
Chinese edition copyright @ Uei-Shiang 威向文化
Thai edition copyright @ The Reading Room Co., Ltd.
ALL RIGHTS RESERVED

เร้นรักคัมภีร์มาร
เรื่อง • Bian Xiang
แปล • Liyuan
ภาพปก • Leila

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ISBN : 978-616-7936-83-3

พิมพ์ครั้งที่ 1 : สำนักพิมพ์ ไทเชย์บุ๊क्स ในเครือบริษัท เดอะรีดดิ้งรูม จำกัด, ธันวาคม 2561

จัดทำโดย • สำนักพิมพ์ ไทเชย์บุ๊क्स ในเครือบริษัท เดอะรีดดิ้งรูม จำกัด

882/25 หมู่บ้านลอฟท์เลนลาซาล ถนนลาซาล แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพมหานคร 10260

เว็บไซต์ www.reading.co.th

โทรศัพท์ 02-170-7608 อีเมล orders@reading.co.th

กรรมการผู้จัดการ • กอแก้ว วานเฮ็คเกอ
ผู้จัดการทั่วไป • ศิริทิพย์ อารีบุญกุล
หัวหน้ากองบรรณาธิการ • มณัสวี ชื่นศิริกุล
บรรณาธิการภาษาจีน • เมียนเปา
ผู้ประสานงานฝ่ายผลิต • รังสิยา สัตนันท์ กัว
หัวหน้าฝ่ายขายและการตลาด • ฐิติมา เทียงใจดี
ฝ่ายลูกค้าสัมพันธ์ • สุภาพร ยุคันตพรพงษ์
กราฟิก • Dreamworm
ฝ่ายศิลป์ • นงนภัส พิกุลทอง

จัดจำหน่ายโดย • บจก. เดอะรีดดิ้งรูม

882/25 หมู่บ้านลอฟท์เลนลาซาล ถนนลาซาล แขวงบางนาใต้ เขตบางนา กรุงเทพมหานคร 10260

เว็บไซต์ www.reading.co.th

โทรศัพท์ 02-170-7608 อีเมล orders@reading.co.th

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

สวัสดีค่า

‘เร้นรักคัมภีร์มาร’ เป็นเรื่องราวของทานซิงเหยียน ประมุข
พรหมจารีที่ถูกฝ่ายธรรมะตามล่าจนสุดท้ายต้องตกหน้าผาไป ชายหนุ่มคิดว่า
คราวนี้ชีวิตของเขาคงจบสิ้นแน่แล้ว แต่ใครเลยจะรู้ว่าเขาจะรอดตาย
จากความช่วยเหลือของบุรุษอีกคน แต่บุรุษคนนั้นกลับเป็นคนบ้าที่พูดจา
ไม่รู้เรื่อง เอะอะก็จะให้เขาคลอตุ๊กให้ทำเดี๋ยว แถมสติฟั่นเฟือนก็จริง
แต่ดันรู้วิธีทำลูกเสียนี่

นิยายเรื่องนี้เริ่มเรื่องมาก็ น่าติดตามแล้วค่ะ เพราะพระเอกของเรา
เป็นคนสติฟั่นเฟือน อ่านไปก็ลุ้นไปว่า ‘เจ้าบ้า’ จะมีสติกลับมาตอนไหน
หรือจะเป็นแบบนี้ไปตลอดเรื่อง เพราะถึงจะบ้า แต่เขาก็รักจริงหวังแต่ง
นะเออ ดูแลดียิ่งกว่าไขในหิน ทำเอาทานซิงเหยียนจะจากไปก็อาลัยอาวรณ์
แถมพอกลับมาพบกันอีกครั้ง เรื่องราวดันกลับตาลปัตรอย่างไม่คาดคิดอีก
เจ้าบ้าจะกลับมาสภาพไหน เฉลยก่อนจะไม่สนุก ดังนั้นเชิญไปอ่านกันได้
ในเล่มเลยค่า

กองบรรณาธิการไทเซย์บุ๊ค

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นเพื่อความบันเทิง
ไม่เกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ ทั้งสิ้น

ข้าต้องหลบหนีออกไป

สิบวันแล้วนับจากตกจากหน้าผาและถูกคนวิปาสช่วยกลับมายังถ้า
แขนของข้าขยับไม่ได้อย่างสิ้นเชิง ข้าชายหัก มีเพียงขาขวาที่ยังพอเคลื่อนไหว
ได้บ้าง หากจะพักพิงอยู่ในหุบเขาเช่นนี้จนกว่าอาการบาดเจ็บจะทุเลา
ก็ไม่ใช่ว่าไม่ได้ ถึงอย่างไรก็ดีกว่าการแบกสังขารอันบาดเจ็บออกไปพบกับ
พวกพรรคใหญ่ใฝ่คุณธรรมเหล่านั้นและถูกทำร้ายอีกครั้ง หากถูกพวกมัน
จับตัวได้คราวนี้ย่อมหมดโอกาสรอดเป็นแน่

ทว่า...เป็นคนวิปาสคนหนึ่งช่วยข้าเอาไว้ ทั้งยังบำหนักเจียนตาย
หากข้าไม่หลบหนี เห็นทีข้าต้องกลายเป็นบ้าตามไปด้วยแน่ๆ

ขณะตกอยู่ในภวังค์ความคิดก็มีเสียงสวบสาบดังมาจากทางปากถ้ำ
เส้นประสาทข้าตึงเขม็งในฉับพลัน เจ้าข้ากลับมาแล้ว!

ภายนอกแสงอาทิตย์แผดจ้า แต่ภายในถ้ำกลับเยียบเย็น แสงที่
สาดส่องเข้ามาแม้จะอ่อนจาง แต่ก็มากพอให้ข้ามองเห็นบุรุษที่เดินเข้ามาได้
อย่างชัดเจน

อีกฝ่ายมีเรือนร่างสูงใหญ่มาก นุ่งห่มด้วยชุดซึ่งทำจากใบไม้ใบหญ้า และหนังสัตว์ เส้นผมยุ่งเหยิงราวกับฟางข้าว เครื่องหน้าจมอยู่ภายใต้ หนวดเครารุงรังไม่แพ้กัน มีเพียงดวงตาเหยี่ยวที่สาดแสงมืดมนคู่หนึ่งปรากฏให้เห็น

เขาโยนเหยื่อที่ล่ามาซึ่งแบกไว้บนบ่าลงพื้นดังต๊อบ ขำมองดูพบว่า มันคือกวางเทศผู้ตัวอ้วนพี

“สหายล่าได้กวางใหญ่นขนาดนี้มาอีกแล้ว เจ้าช่างร้ายกาจนัก...” ขำอยากจะเียนยอต่ออีกสักสองคำ แต่ทันใดนั้นอีกฝ่ายก็สาวเท้าสองสามก้าว ตรงเข้ามาด้วยความรีบร้อนและดึงทั้งเสื้อผ้าขา แยกขาทั้งสองของขำ ออกจากกัน ก่อนล้วงเอาไอ้สิ่งใหญ่โตโอฬารของตนเองออกมา โดยไม่นำพา ต่ออาการบาดเจ็บของขำเลยสักนิด

เจ้าบ้า...ยังคงเป็นคนสติวิปลาสที่ชอบผ่านทางประตูหลังโดยไม่อาจ แยกแยะหญิงชายได้เช่นเดิม และข้าก็ช่วยมหาช่วยอีกเช่นเคย ไม่เพียง เสียแขนขาดขา ทั้งยังต้องถูกขายนำรังเกียจผู้หนึ่งสร้างความอัปยศให้

“เจ้า...อะ...อย่า...มันเจ็บ!” ชายผู้นี้ไม่รู้จักควบคุมตนเองแม้แต่น้อย ทุกครั้งที่บุกทะลวงเข้ามาราวกับต้องการจะตอกตรึงข้าให้แนบติดกับเขาไป ทั้งร่าง วัตถุโอฬารโถมเข้าลึกถึงระดับที่ไม่อาจคาดถึง

มือทั้งคู่ของข้าสั่นไริ่เร็วแรง มีเพียงขาข้างหนึ่งที่เคลื่อนไหวเป็น อิสระ ข้าจึงคิดจะใช้ขาข้างนั้นถีบเขาออกเพื่อให้พ้นไปจากร่าง

“ที่รัก มีลูก...ให้ข้า เด็กดี” อีกฝ่ายดูเหมือนจะมองทะลุความตั้งใจ ของข้า จึงยึดขาข้าเอาไว้และดันให้แยกออกด้านข้างในฉับพลัน จากนั้น ก็ผลักดันเข้าออกอย่างต่อเนื่องรุนแรงยิ่งขึ้น

“อา...อา!” ครูเดียวขาของข้าก็อ่อนเปลี้ย สิ้นแรงจะขัดขึ้นอีกต่อไป
ผู้ใดมันจะไปมีลูกให้เจ้ากัน! เปิดตาสุนัขของเจ้าดูให้ดีกว่าท่านปู่ผู้
เป็นบุรุษนะ! พกมาด้วยทั้งแท่ง!

ทว่าคำพูดพวกนี้ข้าก็ได้แต่ก่นด่าอยู่ในใจเท่านั้น เพราะหากอ้าเผยอ
เอ่ยปาก ข้าคงจะไม่แคล้วพล่อยเสียงครวญครางที่แม้แต่ตนเองยังรู้สึกว่
น่าอายออกมาโดยไม่รู้ตัว

“มีลูก...จะเอาลูก...” เจ้าบ้าป็นปายอยู่บนร่างข้า กระแทกกระทุ้ง
เข้าใส่บั้นท้ายของข้าอย่างหนักหน่วง ท่าทางนั้นหยาบกระด้างราวสุนัข
เพศผู้ ทั้งคำรามเสียงต่ำในลำคอ น้ำเสียงหรือก็แปลกประหลาดเหมือนไม่เคย
เอ่ยปากมานานหลายปี

“ไม่เอา...” ข้าส่ายหน้าอย่างหมดเรี่ยวสิ้นแรง ผมยวสยายเปียกชุ่ม
ไปด้วยเหงื่อ พลันค่อยๆ รู้สึกสุขสมท่ามกลางการเสพสังวาสอันบ้าคลั่งนี้

ข้าหอบหายใจหนักหน่วงไม่หยุด สกัดกันเสียงกรีดร้องที่กำลังจะ
หลุดลอดออกมาไว้ในลำคอ

นับตั้งแต่วันแรกที่ข้าพ็นก็ถูกเจ้าบ้าผู้นี้กระทำย่ำยีเยี่ยงสตรีแล้ว

ข้าไม่รู้ว่าเขาคิดว่าข้าเป็นสตรีโดยแท้จริง หรือว่าพ็นเพื่อนเสียจน
แม้แต่เรื่องที่บุรุษนั้นให้กำเนิดบุตรไม่ได้ก็ยังไม่รู้ความ ในแต่ละวัน หากไม่ได้
ออกไปล่าสัตว์เพื่อหาอาหาร อีกฝ่ายก็จะอยู่ในถ้ำเพื่อเสพสมกับข้า ซึ่งทุกครั้ง
ก็จะพูดเลื่อนเปื้อนออกมาประโยคสองประโยคทำนองว่า “มีลูกให้ข้า”
บ้าง “ครั้งนี้ต้องท้องแน่” บ้าง

หากว่าข้าดีขึ้น ต่อให้พ็นพุกำลังสำเร็จได้เพียงสี่ส่วน ไม่สิ เพียงแค่
สามส่วน สิ่งแรกที่ข้าจะทำคือตอนเขาก่อนแล้วฆ่าทิ้งซะ! มิฉะนั้นคงไม่อาจ

ระบายความคั่งแค้นภายในใจเข้าได้!

ในที่สุดชายคนนั้นก็หยุดหลังจากสอดแทรกเข้าใส่อย่างหนักหน่วง รุนแรง ชำรุดลึกได้ถึงของเหลวอุ่นร้อนที่ฉีดพ่นเข้ามาในร่างกาย ทั้งร่างคล้าย ถูกตะคริวกิน

“ฮะ อา...”

ร่างกายที่เดิมทีเต็มไปด้วยบาดแผล เมื่อเกิดการบีบรัดที่ไม่อาจ ยับยั้งจึงทำให้ชำรุดทรามยิ่งขึ้น จนสุดท้ายต้องส่งเสียงครางต่ำที่ทั้งเจ็บปวด และสุขสมออกมา ฟังแล้วชวนให้รู้สึก...เอ็นดูสงสาร จนข้าเองยังไม่อยาก ยอมรับ

“เด็กดี...มีลูก...” เจ้าบ่าประคองใบหน้าของข้าไปจูบอย่างเอาใจ ทำให้ข้าต้องหันหนีด้วยความรังเกียจ

เขาไม่รู้เลยว่าตนเองไม่ได้โกนหนวดโกนเครามานานขนาดไหน เส้นขนบนใบหน้าทั้งยาวรุงรังทั้งทึมแทงผู้อื่นจนระคายไปหมด

“เจ้าบ่า! ข้าเป็นผู้ชาย มีลูกไม่ได้!” ไม่รู้ว่าข้าพูดประโยคนี้กับเขา มาแล้วกี่หน แต่พูดไปเท่าไรล้วนเปล่าประโยชน์

อีกฝ่ายขยับกายส่วนล่าง ข้าจึงได้รู้ว่าเขายังคงฝังกายอยู่ที่นั่น ทำเอาโมโหจนจับจุมูกเขาไปหนึ่งคำอย่างอดไม่ไหว

“ออกไป!” ข้ากัดฟันกรอด

เขาเหมือนจะเข้าใจประโยคนี้ แต่ก็ไม่ได้ลุกขึ้น หนำซ้ำกลับกดทับ ข้าหนักยิ่งขึ้น กดทับข้าจนเจ็บไปทั้งแผ่นอก

“ไหลออกมา จะไม่ท้อง”

เอากับบิดามารดาเจ้าสิ มันไม่มีทางท้องได้อยู่แล้ว! ให้เจ้าทำอีกพัน

อีก همینครั้งก็ไม่ท้อง!

ข้าวอดทนข่มกลั้นความโกรธเกรี้ยว “ข้าหิวแล้ว หิว...” ก่อนปิดเปลือกตาลง และเอ่ยลอดไรฟันออกมาที่ละคำ “ข้าตั้งท้องไม่ได้!”

เขาฟังคำข้าและครุ่นคิด แล้วจึงค่อยๆ ถอนแค้นกายออกไป ไขหญาแห่งเช็ดทำความสะอาดร่างกายให้ข้า โดยไม่ลืมช่วยแต่งตัวให้ข้าด้วย จากนั้นก็ลุกไปจัดการกวาดตัวผู้ที่ปากถ้ำตัวนั้น

เป็นอย่างนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว ข้าต้องคิดหาวิธีจัดการกับเจ้าบ้า โดยไม่อาจใช้วิธีการเช่นเดียวกับที่ปฏิบัติต่อคนปกติได้

ข้ามองไปทางปากถ้ำ เจ้าบ้าเปลือยกายท่อนบน ร่างกายที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อสับขวานหินลงไปบนกวางอ้วนจนเป็นชั้นๆ เลือดสดกระเซ็นติดใบหน้าของเขาจนดูน่ากลัวอย่างยิ่ง

ข้าดึงสายตากลับมา ค่อยๆ มองหน้าท้องตนเองซึ่งยังคงเรียบแบน แน่นกระชับดังที่ราบที่จะเขียนม้าห้อเหยียดได้...

วันที่สอง เจ้าบ้าก็มากดทับบนกายข้าอีกครั้ง ข้าพลันเบือนหน้าไปอีกทางและทำเป็นอ้าเจียนออกมา

หากแค่หลอกคนวิปลาสปัญญาไม่สมประกอบคนหนึ่งยังทำไม่ได้ตัวข้า... หานชิงเหียนก็ใช้ชีวิตเยี่ยงกบว่าปีมาอย่างไรค่าแล้ว!

ตั้งท้องสิบเดือน เวลานั้นข้าก็คงจะหายดีแล้ว เมื่อถึงตอนนั้น...

ข้าหรีตามองบุรุษบ้าที่มีสีหน้าตกใจระคนยินดี ถึงตอนนั้นจะต้องถลกหนังเลาะกระดูกเขา ใช้หาม้าแยกร่าง!

“ลุกขึ้น...กิน”

เขารู้ที่เขายังไม่ทันตื่นดี ในปากก็ถูกยัดด้วยผลไม้ปาร์สเปรี้ยวๆ หวานๆ แสนอรรอยไม่รู้ก็ลูกต่อก็ลูก

ข้ากลืนไม่ทัน ได้แต่หันศีรษะหนีไปอีกทางและบ่นว่า “ข้าเหนื่อย เจ้าไม่เห็นหรือว่าข้ากินไม่ลงแล้ว”

ตั้งแต่ที่แก่งทำเป็นตั้งครรภ์ คินวันของข้าก็สุขสบายขึ้นมาก อย่างน้อยวันดีคินดีเจ้าข้าก็ไม่พยายามทำให้ข้าตั้งครรภ์เชื้อพันธุ์ของเขาอีก ถึงแม้การทำเช่นนี้จะทำให้ใจข้าต้องทุกข์ทรมานไม่น้อยก็ตาม ...แค่ได้รับการปฏิบัติเหมือนสตรีก็น่าอับอายมากพอแล้ว ยังจะต้องแก่งทำเป็นตั้งครรภ์เพื่อรับมือกับคนวิปลาสผู้หนึ่งอีก!

ข้าขยับขาซ้ายซึ่งตามด้วยกิ้งไม้เอาไว้ ความเจ็บปวดทะลวงเข้าไปถึงข้อหัวใจจนต้องกัดฟันกรอด ตอนนี้ยังไม่ได้ รออีกสักระยะ ให้ข้าข้างนี้สามารถยืนได้เสียก่อน ข้าก็จะออกไปจากถ้ำและมองดูเส้นทางว่ามีวิธีใดที่จะไปจากที่นี่ได้บ้าง

ทันใดนั้นเจ้าข้าก็ใช้นิ้วดันคางข้า และไม่รู้ว่าจะอีกฝ่ายใช้วิธีอะไร ลูบสองนิ้วไปตามลำคอข้า อาหารก็ถูกกลืนตามลงไป อีกทั้งยังยัดผลไม้ป่าอีกผลหนึ่งตามเข้ามาอีก เขาจ้องมองข้าเคี้ยว จากนั้นก็ทำซ้ำเช่นเดิม

เจ้าข้าเป็นวรยุทธ์ และเกรงว่าจะไม่ใช่วรยุทธ์ระดับต่ำด้วย ไม่นานว่าการที่เขากลายมาเป็นบ้าเช่นนี้อาจเป็นเพราะฝึกวิชาจนธาตุไฟเข้าแทรก หลังจากข้าค่อยๆ ตระหนักถึงพลังยุทธ์อันน่ากลัวของอีกฝ่าย การรักษาอาการบาดเจ็บและการหลบหนีก็ยิ่งเป็นเรื่องเร่งด่วนมากยิ่งขึ้น

“ที่รัก เด็กดี” ชายผู้นี้ดูมีความสุขมาก เอาแต่ลูบหัวข้าไม่หยุด และยังใช้นิ้วหัวแม่มือเช็ดน้ำผลไม้ที่มุมปากให้ข้าด้วย

ข้าขมวดคิ้วด้วยความขุ่นเคืองใจ “อย่าเรียกข้าว่าที่รัก...” ชะงัก
นิดหนึ่ง “ข้าชื่อหานชิงเหียน”

ชายบ้ำส่งยิ้มให้ข้าเหมือนจะเข้าใจแต่ก็ไม่เข้าใจ “ที่รัก!”

“หานชิงเหียน”

“ที่รัก!”

“หาน-ชิง-เหียน”

“ที่รัก!”

“...” ข้ากลอกตาอย่างหมดแรง

ข้าจะมาเอาชนะคะคานอะไรกับคนวิปลาสกันเล่า เขาอยากเรียก
อะไรก็ปล่อยให้เรียกไปเถอะ

ข้าปิดปากและไม่ไปเถียงกับเขาอีก ฝ่ายตรงข้ามเหมือนจะตูดอกว่า
ข้าไม่มีความสุข จึงยื่นผลไม้มาให้ข้าอีก แต่ครั้งนี้ข้าไม่ได้อ้าปาก เพราะว่า
อิ่มแล้ว ไม่อยากกินต่ออีก

“กิน ลูกจะได้โต...เร็ว” เขาดันผลไม้เข้ามาที่มุมปากข้าแรงๆ

เพื่องไรนามล้นทะลักออกจากหัวใจ ข้าจึงใช้ขาข้างที่ตีถีบเขา

“ลูกๆ เจ้าก็รู้จักแต่ลูก!”

เขากดขาข้าเอาไว้ สายตาเย็นชาขึ้นมาทันที “อย่า...ขยับ ทำร้าย
ลูก”

ข้าแข็งค้างไปไม่กล้าขยับตัวด้วยกลัวว่าเขาจะลงมือ

เจ้าบ้านี่บ้าเข้าขั้นอันตราย จู่ๆ ก็พาลโกรธเอาดี่อๆ จะให้ข้ามีลูก
ให้ยังดูร้ายขนาดนี้ ไม่ใช่คนแล้วจริงๆ!

ข้ากัดริมฝีปาก พยายามแสรังทำท่าทุข์ทรมาน “ข้า...ข้าปวดท้อง”

พูดด้วยหน้านิ้วคิ้วขมวด

“อา!” เขาตื่นตระหนกในทันที ปลอยมือจากขาของข้าและพุ่งเข้ามาตรวจดูอาการข้าด้วยท่าทางทำอะไรไม่ถูก

ทั้งร่างข้าลั่นบาดเจ็บ เขาจึงไม่กล้าลงมือใดๆ ได้แต่ลูบหน้าท้องข้าอย่างแผ่วเบาระมัดระวัง ราวกับกำลังปลอบประโลมทารกที่ไม่มีอยู่จริงในนั้นว่า “เด็กดี อย่าขนะ”

“เป็นเพราะเจ้าไม่ตามใจข้า ครรภ์ข้าถึงได้...กระทบกระเทือน” คนอย่างข้าหาหนทางเขยิบยัดได้หดได้ อีกทั้งที่นี้ยังไม่มีบุคคลที่สาม แสร้งเป็นสตรีมีครรภ์เพื่อความอยู่รอดแล้วจะอย่างไร!

บุรุษบำเบามือเบาเท้าราวกับกลัวว่าจะทำข้าบุบสลาย “ที่รัก... ไม่โกรธ...” พูดแล้วเขาก็ก้มลงมาจูบที่ท้องของข้าด้วยความอ่อนโยนเหลือคณนา

ข้าตกใจจนขนลุกเกรียว “เจ้าอย่ามาโดนท้องข้า หากเป็นอะไรไปจะทำอย่างไร”

เจ้าข้าลุกขึ้นยืนและถอยห่างไปไกลจากข้าทันที ไม่กล้ามาแตะต้องท้องข้าอีก

ในตอนเย็นเขานำปลากลับมาอย่างที่ไม่ค่อยได้เห็น ปลาถูกย่างจนหนังกรอบเนื้อนุ่ม เขาแกะเนื้อปลาออกเป็นชิ้นๆ ป้อนใส่ปากข้าโดยไม่กลัวร้อน กว่าครึ่งของปลาตัวใหญ่เข้าไปอยู่ในกระเพาะข้าเรียบร้อยแล้ว จนสุดท้ายเหลือเพียงหางกับหัว และเนื้อด้านหลังที่เต็มไปด้วยก้าง

เมื่อเขาเห็นว่าข้าอิ่มแล้ว จึงวิ่งไปที่ปากถ้ำและกินส่วนที่เหลืออย่างมูมมาม

ผลไม้ที่เจ้าบ้าเอาให้ข้ากินในตอนเช้าคล้ายต้นจะสูงมาก อีกทั้ง
กิ่งก้านก็เต็มไปด้วยหนาม สองสามวันมานี้บาดแผลบนมือเขายังเพิ่มมากขึ้น
เรื่อยๆ เนื้อผลไม้ก็ราวกับมีรสเลือดของเขาปะปนอยู่

ถ้าเขาไม่บ้าเข้าชั้นอันตรายขนาดนี้ หรือไม่ได้ปฏิบัติต่อข้าดังสตรี
ผู้หนึ่ง ดูจากการที่เขาดูแลข้าเป็นอย่างดี บางทีข้าอาจจะพาเขาออกไปจาก
สถานที่บ้าบอนี้ด้วยกันก็เป็นได้ น่าเสียดาย...

ข้าละสายตากลับมาแล้วค่อยๆ ปิดเปลือกตาลง

น่าเสียดายที่ไม่มีคำว่า ‘ถ้า’

หลังจากหลับไปงีบหนึ่ง โดยไม่รู้ว่าเป็นเวลาใด ข้าก็ตื่นขึ้นจาก
ความรู้สึกแปลกๆ บริเวณหว่างขา พอลืมตาตื่นก็มองเห็นเจ้าบ้าถอดกางเกง
ข้าไปและกำลังแยกขาข้าออกกว้าง

ไอ้หมาบ้า! ขนาดข้าตั้งท้องอยู่ยังไม่ปล่อยข้าไปอีก!

ข้าโกรธจนควั่นออกหู ทั้งยังอยากยื่นขาไปถีบสักที แต่ไม่ว่าอย่างไร
ก็ต้องข่มกลั้นเอาไว้

ข้าแสร้งทำท่าทางหวาดกลัวออกมา “จะ...จะทำให้ลูกบาดเจ็บนะ!”

เขาสนใจเรื่องลูกที่สุดไม่ใช่หรือหรอหรือ เช่นนั้นควรจะหยุดได้แล้ว
กระมัง!

ไม่คิดเลยว่าชายผู้นี้จะรวบขาทั้งสองข้างของข้าเอาไว้ด้วยกัน
ล้วงเอาวัตถุใหญ่ยักษ์ออกมาสอดแทรกเข้าไปในช่องว่างระหว่างขาทั้งสอง
ของข้าและเริ่มถูไถไปมา

“ไม่...เข้าไป...ที่รักอย่างกลัว”

เมื่อรู้สึกถึงความร้อนตรงระหว่างขา หากขณะนี้มีการจกอยู่ละก็

จะต้องมองเห็นสีหน้าเขียวคล้ำดำทะมึนของข้าอย่างแน่นอน

เจ้าปีศาจราคะปุเจ้าสิ! ไม่ได้ทำสักวันไม่ได้หรือไร นี่อาศัยอยู่กันเหว
จนเก็บกดคลุ้มคลั่งไปแล้วสินะ!

ขณะที่สภาพอากาศร้อนขึ้นและร้อนขึ้น แม้ว่าถ้าจะเย็น แต่สุดท้าย
แล้วก็ยังคงมีสายลมร้อนโชยพลิวผ่านเข้ามาบ้าง ในวันที่ร่างกายเหนียว
เหนอะหนะ แต่ข้ายังไม่อาจเคลื่อนไหว จึงได้แต่อบอ้าวอยู่เช่นนั้น

ไม่ถนัดเลยที่ต้องรอคอยให้เจ้าข้ากลับมาถึงในตอนเที่ยง เมื่ออีกฝ่าย
มาถึง ข้าก็รีบแสดงเจตจำนงที่จะอาบน้ำต่อเขาทันที

“หากยังไม่อาบน้ำอีกคงเหม็นฉ่ำแย่”

ข้าตกลงมาที่นี่เกินครึ่งเดือนแล้ว เสื้อผ้าบนร่างกายทั้งสกปรก
ขาดรุ่งริ่งแล้วยังเต็มไปด้วยคราบเลือด ซึ่งนับว่าเกินกว่าขอบเขตที่ข้าทนได้
ไปแล้ว

พอเจ้าข้าได้ฟังข้าพูดเช่นนั้นก็คลานมาข้างกายข้า ก้มจุมูกดมฟุดฟิด
ที่ข้างหูข้าด้วยท่าทางเหมือนหมาป่าตัวโต ก่อนพูดออกมาด้วยน้ำเสียงที่มึนทื่อ
“ไม่เหม็น”

ข้าหลบหลีกอย่างฮึดฮัดใจเล็กน้อย ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรกับอีกฝ่ายดี
จึงด่าว่าเขาขึ้นๆ “จุมูกเจ้าโดนหมี่ข่วนมาหรือไร”

เมื่อเห็นข้าหัวเราะ เขาก็ไม่สนใจแล้วว่าข้านั้นพูดว่าอะไร ได้แต่
หัวเราะแหะๆ ตามข้าอย่างโจ่งม

“เลิกหัวเราะได้แล้ว พาข้าไปอาบน้ำเร็วเข้า!” ข้ากระตุ้นเตือนเขา
ข้ารู้ว่าละแวกนี้มีแหล่งน้ำจำพวกลำธารหรือสระน้ำ เพราะทุกสองวัน

เจ้าบ่าวจะหิ้วถึงขนาดใหญ่ที่สกัดมาจากหินของภูเขาออกไปภายนอกและ
เติมน้ำกลับมาจนเต็ม ถึงหินนั้นอย่างน้อยก็ต้องหนักสักพันชั่ง แต่เขากลับหิ้ว
มันได้สบายๆ แสดงถึงพลังกำลังอันน่าตกตะลึง

เขาลุกขึ้นยืนและมองมาที่ข้าอยู่ครู่หนึ่ง รวากับกำลังคิดอยู่ว่าจะพา
ข้าผู้ง่อยเปลี้ยนี้ออกไปได้อย่างไร

“เจ้าหันกลับไปแล้วนั่งยองๆ ข้า...ฮะ” ข้ายังพูดไม่ทันจบประโยค
เขาก็ก้มตัวลงและกอดเอวข้าอุ้มขึ้นไป

เขาอุ้มได้อย่างมั่นคง ไม่ทำให้ข้ารู้สึกโคลงเคลงแม้แต่น้อย ในขณะที่
เดียวกับการเคลื่อนไหวก็อ่อนโยนมาก และระมัดระวังหลีกเลี่ยงอาการ
บาดเจ็บของข้าตั้งแต่ต้นจนจบ

ตั้งแต่ที่ข้าฟื้นขึ้นมาภายในถ้ำ นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ออกมาภายนอก
หากบอกว่าไม่ตื่นเต้นดีใจก็เห็นที่จะโกหก แต่ยามนี้มือเท้าข้าราวกับขยะ
ใช้การไม่ได้ นอกจากพึ่งพาเจ้าบ่าวแล้วก็ไม่มีวิธีอื่นใด ได้แต่ต้องอดกลั้นเอาไว้
ในใจก่อนชั่วคราว

ตั้งแต่ออกมาจากถ้ำและเดินมาประมาณหนึ่งกัณฐูป¹ ข้าจึงเพิ่ง
ได้ยินเสียงน้ำไหลเข้ามาในหู เมื่อเข้าใกล้เสียงนั้นมากขึ้นเรื่อยๆ กระแสธาร
สายหนึ่งก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

มันเป็นลำธารกว้างเพียงสามฉื่อ² มองไม่เห็นต้นน้ำว่าไหลมา
จากไหน น้ำไหลไม่แรงไม่ช้าท่ามกลางใบไม้ใบหญ้าอันเขียวสงบ

1 เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ เวลาหนึ่งกัณฐูป บางตำราว่าประมาณ
ครึ่งชั่วโมง บางตำราว่าหนึ่งชั่วโมง

2 หน่วยวัดความยาวของจีน เทียบระยะได้ราวๆ หนึ่งฟุต

เดิมทีข้าอยากให้เขาถอดเสื้อผ้าให้ข้าและวางข้างลงในลำธารเพื่อ
อาบน้ำชำระกาย แม้จะทำความสะอาดได้ไม่ทั่วถึงนัก แต่อย่างไรก็คงลुบ
เส้นผมที่เก็บบจับตัวเป็นก้อนของข้าให้คลายออกได้บ้าง นึกไม่ถึงว่าเจ้าบ้า
จะวางข้างลงหน้าก้อนหินใหญ่ข้างลำธาร โดยให้ช่วงบนข้าพิงหิน ส่วนด้านล่าง
ปรองไว้ด้วยใบไม้ใหญ่ใบหนึ่ง จากนั้นก็ถอดเสื้อผ้าข้าออกโดยไม่พูดพรั่า
ทำเพลง แล้วกระโดดลงไปในลำธารที่ลึกเพียงหัวเข่า

ข้าเปลือยเปล่านั้นพิงก้อนหิน เบิกตาโพล่ง เริ่มนึกสงสัยว่าเขาเข้าใจ
ความหมายข้าผิดไปหรือไม่

เจ้าบ้าผู้นี้แม้แต่เรื่องอาบน้ำและซักผ้าก็แยกไม่ออกหรือ!!!

โชคดีที่ข้าโมโหได้ไม่นานเจ้าบาก็กลับขึ้นมาบนฝั่ง ในมือถือข้าวของ
เปียกๆ ทั้งหมดของข้า

เขามาข้างๆ ข้า ลูบใบหน้าของข้าด้วยมือใหญ่ จากนั้นหยิบเอาชุด
ตัวในของข้ามาเริ่มเช็ดตัวให้

น้ำในลำธารเย็นฉ่ำราวกับไม่ได้รับความร้อนจากหุบเขาามาแม้แต่
น้อยจนข้าอดสะดุ้งโหยงไม่ได้

เขาหยุดมือในทันที “หนาว?”

ข้าส่ายหน้า “ไม่หนาวสบายดีมาก”

เขาฉีกยิ้มให้ข้า ฟันขาวกระจ่างสองแถวทำให้ข้ามองจนตาพร่า
เสื้อตัวในนั้นนุ่มมาก ไข่เช็ดตัวจึงสบายยิ่งนัก แต่สุดท้ายแล้วก็สูลง
ไปแช่น้ำทำความสะอาดร่างกายโดยตรงให้ถึงใจไม่ได้

ข้าขมวดคิ้วถามเขา “ทำไมเจ้าไม่วางข้างลงในน้ำเล่า”

เขาเช็ดมือและกล่าวออกมาทำคำอย่างเต็มปากเต็มคำ “น้ำเย็น

จะปวดท้อง”

แยแล้ว เกือบล้มไปเลยว่าคุณคือ ‘สตรีมีครรภ์’ แสบบอบบาง

ข้าอดทนพูดคุยกับเขา “แล้วผมข้าเล่าจะอย่างไร หากยังไม่สระ
อีกก็จะกลายเป็นก้อนเดียวกันแล้ว ข้าไม่...เอ่อ ลูกไม่ได้บอบบางถึงเพียงนั้น
แค่ล้างครู่เดียวท้องคงไม่ทันปวดหรอก”

เขามองข้าอยู่พักหนึ่งโดยไม่กล่าวสิ่งใด จ้องมองจนใจข้าเต้นกระหน่ำ
ดังรัวกลอง ดวงตาคู่นั้นดูลึกล้ำจนคาดเดาไม่ถูก

ในที่สุดเขาก็ลุกขึ้น

“ที่รัก รอข้าก่อน” เขาเอาเสื้อผ้าที่เปียกขึ้นมาปิดคลุมท้องให้ข้า
ทั้งประโยคนี้ไว้และเดินจากไป

ข้างงงวยโดยสิ้นเชิง เพราะไม่รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังจะทำอะไร “เฮ้ย!
เจ้าจะไปไหนนะ เพ้ย! รอก่อน!”

ร่างกายข้าตั้งแต่หัวจรดเท้าไม่อาจเคลื่อนไหว ยกเว้นขาขวาและ
ศีรษะ จึงได้แต่เอนพิงและรอคอยอยู่ข้างก้อนหิน ดวงตะวันร้อนระอุ โชคดี
ที่มีเงาหินกำบัง มิฉะนั้นเตรียมตัวตากแดดจนหมดสติได้เลย

ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร ก่อนข้าจะได้ยินเสียงฝีเท้าแผ่วเบาจาก
ทางด้านหลัง ข้าจึงเริ่มตื่นตัว “ใครนะ”

เสียงฝีเท้านั้นใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนในที่สุดก็มาหยุดอยู่ข้างข้า
สุดท้ายหัวใจที่ตื๋นกล้วของข้าจึงค่อยบรรเทาลง ที่แท้คือเจ้าบ้านนั่นเอง

“ที่รัก!” เขายิ้มและวางของที่กอดเอาไว้ลงบนพื้น พลังช่วย
เช็ดเหงื่อที่ไม่มีอยู่จริงบนหน้าผากให้แก่ข้า

ข้าหลบหลีกอย่างรังเกียจ ครั้นมองวัตถุที่อยู่บนพื้นจึงพบว่ามันเป็นคือ

อ่างใบเล็กที่ทำจากท่อนไม้

“เจ้าไปทำเจ้านีมาหรือ”

แม้อ่างไม้นั้นจะเล็ก แต่ฝีมือช่างร้ายกาจ การประดิษฐ์อ่างน้ำในป่าเขาลำเนาไพรภายใต้สภาพการณ์ที่ปราศจากเครื่องมือเครื่องมือเช่นนี้นับได้ว่าเป็นทักษะอันยอดเยี่ยมยิ่งแล้ว นอกจากนี้อีกฝ่ายยังเกล้าให้พื้นผิวในตัวอ่างและกันอ่างเรียบลื่นไร้ที่ติ พลังภายในนี้ช่างลึกล้ำน่าทึ่งเกรง

ข้ามองประเมินเจ้าบ่าวอย่างถี่ถ้วน พยายามนึกดูว่าคนผู้นี้แท้จริงแล้วเป็นมหาเทพจากขุนเขาลูกไหน และเหตุใดข้าจึงไม่รู้ว่ามีบุคคลเช่นนี้อยู่ในยุทธภพ

เขาใช้หลังมือไล่แก้มของข้า “ที่รัก รออีกหน่อย...เดี๋ยวเดี๋ยวก็...ล้างได้” พูดจบก็อุ้มอ่างไปที่ข้างลำธาร

ในช่วงนี้เขาพูดจากับข้าได้ราบรื่นขึ้นเรื่อยๆ ต่อไปอีกหน่อยไม่ว่าอะไรอาจจะสนทนาโดยไม่ติดขัดเลยก็ได้

ผ่านไปชั่ววูตใจเขาก็กลับมา อ่างที่อยู่ในอ้อมแขนใส่น้ำมาจนเต็ม และกระดกลงบนเส้นทางตามการเคลื่อนไหวของเขา

ข้ายับยั้งไม่ได้ จึงแน่นอนว่าต้องเป็นเขาที่สระผมให้ข้า แต่ว่าผมของข้าถูกทั้งเลือดและฝุ่นจับจนเป็นก้อนเหนียว เพียงชั่วครู่คงไม่อาจแกะออกจากกันได้

“ตรงที่จับกันเป็นก้อนให้ข้าแกะเองเถอะ!” ข้าพูดกับเจ้าบ่าว “ไม่อย่างนั้นมาค่อยๆ แกะทีละน้อยเช่นนี้เมื่อไหร่จะเรียบร้อยกัน”

เขาทำราวกับไม่ได้ยินคำพูดของข้า ยังคงสระผมให้ข้าอย่างอดทน เมื่อพบจุดที่จับตัวเป็นก้อนก็จะค่อยๆ แกะออกให้ข้า ระมัดระวังยิ่งกว่าสตรี

ทำการเย็บปักถักร้อยเสียอีก

ร่างกายอบอุ่น ความรู้สึกที่ถูกแสงแดดอย่างนุ่มนวลก็แสนสบาย จนข้าเผลอหลับไปโดยไม่รู้ตัว ครั้นตื่นขึ้นมาอีกครั้งผมก็เกือบแท้งสนิทแล้ว

เมื่อข้าลืมตาขึ้น เบื้องหน้าสายตายังคงพร่าเลือนและมองเห็นไม่แจ่มชัด คล้ายกับว่ามีเงาเคลื่อนไหวอยู่บนพื้น ข้าจึงเงยหน้าขึ้นมองด้วยความยากลำบาก ก่อนจะพบว่ามีคนผู้หนึ่งยืนอยู่บนก้อนหินใหญ่ด้านหลังข้า จากมุมมองของข้าทำให้มองเห็นแท่งยาวๆ ที่กว้างไกวอยู่ใต้กระโปรงหนังสัตว์ที่คิดว่าไม่มีเสียงเลยอย่างพอดิบพอดี ทำเอาข้าเจ็บนัยน์ตาและขมคอขึ้นมาทันใด

เหมือนเขาจะรู้ว่าข้าตื่นแล้ว จึงกระโดดลงจากก้อนหินพร้อมหัวเสื่อผ้าที่ตากแดดจนแห้งเข้ามาหา

“ที่รัก!”

ช่างเป็นเจ้าบ่าวที่ไร้ซึ่งความกังวลโดยแท้...

อาจเป็นเพราะการอาบน้ำที่ทำให้รู้สึกสบายไปทั้งกายใจ ข้าจึงส่งยิ้มบางให้เขาอย่างหาได้ยาก “ข้าหิวแล้ว พวกเรากลับกันเถอะ”

อีกฝ่ายมองข้าอย่างตะลึงงัน พอข้าขมวดคิ้วอย่างอดไม่ได้ เขาก็พุ่งเข้ามาจูบหนักๆ บนใบหน้าข้าในทันที

อารมณ์ดีๆ ก่อนหน้านี้ปลิวหายในพริบตา ข้าจ้องมองเขาอย่างโกรธเกรี้ยว “เจ้า!” พอเห็นท่าทางโง่ทึ่มไม่รู้เรื่องราวของเขา ก็พลันรู้สึกเหนื่อยใจ “ช่างเถอะ ไปเร็วเข้า!”

เขาสวมเสื่อผ้าให้ข้าอย่างรวดเร็ว และอุ้มข้ากลับไปเช่นเดียวกับขามา ไม่ใช่ข้าไม่เคยคิดคาดเดาฐานะของเจ้าบ่าว แต่ว่าอีกฝ่ายก็มีใช่

เพิ่งมาบ้าเอาเมื่อปีสองปีนี้ สิ่งของบ่งบอกตัวตนทั้งหมดล้วนไม่รู้อันตราย
ไปอยู่ที่ใด เขาจึงเหมือนกับคนป่าอย่างสมบูรณ์ จนข้าเองไม่อาจคาดเดา
ตัวตนของเขา

แต่บางครั้งภายในถ้าเมื่อข้าเหงาเพราะไม่มีอะไรจะทำเอาจริงๆ
จึงได้ลองสนทนากับเขาดู ไม่แน่ว่าบางทีเขาอาจจะตอบข้าบ้างก็ได้

“เจ้าบ้า เจ้ามีนามว่าอะไร”

“ปีนี้อายุเท่าไร”

“เจ้าเป็นคนที่ใด”

“เจ้าก็ถูกคนทำร้ายจนตกลงมาเช่นกันหรือ”

ข้าก็ถามของข้าไป เขาก็ก่ายอยู่บนท้องของข้าเพื่อฟังการเคลื่อนไหว
ภายในโดยไม่สนใจข้า กระทั่งได้ยินเสียงท้องของข้าร้องดัง ‘ครอๆๆ’
ออกมาอย่างมีอาจห้าม...หิวแล้ว

เขาเงยหน้าขึ้นมองข้าอย่างฉงนสนเท่ห์ มองจนใบหน้าข้าเห่อร้อน
จึงยกขาขวาถีบเขาออกไปอีกด้าน

“มองอะไรอยู่ได้ ไม่เคยได้ยินเสียงลูกเจ้าหิวหรือไร” พุดจบแล้ว
ถึงได้รู้สึกว่ามีตรงไหนสักแห่งไม่ถูกต้อง คล้ายตนเองถูกเอาเปรียบทำให้รู้สึก
เจ็บใจอยู่บ้าง

เจ้าบ้าพลิกตัวกลับมาหาข้า ยิ้มออกมาโดยไร้ซึ่งอารมณ์โกรธเคือง
“ที่รัก...รอเดี๋ยว...เลี้ยงเจ้า”

“ดีๆ!” ข้ารีบพยักหน้า “รีบไปรีบกลับนะ”

บุรุษร่างสูงใหญ่วิ่งออกไปราววานรป่า หลังจากนั้นสักครึ่งชั่วยาม³

3 หน่วยบอกเวลาของจีนโบราณ โดยหนึ่งวันมีสิบสองชั่วยาม หนึ่งชั่วยามเท่ากับสองชั่วโมง

เจ้าบ่าก็กลับมาพร้อมกระต่ายสองตัวในมือ แต่สิ่งที่ทำให้ข้าประหลาดใจก็คือ
อีกฝ่ายยังนำกวางเพศเมียที่ยังมีลมหายใจกลับมาด้วยตัวหนึ่ง

กวางเพศเมียตัวนั้นเหมือนจะถูกตีจนขาเกือบกหัก หลังจากเจ้าบ่า
วางมันลงบนพื้นมันก็พยายามลุกขึ้นยืนและล้มเหลวอยู่หลายครั้ง สุดท้ายก็ได้
แต่ส่งเสียงร้องอย่างน่าเวทนาออกมา

“วันนี้จะทำอะไร เหตุใดจึงไม่ฆ่ามันให้ตายเสียเล่า” ข้าถามเจ้าบ่า
ด้วยความประหลาดใจ

ถึงแม้ว่าจะมีหมวดเคราะห์นาๆ บดบังอยู่ แต่ข้าก็ยังคงสังเกตเห็น
อารมณ์ภาคภูมิใจบนใบหน้าของเขาหลังจากข้าถามประโยคนี

“ให้ลูกกิน...” เขานั่งยองๆ ลงข้างกวางเพศเมียตัวนั้น ทำเอามัน
กรี๊ดร้องด้วยความหวาดกลัว “นม!” เขาชี้ไปยังนมสีเต้าที่อยู่บริเวณท้อง
ของแม่กวาง สีหน้าแววตาที่จ้องมอง (ท้อง) ข้าเต็มไปด้วยความรักใคร่

นี่มันเรื่องอะไรกัน...

ข้าไร้อัยคำจะเอื่อนเอ่ย นี่คือเจ้าบ่ายังได้จัดเตรียมนมไว้ให้ลูก
ที่ไม่รู้อยู่แห่งหนตำบลใดของตัวเองงั้นละหรือ

เขาขยับเข้ามาใกล้และวางมือลงบนหน้าอกข้า ข้ารู้สึกสังหรณ์ใจ
ไม่ค่อยดีนัก และสิ่งที่คิดก็เป็นจริง เมื่อเขาเอ่ยปากขึ้นมาจากหลังจากนั้น

“ที่รัก ไม่มีนม” น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยความหดหู่

“...”

เจ้าตัวโง่มนี่ มิน่าเล่าระยะนี้ถึงได้ขอบมาลูบหน้าอกข้าสัก ทั้งยัง
มักจะใช้ปากดูดตึงเนื้อทั้งสองเม็ดของข้าไม่ยอมหยุด หลายครั้งก็ดูดเสีย
บวมเป่งจนข้าไม่อาจสวมใส่เสื้อผ้า ได้แต่ปล่อยสาบเลื้อเอาไว้เพื่อไม่ให้เสียตีส

แล้วเจ็บมากขึ้น วุ่นวายมาเนิ่นนานที่แท้เขาก็ต้องการกระตุ้นน้ำนม!?

ความอภัยศเข้าเกาะกุมจิตใจ หากข้าเคลื่อนไหวได้ จะต้องพุ่งเข้าไป
สู่ตายถวายหัวกับเจ้านำนาดายผู้นี้แน่!

ตัวข้าเป็นบุรุษ ย่อมไม่มีน้ำนมแน่นอนอยู่แล้ว!

ทว่าข้ากลับพูดความจริงออกไปไม่ได้ “ถูกแล้ว ข้าไม่มีน้ำนม...เจ้า
เก็บกวาดตัวนี้ไว้คอยให้มลูกเจ้าเถอะ”

เจ้าข้าหัวเราะฮิฮะออกมาและออกไปจัดการซากกระต่ายสองตัว
เพื่อทำอาหาร เหลือไว้เพียงข้ากับแม่กวาง และดวงตาสีดวงที่มองประสาน
กัน มันส่งเสียงร้องอย่างรันทดมาทางข้า ดวงตากกลมโตเต็มไปด้วยความ
หวาดกลัว

ข้ายิ้มเยินซา “จะร้องทำไม ไม่เห็นหรือว่าเราทั้งสองก็เหมือนๆ กัน”

มันอาจค่อนข้างฉลาด จึงมองประเมนข้าขึ้นลงอยู่รอบหนึ่งแล้วก็
หยุดคร่ำครวญไปจริงๆ มันเบือนหน้าไปด้านหนึ่งและเริ่มเลียบาดแผล
ของมัน

หลังจากกินกระต่ายอย่างเรียบร้อยและพักผ่อนไปแล้วประมาณ
ครึ่งถ้วยชา⁴ เจ้าข้าก็เข้ามาถอดข้าเอาไว้

ข้าใจเต้นตึกตักด้วยรู้ว่านี่หมายถึงจะทำสิ่งใด จึงรีบตะโกนขึ้นมา
ทันที “เจ้าข้าก่อน ปล่อยข้าก่อน! ข้าทำเองได้แล้ว เจ้าไม่ต้องช่วยข้าแล้ว...
เจ้าข้าได้ยินหรือไม่ หยุดก่อน!”

แม้ว่าก่อนหน้านี้อาจเกิดเรื่องแบบนี้อยู่ทุกวัน แต่ข้าก็ยังคงขัดเขิน

4 เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ เวลาหนึ่งถ้วยชา หมายถึงช่วงเวลาที่น้ำชา
หนึ่งถ้วยเย็นลงจนดื่มได้ หรือก็คือประมาณสิบห้านาที

ไปเสียทุกครั้ง เพียงแค่เอาความภาคภูมิใจของตนฝังลงไปโคลนแล้วเหยียบให้แบนก่อนเป็นการชั่วคราว จึงจะสร้างทำเป็นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้... ทว่าการที่ต้องทำขั้นตอนนี้ซ้ำๆ อยู่ทุกครั้งก็ยังคงกู้คืนความรู้สึกภาคภูมิใจที่หายไปไม่ได้

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเจ้าบ่าวไม่ยินยอมให้ข้าทำ หรือไม่เชื่อว่าข้าจะทำเองได้ เขาจึงไม่ได้หยุดและก้าวอย่างมั่นคงอุ้มพาข้าไปที่มุมมืดด้านในถ้ำ สถานที่แห่งนี้อยู่ค่อนข้างลึกเข้ามาจากปากถ้ำ เมื่อตมดูดีๆ แล้วจะได้กลิ่นของปัสสาวะ นี่เป็นสถานที่ที่เจ้าบ่าวใช้สำหรับจัดการ ‘เรื่องใหญ่ของมนุษย์’ ในชีวิตประจำวัน

ข้าได้ยินมาว่าสัตว์ป่าชอบทิ้งร่องรอยไว้ในรังเพื่อปกป้องดินแดนของพวกมัน ไม่นึกเลยว่ามนุษย์ก็จะทำเช่นเดียวกัน แต่ที่ไม่คิดไม่ฝันเลยก็คือ...

เจ้าบ่าวเปลี่ยนท่าทางการอุ้มของเขอย่างคล่องแคล่วง่ายดาย ใช้แขนสอดผ่านข้อเข่าของข้าเพื่อถอดกางเกงลงและแยกขาทั้งคู่ออก จากนั้นก็นั่งยองๆ แล้วถือก่องดวงใจของข้าไว้เหมือนกับที่ถือประคองให้เด็กน้อยฉี

“ที่รัก ชูว์...”

อับอายขายหน้ายิ่งนัก!

ข้าเป็นถึงประมุขพรรคมารผู้นำเกรงขามกลับต้องมาให้ผู้อื่นช่วยอุจจาระปัสสาวะเอาตอนอายุเท่านี้!

ข้าตัวสั่นด้วยความโกรธ แต่เขากลับเข้าใจว่าข้าปัสสาวะแบบเร่งรีบหน้าข้าเอาคางที่น่าจะทิ่มคนตายมาถูโลกกับแก้มของข้า “ฉี...”

ข้ายังสั่นรุนแรงขึ้น จากนั้น... เสียงน้ำคมขัดก็ดังออกมา ร่างกาย

ส่วนล่างโล่งสบาย ความภาคภูมิใจในตนเองก็สูญหายไปพร้อมกับการ
ปีศาจจะอันแรงด่วนนี้แล้ว

“เสร็จแล้ว กลับไปกันเถอะ...” ข้าพูดกับเขาด้วยเสียงแหบแห้ง
ในลำคอ

แต่เขากลับส่ายหน้า และยังคงอยู่ในท่าเดิม “ข้าไม่ได้ไอ...สองวัน
แล้ว”

ข้า “...”

หลังจากชั่วสองก้านธูป เจ้าบ่าก็ใช้ดินกลบฝัง ‘ความภาคภูมิใจ’
ที่แสวงหาความตายครั้งแล้วครั้งเล่าของข้าลงไปด้วยอารมณ์เบิกบาน
มีความสุข และพาข้าที่หน้าตาเงื่องหงอยซีมเขากลับไปยังปากถ้ำอันสว่างไสว
และกว้างขวาง

ข้านอนหายใจรวรินอยู่บนพื้น ขณะที่อีกฝ่ายเริ่มถอดเสื้อผ้า
ของข้าและจับต้นคอข้า นี่แปลว่าต้องการจะเสพสุขก่อนนอน ข้ารู้สึกถึง
สายตาแปลกๆ ที่มองมาทางด้านนี้จึงกวาดสายตามองหาและพบเข้ากับ
ดวงตากกลมโตแวววาวคู่หนึ่งทำเอาข้าสะดุ้งตกใจ

เจ้าบ่ารู้สึกถึงท่าทีผิดปกติของข้าจึงมองตามสายตาของข้าไป
โดยไม่ทันเห็นว่าเขาเคลื่อนไหวอย่างไร พลันมีสายลมระลอกหนึ่งพุ่งตรงไป
ยังแม่งว้าง ทำให้มันล้มลงในพริบตา

จากนั้นเขาก็หนีบขาทั้งคู่ของข้าไว้และนำเจ้าสิ่งนั้นมาถูไถอย่าง
อดรนทนไม่ไหว จนต้นขาของข้าสอร้อนเป็นแถบ

เฮ้อ...นี่สินะสัตว์ร้ายที่แท้จริง ไม่กลัวไหม้เสียด้วย

ข้าจะต้องหายใจเร็วขึ้นอีกหน่อย เมื่อหายใจแล้วจึงจะหลบหนี
ไปจากการใช้ชีวิตไม่เหมือนผู้เหมือนคนนี้ได้

เมื่อข้ากลับไปถึงพรรคจะต้องรวบรวมกำลังใหม่ และทำให้พวกฝ่าย
ธรรมะถือคุณธรรมที่ทำร้ายข้าจนตกหน้าผาไปในวันนั้น ได้ลิ้มรสชาติ
ของความอัปยศอดสูสูญเสียแขนขาทั้งสี่เหมือนที่ข้าเป็นอยู่ในตอนนี้
ให้จงได้

บทที่สอง

สภาพอากาศกลับมาเย็นลงเล็กน้อย ข้าชุกตัวอยู่ในถ้ำด้านล่าง หุบเขานี้มาสองเดือนเศษแล้ว แขนและขาซ้ายที่หักค่อยๆ ฟิ้นตัวดีขึ้น แม้มือยังไม่มีแรง แต่ก็ไม่มีปัญหาในการหยิบจับ ส่วนขานั้น...

ขนาดข้าเกาะผนังถ้ำพุงกายเดินยังตูปิดตูปะอย่างเห็นได้ชัด ข้าร้ายยังมีความเจ็บปวดร้าวๆ ส่งผ่านมาจากบริเวณที่บาดเจ็บด้วย หากเดินออกจากถ้ำไปในลักษณะนี้ เกรงว่าไปได้ไม่ไกลก็คงถูกเจ้าบ้าจับกลับมาแล้ว

ข้าจึงได้แต่นั่งจ้องมองบาดแผลที่ขาและทอดถอนใจ รอให้มันค่อยๆ หายเองอย่างช้าๆ

แม้ว่าในตอนนี้อาจจะเดินเหินเคลื่อนไหวได้บ้างแล้ว แต่เจ้าบ้าก็ยังคงไม่ยินยอมให้ข้าออกไปจากถ้ำ หากอีกฝ่ายพบว่าข้าออกไปข้างนอกมา ในตอนที่เขากลับมาก็จะโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ

“ไม่ให้...ออกไป!” เขามักย้ำประโยคนี้อยู่เสมอ ดวงตาทั้งคู่จ้องมองมาอย่างน่ากลัว ไฟโทสะลุกกลามจากดวงตามาสู่ลำคอ ข้ากลัวว่าเขาจะหุนหันพลันแล่นและตบข้าติดผนังในฝ่ามือเดียว

คนที่มาจากพรรคมารเช่นข้า ไม่มีนอกไม่มีใน ยึดได้หุดได้ ยาม
เจ้าบ้าเรียกข้าว่า ‘ที่รัก’ นั้น ข้ายังกล้ายกขาถีบและมองเขาด้วยสายตา
เย็นเยียบ มาบัดนี้ที่เขาดูร้ายราวกับหมาป่าตัวหนึ่ง ข้ากลับทำได้เพียง
สงบปากสงบคำเหมือนนกกระทาตัวหนึ่งเท่านั้น

สถานการณ์เลวร้ายเกินรับมือ ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ว่าในตอนนี้อข้า
มือเท้าเสีย เพราะต่อให้มือดีเท้าดี แต่ด้วยวรยุทธ์ของข้าก็เอาชนะอีกฝ่าย
ไม่ได้

ข้าไม่ต่อกรกับเขา นอนหันหลังให้เขา ได้ยินเสียงลมหายใจพืดฟาด
หนักๆ และเสียงฝีเท้ากระสับกระส่ายดังอยู่ด้านหลัง ไม่นานก็ออกไป แล้ว
จากนั้นก็กลับเข้ามาอย่างรวดเร็ว

“ที่รัก...” อีกฝ่ายสัมผัสแขนของข้าอย่างระมัดระวัง ข้าไม่ใส่ใจ
ปิดตาแสร้งทำเป็นหลับ เขาจึงไม่ได้สัมผัสข้าอีก ไม่นานก็ได้ยินเสียงย้ายไปอีก
ด้านหนึ่งของถ้ำที่ไม่ไกลจากข้านักและกลับไป

เขาดูวันรุ่งขึ้นเมื่อข้าตื่นขึ้นมาและพลิกตัว ดวงตาที่ยังสละสลือ
มองเห็นบางอย่างสีฟ้าๆ เขียวๆ วางเป็นแพอยู่เบื้องหน้าทำเอาสะดุ้งตกใจ
เมื่อจ้องมองดีๆ ค่อยพบว่าป็นดอกไม้ป่าสีฟ้าดอกเล็กๆ

คงไม่ต้องบอก เจ้าบ้านนั้นบ้าก็ส่วนบ้า แต่กลับยังไม่ลืมวิธีเอาใจสตรี

ข้าถือช่อดอกไม้นั้น รู้สึกคันยุบยิบที่จมูกจนจามออกมาอย่างแรง
ข้ารีบโยนดอกไม้ทิ้งเข้าไปในรั้วไม้ที่อยู่ทางด้านหลัง แม้วางร้องออกมา
ด้วยความตกใจ แล้วจึงก้มลงไปกินดอกไม้อย่างเชื่องช้า

หลังจากนั้นข้าก็พยายามเดินอยู่แคในถ้ำ โดยไม่เดินออกไปด้านนอกอีก
ทุกวันตอนที่เจ้าบ้าออกไปหาอาหารข้างนอก ข้าจะรออยู่ในถ้ำเพียง

ลำพัง น่าเบื่อเสียจนต้องหยอกล้อเจ้ากวางเล่น แม่กวางตัวนี้ถูกเลี้ยงเอาไว้
ในถ้ำตั้งแต่ได้รับมอบหมายหน้าที่ ‘แม่นม’ ขาที่หักหายตัวอย่างรวดเร็ว กินดี
อยู่ดีเสียจนอ้วนท้วนสมบูรณ์ขึ้นไม่น้อย

“เจ้านี่ปรับตัวเก่งกว่าข้าเสียอีก” ข้าเอาผลไม้ป่าลูกหนึ่งให้มันกิน
มันชอบเคี้ยวคำเล็กๆ อย่างสง่างามอยู่ครึ่งค่อนวัน โดยไม่ได้เงยหน้า
ขึ้นมาสมองข้า

ข้ายังคงพูดกับตัวเองต่อไป “อีกสักพักข้าก็จะจากไปแล้ว ก่อนไปข้า
จะปล่อยเจ้าไปก่อนดีหรือไม่ หากเขาพบว่าไม่มีลูกให้เลี้ยง คาดว่าต้องเชือด
เจ้าทิ้งเป็นแน่”

แม่กวางราวกับฟังคำข้าเข้าใจขึ้นมาในทันใด มันหยุดกิน หูกระดิก
เล็กน้อย และหันขวับมองมาทางข้า

“รู้จักกลัวแล้วหรือ”

ทันใดนั้นมันก็พุ่งร่างเข้าชนรั้วด้วยท่าทางตื่นตระหนก ปากก็ส่งเสียง
ร้องลั่นอย่างหวาดกลัว

ข้าตกตะลึง “เจ้าไม่ต้องกลัวขนาดนั้นก็ได้อ”

เมื่อพูดประโยคนี้อันจบข้ากลับรู้สึกไม่สู้ดี ความรู้สึกนี้อาจเรียกได้ว่า
เป็นความตื่นตัวของนักสู้

ข้าหันกลับไปจ้องปากถ้ำเหม็ง ขณะเดียวกันก็คิดว่าเอาอาวุธที่เหมาะสม
มือที่สุดเท่าที่จะหาได้จากด้านข้าง...ท่อนไม้ท่อนหนึ่ง

จากนั้น สิ่งที่เคยร้ายเสียยิ่งกว่าความรู้สึกของข้าก็ปรากฏขึ้น สิ่งมี
ชีวิตมหึมาตัวหนึ่งเดินโฉบเฉี่ยวอยู่ที่ปากถ้ำ มีน้ำลายไหลหยดจากปาก ตาบอด
หนึ่งข้าง แลดูดุร้ายผิดวิสัย มันเป็นหมียักษ์ตัวหนึ่ง!

ข้าตั้งสติอย่างรวดเร็ว ปิดบังลมหายใจแล้วย้ายไปยังฝั่งตรงข้ามของร้วอย่างระมัดระวัง ข้าขบคิดภายใต้สมมติฐานที่ว่ามิกวางอ้วนพีหนึ่งตัวอยู่ในถ้ำ ไม่น่าว่าหมีตัวนั้นอาจจะละเว้นการโจมตีข้าแล้วไปโจมตีแม่กวางแทน หากเป็นเช่นนั้นข้าก็จะมีเวลาช่วยเหลือตนเองได้มากขึ้น แต่เห็นได้ชัดว่าข้าไร้เพียงสาเกนไป หมีตาบอดตัวนั้นไม่ได้มาเพื่อหาอาหาร!

ร่างกายใหญ่ยักษ์ของมันเบียดแทรกเข้ามาภายในถ้ำ ส่งผลให้แสงเดือนแสงตะวันราวกับถูกบดบัง แม่กวางยิ่งรำร้องอย่างน่าเวทนา ข้าฟังแล้วจิตใจยิ่งว้าวุ่น

“โฮก!” หมียักษ์คำรามและพุ่งตรงมาที่ข้า

ข้ากัดฟัน จับกระชับท่อนไม้แน่น เตรียมพร้อมสำหรับการต่อสู้ในครั้งนี ถึงแม้จะยังไม่ฟื้นตัวเต็มที่ แต่ดีร้ายอย่างไรมือเท้าก็พอมีแรงขึ้นบ้าง ข้าต้องมุ่งมั่นต่อสู้เพื่อความอยู่รอด อย่างมากก็แค่เรียกเจ้าบ่าให้ช่วยเหลืออีกครั้ง

ชั่วพริบตาที่เจ้าหมียักษ์กระโจนเข้าใส่ ข้ามองเห็นแม้กระทั่งฟันแหลมคมในปากที่อ้ากว้างอย่างดุร้ายพร้อมกลืนเหวี่ยงควักมาทางคอของข้า

ข้ารีบใช้ท่อนไม้ค้ำปากมันไว้ ขณะเดียวกันก็เร่งเดินลมปราณภายในร่าง ทว่ากลับตระหนกว่าวุ่นยิ่งกว่าเดิม ด้วยไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจขับเคลื่อนกำลังภายในได้แม้แต่เศษเสี้ยว มือของข้าที่เพิ่งจะดีขึ้นมาได้หักเจ็ดส่วน พอออกแรงก็กลับคืนสภาพเดิม มันสั่นเทาราวกับตะแกรงร้อนแดง

ในขณะที่ข้าและหมียักษ์ตัวนั้นกำลังประลองกำลังกันอยู่ ก็มีเสียงโห่ร้องตะโกนก้องอย่างโหดร้ายจนฟ้าสะท้านดินสะเทือนมาจากทางปากถ้ำ จากนั้นข้าก็รู้สึกเบามือขึ้น หมียักษ์ตัวนั้นหันหลังกลับวิ่งไปตามเสียงที่มาจากทางปากถ้ำ

ข้าล้มลงบนพื้นหอบหายใจอย่างหนักหน่วง เมื่อครู่นี้เฉียดตายไปแล้วเก้าส่วน ถ้าไม่ใช่... ข้ามองไปยังปากถ้ำ จุดที่เจ้าบ๋ากำลังสู้อยู่กับหมีตาบอด ถ้าไม่ใช่เจ้าบ๋ากลับมาได้ทันท่วงที เกรงว่าวันนี้ข้าคงได้สิ้นชื่ออยู่ที่นี่แล้ว

ถูกพวกวิญญาณจอมปลอมทำร้ายตกหน้าผากลับไม่ตาย สุดท้ายจะมตายในปากหมีโง่ตัวหนึ่ง การตายเช่นนี้ช่างไร้ค่ายิ่งนัก สูตายอยู่ใต้หน้าผาแต่แรกยังดีเสียกว่า

เจ้าบ๋ามีฝีมือร้ายกาจ แต่หมียักษ์ก็ได้เปรียบในด้านพลังกำลัง หากกตกลงไปจะต้องทำให้เอ็นขาดกระดูกแตก และหากถูกตบด้วยอุ้งเท้า อวัยวะภายในทั้งหมดย่อมต้องแหลกละเอียดอย่างแน่นอน

ข้ามองออกไปนอกปากถ้ำได้เพียงเล็กน้อย มองดูพวกเขาต่อสู้กันมาแล้วครู่หนึ่ง หนึ่งคนหนึ่งหมีนี้ราวกับบาดหมางกันมาแต่ชาติก่อน และมีใช้ครั้งแรกที่ลงมือ ไม่ว่าต่างฝ่ายต่างมีกระบวนการทำอะไรล้วนจดจำได้ขึ้นใจ แพ้ชนะไม่อาจตัดสินได้ทันที

ข้ามองท่อนไม้ในมือซึ่งมีรอยเขียวสอรอยฝังลึกอยู่ ในขณะที่ข้ากำลังลังเลว่าจะยื่นมือเข้าช่วยโจมตีจากทางด้านหลังดีหรือไม่ ก็มีเสียงร้องดังมาจากทางนอกปากถ้ำ ตามด้วยเสียงลั่นดังของวัตถุขนาดยักษ์

ข้ารีบมองไปทันทีและพบว่าเจ้าหมีนั้นถูกสังหารแล้ว เจ้าบ๋าทพยายามตะเกียกตะกายออกมาจากใต้ร่างของหมียักษ์และวิ่งสะเปะสะปะมาทางข้า เมื่อเข้ามาใกล้ค่อยมองเห็นว่าบนหน้าผาของเขาเต็มไปด้วยเลือด น่าจะเกิดจากการถูกช่วนด้วยกรงเล็บ

“ที่รัก! ที่รัก! บาดเจ็บหรือไม่” เขาร้อนรนเสียงจนน้ำเสียงเปลี่ยน เอาแต่มองสำรวจข้าทั้งตัวตั้งแต่หัวจรดเท้า แม้แต่เลือดที่ไหลรินจากศีรษะ

ก็ยังไม่สนใจไยดี

ถึงตอนนี้ข้าค่อยโล่งใจได้อย่างแท้จริง ท่อนไม้เลื่อนหลุดจากมือ
หล่นลงบนพื้นดัง ‘เคร้ง’

“ไม่เป็นไร ข้าไม่เป็นไร” และถึงตอนนี้ข้าค่อยเข้าใจถึงสาเหตุที่เขา
ไม่ยอมให้ข้าออกไปนอกถ้ำขึ้นมาได้บ้าง ไม่ใช่เพราะกลัวข้าหลบหนี แต่เป็น
เพราะกลัวข้าจะประสบกับภัยอันตรายเฉกเช่นวันนี้

เขาใช้นิ้วหัวแม่มือเปื้อนเลือดลูบแก้มข้า เผยรอยยิ้มอ่อนคลาย
“ที่รักไม่เป็นไร...ดีแล้ว”

ข้าเห็นศีรษะเขาเต็มไปด้วยเลือดจนสารรูปแทบดูไม่ได้ สุดท้าย
จึงฉีกเสื้อตัวในออกมาชิ้นหนึ่งให้เขาปิดแผลเอาไว้

“สนใจตัวเองหน่อยสิ เจ้าบ้า”

เจ้าบ้าส่งยิ้มและดึงมือข้าไว้ ก่อนเลื่อนสายตามาที่ท้องของข้า
“ลูก ก็สบายดี”

ริมฝีปากที่เพิ่งจะเริ่มหยักโค้งขึ้นของข้าแข็งค้างไปในบัดดล
ถอนหายใจอย่างไร้เสียง “ดี ดีสิดี!”

พอได้ยินข้าพูดเช่นนี้ เขาก็ยังยิ้มหน้าบาน

ไม่รู้ว่าเป็นเจ้าบ้าหรือเจ้าโง่กันแน่! ข้าลอบดำเขาในใจ

หลังจากเหตุการณ์ในครั้งนี้ เจ้าบ้ายิ่งระแวงระวังความปลอดภัย
ของข้ามากขึ้นกว่าเดิม และได้วางกับดักหลายแห่งไว้ใกล้ๆ บริเวณถ้ำ

“ข้าเติบโตมาในพรรคมาร โดยถูกท่านอาจารย์เก็บมาเลี้ยง ศิษย์พี่
ศิษย์น้องที่เติบโตขึ้นมาพร้อมข้าล้วนแต่ทะเยอทะยาน มุ่งมั่นปรารถนาที่จะ

สืบทอดวิชาของอดีตประมุข พาพรรคมารรวมยุทธภพเป็นปึกแผ่น แต่พวกเขาไม่คิดบ้างว่า ยุทธภพนั้นจะรวบรวมได้ง่ายดายขนาดนั้นเชียวหรือ ส่วนข้าไม่ได้มีความทะเยอทะยานถึงเพียงนั้น เพียงแค่ต้องการรู้ว่าศิษย์ที่ศิษย์น้องคนใดจะได้ขึ้นนั่งบัลลังก์ประมุขและปลดปล่อยข้าได้ ให้ข้าได้ออกจากพรรคไปแสวงหาอิสระ แต่พันไม่คิดหมิ่นไม่คิด คิดไม่ถึงเลยว่าตนเองจะกลายเป็นผู้ชนะในท้ายที่สุด...” ข้ายิ้มออกมา “พวกเขาล้วนแต่บอกว่าข้านั้นเป็นชาวประมง⁵ เป็นนกขมิ้น⁶ คิดว่าข้าเป็นคนหน้าเนื้อใจเสือ แต่ข้ารู้สึกว่ามันเป็น ‘ปลาในบ่อ’ เสียมากกว่า เพราะว่ากลุ่มคนที่ถูกปั้นหัวด้วยอำนาจวาสนา มักจะประสบเภทภัยโดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ

“ข้าเป็นประมุขยังไม่ทันครบปี พวกชาวยุทธ์ฝ่ายธรรมะกินอัมหนา มิมีอันใดทำก็พากันล้อมวงสังหารข้า ข้าคิดว่าไหนๆ ก็ได้เป็นประมุขแล้ว ถึงอย่างไรก็ควรทำหน้าที่ให้ดี ไม่ควรปล่อยให้ชื่อเสียงถูกทำลายในรุ่นของข้า จึงพาเหล่าศิษย์ในสำนักออกมาต้อนรับ เพียงแค่ออกมาต้อนรับ ก็ทำเอาตนเองแทบดับดินสิ้นชื่อไปเสียแล้ว”

ตัวข้าไม่เคยบอกเล่าอดีตที่ผ่านมาเหล่านั้นแก่ผู้อื่นด้วยความผ่อนคลายสบายใจ แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด กับเจ้าบ้าแล้วข้ากลับเล่าออกมาได้ง่ายดายเป็นพิเศษ บางทีอาจเพราะเขาจะไม่บอกมันแก่ผู้อื่นก็เป็นได้ ไม่กี่เดือนมานี้เมื่อข้าว่างก็บอก เมื่อไม่มีอะไรทำก็เล่า จนแทบจะเปิดเผยเรื่องราว

5 มาจากสำนวนที่ว่า ชาวประมงตกปลา หมายถึงได้กำไร (โชคลาภ) อย่างไม่คาดฝัน มีที่มาจากนิทานเรื่องการทะเลาะวิวาทของนกกระสา กับ หอยมุก ที่ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมจะลุ่ม่อล้วยกัน เมื่อนกกระสาต้องการจะกินหอยมุก หอยมุกก็จับปากนกกระสาไว้ไม่ยอมคาย ต่างฝ่ายต่างยึดมั่นกันอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งเมื่อชาวประมงเดินผ่านมาเห็นเข้า จึงจับทั้งหอยและนกกระสาไปพร้อมๆ กัน

6 มาจากสำนวนที่ว่า ดักแตนจับจิ้งจอก นกขมิ้นอยู่ด้านหลัง ใช้เปรียบเปรยถึงผู้ที่เอาแต่ใจจะคิดบัญชีกับผู้อื่น โดยลืมไปว่าตนเองก็อาจจะกำลังถูกผู้อื่นจ้องจะคิดบัญชีเช่นกัน

ทั้งชีวิตของตนออกมาหมดแล้ว

ทว่าเขานั้นได้รู้เรื่องราวของข้ามากมาย แต่ข้ากลับไม่รู้แม้กระทั่งว่า
อีกฝ่ายมีนามว่าอะไร

“ที่รัก” ไม่รู้ว่าเจ้าบ๋ากำลังทำอะไรอยู่คนเดียว เขานั่งอยู่ที่ปากถ้ำ
หันกลับมามองข้าเป็นครั้งคราว พอเห็นข้าก็เผยรอยยิ้มเบิกบานออกมา

“เจ้าบ๋า” ข้าเห็นอีกฝ่ายเรียกข้าเลยผลตอบรับกลับไป จากนั้น
จึงหยิบผลเจียง⁷ ข้างกายโยนใส่ปากไปลูกหนึ่ง

ไม่กี่วันก่อนกินเนื้อหมีเสียนจนเป็นร้อนใน สองคนกินกันมาหลายวัน
ครึ่งตัวก็ยังกินไม่หมด สุดท้ายก็ทำได้เพียงลากออกไปฝังไว้นอกถ้ำ เจ้าบ๋า
อาจกำลังกังวลว่าข้าที่ ‘กำลังตั้งครรภ์’ ได้กินแต่เนื้อจะไม่ดี จึงไปเก็บผลเจียง
สีม่วงแดงห่อใบไม้กลับมาให้ข้ากินเป็นจำนวนมาก

เดิมทีข้าไม่ชอบกินของพรรณนี้ แต่ก็รู้สึกเอียนกับการกินเนื้อ
แล้วเช่นกัน ตอนที่ไม่ได้ทำอะไรก็จะโยนใส่ปากทีละผลสองผลเสียนเคยตัว
และส่วนใหญ่แล้วข้าก็ไม่ได้มีอะไรทำเสียด้วย ดังนั้นผลเจียงห่อใหญ่ไม่ทันไร
ก็มองเห็นกันห่อแล้ว

“ที่รัก” เขาวางของในมือลงและเข้ามาหาข้า

ข้าโยนผลเจียงลูกสุดท้ายใส่ปาก “เจ้าทำอะไร”

เขาจ้องมองข้าอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเข้ามาเลียมุมปากของข้า ข้าตกตะลึง
จนเกือบผลักศีรษะเขาออกไป

“เจ้าเป็นหมาหรือ!” ข้าดลิ่งตาใส่เขา พลังยกชายแขนเสื้อขึ้น
เช็ดถูที่ปาก

7 ผลเจียง หมายถึงผลเบอร์รี่ หรือผลไม้ลูกเล็กๆ

เจ้าบ้าหัวเราะแหยๆ และนั่งลงข้างข้า “ที่รักชอบ ฟรุ้งนี้เก็บอีก”

ข้าไม่มีปฏิกิริยาอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นค่อยเข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร
ในใจพลันมีความรู้สึกแปลกๆ บางอย่างก่อเกิด

ไม่รู้ว่เจ้าบ้าผู้นี้ก่อนที่จะบ้าเคยมีภรรยาอยู่แล้วหรือไม่ หากว่ามีเขาคงรักและทะนุถนอมนางน่าดู เกรงว่าแม้แต่ดวงจันทร์บนนภา คนผู้นี้ก็คงคิดหาวิธีเอาลงมาให้จงได้

ข้ากดความรู้สึกแปลกๆ นั้นลงไป และถามว่า “เมื่อครู่นี้เจ้าทำอะไรอยู่ตรงนั้นนะ”

เจ้าบ้านยันตาทอประกาย วิ่งไปที่ปากถ้ำนำสิ่งของที่ตนเองวุ่นวายอยู่เมื่อครู่มาให้ข้า มันคือดอกที่ถูกกลับปลายด้านบนจนแหลมคมเป็นอย่างยิ่ง
“ที่รัก เอาไป”

ข้ารับมาอย่างลังเล มันมีน้ำหนักเบาเหมาะมือ และเป็นอาวุธป้องกันตัวเองที่ไม่เลวเลยทีเดียว

“ให้ข้าหรือ เจ้ากลัวว่าข้าจะพบกับหมีอีกหรือไร” หุบเขานี้คงไม่ใช่รังหมีหรอกนะ

เจ้าบ้าสายศีรษะ “ไม่มีหมีแล้ว” เขาขมวดคิ้ว ทำหน้าตาจริงจังแบบที่ไม่ค่อยได้เห็น “หนาวแล้ว...อดอยาก...อันตราย”

ข้าฟังแล้วก็เข้าใจความหมายของเขาได้ในทันที ในหุบเขานี้อาหารมีจำกัด บวกกับสภาพอากาศที่เปลี่ยนเป็นหนาวเย็นทำให้การล่าเหยื่อไม่ง่ายนัก อันตรายจากสัตว์ป่าจึงมากขึ้น

แต่ว่า...ข้าคงไม่รออยู่จนถึงฤดูหนาวหรอก...

ข้าถือดอกไว้อพร้อมหรีเปลือกลตาลง อีกครั้งเดือนข้าก็จะเดินได้อย่าง

สมบูรณ์ และถึงเวลาออกจากหุบเขา เพียงแต่ไม่รู้ว่หลังจากข้าจากไปแล้ว
เจ้าบ้ำจะเป็นอย่างไร...

จะเสียใจและลืมน้ำเข้าไปในเวลาไม่นาน หรือพอพบว่าข้าไม่อยู่แล้วก็
จะออกตามหาข้าไปทุกหนทุกแห่ง และเมื่อหาไม่พบก็จะลืมน้ำในไม่ช้า
หรือว่าจะคิดถึงข้าไปตลอด แล้วพอจับคนที่ตกหน้าผาแต่ไม่ตายได้อีกครั้ง
หนึ่ง ก็จะโยนข้าลงหายไปจากสมอง

เรื่องสุดท้ายนั้นอาจจะเพ้อเจ้อไปหน่อย ใช่ว่าทุกคนจะดวงแข็ง
ดังเช่นข้า แต่ไม่ว่าผลจะเป็นอย่างไรก็ล้วนแต่ต้องลืมน้ำอยู่ดี...ก็เขาเสียสติ
จนไม่อาจแยกแยะหญิงชาย แล้วจะยังคงจดจำข้าไปตลอดได้อย่างไร

“สบายใจได้ ข้าจะระวังตัว” ข้าพูดกับเขา

เจ้าบ้ำยิ้มและยื่นแขนเข้ามากอดข้า ก่อนจะคลายออกอย่างรวดเร็ว
จากนั้นก็เดินเข้าไปยังส่วนลึกของถ้ำ

ขณะที่ข้ากำลังแปลกใจ ก็เห็นเขาวิ่งเร็วๆ กลับมา แสดงสิ่งที่อยู่
ในมือด้วยความตื่นเต้น

มันเหมือนกับ...หยกชิ้นหนึ่ง

ข้ารับเอาของสิ่งนั้นจากมือของเขามาพิจารณา ดู เห็นเพียงว่าตัวหยก
เป็นสีดำ เหมือนกับป้ายหยก ให้สัมผัสเนียนละเอียด น่าจะไม่ใช่ของพื้นๆ
ทั่วไป ป้ายหยกมีขนาดราวครึ่งฝ่ามือ ด้านบนสลักรูปเหยี่ยวตัวหนึ่งกำลัง
สยายปีก ทำทางองอาจน่าเกรงขาม ดวงตาคู่นั้นของเหยี่ยวข้างดูละม้ายคล้าย
กับเจ้าบ้ำ

นี่คงเป็นสิ่งที่ติดตัวเจ้าบ้ำมาในตอนที่มายังหุบเขา เพียงแต่กว่าครึ่ง
ชีวิตของข้าล้วนอยู่แต่ในพรคมาร จึงไม่อาจคาดเดาตัวตนของเจ้าบ้ำจาก

ป้ายหยกชิ้นนี้

“นี่เป็นของดี เจ้าต้องเก็บเอาไว้ให้ดีๆ ต่อไปภายภาคหน้าไม่แน่ว่าอาจได้ใช้ประโยชน์” ข้าส่งป้ายหยกคืนให้เจ้าบ้า แต่เจ้าบ้ากลับไม่รับ

“ให้ที่รัก” เขาบอก

ข้ากำลังจะจากไปอยู่แล้ว ย่อมไม่อาจรับสิ่งของจากเขาได้อีก แม้จะถูกผู้คนประณามจนชาชินว่าเป็นพวกปีศาจจนกรีด แต่ที่ปีศาจจนกรีดก็มีจริยธรรมและหลักการเช่นกัน

“ไม่ได้ ข้ารับไว้ไม่ได้” ข้าปฏิเสธไปตามตรง

เจ้าบ้ายัดเยียดหยกมาให้ข้า ข้าผลักกลับคืน

ทำเช่นนั้นอยู่หลายครั้ง จนเจ้าบ้าร้อนรน ถลึงตามอง และร้องคำรามใส่ข้า “รับไป!”

เมื่อเกิดอารมณ์ตื่นเต้นเขาจะยิ่งเหมือนคนวิปลาสยิ่งกว่าเก่า หนวดกระดิกตาพอง ฟาดฝ่ามือลงบนผนังถ้าเหนือศีรษะข้าจนฝุ่นหินดินทรายมากมายร่วงหล่นลงมาทันที

ข้ารับมาด้วยมือสั่นเทา และไม่ได้ส่งคืนเขาอีก

ป้ายหยกนี้จึงได้มาแขวนอยู่บนคอและแกว่งไกวอยู่บนอกของข้าไปอีกหลายปีด้วยประการฉะนี้

เมื่อถึงเวลานอน เขาถอดเสื้อผ้าข้าจนเปลือย เหลือไว้เพียงป้ายหยกชิ้นบนหน้าอก ข้าก้มลงไปมองพบว่าป้ายหยกสีดำได้ฝังตัวอยู่ระหว่างจุดสองจุดบนหน้าอกข้าพอดีบพอดี จนกลายเป็นสีดำตัดขาว และดอกเหมยสองดอกดอกละด้าน

ข้ารู้สึกถึงลมหายใจหนักๆ ของเจ้าบ้าที่เป่ารดอยู่บนผิวของข้า

จนรู้สึกคันยุบยิบ

เขาไล่เลียตามทิศทางของป้ายหยกลงไปยังหน้าท้อง และบิดลั่น หมุนวน ทำเอาข้าที่ยังไม่ทันเตรียมตัวเตรียมใจตกใจจนเปล่งเสียงร้องออกมา

“อา...เจ้าอย่า” ข้าชะงักไป “อย่าโดนท้องข้า”

พอเจ้าบ่าวได้ยินก็ไม่ได้เลียต่อ เพียงแค่ใช้ริมฝีปากจูบลงบนหน้าท้อง ของข้าอย่างระมัดระวัง จากนั้นยกศีรษะขึ้นมองมาที่ข้า

“ท้องที่รัก...เล็กมาก...ต้อง...กินเยอะๆ...”

เมื่อคำนวณเวลาดู หากว่าท้องจริงก็คงราวๆ สามเดือนได้แล้ว แต่หน้าท้องข้ากลับยังคงแบนราบ หากเป็นเช่นนี้ต่อไปเห็นทีความล้นย่อม แตกเป็นแน่ ถ้าไม่รีบจากไปคงไม่ได้การ

“นี้อาจเป็นเพราะข้ายังไม่หายบาดเจ็บกระมัง พอกินอะไรเข้าไปก็ ไปซ่อมเสริมมือเท้าเสียหมดแล้ว...” ข้าหลบเสียงสายตาอันอ่อนโยนผิดแปลก ของเขา

เจ้าบ่าววางฝ่ามือของเขาลงบนท้องข้า ยิ้มอย่างโง่เขลา “ลูกของเรา”

น่าประหลาด ข้าพลันรู้สึกติดขัดในลำคอ

ข้านั้นเพิ่งเป็นประมุขพรหมมารมาได้ปีเดียวเท่านั้น จิตใจจึงยังไม่ หนักแน่นพอ

ข้าผินฉีกยิ้มออกมา “อืม ลูกของเรา”

นอกเหนือจากเรื่องที่เจ้าคนผู้นี้ตั้งแต่เริ่มแรกก็ไม่แยกแยะถูกผิด คุกคามและข่มขืนของข้า ทำจนข้าบันดาลโทสะแทบตาย แต่ก็กล่าวได้ว่า เขาเป็นเพียงคนเดียวที่ดีต่อข้าอย่างจริงใจในรอบหลายปีมานี้

เฮ้อ...

หมียักษ์ตัวนั้น หลังจากเกิดเรื่องเข้าใจถึงได้ว่า ตาของมันถูกเจ้าบ้าเป็นผู้ทำให้บอดเมื่อก่อนหน้านี้ หนึ่งคนหนึ่งหมีสู้กันมาแล้วหลายปี เพื่อดินแดน เพื่ออาหาร จนสุดท้ายเพียงเพื่อการแก้แค้นเท่านั้น การที่หมียักษ์โจมตีข้า อาจเป็นเพราะมันคิดว่าข้าเป็นคนของเจ้าบ้า หากฆ่าข้าซะก็จะทำให้เจ้าบ้าเจ็บปวดได้

สมัยนี้ หมील้วนเจ้าเล่ห์เช่นนี้

หมินั้นจะอย่างไรก็ยังเป็น ‘สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าหมี’ เจ้าบ้าเก็บหนังของมันไว้ ตอนแรกข้าคิดว่าเขาจะแขวนมันไว้ในถ้ำเพื่อแสดงถึงรางวัลจากการต่อสู้ ต่อมาจึงได้รู้ว่ามันเตรียมไว้สำหรับข้า

“ให้ข้าหรือ”

หนังแผ่นนี้อีกฝ่ายชำแหละอยู่นานมาก เนื่องจากไม่มีเครื่องมือที่ดี และเขาก็ชำแหละข้าเป็นพิเศษ ในบางครั้งที่ข้าหลับไปแล้วเขาก็ยังคงนั่งชำแหละอยู่ข้างกองไฟ

เจ้าบ้าลูบหัวข้า “หน้าหนาวหนาว...รองไว้...อบอุ่น”

ที่แท้ก็ให้ข้าไว้ใช้ยามฤดูหนาว

“...ขอบใจนะ” ข้าลูบหนังหมีที่หนานุ่มลื่นมือ แม้ว่ามันจะหนักไปสักหน่อย แต่ในหุบเขาห่างไกลไร้ผู้คน นี่นับเป็นของชั้นดีสำหรับฤดูหนาวแล้ว น่าเสียดายที่ข้าจะไม่ได้ใช้ แต่ถึงอย่างไรเจ้าบ้าก็ยังใช้ได้ จึงนับได้ว่าไม่สูญเปล่าเสียทีเดียว

นี่เป็นหุบเขาลึกที่ตัดขาดจากโลกภายนอก ข้าอยู่แค่ไม่กี่เดือน ยังแทบทนไม่ไหว ไม่รู้จริงๆ ว่าเจ้าบ้าอยู่มาได้อย่างไร หรือบางที อาจมีเพียงคนวิปลาสนเท่านั้นที่อดทนต่อความเหงาและโดดเดี่ยวอย่างล้าลึกเช่นนี้ได้

เมื่อนึกถึงภาพเจ้าบ้าที่ห่อตัวด้วยหนังหมียู่ตามลำพังในถ้ำอัน
ทรุดโทรม ภายนอกถ้ำเต็มไปด้วยหิมะ เขานั่งอยู่คนเดียว พอหิวก็ออกไปหา
อาหารข้างนอก หาผลไม้หรือสัตว์ป่า หากโชคดีหน่อยก็ได้ฉมไปหนึ่งมื้อ
หากโชคไม่ดีหาอะไรไม่ได้เลย ก็ต้องแบกท้องที่ยังคงหิวโหยกลับมายังถ้ำ
ฟ้าดินกว้างใหญ่ถึงเพียงนี้ แต่กลับเหมือนมีเขาเพียงผู้เดียว หากไม่ใช่
เพราะข้าตกลงมา บางทีบนโลกนี้คงไม่มีสักคนเดียวที่รู้ว่าเขายังมีชีวิตอยู่...

ซี หานชิงเหียน เจ้าทำอันใดอยู่ เจ้ากำลังทำอันใดกัน

เจ้าเป็นประมุขพรหมารผู้หนึ่ง เจ้าคิดว่าตัวเองเป็นพระผู้โปรดสัตว์
เป็นโพธิสัตว์ที่ช่วยเหลือผู้คนให้ข้ามพ้นจากทุกข์ภัยหรืออย่างไร ในเมื่อเขาอยู่
ที่นี่มาได้เป็นปีแล้ว ก็ต้องอยู่ต่อไปได้ ถึงอย่างไรเขาก็เป็นคนสติวิปลาส จะ
รู้จักหรือว่าสิ่งใดคือความโดดเดี่ยว สิ่งใดคือความเหงา เมื่อเจ้าหาทางออก
จากที่นี่ได้ กลับไปที่พรรคยังมีเรื่องราวมากมายให้สะสาง หรืออยากจะพา
เจ้าบ้าไปทิ้งชีวิตให้พวกชาวยุทธฝ่าयरณะเหล่านั้นกัน? เขาอยู่ที่นี่อย่างน้อย
ก็ไม่ต้องกังวลว่าจะเอาชีวิตไปทิ้ง แต่ถ้าไปกับเจ้ากลับต้องคอยออกสัน
ขวัญแฉวน จะอยู่หรือตายก็ยังมีอาจรู้...

“ที่รัก?” ฝ่ามืออุ่นร้อนลูบใบหน้าอย่างกะทันหันจนข้าสะดุ้งตกใจ
ยามเงยหน้าขึ้นมองก็พบกับสายตาวิดกั้วลของเจ้าบ้า

ข้าฉีกมุมปากยกขึ้นจนเป็นรอยยิ้ม ในสมองไม่รู้ใส่ลมอะไรไว้ จึงหลุด
ปากถามไปว่า “หากไม่มีลูก เจ้าจะยังติดข้าเช่นนี้หรือไม่”

ภายในถ้ำเงียบมาก ข้าได้ยินแม้กระทั่งเสียงหัวใจตัวเอง รู้สึกตื่นเต้น
ไปหมดอย่างอธิบายไม่ถูก อันที่จริงข้าเองก็ไม่ว่าคำตอบแบบใดที่ข้าอยาก
ได้ยินจากอีกฝ่าย แต่ถ้าเขาตอบออกมาว่าไม่ อย่างน้อยข้าก็จากไปได้ง่ายขึ้น

เป็นครั้งแรกที่ข้ารู้สึกว้าว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด เทียบกับเจ้าพวก
ชาวยุทธ์ฝ่ายธรรมะเหล่านั้นแล้วก็ได้ต่างกันเท่าใดนัก

เขาจ้องมองข้าเนิ่นนาน สุดท้ายก็เอ่ยออกมาหนึ่งประโยค ทำให้
หัวใจข้าสั่นสะเทือนขึ้นมาในฉับพลัน

“ที่รัก สำคัญที่สุด”

ในช่วงขณะนั้นข้าไม่อาจบรรยายได้ว่าในใจข้ารู้สึกเช่นไร แต่รู้สึกถึง
บางสิ่งที่พองโต บางสิ่งที่รวดเร็ว บางสิ่งที่เจ็บปวด น่าขัน ...และเหลวไหล

ในขณะนี้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ประโยคนี้นับว่าเป็นประโยคที่ดี

อย่างไรก็ตาม เมื่อคิดถึงผู้คนและสิ่งต่างๆ ที่อยู่นอกหุบเขา คิดถึง
ศิษย์พรรคจำนวนมากที่ยังคงรอข้ากลับไปจัดการสถานการณ์ ความเศร้าใจ
นี้ก็กลับกลายหายวับไปในพริบตา

ข้าและเขาต่างกันโดยสิ้นเชิง หากไม่มีเหตุการณ์ตกหน้าผาคราวนี้
เราคงเป็นได้เพียงคนแปลกหน้า

มาวันนี้ก็ยังนับได้ว่ามีความสัมพันธ์ผิวเผิน และไม่จำเป็นต้องพัวพัน
กันไปทั้งชาติ

แยกย้ายกันไปตามทางของตน ข้าเป็นประมุขของข้า เขาเป็นคน
วิปาสของเขานี้คือตอนจบที่ดีที่สุดแล้ว

เพียงแต่ว่าก่อนไป...ข้ายังมีเรื่องหนึ่งที่ยอยากทำ

ข้าคล่องคอเขา และเกี่ยวพันร่างของเขาเอาไว้ “เจ้าบ้า ต้องการ
หรือไม่” ข้าบอกเป็นนัยโดยใช้หัวเข่าดันเบาๆ ที่ท้องน้อยของอีกฝ่าย

เขาจับขาข้าเอาไว้ทันที และพูดด้วยเสียงที่พยายามรักษากิริยา

เอาไว้อย่างสุดชีวิต “ไม่ได้ จะทำร้าย...ลูก”

ข้าปรือตาลง คิดในใจว่าต่อให้เจ้าทำข้าจนขึ้นสวรรค์ชั้นฟ้าลูกก็ไม่มีวันหลุดออกมาหรอก แต่เบื้องหน้ายังคงเอ่ยวาจาหล่อลวงเขาดังเก่า

“นี่...ครบเดือนแล้ว ไม่อันตรายหรอก แค่นี้ก็กินเดียว” ข้าโน้มคอเขาลงมา พร้อมกับแนบริมฝีปากลงไปที่หูของเขา แลบลิ้นไล่เลียอย่างเนิบช้า “ดีหรือไม่”

น้อยครั้งนักที่ข้าจะนุ่มนวลต่อเขา ทั้งยังเป็นฝ่ายเริ่มร้องขอหาความสุข แม้ว่าปกติแล้วเขาจะไม่ได้สอดใส่ไปในตัวข้า แต่ทุกคืนก็จะนำมามูวเข้าจนปลดปล่อย ไหนเลยจะทนรับการยั่วยวนเช่นนี้ได้ เขาหายใจหอบหนักและกดข้าลงบนหมอนที่

ได้ร่างเป็นแผ่นหนังขนหนาแน่น นุ่มสบายกว่าเบาะรองฟางหญ้า ไม่รู้กี่เท่า ข้าถูกเขากดให้รับความสุขสมดังเช่นอิสตรี ตามหลักแล้วข้าไม่ควรจะยินดี แต่ในขณะนั้นข้ากลับหายใจด้วยความโล่งอก

ในฉากสุดท้ายของการเป็น ‘สามีภรรยา’ ถือซะว่าเป็นการตอบแทนความรักของเขาในช่วงเวลาที่ผ่านมา

เขาจูบข้อเท้าของข้า และจูบเรื่อยไปจนถึงต้นขาด้านใน ตอนที่อาการบาดเจ็บของข้าหายแล้ว จะทวงทำได้อีกไม่เป็นปัญหา ให้เขาเคี้ยวกรำได้ตามใจชอบ

เจ้าบ้าเคลื่อนไหวอย่างร้อนรนแต่กลับไม่หยาบคาย คอยปกป้องท้องข้าไว้อยู่ตลอด ดูเหมือนว่าเขายังคงสนใจ ‘ลูกน้อย’ ของเขาอยู่มาก

ในตอนที่เขาเข้าไปในร่างของข้า ช่องทางด้านหลังก็รู้สึกแสบชานเล็กน้อยแต่ไม่ชัดเจน เนื่องจากห่างหายไปนาน เขารออยู่ครู่หนึ่งจนคิดว่า

คล้ายจิ้งจอกๆ ขยับเข้าออก

บางทีอาจเป็นเพราะกลัวว่าจะทำข้าบาดเจ็บ เขาจึงเคลื่อนไหวอย่าง
อบอุ่นอ่อนโยนยิ่ง ทรงพลังแต่อยู่ในขอบเขต ทำให้เสียจนข้ารู้สึกอึดอัดเล็กน้อย
ด้วยคุ้นเคยกับจังหวะราวพายุโหมกระหน่ำของเขา ความรู้สึกแฉวนค้าง
กลางอากาศเช่นนี้ทำเอาปลายเท้าเริ่มลนลาน

“เจ้า...เร็วหน่อย...อา...” ข้าเกร็งจิกนิ้วเท้า ช่องทางด้านหลัง
ตอดรัดกลืนเข้าและคายออก

เจ้าบ้ายึดเอาไว้ ไม่ปล่อยให้ข้าขยับสะกดเซ ข้าครวญครางบิดกาย
ท่อนบนไปมา ต้องการหลุดพ้นจากความทรมานอันสุขสมเพื่อไปให้ถึง
จุดสูงสุดแห่งความปรารถนา

เจ้าบ้าเองก็อาจจะไม่ได้กินอาหารคาวเช่นนี้มานานแล้วจึงอดรณ
ทนไม่ไหว โนม้ตัวมาหาข้าและดูดนมยอดดอกข้างหนึ่งของข้าไม่หยุด ร่างกาย
ส่วนล่างเริ่มต้นเข้าออกอย่างหนักแน่นมันคงขึ้นเรื่อยๆ

“อะ อaaa...อaaa...” มันเหมือนกับการโจมตีโดยตรงยังตำแหน่ง
กระสันของข้า ทำให้ข้าไม่อาจประคองตนไว้ได้อีก นิ้วทั้งห้าจิกลึกลงไป
จนสัตว์ สองขาเกี่ยวกระหวัดรัดเอาเจ้าบ้าอย่างแนบแน่น จากนั้นสักครู่
ร่างกายก็สั่นสะท้านและทะลักหลาออกมา

ข้าเอนพับลงบนเบาะอย่างอ่อนปวกเปียก ต้นขากระตุกน้อยๆ
ส่งเสียงไม่ออกอีกเป็นนาน

ในคืนนั้นเจ้าบ้าทำด้วยความยับยั้งชั่งใจไปสอบรอบ หลังจากนั้น
จึงทำความสะอาดอย่างง่ายๆ ให้ข้า แล้วกอดข้ากลับไป

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ยามที่ท้องฟ้ายังไม่ทันสว่างดิเจ้าบ้าก็ออกไปหา

อาหารข้างนอก ข้ารู้ว่าเขาจะไม่กลับมาในเวลาอันสั้น จึงหยิบหอกที่เขาให้ข้า และผลไม้ป่าบางส่วน เตรียมพร้อมที่จะไป

ก่อนจากไปข้ามาที่หน้ารั้วของแม่กวาง

“ข้าเคยบอกไว้ว่าจะปล่อยเจ้าก่อนจากไป แต่ว่าในตอนนี้เนื้อยิ่งหายากขึ้นทุกวัน การปล่อยเจ้าไปจึงน่าเสียดายอยู่ไม่น้อย” แม่กวางมองข้าตาปริบๆ ด้วยดวงตาคุโตอย่างไม่รู้เรื่องราว “เช่นนั้นเจ้าจงอยู่ที่นี้เถอะ เจ้าอ้วนพีขนาดนี้ ออกไปก็ถูกสัตว์ป่าอื่นจับกินอยู่ดี สู้ให้เจ้าบ้ำกินเสียยิ่งดีกว่า”

ข้าเห็นมันไร้ซึ่งปฏิกิริยาใดๆ จึงมอบผลไม้ให้มันเป็นรางวัลด้วยความพอใจ จากนั้นลุกขึ้นตบสะโพกเบาๆ และเดินจากไปโดยไม่หันกลับมามอง

เมื่อเดินมาถึงปากถ้ำ ข้าจับจ้องไปยังทิศทางที่เจ้าบ้ำไปอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงจากไปในทิศตรงกันข้าม

ข้าใช้เวลาเดินทางออกจากหุบเขาแห่งนั้นสองวันสองคืนเต็มๆ และใช้เวลาอีกสองวันในการค้นหาหมู่บ้านเล็กๆ ของชาวบ้านทั่วไป

โชคดีที่ตอนข้าตกหน้าผาสิ่งของของข้าล้วนยังอยู่ครบถ้วน ข้าจึงใช้เงินเหรียญทองแดงแลกอาหารแห้งและลาหนึ่งตัว ซึ่งเป็นการเตรียมที่ดีกว่าไม่มีอะไรเลย และให้มันแบกข้าเดินทางต่อไป

ในวันเหล่านี้ข้ามักจะคิดถึงเจ้าบ้ำขึ้นมาบ่อยๆ โดยเฉพาะในยามค่ำคืนเงียบสงัด ทันทีที่ข้าหลับลง ป้ายหยกที่หน้าอกข้าก็คล้ายกับจะร้อนผ่าวจนเผาไหม้หัวใจข้า

จะอย่างไรก็นั่งมองหน้ากันมาร่วมสามเดือน เป็นปกติที่จะมีความรู้สึกบางอย่างเกิดขึ้น ข้าปลอบใจตัวเองเช่นนี้

ข้าใช้เวลาคืนหนึ่งในหมู่บ้านเล็กๆ ที่มีผู้คนอาศัยอยู่ประมาณสิบกว่า

ครอบครัว วางแผนที่จะเดินทางต่อไปในวันรุ่งขึ้น แต่ในคำคืนนี้ ข้ากลับ
ฝันถึงเรื่องหนึ่ง

ความฝันนั้นชัดเจนมาก ชัดเจนราวกับเป็นจริง ตัวข้าเหมือนลอยอยู่ใน
อากาศ มองดูเรื่องราวที่เกิดขึ้นภายในถ้ำช่วงไม่กี่เดือนมานี้ด้วยมุมมองของผู้อื่น

ฉากแล้วฉากเล่า ฉายชัดอย่างสมบูรณ์ ไม่คลาดเคลื่อนแม้แต่น้อย

ข้าตกจากหน้าผา เจ้าบ้าช่วยข้าไว้ ข้าไขขึ้นหนาวสั่นไปทั้งร่าง เขา
ถอดเสื้อผ้าข้าออกและโอบกอดข้าไว้ให้ความอบอุ่น เห็นได้ชัดว่าข้านั้นเป็น
ชายฉกรรจ์ แต่เขาราวกับเข้าใจผิดว่าข้าเป็นหญิงสาวบริสุทธิ์ แค่นี้ผิว
เปลือยเปล่านิดหน่อยก็ต้องรับผิดชอบจนถึงที่สุด และยกให้ข้าเป็น ‘ผู้หญิง’
ของเขา

หลังจากนั้นที่แกล้งทำเป็นตั้งครรภ์ ก็ยังคงทำเอาข้าหัวเราะไม่ได้
ร้องไห้ไม่ออก

เมื่อความฝันดำเนินมาถึงวันที่ข้าวางแผนไปจากถ้ำและจากเจ้าบ้า
ไป ข้าคิดว่าความฝันจะสิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น แต่กลับไม่ใช่ มันยังคงดำเนิน
ต่อไป และนั่นคือเรื่องราวที่ข้าไม่เคยประสบ

ข้ามองเห็นเจ้าบ้า เขาหิ้วปลาตัวหนึ่งในมือกลับมาอย่างมีความสุข
ในหุบเขามีปลาไม่มาก และในฤดูกาลเช่นนี้ยังจับปลายากเข้าไปใหญ่
การที่เขาจับปลาตัวนั้นมาได้แสดงว่าต้องใช้เวลาไปไม่น้อย

“ที่รัก!” เมื่อเขามาถึงปากถ้ำก็ส่งเสียงเรียกราวกับกลัวข้าจะไม่รู้ว่า
เขากลับมาแล้ว

จากนั้นเขาก็เดินเข้าไป ข้าเริ่มมีลางสังหรณ์แยๆ ว่าสิ่งที่เกิดขึ้น
ต่อจากนี้จะทำให้ข้าลำบากใจเกินยอมรับ ข้าอยากจะปลุกตัวเองให้ตื่น

แต่มันหายไปเสียแล้ว ข้าลอยไปทางปากถ้ำ มองเจ้าบัววิ่งออกมาตะโกน
ร้องเรียกชื่อนั้นที่ไม่ใช่ নামของข้า

ใบหน้าของเขาดูหวาดกลัวเป็นอย่างยิ่ง ลมหายใจหอบถี่ คอย
มองหาอย่างระแวดระวังอยู่หน้าปากถ้ำ ค้นหาเงาร่างของข้าตามที่ต่างๆ
อย่างเอาเป็นเอาตาย

“ที่รัก!”

“ที่รัก กลับมา!”

“เจ้ากลับมา ที่รัก!!!”

เขาค้นหาอยู่เนิ่นนาน ตั้งแต่ฟ้าสว่างจวบจนฟ้ามืด ที่ใดอยู่สูงก็จะ
ปีนขึ้นไปดู ไม่ว่าจะเป็นต้นไม้ใหญ่ ก้อนหิน เนินเขา เพื่อให้ได้มุมมองที่
กว้างไกลที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพียงให้พบร่องรอยของข้าแม้จะเป็นแค่
ความหวังอันริบหรี่ก็ตาม

เขาค้นหาข้าอยู่สองวันเต็มๆ โดยไม่กินไม่ดื่ม ไม่นอนไม่พัก ในขณะที่
ที่ข้าคิดว่าเขาจะค้นหาข้าอย่างไม่ยอมแพ้ด้วยพลังอันไร้ขีดจำกัดที่เขามี
อีกฝ่ายก็กลับไปถ้ำที่เราเคยอาศัยอยู่อีกครั้ง

เขาเดินลากขากระเผลกกระเผลก รองเท้าที่ถักทอจากต้นหญ้า
แหลกและไปหมดแล้วจากการวิ่งห้อยตะบึงในหลายวันที่ผ่านมา เขามีบาดแผล
เกิดขึ้นเต็มไปหมด ผสมกับดินโคลนสกปรก จนกลายเป็นสีดำแดงปะปนกัน

ดูเหมือนว่าเขาจะหมดแรงลงในที่สุด หัวเข่าอ่อนยวบทรุดลงคุกเข่า
อยู่บนพื้นหญ้าหน้าปากถ้ำและเงยหน้าขึ้นสู่ท้องฟ้าแผดเสียงตะโกนก้อง
สั่นสะเทือนจนนกในหุบเขากระพือปีกโบยบิน เขาระบายความเศร้าโศก
ของตนเองออกมาในเสียงที่แผดร้องราวกับเจ็บปวดเหลือคณนา เมื่อเสียง

คำรามสิ้นสุดร่างกายก็นำไปข้างหน้าพร้อมเสียงกระอักโลหิตดังพรวด

ข้าแตกตื่นตกใจ ต้องการรู้ไปดูทางด้านหน้า ร่างของเขาล้มลง
ไปแล้ว และข้าเองก็เปิดเปลือกตาจากการดิ้นรนเช่นกัน

ตัวข้าที่เพิ่งตื่นขึ้นยังคงไม่อาจตั้งสติได้ ในใจมีแต่ภาพของเจ้าบ่าว
เวียนอยู่เต็มไปหมด

ความฝันที่เหมือนจริงเช่นนี้ แท้จริงแล้วเป็นเพียงภาพหลอนของข้า
หรือเป็นความจริงกันแน่?

ข้าลูบมือไปบนป้ายหยกสีดำที่หน้าอก ในใจสับสนวุ่นวาย

ข้ายังคงอยู่ในสภาพเช่นนี้มาตลอดจนกระทั่งขี่ลาไปตามถนน เมื่อ
เดินไปได้ราวหนึ่งก้านธูปค่อยพบว่าตนเองนั้นเดินมาผิดทาง จึงค่อยหันกลับ
ไปทางเดิม

แค่เดินยังเดินผิดทาง มีสุกกลับไปดูเสียหน่อยดีกว่า ข้าบอกตนเอง
ในใจเช่นนี้

ข้าแค่กลับไปดูแวบเดียว ถึงอย่างไรก็คงไม่เสียหายอันใด สองวัน
หากว่าเขาไม่เป็นอะไร ข้าค่อยจากไปก็ยังไม่สาย

สุดท้ายข้าก็ยังคงไม่อาจวางใจเรื่องของเจ้าบ่าว ข้าหนีบขาที่ท้องลา
เจือมือวัดวัดแล้ไปหนึ่งทีเพื่อเร่งให้มันไปเร็วขึ้น

แต่สิ่งที่ข้าไม่คาดคิดก็คือ เมื่อข้ากลับไปถึงด้านล่างของหุบเขา
ภายในถ้ำยังคงเดิม แต่เจ้าบ่ากลับไม่อยู่แล้ว ข้าพบแม่กวางอยู่บริเวณพุ่มไม้
ใกล้ๆ ถ้า ไม่รู้ว่ามันถูกเลี้ยงไว้ในคอกจนเคยชินแล้วหรืออย่างไร พอเห็นข้า
จึงไม่ได้ซ่อนตัวทั้งยังเดินเตร็ดเตร่ไปมา

“ดูที่เขาคงปล่อยเจ้าแล้ว” ข้าใจลอยอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อเห็นมันเดิน

มาหาข้าก็รีบโบกมือไล่ “ไปซะ ในเมื่อยังไม่ตาย เจ้าก็ยังคงมีความสุขได้
ในภายหลัง แต่อย่าโง่ให้ถูกจับเข้าอีกล่ะ”

แม้วางส่งเสียงร้องมาทางข้าสองครั้ง สุดท้ายก็หันกลับเข้าไปในป่า
ข้าถอนหายใจและรออยู่ที่ปากถ้ำอีกหนึ่งวัน หากยังคงไม่พบ
ร่องรอยของเจ้าบ้า

ข้ากลัวว่าเขาตัวคนเดียวจะประสบเรื่องร้ายอยู่ที่ใดที่หนึ่งจึงเสาะหา
เขาไปทั่วหุบเขา แต่ไม่ว่าที่ใดล้วนหาเขาไม่พบ จนตัวข้าเองเหมือนกำลัง
ซ้นทับกับภาพเจ้าบ้าในความฝันที่กำลังมองหาอีกฝ่ายด้วยความร้อนรน
กระวนกระวาย

ผ่านไปอีกหนึ่งวัน ข้าจำต้องยอมรับความจริงว่าเจ้าบ้าไม่ได้อยู่ที่นี้
อีกแล้ว ข้าจึงกลับขึ้นไปบนเขา จับจุงลาที่กำลังกินหญ้าอย่างเพลิดเพลิน
อยู่ริมหน้าผาให้ออกเดินทางอีกครั้ง

ข้ามีลางสังหรณ์ว่า ในครั้งนี้ข้าจะไม่ย้อนกลับมาอีกแล้ว

มัททีสาม

แม้พรคมนั้นจะเป็นพรคมาร ทว่าก็ยังคงมีนาม ทั้งยังเป็นนามที่ยากจนชั้นแค้นยิ่งนัก เพราะเดิมทีก็มีได้ร่ำรวยเป็นทุนเดิม จึงถูกเรียกว่า ‘พรคหนึ่งเหมันต์’⁸

เจตนารมณ์เดิมของพรคหนึ่งเหมันต์ในช่วงก่อตั้งพรคขึ้นนั้นคืออะไรไม่ทราบแน่ชัด แต่เมื่อมาถึงยุคของข้า มันก็เป็นการพยายามก่อเรื่องเลวร้ายต่อผู้อื่นอย่างแท้จริง แสดงความโหดชั่วเฉกเช่นหมาป่าอันเป็นสิ่งสืบทอดกันมาของพรคมารให้เป็นที่ประจักษ์

ข้ารู้สึกเสมอว่าแท้จริงแล้วพรคมารก็ไม่ต่างกับพวกชาวยุทธสำนักฝ่ายธรรมะเท่าไรนัก แต่ในความเป็นจริงแล้วยังคงแตกต่าง

ตัวข้าที่เอาแต่คิดจะกลับไปพรคมารเพื่อกอบกู้สถานการณ์ คิดขึ้นมาตอนนี้ช่างไร้เดียงสายิ่ง ประมุขไร้ราคาเช่นข้าที่เพิ่งดำรงตำแหน่งได้เพียงปีเดียว ยังไม่มีศักดิ์ศรีและสติปัญญาเพียงพอ วรยุทธก็เช่นเดียวกัน แม้แต่

8 คำว่า หาน (寒) ในชื่อพรคหนึ่งเหมันต์ (寒一教) ในภาษาจีนนอกจากหมายความว่าหนาวเย็นแล้ว ยังหมายถึงยากจนอีกด้วย

รูปลักษณ์...ก็ยิ่งธรรมดาสามัญไม่ได้มีความโดดเด่นน่าอัศจรรย์อย่างที่ประมุข
พรคมารควรจะมีแม้แต่น้อย

ขอลาหน่อยว่าคนเช่นนี้ จะอาศัยสิ่งใดทำให้ศิษย์สำนักเลื่อมใส
ได้เล่า

ในเมื่อตัวข้าได้ตกจากหน้าผา เป็นหรือตายมีอาจคาดเดา ก็ควรเป็น
‘คนตาย’ ต่อไปเรื่อยๆ เหตุใดต้องกลับมาให้เป็นที่น่ารำคาญใจ หากประมุข
คนใหม่พบเห็นเข้าแล้วเข้าใจว่าข้าต้องการมาแย่งชิงตำแหน่งประมุขคืน
เขาจะปล่อยข้าไปดีๆ ได้อย่างไร

มิมิด นับจากตอนที่ข้าตกหน้าผานี้ก็ผ่านไปสามเดือนกว่าแล้ว และ
พรรคหนึ่งหมื่นก็คัดเลือกประมุขใหม่แล้วเรียบร้อย คนผู้นั้นแม้ไม่ใช่ศิษย์
ของอดีตประมุข แต่ก็เป็นที่นับหน้าถือตาภายในพรรค เป็นผู้อาวุโสที่มี
ชื่อเสียง ลองนับย้อนดูแล้ว ข้าควรจะเรียกอีกฝ่ายว่าอาจารย์อา

“เจ้าไม่ควรกลับมา” อาจารย์อาของข้ามีนามว่าหลินเยวี่ เป็นบุรุษ
วัยประมาณสี่สิบปีที่สง่างามเฉย เขาเป็นศิษย์น้องของอดีตประมุข ตั้งแต่เติบโต
มาก็ดำรงตำแหน่งอยู่ภายในพรรคมารโดยตลอด หลังจากอดีตประมุขเสียชีวิต
ลงเขาก็กลายเป็นผู้อาวุโสของพรรค ในสายตาผู้อื่น เขาเป็นคนที่จริงจังใจมั่นคง
ไม่ยินดียินร้ายในลาภยศสรรเสริญ

ในอดีตข้าก็เคยคิดเช่นนั้น ทว่าในตอนนี้นะหรือ...อยากจะแหยงหน้า
หัวเราะเย้ยฟ้าสักสามครา!

“เจ้าวางอุบายชิงตำแหน่งประมุขของข้าไป แล้วตอนนี้ยังคิดสังหาร
ข้าอีก?” ข้ามองเขาอย่างเย็นชา “ข้าเฝ้าเอง ที่ก่อนหน้านี้เข้าใจว่าเจ้าเป็นคนดี
แต่พรคมารจะไปมีคนดีได้อย่างไร คนดีย่อมไม่มีทางอยู่รอดปลอดภัย

จนมีอายุขนาดเจ้าได้หรอก”

ข้าคล้ายคนโง่ที่ต้องการกลับมาเป็นกระดุกสันหลังของพระรคมารพาเหล่าศิษย์สำนักเข้าต่อสู้สู้วันพรุ่งนี้ เจ้าหน้าโง่! หากไม่ใช่เพราะมีใจรับผิดชอบยิ่งใหญ่เพียงนั้น เกรงว่าตอนนี้ข้าคงจะสุขเสรีไปนานแล้ว

เฮ้อ เห็นได้ชัดว่าข้าไม่เหมาะกับพระรคมารที่เต็มไปด้วยความหลอกลวงเช่นนี้เอาเสียจริงๆ

เขาจ้องข้าและพูดเสียงเบา “เจ้ามันโง่ยิ่งนัก ในบรรดาเด็กมากมายเจ้าเป็นคนที่โง่ที่สุด ดังนั้นข้าจึงเลือกเจ้า ศิษย์พี่ศิษย์น้องเหล่านั้นของเจ้าล้วนฉลาดเกินไป ไม่อาจเป็นประมุขแบบที่ข้าต้องการได้”

ข้าตื่นตระหนก เข้าใจแจ่มแจ้งทุกสิ่งโดยพลัน

ในสมัยก่อนตอนที่ข้ายังเป็นประมุข เรื่องราวใหญ่น้อยภายในพรรคข้ามักรับฟังอาจารย์อาผู้นี้อยู่เสมอ เขาบอกให้ทำอย่างไรก็ทำอย่างนั้น ปฏิบัติต่อเขาเช่นผู้อาวุโสด้วยความจริงใจ ไม่นึกเลยว่าข้ายกให้เขาเป็นผู้อาวุโส แต่เขากลับเห็นข้าเป็นเพียงหุ่นเชิด

ข้าโกรธแค้นจนถึงขีดสุด ไม่ได้คำนึงถึงอาการบาดเจ็บภายในที่ยังไม่หายดีก็ลงมือต่อสู้กับเขา ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าวันนี้อีกฝ่ายย่อมไม่มีทางปล่อยข้าไปแต่โดยดี

เขาและข้าเป็นศิษย์ร่วมสำนัก แต่เขาแก่กว่าข้า กำลังภายในก็สูงส่งกว่ามาก เพิ่งจะห้าสิบกว่ากระบวณท่าข้าก็ถูกฝ่ามือของเขาขัดเข้าที่อกซ้ายจนกระอักโลหิตออกมา

ข้าลำบากลำบากนั้ด้นกลับมายังพรรคหนึ่งหมื่นต์ ถูกหนึ่งฝ่ามือของเขาขัดจนสามเดือนที่รอดมานั้นแทบสูญเปล่า จำต้องกระเซอะกระเซิง

หลบหนีไปในคืนนั้นอีกครั้งหนึ่ง

ดังที่ว่กันว่ายามโชคร้ายแม้แต่กลิ่นน้ำลายยังติดพัน อาการบาดเจ็บที่ข้าได้รับก่อนหน้านี้เพิ่งจะหายดีก็มาถูกทำร้ายจนกลับสู่สภาพเดิมอีกครั้งได้แต่หลบหนีการไล่ล่าของหลินเยวี่ไปพลางกระอักโลหิตไปพลางตามลำพังและในตอนที่ย่ำกำลังจะหลบหนีออกนอกเขตอิทธิพลของพรรคหนึ่งหมื่นดื่ก็ช่างประจวบเหมาะได้พบกับศิษย์ฝ่ายธรรมะสองคนซึ่งมาสืบตรวจสอบสถานการณ์ของพรรคหนึ่งหมื่นดื่เข้าโดยไม่คาดฝัน

ข้ามองเห็นกระบี่บนตัวเขาแล้วรู้สึกคุ้นตาอยู่บ้าง ไม่รู้ว่าเป็นหนึ่งในสำนักที่มัลลอมวงสังหารเข้าบนหน้าผาตอนนั้นหรือไม่

ข้าเป็นดังลูกศรที่ยิงออกไปแล้วแรงแผ่วเมื่อสุดทาง พอเห็นพวกเขาเบื้องหน้าก็มืดดำลง รู้สึกว่าตนเองนั้นถึงขนาดแน่นแล้วก่อนล้มลงบนพื้นและสลบไปทันที

ในยามที่ข้าฟื้นขึ้นมาอีกครั้งก็ถูกคนเหล่านั้นมัดมือมัดเท้าไว้แล้วเรียบร้อย และทิ้งไว้ในรถลากคันหนึ่ง

ข้าแสวงสลบไปตลอดเส้นทาง ได้ยินเสียงจากทางประตูเล็กน้อย พวกเขาเป็นศิษย์ของสำนักแห่งหนึ่งที่เรียกว่า ‘สำนักกระบี่เร้น’ ครั้งนี้ต้องการจะไปเข้าร่วมชุมนุมยุทธภพกับเจ้าสำนัก ยามผ่านบริเวณพรรคมารจึงคิดมาตรวจสอบดูสถานการณ์โดยรอบเพื่อได้รับความดีความชอบจากเจ้ายุทธภพ โดยไม่นึกไม่ฝันเลยว่าจะได้พบกับข้า...ปีศาจพรรคมารที่ส่งตัวเองมาให้ถึงประตูโดยไม่ต้องเปลืองแรง

แต่ว่าพวกเขากลับไม่รู้ถึงฐานะที่แท้จริงของข้า เข้าใจว่าข้าเป็นเพียงศิษย์คนหนึ่งของพรรคมาร ซึ่งไม่รู้ว่าจะทำความผิดใดจึงถูกทำร้ายจนสาหัส

และคิดหลบหนีออกจากพรรคมาร

ผ่านไปพักใหญ่ ข้าดูแล้วคงเสแสร้งไม่ได้อีกจึงค่อยๆ ทำเป็นพินาศสติ

“ท่านอาจารย์ เขาพินแล้ว!” ศิษย์ผู้หนึ่งที่รับหน้าที่คอยเฝ้าดูข้า
ตะโกนลั่น

หลังจากนั้นไม่นานก็มีชายชราที่ถูกรายล้อมด้วยผู้คนเข้ามา เขาลูบ
เคราและถามข้าว่า “เจ้ามีนามว่าอะไร มีความสัมพันธ์อันใดกับพรรคมาร”

“ท่านจอมยุทธโปรดไว้ชีวิตด้วย!” ข้าบอกกับพวกเขาว่าข้าเป็นศิษย์
พรรคมาร อยู่มาวันหนึ่งพลันสำนึกได้และต้องการกลับเนื้อกลับตัวเลยคิดหนี
ออกจากพรรค แต่ไม่นึกเลยว่าจะถูกพบเห็นเข้าก็หลบหนีมาตลอดเส้นทาง
เหตุการณ์หลังจากนั้นพวกเขาล้วนแต่รู้อยู่แล้ว

ถึงแม้คำพูดข้าจะเปี่ยมไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก สร้างความ
ประทับใจแก่ผู้คนเป็นอย่างมาก แต่อาจเพราะพวกเขาเป็นกลุ่มคนที่ไม่ค่อย
มีบทบาทนัก แม้ฟังข้าแล้วจะเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง หากในที่สุดจึงบอกว่าจะขอ
ให้เจ้ายุทธภพเป็นผู้ตัดสินใจ

...ท่านปู่เช่นข้า หากพบเจ้ายุทธภพก็ต้องจบสิ้นกันหมดหรือ

เจ้าสำนักกระบี่เร้นนี้เฒ่าชราหูตาฝ้าฟางจำข้าไม่ได้ แต่เจ้ายุทธภพ
ผู้นั้นข้าเคยเผชิญหน้ากับเขาโดยตรง ทั้งเท็จจะผ่านไปเพียงสามเดือน นอก
เสียจากเขาจะธาตุไฟเข้าแทรกสมองเสื่อมขึ้นมากะทันหัน มิเช่นนั้นเขาจะ
จำข้าไม่ได้ได้อย่างไร!

ข้าตั้งใจว่าจะแอบหนีไปกลางทาง จึงเฝ้าคอยหาโอกาส

แม้สำนักกระบี่เร้นจะเป็นสำนักเล็กๆ แต่ลูกศิษย์กลับอุปนิสัย
ดีเลวต่างกันไป มีเจ้าลูกเต่าสองตัวคอยจับตาดูข้าเป็นพิเศษ トラบโดที่เจ้า

สองคนนี้ยังเฝ้าดูข้าวอยู่ยอมนไม่เป็นผลดีต่อข้า

สิ่งที่น่ารำคาญยิ่งกว่าก็คือ แม้จะเป็นสำนักเล็กๆ แต่พวกเขากลับมีคนมากอานุภาพยิ่งใหญ่ คอยมัดมือมัดเท้าควบคุมข้าวอยู่ทั้งวันจนข้าไม่อาจหาโอกาสหลบหนี และดูแล้วอีกไม่นานก็จะถึงสถานที่จัดงานชุมนุมยุทธภพอยู่รอบร่อ

งานชุมนุมยุทธภพถือเป็นงานใหญ่ ตลอดเส้นทางที่ผ่านมาจึงค่อยๆ ได้พบกับสำนักอื่นๆ อีกไม่น้อย

อย่างไรก็ตามสำนักกระบี่เร้นอาจกลัวถูกผู้อื่นปล้นชิงผลงาน จึงไม่ได้พูดถึงตัวตนของข้าออกไป บอกเพียงแต่ว่าเป็นหัวขโมยน้อยที่พบระหว่างทางเท่านั้น ข้าเป็นถึงอดีตประมุขพรรคมารผู้้องอาจเกรียงไกร มาถูกพวกเขากล่าวหาเป็นโจรลักเล็กขโมยน้อยก็รู้สึกสับสนอยู่เหมือนกัน

รองจนกระทั่งถึงเวลาที่ผู้เดินทางไกลถึงสถานที่จัดงานชุมนุมยุทธภพอย่างแท้จริง ข้ายังได้พบเห็นเจ้าพวกที่ดูคunningตาบางคน โชคดีที่ช่วงนี้ข้าไม่ได้สนใจดูแลสภาพร่างกายทำให้ดูสกปรกมอมแมม พวกเขาอย่ามจำข้าไม่ได้แน่

“ศิษย์พี่ คูลี เป็นม้าที่สวยงาม!” ทันใดนั้นศิษย์สำนักกระบี่เร้นผู้หนึ่งก็ส่งเสียงตะโกนลั่น ข้ามองตามสายตาของอีกฝ่ายไป กลุ่มคนที่ดูแตกต่างจากผู้อื่นปรากฏตัวขึ้นอย่างโดดเด่นสะดุดตาในเมืองเล็กๆ

พวกเขาทั้งหมดขี่ม้าสูงใหญ่สีดำปลอดเหมือนกันหมด ขนม้าเรียบลื่นมันเงา แผงคอถักเป็นเปียสวยงาม แค่นี้ก็รู้แล้วว่าแตกต่างจากชาวยุทธโธโดยรอบ แต่สิ่งที่ดึงดูดสายตาของผู้คนยิ่งกว่าก็คือ บุรุษผู้หนึ่งในนั้นหันไปผิวปากขึ้นฟ้า จากนั้นไม่นานเหยี่ยวนกเขาที่ดูอาจหาญสองตัวก็บินโฉบลงมา ตัวหนึ่งเกาะอยู่บนปลอกแขนของเขาอย่างมั่นคง อีกตัวหนึ่งเกาะ

ลงบนไหล่ของคนที่มีม้ายู่ด้านหน้าเขา

“ช่างเป็นม้าและเหยี่ยวที่งดงามนัก หรือว่าจะเป็น ‘ป้อมเหยี่ยวนิล’?”

“พวกเขาไม่ได้ปรากฏตัวมาหลายปีแล้ว แล้วครั้งนี้มาได้ยังไงกัน”

“ผู้นำนั่นคือเซียวจ้งหนานใช่หรือไม่ เขาหายสาบสูญไปแล้วมิใช่หรือ”

“คนที่สองข้ารู้จัก นั่นคือเซียวโม่เป่ย์ รองประมุขของป้อมเหยี่ยวนิล! เช่นนั้นเซียวจ้งหนานกลับมาแล้วจริงหรือไม่”

เสียงวิจารณ์โดยรอบอื้ออึงแข็งแ้ง สายตาข้ากลับหยุดอยู่ที่ร่างของ ‘เซียวจ้งหนาน’ ที่ค่อยๆ ไกลออกไป รู้สึกว่า...แผ่นหลังของอีกฝ่ายช่างคุ้นตา และแล้วความคุ้นเคยนี้ก็ได้รับการอธิบาย หลังจากที่สำนักกระบี่เร้นและป้อมเหยี่ยวนิลเข้าพักที่โรงเตี๊ยมแห่งเดียวกัน

เมืองเล็กๆ ที่จัดงานชุมนุมยุทธภพในครั้งนี้อยู่ค่อนข้างห่างไกล ต้องใช้เวลาเดินทางมากกว่าหนึ่งเดือนเต็มจากเขาเจ้อกุอันเป็นที่ตั้งของพรรคหนึ่งหมื่นดัด ชาวยุทธ์มากมายล้นทะลักเข้ามาในไม่ช้า โรงเตี๊ยมที่เดิมทีก็มีไม่มากถูกเบียดเสียดยัดเยียดจนแม้แต่ห้องเก็บฟืนยังต้องนอนกันสับกว่าคนสำนักกระบี่เร้นมากันสับกว่าคนยังได้รับห้องพักเพียงห้องเดียว สำหรับป้อมเหยี่ยวนิลนั้นเข้าได้ยินศิษย์สำนักกระบี่เร้นซุบซิบกันอยู่มุ่มหนึ่ง ว่าพวกเขามีเขตพักอาศัยที่แยกต่างหาก น้ำเสียงนั้นรวดราวเสียจนแทบจะเขียนคำว่า ‘มีเงินช่างประเสริฐ’ เอาไว้บนใบหน้า

รอให้ลูกศิษย์ของป้อมเหยี่ยวนิลทำความสะอาดห้องพักในโรงเตี๊ยมเรียบร้อยแล้ว ผู้นำทั้งสองจึงค่อยเดินเข้ามาในโรงเตี๊ยมเล็กๆ แห่งนี้ซึ่งดู

ไม่สมฐานะพวกเขาอย่างเห็นได้ชัด ส่วนทางสำนักกระบี่เร้นก็ยังคงรอเก้าแก่
จัดหาห้องว่างให้พวกเขาอยู่ต่อไป

“พี่ใหญ่ ห้องพักจัดเตรียมเสร็จแล้ว ร่างกายของท่านเพิ่งฟื้นตัว
รีบพักผ่อนเถอะ!”

“อืม”

เดิมทีซำนังยองๆ อยู่ที่มุนหนึ่งอย่างเบื่อหน่าย หลังจากที่ได้ยินเสียง
‘อืม’ ซำก็ตัวแข็งค้างไปทั้งร่างราวกับถูกฟ้าผ่า ซำหันศีรษะกลับไปมองบุรุษ
ผู้ถูกกล่าวว่าป้อมเหยี่ยวนิลด้วยความไม่อยากจะอยู่บ้าง อีกฝ่ายนั้น
ร่างกายสูงใหญ่มาก สูงใหญ่เหมือนกับเจ้าบ้า ที่ไม่เหมือนก็คือการแต่งกาย
อย่างประณีตและสง่างาม ใบหน้าก็ไม่มีหนวดเครารกรุงรัง เรียกได้ว่าเป็นบุรุษ
น่าเกรงขาม บุคลิกองอาจผึ่งผาย ทว่าดวงตาของเขาลึกล้ำและนิ่งสงบ
ดำสนิทดังท้องฟ้ายามราตรี ซึ่งเพียงมองซำก็จดจำได้ในทันที

...นั่นคือเจ้าบ้า!

บนโลกนี้ มีเรื่องบังเอิญขนาดนี้อยู่จริงหรือ

ดูเหมือนว่าเขาจะกลับมาเป็นปกติ ทั้งยังได้กลับไปอยู่ข้างกายญาติ
พี่น้อง แม้ซำจะรู้อยู่แล้วว่าตัวตนของอีกฝ่ายไม่ธรรมดา แต่ไม่คิดเลยว่าจะไม่
ธรรมดาถึงเพียงนี้

ชื่อเสียงของป้อมเหยี่ยวนิลนั้น ในตอนที่ซำเป็นประมุขพรรคมาร
ก็พอได้ยินได้ฟังมาบ้าง พวกเขาไม่อาจนับว่าเป็นชาวยุทธ์อย่างเต็มตัว หาก
เป็นเพียงครึ่งเท่านั้น เขตเลี้ยงสัตว์ของพวกเขาเพาะเลี้ยงอาชาศึกที่ดีที่สุด ฝึก
อบรมเหยี่ยวนกเขาที่เชื่อฟังที่สุด มีความสัมพันธ์มากมายนับไม่ถ้วนกับทาง
ราชสำนักมาตั้งแต่ยุคเริ่มต้นของบรรพบุรุษ และเนื่องจากครึ่งหนึ่งของ

พวกเขาเป็นขุนน้ำขุนนาง ดังนั้นจึงไม่มีใครในยุทธภพกล้าท้าทายพวกเขา เพราะสุดท้ายแล้วต่อให้ยุทธ์เป็นหนึ่งไม่มีสองอย่างไร ก็ยังเป็นเพียงประชาชนคนธรรมดา ดังคำโบราณกล่าวไว้ว่าราษฎรมีอาจต่อกรขุนนาง นั่นคือหลักการ

สำนักกระบี่เร้นและป้อมเหี้ยวนิลเข้าพักโรงเตี๊ยมเดียวกัน แม้จะได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างกันราวฟ้ากับดิน แต่ว่าเงยหน้าไม่เห็นก้มหน้าก็ต้องเห็น หลีกเลี่ยงการพบปะได้ยาก มาถึงตอนนี้ข้าคงได้แต่สรรเสริญออกมาจากใจ... อำนาจและเงินตราช่างเป็นสิ่งที่ดีจริงๆ ไม่น่าแปลกใจเลยที่ใครหลายคนชื่นชอบ! เมื่อสำนักกระบี่เร้นเห็นคนจากป้อมเหี้ยวนิลก็แทบทนรอไม่ไหวที่จะเข้าไปทำความรู้จักนับญาตินับบิดา ทั้งประจบและสอพลอ แต่อย่างไรก็ตามคนของป้อมเหี้ยวนิลนั้นมีระเบียบวินัยเคร่งครัด แต่ละคนเดินมองตรงไม่มีเหล่ซ้ายตา เวลาส่วนใหญ่ล้วนแต่เป็นสำนักกระบี่เร้นที่เอาใบหน้าร้อนไปแนบกันเย็นๆ ของชาวบ้าน⁹

จนถึงตอนกลางคืน ข้าไม่ได้รับอนุญาตให้พักในห้องพัก ห้องพักเพียงห้องเดียวกลับแออัดยัดเยียดไปด้วยคนมากกว่าสิบคนแล้ว หากเอาข้าซึ่งเป็นนักโทษตัวเหม็นเข้าไปด้วย เห็นทีทุกคนคงไม่ได้หลับได้นอนกันแล้วจริงๆ ดังนั้นข้าจึงนอนอยู่ที่ลานอาคาร โดยมีศิษย์สองคนของสำนักกระบี่เร้นคอยเฝ้าไว้

อันที่จริงการนอนหลับอยู่ในลานก็นับว่าดีมาก มีพื้นที่กว้างขวาง ตอนเบื่อก็กายหน้าขึ้นชมดาวได้ ช่างสุนทรินัก เพียงแต่ว่า...ค่อนข้างหนาวไปสักหน่อย

9 ส่วนวนหมายถึง การไล่ตามหรือประจบเอาใจอีกฝ่าย แต่อีกฝ่ายกลับไม่สนใจโยตี

สำนักกระป๋องก็ยังไม่รู้จักหาเสื้อผ้าเพิ่มแก่ข้า ข้ายังคงสวมใส่ชุดของ
ฤดูใบไม้ร่วง หลังจากผ่านการสู้รบปรบมือมานานกว่าหนึ่งเดือนก็มองไม่เห็น
สีเดิมอีก เนื้อผ้าบางเฉียบ ยิ่งหนาวเย็นจนข้าสั่นเทิ้ม

ข้าทนจนทนต่อไปไม่ได้ไหว จึงยื่นหน้าออกไปพูดว่า “จอมยุทธ์ทั้งสอง
ขอผ้าห่มให้ข้าสักผืน...ได้หรือไม่ วันนี้อากาศเย็นเหลือเกิน ข้านอนไม่หลับ
เลย”

เดิมทีข้าไม่อยากขอร้องพวกมัน เพราะคนที่เฝ้าข้าคือนี้อย่างคงเป็น
เจ้าลูกเต่าสองตัวที่มีหน้าที่จับตามองข้า แต่คือนี้นหนาวเย็นเสียจนน้ำมูกข้า
แทบแข็งกลายเป็นเกล็ด หากยังไม่ยอมเอ่ยปากก็ไม่รู้ว่าจะวันพรุ่งนี้จะยังคงมีข้า
อยู่บนโลกใบนี้หรือไม่

“อยากได้ผ้าห่ม?” ทั้งสองสวมใส่ชุดหนา กำลังนั่งคุยเล่นกันอยู่ด้าน
หนึ่งและถือกาน้ำร้อนไว้ เมื่อได้ยินคำพูดของข้าก็มองหน้ากัน จากนั้นก็เผย
รอยยิ้มมีเลศนัยออกมาโดยไม่ได้นัดหมาย

ใจข้าเต้นตึกตัก รู้ว่าประสบภทภัยแน่แล้ว

จากนั้นเจ้าลูกเต่าตัวหนึ่งก็เดินส่ายอาดๆ มาด้านหน้าข้า นั่งยองๆ
ลงแล้วถาม “หนาวหรือ”

ข้าพยักหน้า “หนาวมากเลย”

อีกฝ่ายหยิบกาน้ำร้อนจากอกมาแสดงให้เห็น “อยากได้หรือไม่”

ข้าพยักหน้าอีกครั้ง

เจ้าลูกเต่าหัวเราะฮาๆ ข้าเองก็ไม่ว่ามันหัวเราะอะไรนักหนา

จากนั้นข้าเห็นมันยื่นเท้าข้างหนึ่งออกมา “เสียดรองเท้าท่านปู่
ให้สะอาดก่อนสิ”

ข้าตะลึงจัน ค่อยๆ เจยหน้าขึ้น พบว่าอีกฝ่ายหัวเราะเหมือนพวก
คางคกขึ้นวอ จนแทบอยากจะหยิบดาบมาแทงให้ทะลุสักทีหนึ่ง

ดีเลวอย่างไรข้าก็เป็นอดีตประมุขพรรคมาร ตอนนี่กลับถูกศิษย์
ไร้นามของสำนักไร้ชื่อในยุทธภพรังแก นี่มัน...นี่มัน...มีอย่างไหนกัน!

“เฮ้อ นี่เจ้าไม่ยินยอมหรือ” ใบหน้าคนพูดพลันเจ็บปวด เจ้าศิษย์นั้น
อาจมองเห็นสายตาดุร้ายของข้าจึงไม่โหจจนเตะข้ากลับไปทางหนึ่ง “ไม่เห็นหัว
ผู้อื่น!”

ข้าถูกมัดมือมัดเท้าอยู่ไม่อาจเคลื่อนไหว จะลุกขึ้นก็ลุกไม่ได้ ได้แต่
คลุกคลานอยู่บนพื้น กินดินเข้าไปเต็มปาก

ข้าหลับตาลง “ท่านจอมยุทธ์โปรดระงับโทสะ ข้าน้อยมิได้ไม่ยินยอม
ข้าน้อย...จะเสีย”

การกล้ำกลืนความอับยศอดสูได้นับเป็นยอดบุรุษ หานชิงเหียนเอ๋ย
แม้แต่ตั้งครรภ์เจ้ายังทำมาแล้ว กับแค่เลียรองเท่านั้นจะถึงแก่ชีวิตหรือไรเล่า

ไม่ตายหรอก ข้ารู้ดีว่าย่อมไม่ตาย ข้าเข้าใจดี แต่ไม่ว่าอย่างไรปากนี้
ก็ไม่ยอมมลดลงไป!

ยามอยู่ที่ถ้ำนั้นข้าคิดว่าตัวเองได้มาถึงขีดจำกัดแล้ว ศักดิ์ศรีถูก
ทำลายแทบไม่มีเหลือ แต่มาตอนนี้ดูไปแล้วนับว่าเจ้าข้าช่างอ่อนโยนกับข้า
ยิ่งนัก

นิ้วมือทั้งห้าขยับอยู่ในฝ่ามือ ตัวข้าสั่นเล็กน้อย ไม่เข้าใจว่าตนเอง
เดินมาถึงขั้นนี้ได้อย่างไร

พรรคมารไม่ใช่ที่ที่ข้าต้องการอยู่ ประมุขไม่ใช่สิ่งที่ข้าต้องการเป็น
แล้วเหตุใดทุกคนจึงพากันกลั่นแกล้งข้า!

ชะตาไม่คล้อยตามข้า สวรรค์ก็ไม่ช่วยเหลือข้า

สุดท้ายก็มีแต่เจ้าบ้าเท่านั้นที่จริงจังต่อข้า

โชคดีที่เขากลับมาเป็นปกติแล้ว จากนั้นไปก็ควรจะมีชีวิตที่ดี แต่ง
ภรรยาแสนสวยสักคน จากนั้นอีกปีสองปีค่อยให้นางคลอดบุตรจ้ะทำให้อย่าง
แท้จริง สำหรับปีศาจพรคมารอย่างข้า เป็นดังฝุ่นละอองที่มาทางไหนก็ควร
กลับไปทางนั้น ควรไปที่ใดก็ได้ไป อยู่หรือตายล้วนไม่เกี่ยวข้องกับอันใดกับเขา

เช่นนี้ก็ดีมากแล้ว ดีมากๆ...

“นี่! ศิษย์พี่ ท่านคูสิเจ้าหนูนี้ร้องให้ออกมาแล้ว! ฮ่าๆๆๆ ไอ้ไก่อ่อน
เอ๊ย!” เจ้าศิษย์นั้นเตะข้ากลับไปยังอีกด้านอีกหน “น่าสะอิดสะเอียน เจ้าอย่า
มาถูกรองเท้าข้านะ”

ข้านอนหงายอยู่บนพื้น มองดูหมู่ดาวบนท้องฟ้าอย่างซึมกะทือ
ทางตาเปียกชื้น ดูเหมือนว่าข้าจะร้องไห้จริงๆ เสียด้วย

ข้าเป็นบุรุษผู้หนึ่ง เหตุใดจึงร้องให้ออกมากัน ก่อนหน้านี้ที่พรคมาร
ล่ำบากยากเข็ญเพียงใดยังไม่เคยหลั่งน้ำตา ตกหน้าผาเจ็บปวดก็ยังมิรำไห้
แล้วโยจึงร้องให้ออกมาตอนนี้...

ช่างเถอะ อาจเป็นเพราะอัดอั้นตันใจจนเกินไป อีกทั้งที่นี้ก็ไม่มีใคร
รู้ว่าข้าเป็นใคร จะร้องไห้ก็ร้องไปเถิด

ข้านอนอยู่เช่นนั้นครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็มีน้ำเย็นเทรกลงมาจนข้าติดตัวขึ้น
จากพื้นในทันที เสียงหัวเราะของเจ้าลูกเต๋าทั้งสองดังอยู่ข้างหู เบื้องหน้า
สายตาเป็นพื้นดินที่ถูกน้ำหยดใสจนเป็นหลุมตื้นๆ ข้าพลันรู้สึกเหมือนตนเอง
เป็นหมาขี้เรื้อนตัวหนึ่ง ทั้งน่าขันและน่าสมเพชสันติ

“เจ้าหัวเราะอะไร” ศิษย์พี่ของเจ้าลูกเต๋านั้น ลูกเต๋าก็อีกตัวหนึ่ง

ในที่สุดก็นำนิ้วชี้ขวามาเดินเข้ามามองข้า

ข้าหันไปยิ้มให้มัน “ชาวพุทธฝ่ายธรรมะก็เป็นเช่นนี้เอง ทำแต่เรื่องสกปรกต่ำช้า พวกเจ้าทุกผู้ทุกคน...ล้วนเป็นไอ้ลูกเต๋า!” พูดแล้วก็ลั่นเสียงหัวเราะออกมาอย่างบ้าบิ่น

ทั้งสองคนนั้นอาจไม่เคยคิดว่าพวกมันต้องถูกข้าทำให้อับอายอย่างไรก็ตามเส้นทางการทำเป็นชื่อเช่ของข้ามันช่างแสนสร้างได้ดีทีเดียว เจ้าลูกเต๋าดัวน้องเข้ามากระซอกสาบเสือข้าเอาไว้ สีน้าวาจาเปลี่ยนไปทันที

“เจ้าพูดอะไร หากกล้าจงพูดอีกทีสิ!”

ข้ารู้ดีว่าหากพูดอีกรอบจะต้องถูกพวกมันทุบตีแน่ แต่ข้าในตอนนีถ่มน้ำลายใส่มันโดยยังคิด

ผลลัพธ์เป็นอย่างไรย่อมจินตนาการได้ ข้าถูกอีกฝ่ายที่กำลังโกรธแค้นทุบตีอย่างทารุณ ใบหน้าสลับไปสลับมาด้วยสีบกว่าฝ่ามือปากเต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือด

“ศิษย์น้อง!” ไม่รู้เพราะเหตุใด เจ้าลูกเต๋าดัวพี่พลันร้องเรียกให้ศิษย์ผู้น้องหยุดมือ

ข้าถูกโยนลงบนพื้นอย่างแรง ป้ายหยกที่หน้าอกเลื่อนหลุดออกมา ข้าเกรงว่าหากสิ่งนี้ถูกเจ้าลูกเต๋าททั้งสองเห็นเข้าแล้วจะเกิดความละโมภ จึงรีบตะเกียกตะกายเก็บมันกลับเข้าไปอย่างรวดเร็ว

“ประมุขเขียว รองประมุขเขียว ให้ท่านชมเรื่องน่าอายแล้ว พวกข้าเป็นศิษย์สำนักกระบี่เร้น ส่วนนี้เป็นหวัชโมยที่เราจับได้ระหว่างทาง เมื่อครูนั่นกล่าววาจาต่ำทรามต่อข้าทั้งสอง ข้าศิษย์ผู้น้องจึงต้องการสั่งสอนมัน

สักเล็กน้อย...”

สุดท้ายเจ้าลูกเต๋าก็มีช่วงเวลาที่สามารถทวงถามจากเซ่งกัน เดียวก่อน
ประมุขเซียวนั้นไม่ใช่...

“ที่แท้เป็นศิษย์ผู้โดดเด่นจากสำนักกระบี่เร้นนี้เอง นับถือๆ ข้า...
นี่ พี่ใหญ่ รอสักประเดี๋ยว ท่านอย่าเดินเร็วเช่นนี้สิ!”

ข้านั่งแข็งค้างอยู่ตรงจุดนั้น รู้สึกถึงเสียงก้าวเดินที่ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ
จากทางด้านหลัง เสียงแล้วเสียงเล่า คล้ายกับกังวานอยู่ในใจข้า

คนผู้นั้นก้าวเดินผ่านข้าไปอย่างสงบนิ่ง สายลมพัดแผ่วระชายเสื้อ
สีดำของเขา เหมือนดังตาข่ายที่กวาดต้อนมายังข้า บดบังเบื้องหน้าสายตาข้า
จนมืดมิด

เส้นผมข้ายังคงมีน้ำหยดลงมา เสื้อผ้าที่อนบนเปียกชุ่ม และร่างกาย
ข้ากำลังสั่นเทา ซึ่งไม่แน่ชัดว่าเป็นเพราะความหนาว หรือว่าเป็นเพราะเจ้าบ้า
ผู้นั้น

ไม่สิ ตอนนี้ควรเรียกเขาว่า ‘ประมุขเซียว’ ต่างหาก
ราวกับว่าได้ยินเสียงหัวใจของข้า การก้าวเดินที่แต่เดิมมุ่งไปด้านหน้า
พลันหยุดชะงักลงตรงหน้าข้า

ข้ายังไม่ทันได้ตอบสนองอันใดก็ได้ยินน้ำเสียงทุ้มต่ำของบุรุษ
ถามขึ้นว่า “ป้ายหยกของเจ้าได้มาจากที่ใด”

นั้นย่อมเป็น...เจ้ามอบให้อย่างไรเล่า

ข้ากุมป้ายหยกที่หน้าอกโดยทันที และไม่รู้ว่าจะตอบเขาเช่นไร
อยู่พักหนึ่ง ข้าเงยหน้าขึ้น ฝั่งตรงข้ามคือดวงตาคู่หนึ่งที่คุ้นเคยแต่ไม่คุ้นเคย
ดวงตานั้นมีแต่ความหนาวเย็นและเสียดแทงให้ข้ารู้สึกเจ็บ

เพียงแค่ว่ารู้แล้วว่า เขาจำข้าไม่ได้อีกแล้ว

“ข้า...”

ยังไม่ทันรอให้ข้าเอ่ยปาก รองประมุขเสียวก็ตามมาสมทบ โดยมองมาที่ข้าและอุทานออกมา “พี่ใหญ่ นี่ป้ายหยกเหยี่ยวนิลของท่านมิใช่หรือ

“ท่านบอกว่าท่านลืมแล้วว่ามันหายไปไหน แล้วเหตุใดจึง...มาอยู่ที่คนผู้นี้เล่า”

สายตาที่เขามองข้าทำให้ข้ารู้สึกไม่ดีนัก คล้ายกันกับเวลาที่คนของสำนักกระบี่เรนมองข้า

“นี่คงไม่ใช่ของที่เจ้าขโมยมากระมัง” แม้เขาจะเอ่ยถาม แต่ข้าก็รู้ว่าในใจเขาได้ปักใจกับการคาดเดานี้ไปแล้วเรียบร้อย

ข้ารีบแก้ต่าง “มิได้ นี่เป็นสิ่งที่ข้าเก็บมาได้! ข้าเก็บมันมาจากบนหน้าผาแห่งหนึ่งเมื่อไม่กี่ปีก่อนหน้านี้!”

เสียวไม่เพยตกตะลึง และมองไปยังเสียวจ้งหนาน “พี่ใหญ่?”

อีกฝ่ายไม่ตอบกลับเขา และยังคงมองข้า ราวกับต้องการยืนยันความจริงในคำพูดของข้า

ข้าไม่ได้ละสายตาหลบไป ยังคงมองตรงไปที่เขา จนกระทั่งเขาทนไม่ไหวและเอ่ยปากออกมาว่า “ในเมื่อเจ้าเก็บมันได้ ข้าก็จะไม่เอามันกลับคืน แต่เจ้าทำสิ่งหนึ่งตอบแทนแก่ข้าได้”

ข้ากะพริบตาปริบๆ เมื่อตระหนักถึงความหมายในคำพูดของเขา ข้าก็หัวเราะออกมา

ดูท่าสวรรค์ยังคงไม่ทอดทิ้งข้าโดยสิ้นเชิง ยามง่วงงุนยังอุตส่าห์

ส่งก้อนหินแตกๆ มาให้ข้าหนูนอน

ข้าคุกเข่าโขกศีรษะให้แก่เซียวจ้งหนานด้วยความเคารพจากใจ
ผิวงรองเท้าของเขาขาวสะอาดมาก สะอาดกว่าของเจ้าลูกเต๋ามากโข คงไม่มี
ความจำเป็นต้องให้ข้าเสีย

“ได้โปรดประมุข...โปรดช่วยข้าด้วย”

บริเวณโดยรอบเงียบเรียบลงฉับพลัน แม้แต่เจ้าลูกเต๋าทั้งสองก็พลัน
เป็นใบ้ขึ้นมา

“เจ้ามากับข้า” ข้าได้ยินเขาพูดต่อข้าเช่นนี้

ข้าเงยหน้าขึ้นมองเขา ไม่มีความชื่นชมหรือโกรธเกลียดใดๆ
ในดวงตาคู่นั้น ทั้งหมดล้วนมีเพียงความไม่แยแส

ข้าแม้ริมฝีปาก “เชือกนี้...”

ข้าเอื่อยยังไม่ทันจบประโยค เห็นเพียงมือซ้ายของเขายกขึ้นเล็กน้อย
ใช้อากาศต่างคมดาบ ตัดฉับๆ ไม่กี่ที เชือกที่มัดตัวข้าทั้งหมดก็ขาดลง

ข้าถอนหายใจอยู่ในใจ พอหายพันเพื่อนแล้ว การใช้วรยุทธ์
ก็ยังยอดเยี่ยมซ้ำของมากขึ้นไปอีก

เมื่อปราศจากเชือกผูกมัด ข้าจึงขยับมือขยับเท้า รู้สึกเจ็บปวดไปทั้ง
ร่าง โดยเฉพาะตรงทรวงอกซึ่งถูกฝ่ามือของอาจารย์อาคันสนัขของข้าขัดใส่

“เจ้าบาดเจ็บภายใน?” เซียวจ้งหนานเห็นข้ากุมหน้าอกและหอบ
หายใจจึงยื่นมือมาช่วยจับชีพจรให้ข้า พริบตาที่ผิวของข้ากับเขาสัมผัสกันข้า
ก็ขดตัวเล็กน้อยและผินทวนึงเอาไว้ “นับว่าร้ายแรงมาก” เขามองไปทางศิษย์
สำนักกระบี่เรือนอย่างลึกล้ำโดยปราศจากความรู้สึก

ศิษย์สองคนนั้นยังไม่ทันเรียกสติคืนจากเหตุการณ์กลับตาลปัตรนี้

เมื่อเห็นเขียวจ้งหนานมองมาทางพวกมันอย่างเย็นยะเยือกก็ตื่นตระหนก
ยิ่งกว่าข้าเสียอีก

“นี่...อาการบาดเจ็บภายในของเขาไม่เกี่ยวข้องกับพวกเรานะ
ตอนที่พบเขาก็เป็นเช่นนี้แล้ว มิใช่เพราะพวกเราทุบตีนะ!”

เขียวโม่เป่ยพลันจับใจความสำคัญได้จึงเลิกคิ้วขึ้น “เขาไม่ใช่หัวขโมย
ที่พวกเจ้าพบระหว่างทางหรือ อะไรคือตอนที่พบเขาก็เป็นเช่นนี้อยู่แล้ว
พวกเจ้าพบเขาที่ไหน”

เจ้าลูกเต่าทั้งสองมองหน้ากันไปมาโดยไร้คำพูดอยู่ครู่หนึ่ง

เขียวโม่เป่ยหันมายังข้า สายตาแฝงไว้ด้วยการสอบสวนหลายๆ
“เจ้าเป็นใครกันแน่”

ข้ารู้ว่าคนผู้นี้มิใช่ผู้ที่จัดการได้ง่ายๆ เหมือนพวกตัวไร้สมองจาก
สำนักกระบี่เร้นลับ จึงปลุกใจตนเองให้อีกเหิมเต็มที่เพื่อตอบคำอีกฝ่าย

“เรียนรองประมุข ก่อนหน้านี้นักน้อยเป็นศิษย์ของพรรคหนึ่ง
เหมันต์”

อีกฝ่ายหรีดตาลง “พรรคหนึ่งเหมันต์?”

ข้าแสดงท่าทางหม่นหมอง “เนื่องจากยามเด็กครอบครัวข้ามีฐานะ
ยากจน ข้ายังเยาว์วัยไม่ทันรู้ความจริงเข้าร่วมกับพรรคมาร ต่อมาชาวยุทธ
ฝ่ายธรรมะได้ปิดล้อมเขาเจ้ากู พี่น้องภายในพรรคเสียชีวิตไปไม่น้อย กล่าว
โดยสุจริตแล้วพรรคมารนั้นหาได้สำคัญต่อศิษย์ชั้นต่ำอย่างพวกเรานัก
พวกเราเพียงแค่อุ้มท้องไปวันๆ ให้ช่วยเหลือพรรคมารทำกิจต่างๆ ย่อมได้
แต่ให้สู่ตายถวายชีวิตเห็นจะมากเกินไป ดังนั้นข้าจึงเกิดความคิดละทิ้งพรรค
ขึ้นมา” ข้าลอบสำรวจดูการแสดงออกของทุกคนในที่นั้น แล้วจึงกล่าวต่อ

“แต่พรรคมารยอมไม่ยินยอมให้ศิษย์ออกจากพรรคได้โดยง่าย ผู้ดูแลสำนักจับได้ว่าข้ามีแผนการเช่นไร เขาบอกว่าข้าเป็นคนทรยศ ต้องการสังหารข้าไม่ให้เป็นเยี่ยงอย่าง โชคดีที่ในที่สุดข้าก็พยายามต่อสู้อย่างสุดชีวิตจนหนีออกมาได้ ในระหว่างหลบหนี ข้ากลับบังเอิญถูกศิษย์ของสำนักกระบี่เร้นจับกุม ข้าบอกเล่าสถานการณ์ของข้าให้พวกเขาฟังแล้ว ไม่นึกเลยพวกเขา กลับบอกว่า จะส่งข้าให้กับเจ้ายุทธภพเป็นคนจัดการ...”

เมื่อฟังถึงตรงนี้ เซียวโม่เป่ยกก็หัวเราะเยาะออกมา “เมื่อใดกันที่เจ้ายุทธภพว่างถึงเพียงนี้ แค่วิ่งล่อทั่วไปของพรรคมารผู้หนึ่งถึงกับต้องให้ผู้เฒ่าเช่นเขามาดูแล?”

พวกเขากลุกเต๋าพ้อได้ยินเขาพูดเช่นนี้ก็หน้าแดงเรื่อ เซียวจ้งหนานเหลือบมองน้องชายเขาคราหนึ่งก็ได้ช่วยในการใช้สายตาหยุดการหัวเราะเยาะด้วยท่าทีเย้ยหยันของอีกฝ่าย จากนั้นเขาจึงมองไปที่ศิษย์ของสำนักกระบี่เร้นและกล่าวว่า “บอกเจ้าสำนักของพวกเจ้าว่าคืนนี้ข้าจะพาคนไปก่อน ส่วนเรื่องที่เหลื่อฟຸ່งนี้ข้าจะไปพูดคุยกับเขาให้กระจ่างด้วยตัวเอง”

เขาผู้เป็นประมุขแห่งป้อมเหยี่ยวนิล เจ้ายุทธภพเองยังต้องไว้วางใจให้สามส่วน การพูดเช่นนี้กับตัวตนเล็กๆ สองคน โดยทั่วไปแล้วย่อมไม่เหลือที่ให้เจรจาได้อีก ต่อให้เป็นคนโง่กว่านี้ยังไม่อาจขัดขวาง นับประสาอะไรกับพวกเขากลุกเต๋าที่โง่เสียยิ่งกว่าโง่

ศิษย์สำนักกระบี่เร้นคนที่สูงอายุกว่ารีบประสานมือคารวะอย่างรวดเร็ว “ขอรับ...ขอรับ! เรื่องราวในคืนนี้วันฟຸ່งนี้ข้าจะรายงานต่อท่านอาจารย์อย่างครบถ้วน ประมุขเดินทางปลอดภัย”

ดังนั้นข้าจึงรอดพ้นจากการจับกุมของสำนักกระบี่เร้นมาได้อย่าง

ง่ายตายเช่นนี้ เพียงชั่วครู่ก็มีเตียงนอนแสนสบาย มีอาหารสะอาดให้กิน
ทั้งยังมีน้ำอุ่นให้อาบ รวากับฝันไปเลยทีเดียว

อันที่จริงข้าคิดอยู่ว่าจะฉวยโอกาสหนีไปในยามราตรีหรือไม่
แต่ตอนนี้อาการบาดเจ็บภายในของข้ายังคงไม่หายดี ทั้งที่นี้ยังมีพวกฝ่าย
ธรรมะผดุงคุณธรรมอยู่มากมาย หากถูกคนตาดีคนไหนจับกุมเข้าอีกก็น่า
สังเวชแล้ว หลังจากไตร่ตรองดูหลายรอบข้าจึงตัดสินใจติดตามป้อม
เหยี่ยวนิลไปก่อน รอจนอาการบาดเจ็บภายในทุเลาลง งานชุมนุมยุทธภพ
ก็คงสิ้นสุดลงแล้ว จากนั้นค่อยหาข้ออ้างแยกตัวจากพวกเขาระหว่างทาง

ในขณะที่ข้าเพิ่งอาบน้ำเสร็จกำลังเตรียมเข้านอนให้สบายนั้น เสียง
เคาะประตูพลันดังขึ้น ข้าเดินไปเปิดประตูและพบกับศิษย์ป้อมเหยี่ยวนิล
อายุอานามราวสิบสามสิบสี่ปีคนหนึ่งยืนอยู่นอกประตู ในมือประคองถ้วยยา
สีดำสนิทเอาไว้อย่างระมัดระวัง

“พี่ชาย ข้านำยามาส่งให้ท่าน” เมื่ออีกฝ่ายเห็นข้าก็ฉีกยิ้มจนเห็น
แนวฟันขาว

ข้าไม่ได้ให้เขาเข้ามาในทันที แต่ถามอย่างระมัดระวัง “ยาอะไร”

เจ้าหนูถามสิ่งใดก็ตอบสิ่งนั้น “นี่เป็นยาที่ท่านประมุขให้ข้านำมา
มอบให้ท่านเพื่อรักษาอาการบาดเจ็บภายใน”

เมื่อข้าได้ยินว่าเป็นเจ้าบ่าวที่ส่งเขามา ข้าก็คลายความระมัดระวังลง
รับยาจากมือเขามาดมๆ ดู จากนั้นก็นิ้วนหน้าและกลั้วกลืนลงไป

“ทำไมยานี้ถึงได้ขมนัก”

“สงสัยจะใส่หวงเหลียน¹⁰เยอะไปหน่อยกระมัง”

10 สมุนไพรจีน เป็นสมุนไพรธาตุเย็น มีสรรพคุณดับพิษร้อน ถอนพิษไข้ ขึ้นชื่อว่ามียรสขมมาก

ข้าฯ เลื่องมอเงาแวบหนึ่ง ในใจพลันผุดความคิด จึงกล่าวออกมา
ด้วยน้ำเสียงล่อลวงเด็กน้อย “น้องชาย เจ้าเข้ามาสิ ข้าฯ จะได้ไถ่ถามอะไร
บางอย่างกับเจ้าดีหรือไม่”

ข้าฯ คิดว่ารูปร่างหน้าตาข้าฯ ก็ไม่น่าเกลียดน่ากลัวจนเกินไป นึกไม่ถึง
ว่าพออีกฝ่ายได้ยินข้าฯ กล่าวเช่นนี้สีหน้าพลันเปลี่ยนไปอย่างชัดเจน

“ไม่ดี ข้าฯ ไม่รู้เรื่องอะไรทั้งสิ้น!” พูดจบก็หันหลังเตรียมเผ่นหนี

ข้าฯ คว้าเขาเอาไว้และลากเข้าห้องทันทีโดยไม่อธิบายใดๆ “โยเจ้า
ต้องหนีด้วยเล่า ข้าฯ ไม่ได้จะให้เจ้าทำเรื่องผิดต่อคุณธรรมฟ้าดินเสียหน่อย!”

“ตัวท่านมาจากพรรคมารย่อมต้องใช้ศาสตร์มืดมนตร์ดำ! ท่าน
ปล่อยข้าฯ นะ อย่างไรข้าฯ ก็ไม่อาจทำเรื่องเช่นการขายป้อมเหยี่ยวนิลหรือขาย
ท่านประมุขได้!”

ริ้วแรงของเจ้าหนูมากมายนัก ข้าฯ ลากเขามาถึงข้างเตียงแล้วกดลง
ไปด้วยความรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออกอยู่บ้าง

“หูข้างไหนของเจ้าที่ได้ยินว่าข้าฯ จะให้เจ้าขายประมุขของพวกเจ้า?
ข้าฯ ต้องการสอบถามเรื่องประมุขของพวกเจ้าสักเล็กน้อยเท่านั้น มิใช่ว่าข้าฯ เป็น
เพียงผู้มาใหม่ยังไม่รู้เรื่องราวอันใดหรือจะอย่างไรก็ควรรู้ความชอบ
หรือสิ่งต้องห้ามของเขาเอาไว้บ้าง มิฉะนั้นวันหนึ่งวันใดเกิดแสดงกิริยาว่าจา
ผิดพลาดต่อเขาขึ้นมาจะอย่างไรเล่า”

พอเจ้าหนูได้ยินดังนั้นก็หยุดดิ้นรน ข้าฯ จึงค่อยๆ ปล่อยเขา

เขาลุกขึ้นนั่ง มองมายังข้าฯ เสื้อผ้ายับยู่ “ท่านไม่ได้ใช้ศาสตร์มืด
หรือ”

เฮ้อ นี่เจ้าเสียใจมากสินะที่ข้าฯ ไม่ได้ใช้ศาสตร์มืดสั่งสอนเจ้านะ!

มุมนปากข้ากระตักยิกๆ “น้องชายน้อย ข้าขอพูดอะไรที่ไม่น่าฟังสักอย่างนะ หากว่าข้าใช้ศาสตร์มีดมนตร์ดำได้ก็คงใช้กับเจ้าไปแล้ว ด้วยระดับเพียงแค่นี้ของเจ้า ไหนเจ้าว่ามาซิว่าเจ้าจะทำอะไรได้?”

เขาตะลึงมองข้า อาจคิดไม่ถึงว่าข้าจะพูดความจริงเช่นนี้ออกมาโด่งๆ จึงไม่รู้ว่าจะตอบได้อย่างไรอยู่พักหนึ่ง

ข้ายังคงสั่นคลอนเขาต่อไปว่า “ระหว่างทางที่มา ข้าได้ยินผู้คนพูดกันถึงประมุขของเจ้าว่าหายสาบสูญเอ๋ย เป็นบ้าเอ๋ย แต่ก็ฟังมาไม่ปะติดปะต่อนัก เจ้าก็รู้ว่าข้าเคยเป็นคนพรกรรมมาก่อน และพรกรรมนั้นถูกปิดกั้นข่าวสาร ดังนั้นข้าจึงไม่รู้อะไรเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้เลย เจ้าก็ช่วยสงเคราะห์บอกกล่าวข้าเสียหน่อยเถอะ!” ข้าพูดไปพลงบิบบิโหลเจ้าหนูไปพลง “บุญคุณใหญ่หลวงครั้งนี้ ไม่ทราบจะกล่าวขอบคุณอย่างไร!”

เขาอาจรู้สึกว่สิ่งที่ข้าพูดนั้นสมเหตุสมผลจึงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วตบตันขาด

“แบบนี้เองหรือหรือ เช่นนั้นข้าก็จะพูดคุยกับท่านก็แล้วกัน” เจ้าหนูเลิกต่อต้านอย่างก่่อนหน้าในฉับพลัน ถอดรองเท้าขึ้นไปนั่งขัดสมาธิบนเตียงนอน แสดงท่าทางพูดพละมียยาว

ข้าขึ้นไปนั่งขัดสมาธิบนเตียงเช่นเดียวกับเขา แสดงท่าทางพร้อมฟังเขาพูดพละมยอย่างตั้งอกตั้งใจ

เขาคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่่อนเอ่ยประโยคแรกออกมา “ประมุขของเราเป็นพวกคลั่งรัก!”

ข้าใจกระตัก ถามว่า “คลั่งรักแบบใดหรือ”

เจ้าหนูเริ่มพูดเจื้อยแจ้ว เรื่องราวนี้ไม่ถือว่าแปลก แต่เป็นเพราะหนึ่ง

ในตัวเอกเป็นเซียวจ้งหนาน ทุกคนจึงยินดีที่จะนำมันมาเป็นเรื่องซุบซิบยามว่างหลังอาหาร ไม่ต้องพูดถึงว่าในเรื่องรำนั้นยังมีเสน่ห์ของความซาบซึ้ง สะเทือนอารมณ์อยู่ด้วยบางส่วน

เซียวจ้งหนานในวัยเยาว์มีลูกพี่ลูกน้องสตรีที่เติบโตมาด้วยกัน นางหนึ่ง พ่อเติบโตใหญ่ทั้งสองก็ตกหลุมรักกัน และสุดท้ายก็ตบแต่งเป็นสามีภรรยาไปตามครรลอง แต่ช่วงเวลาดีๆ กลับอยู่ไม่นานนัก เนื่องจากเซียวฮูหยินร่างกายอ่อนแอจึงไม่อาจตั้งครรภ์ ทั้งท่านหมอยังวินิจฉัยว่า ดีแล้วที่นางไม่ได้ตั้งครรภ์เพราะหากให้กำเนิดบุตรจะต้องคลอดยากอย่างแน่นอน

ข่าวร้ายนี้ทำให้เซียวฮูหยินโศกเศร้าเสียใจ แต่ประมุขเซียวทั้งรักและทะนุถนอมภรรยา ไม่ต้องการให้ชีวิตของฮูหยินตกอยู่ในอันตราย จึงให้ฮูหยินกินยาคุมกำเนิดมาโดยตลอด ทั้งยังปลอมโยนนางว่าจะรับบุตรของน้องชายคนหนึ่งมาเป็นบุตรบุญธรรมให้แก่นาง เพื่อไม่ให้ฮูหยินต้องเศร้าใจจนเกินไป

“นี่ถือเป็นเรื่องที่ดี” เมื่อฟังถึงตรงนี้ข้าจึงเอ่ยออกมา

เจ้าหนูแสดงสีหน้าโอ้อวด “แล้วใครว่าไม่ใช่เล่า ความรักที่ประมุขของพวกเราติดต่อฮูหยินนั้นตะวันจันทร์ลั่นประจักษ์แจ้ง!”

ข้าฟังถึงประโยคนั้นในใจพลันไร้สออยู่บ้าง ช่วงเวลาที่อยู่ในหุบเขานั้นความรักที่เจ้าบ้ามิต่อข้าตะวันจันทร์ลั่นประจักษ์เช่นกัน หมายความว่าเขาเข้าใจผิดว่าข้าเป็นเซียวฮูหยินอย่างนั้นหรือ

“แล้วจากนั้นเล่า?”

“จากนั้นหรือ...” เจ้าหนูถอนหายใจออกมาอย่างแก้แค้น “อาจเป็นเพราะฮูหยินต้องการให้กำเนิดเลือดเนื้อเชื้อไขของท่านประมุขจึงแอบ

ตั้งครรภโดยไม่มีใคร นางเก็บเนื้อเก็บตัวไม่ออกไปไหน ไม่ให้ใครพบเห็น
นางอยู่พักหนึ่ง ขณะนั้นประมุขไปค้าขายอยู่ทางเหนือ พอได้ข่าวว่าอุทัย
คลอดบุตรก็รีบกลับมาในชั่วข้ามคืน แต่ก็ยังไม่ทันได้เห็นหน้านางเป็นครั้ง
สุดท้าย”

ข้าอาปากค้าง “แล้ว...เด็กเล่า?”

“สิ้นใจในครรภ์”

ทั้งสี่คำนี้กระแทกใจข้าอย่างรุนแรง ทำเอาข้าตกอยู่ในภวังค์ทันที

“ท่านประมุขโทษตนเองมาโดยตลอด รู้สึกว่าตนเองทำร้ายอุทัย
และลูก หลังจากนั้นจึงมีบ้างที่...”

“มีบ้างอะไร”

“ข้าพูดไม่ได้ หลังจากนั้นเขาก็กลายเป็นคนหมกมุ่นอยู่กับการฝึก
ยุทธ์ตลอดทั้งวัน อยู่มาวันหนึ่งจู่ๆ ที่พักของท่านประมุขก็เกิดเพลิงไหม้
จนทุกคนช่วยกันดับไฟเสร็จแล้ว กลับหาท่านประมุขไม่พบ แต่มีบางคน
เห็นว่า...” เขาหยุดกะทันหัน คล้ายลังเลว่าจะพูดออกมาดีหรือไม่

ข้าทำหน้ามึนโอดครวญ “เจ้าหนูนี้ อย่าพูดจาอ้างอิงจะได้ไหม!”

“นี่คือการดึงความสนใจของผู้ฟังมิใช่หรือ ท่านอยากฟังต่อหรือไม่
เล่า!” เจ้าหนูกลอกตาใส่ข้า

ข้าขยับนิ้วไล่ให้อย่างขั่นแข็ง “ฟังสิ ฟังๆ!”

เขากระแอมเรียกเสียง “มีบางคนเห็นว่าประมุขเป็นผู้วางเพลิงเอง
บอกว่าเขาผมเผ้ากระเซอะกระเซิง ไม่สวมรองเท้า หัวเราะฮาๆ ให้บ้านที่
ลูกไหม้ เหมือนกับคนวิปลาส หลังจากนั้นท่านประมุขก็หายสาบสูญไป ไม่มี
ใครพบเห็นเขามากกว่าห้าปี ไม่รู้ว่าร่องประมุขส่งคนไปค้นหาเขามากมายเท่าไร

แต่ก็ไม่มีใครหาพบ จนกระทั่งสักหนึ่งเดือนก่อนหน้านี้อู๋ ท่านประมุขก็กลับมาพบกับไม่เคยมีสิ่งใดเกิดขึ้น!”

ที่แท้เขาก็อยู่คนเดียวที่ด้านล่างหุบเขานั้นมากกว่าห้าปี...เมื่อได้รู้เรื่องนี้ หัวใจของข้าราวกับถูกผึ้งต่อย ทั้งบวมทั้งเจ็บปวด

ข้าถามต่อ “แล้วเขาได้บอกหรือไม่ว่าห้าปีนี้เขาไปอยู่ที่ไหน”

เจ้าหนูสายสิริชะ “เรื่องนี้ข้าเองก็ 모르 เจ้าพูดเองว่าระดับข้าไม่ถึงไม่ใช่หรือ”

เมื่อได้ฟังเช่นนี้ ข้าก็ดึงมือที่นิ้วดียวใหญ่อยู่กลับมา “ก็จริง” พูดจบก็เตะเจ้าหนูทีหนึ่งโดยไม่ทันให้เขาได้ตั้งตัว จากนั้นจึงพูดกับเขาอย่างยโสว่า “เช่นนั้นก็ไล่หัวเจ้าออกไปได้แล้ว”

เด็กหนุ่มตกใจตะลึงงันกับการกระทำของปีศาจพรคมารอย่างข้าที่ไม่สนคุณธรรม ใช้ประโยชน์เสร็จแล้วเขี่ยทิ้งเอาดื้อๆ

เขานอนหงายอยู่บนพื้นยังคงมีอาการงงเง้งเล็กน้อย มองมาที่ข้าด้วยความรู้สึกกล้ำกลืน “เหตุใดเจ้าจึงเปลี่ยนหน้าเป็นคนละคนเช่นนี้!”

“เจ้าจะไม่ไปใช่หรือไม่” ข้ากวาดสายตามองไป “หากเจ้าไม่ไป ระวัง ข้าจะใช้ศาสตรมีดจับเจ้ากินเสีย!” พูดจบข้าก็ทำท่าทางแยกเขี้ยวยิงฟัน เจ้าหนูตกใจกลัว พอที่วิ่งรอนเท้าได้ก็วิ่งหัวทกกันขวิดพุ่งออกประตูไป

บทที่สี่

เมื่อเหลือตัวข้าเพียงลำพังในห้อง ข้าจึงจ้องมองแสงเทียนที่วูบไหว
ที่แท้เจ้าข้าก็มีภรรยาแล้วจริงๆ แม้ว่านางจะเสียชีวิตไปแล้ว แต่ก็
เคยมีอยู่อย่างแน่นอน ทั้งยังเกือบให้กำเนิดบุตรแก่ข้าด้วย

ในที่สุดข้าก็เข้าใจว่าทำไมเขาจึงจะให้ข้ามีลูกให้เขา และเรียกข้าว่า
'ที่รัก' อยู่เสมอ เห็นได้ชัดว่าเขาเข้าใจว่าข้าเป็นเซียวฮูยีนั่นเอง

ที่รักของเขาแท้จริงแล้วไม่ใช่ข้า

ข้ากลับไปพร้อมเรื่องราวในใจ ไม่คิดเลยว่าพอตื่นขึ้นมาฟ้าก็สว่าง
แล้ว

ในขณะที่กินอาหารเช้า ข้านั่งร่วมโต๊ะกับพวกป้อมเหี้ยวนิล ด้านหลัง
เป็นสายตาอำมหิตไม่ปิดบังของสำนักกระบี่เร้น หากว่าสายตานั้นเป็นมิดดาบ
เกรงว่าข้าคงกลายเป็นเม่นตัวหนึ่งไปแล้ว

"ท่านประมุขเล่า?" ข้ามองไม่เห็นเจ้าข้าจึงเอ่ยถามเซียวไม่เป่ย์
ที่นั่งอยู่ด้านข้าง

อาจเป็นเพราะข้ามีป้ายหยกเหี้ยวนิล ถือได้ว่าเป็นแขกผู้มีเกียรติ

ของป้อม ดังนั้นการปฏิบัติจึงต่างออกไป โดยได้ร่วมโต๊ะทานอาหารกับเหล่า
ประมุข

เซียวไม่เปียกด้วยข้าวต้มไว้พลาบเลียบมองข้า “ไปคุยเรื่อง
ของเจ้ากับเจ้าสำนักกระบี่เร้น”

“ลำบากประมุขแล้ว” ข้าแยมยิ้ม

อีกฝ่ายใช้ตะเกียบพยักขำ “เจ้าเป็นคนของพรรคมารจริงหรือ”

“อดีตศิษย์พรรคมาร” ข้าเน้นเสียงที่คำว่า ‘อดีต’

“พรรคมารนับวันยังไม่เลือกรับศิษย์ขึ้นทุกที”

ประโยคนี้หมายความว่าอย่างไร เอ้อ หากเจ้ามีสิ่งใดจะพูดก็พูดมา
ให้ชัดเจนสิ! มิใช่ว่าเมื่อวานข้าถูกลูกเต่าสองตัวนั้นทุบตีจนหน้าบวมนิดหน่อย
หรือ พยายามบวมแล้วข้าก็หน้าตาใช้ได้เถอะ พี่ชายเจ้าในตอนนั้นยังถนอม
ใบหน้านี้ของข้าเสียยิ่งกว่าอะไร!

ข้าถือด้วยมือหนึ่ง ถือไข่มุกปอกเปลือกไว้ในอีกมือ จ้องมองเขาอย่าง
ขุ่นเคือง ทันใดนั้นก็มีการร่างหนึ่งปกคลุมเหนือศีรษะและนั่งลงข้างๆ ข้า
ข้ามองดูจึงพบว่าป้อมเป็นเจ้าบ้านนั่นเอง

เขามองข้าอย่างเย็นชา แล้วมองไข่มุกที่ข้าถืออยู่ ข้าเองก็ไม่รู้ว่าสมอง
นิกบ้าอะไรขึ้นมาถึงได้ยื่นไข่มุกขวานวลนี้ไปเบื้องหน้าเขา “ให้ท่านกิน”

เมื่อคำพูดนี้หลุดออกไป เซียวไม่เปียกที่อยู่อีกข้างหนึ่งถึงกับสอ
พรด

เซียวจึงหันกลับนั่งสงบ ยื่นมือมารับไข่มุกนั้นไปจากมือข้า แล้วยัง
กล่าว “ขอบใจ”

“มิได้ๆ” แม้แต่กันข้ายังให้พี่ท่านมาแล้ว เลี้ยงไข่มุกเจ้าสอไปไม่นับเป็น

อะไรได้

ทั้งสามคนต่างคนต่างกิน บนโต๊ะเงียบสงบ เคยได้มองท่าทางกินเนื้อ
คำโตของเจ้าบ้าจนคุ้นชิน พอมาองเขียวจันทานกินอย่างได้รับการอบรม
มาดีแล้วก็รู้สึกไม่ชินอยู่บ้าง

อาจเป็นเพราะรู้สึกถึงสายตาที่จับจ้องอยู่ของข้า เขียวจันทาน
จึงวางถ้วยวางตะเกียบลงแล้วมองข้า “มีอะไรก็พูดมา”

ข้าตะลึงงัน “เออ...ตาเม่านั้นว่าอย่างไรบ้าง”

“ให้เจ้าติดตามเราไป เขาไม่มีความเห็นอะไร”

ไม่มีความเห็นก็บ้าแล้ว แค่มองก็รู้แล้วว่าตาเม่านั้นต้องการ
ผลประโยชน์ เมื่อไม่ได้ความชอบต่อหน้าเจ้ายุทธภพ ให้ได้รับเงินบ้างก็ยังดี
ยิ่งไปกว่านั้นเบื้องหน้านี้ยังเป็นบ่อทองบ่อใหญ่

ข้ายิ้มแ้มพลาบกล่าว “เช่นนั้นก็ดีแล้ว จจริงสิ ท่านประมุขเรียกข้าว่า
อาชิงก็ได้ ชิงที่มาจากคำว่าตันชิง”

เขียวจันทานพยักหน้าให้ข้าโดยไม่ได้ถามอะไรให้มากความ

ที่จริงข้าก็รู้อยู่แล้วว่าเขาไม่ได้ใส่ใจข้าเลย มิฉะนั้นคงไม่ต้องรอให้ข้า
แจ้งชื่อตนเองออกไป สำหรับเขาแล้วข้าก็เป็นเพียงหัวขโมยผู้หนึ่งที่เก็บ
ป้ายหยกของเขาได้และบังเอิญพบกันระหว่างทาง การที่เขาช่วยดูแลข้า
ไปจัดการกับสำนักอื่นให้ข้า นับว่าเป็นเกียรติอย่างสูงแล้ว ข้าไม่ควรเรียกร้อง
อะไรมากไปกว่านี้

“ไม่ทราบที่ท่านประมุขจะกลับป้อมเหยี่ยวนิลทันทีหลังจบการ
ชุมนุมยุทธภพหรือไม่”

“ใช่ เจ้าต้องการกลับไปกับพวกเรา หรือต้องการให้เราส่งเจ้าไปที่ใด”

อันที่จริงข้าไม่มีที่ไป แต่ก็ไม่สามารถอาศัยผู้อื่นไปตลอดได้ จึงกล่าวว่า
“ท่านประมุขเพียงปล่อยข้าไว้เมื่อถึงกลางทางก็พอ”

“อิม” คำตอบของเขายังคงสั้นกระชับเช่นเคย

สิ่งที่เรียกว่าการประชุมยุทธภพนั้นก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าการที่
เจ้ายุทธภพเรียกสำนักพรรคต่างๆ มารวมตัวกันเพื่อประกาศแจ้งเรื่องสำคัญ
ที่ได้ตัดสินใจ หรือเพื่อให้ทุกคนได้หารือเรื่องต่างๆ ร่วมกัน โดยทั่วไปแล้ว
เพียงวันเดียวก็เรียบร้อย ดังนั้นในการประชุมยุทธภพวันที่สองพวกเราก็
ออกเดินทางได้

การประชุมยุทธภพเป็นเช่นไรข้าไม่อาจรู้ ด้วยกลัวว่าจะพบคนรู้จัก
ข้าจึงไม่ได้ไปเข้าร่วม แต่ก็ได้ยินพวกผู้จัดงานพูดกันว่า ในครั้งนี้ยังคงเป็น
เรื่องเกี่ยวกับพรรคมารเช่นเคย

พรรคหนึ่งหมื่นตี่ไม่ถูกกำจัด ยุทธภพนี้อาจสงบสุข

เมื่อปีก่อนพวกเขาก็ใช้คำขวัญนี้ในการล้อมวงสังหารข้าเช่นกัน
แต่ข้ายังคงจำได้ชัดเจนว่าในช่วงที่ข้าดำรงตำแหน่ง ข้าได้พยายามอย่างดีที่สุด
ในการควบคุมผู้ใต้บังคับบัญชาไม่ให้กระทำเรื่องล่วงเกินต่อยุทธภพ จึงไม่รู้
เหมือนกันว่าความไม่สงบนี้มันไม่สงบได้อย่างไร

“ครั้งนี้เจ้ายุทธภพได้เขียนจดหมายถึงประมุขของเราเป็นพิเศษ
เพื่อเชิญให้เข้าร่วม หากให้ข้าพูดนั้นย่อมไม่ใช่เรื่องดี!” ฉิงเสียววี่แตะ
เมสึดแดงโมไปพลงวิเคราะห์ให้ข้าฟังไปพลง

เจ้าหนูผู้นี้ถูกข้าขู่จนขวัญบินไปวันนั้น นึกไม่ถึงว่าวันรุ่งขึ้นก็หน้าทน
นำยามาให้ข้าถึงปากประตูอีกครั้ง ข้าเห็นเขาน่าขันดีเลยแลกเปลี่ยนชื่อแซ่
กับเขา

เขาบอกว่าตนเองชื่อเฉิงเสี่ยววี่เป็นบุตรชายคนสุดท้องของพ่อบ้าน
ป้อมเหยียนนิล จึงไม่น่าแปลกใจที่เขาดูไม่เหมือนศิษย์ทั่วไป

ข้าถามเขาว่า “แล้วเหตุใดการเรียกพบประมุขของเจ้าจึงไม่ใช่
เรื่องดี”

เจ้าหนูแบ่ปาก “ก็เพราะว่าประมุขของเรา รำรวยนะสิ ผู้อื่นจึงพากัน
ขอมียืมจากเขา ถ้าไม่ยืมเงินก็ยืมม้า ยืมเหยี่ยว แล้วก็ไม่เคยเห็นพวกเขา
ส่งคืนกลับมาเลย”

หิ ครานี้ดูทีประมุขเผ่าท่าจะเล่นใหญ่! ไม่รู้ว่าอาจารย์อาหน้าโง่
ของข้าจะรับมือได้หรือไม่นะ

ข้าคุยกับเขาไปเรื่อยจนกระทั่งทุกคนทยอยกลับมาถึงโรงเตี๊ยม
ค่อยหยุด เหยี่ยวไม่เป่ย์เห็นพวกข้าสองคนจึงกำชับเรื่องออกเดินทางในตอนเช้า
ให้พวกเราเก็บสัมภาระให้เรียบร้อยในคืนนี้

ข้ามาตัวเปล่าก็ต้องไปตัวเปล่า ไม่มีสัมภาระอะไรให้เก็บ ดังนั้น
ตกกลางคืนข้าจึงรีบอาบน้ำอุ่นแต่หัววันและเข้านอน

นอนไปได้พักหนึ่ง ข้าก็รู้สึกไม่สบายท้อง จึงตื่นมาคลำทางไปห้อง
ส้วมท่ามกลางความมืด

ในตอนเช้าจัดการเรื่องสำคัญของชีวิตเรียบร้อยและกำลังคลำ
ทางกลับห้องพักนั่นเอง ขณะเดินผ่านห้องหนึ่งกลับได้ยินเสียงประหลาดๆ
จากด้านใน

เนื่องจากข้าเดินแนบผนังมาจึงได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวที่ลอด
ออกมาจากด้านในห้องได้ชัดเจนเป็นพิเศษ

มันคล้ายเสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวดที่มาพร้อมกับเสียง

หอบถี่และเสียงกระแทกเบาๆ

ห้องนี้มัน... ข้าเงยหน้าขึ้นพิจารณาโดยรอบ และพบว่าในห้อง
ของเจ้าบ้านนั่นเอง

ข้าเคาะประตู “ประมุข ท่านไม่เป็นไรนะ?”

เสียงครวญครางหยุดลงในทันใด หรือว่าเขาฝันร้ายกันแน่? ในขณะที่
ที่ข้ากำลังสับสนลงเลว่่าจะไปดีหรือไม่ ประตูก็เปิดออก และข้าก็ถูกดึงเข้าไป
ทั้งตัว

ข้าถูกกอดรัดเอาไว้แนบแน่น ทั้งคนผู้นั้นยังแนบริมฝีปากคลอเคลีย
อยู่กับต้นคอของข้า

ข้าตื่นรนขัดขึ้นตามสัญชาตญาณ “ประมุขเซียว ท่านทำอะไร”

แต่อีกฝ่ายกลับกระซิบเสียงพร่าจนข้านั่งงุนอยู่ตรงนั้นโดยสิ้นเชิง
“ที่รัก”

น้ำเสียงที่คุ้นเคยเช่นนี้ การเรียกขานที่คุ้นเคยเช่นนี้ ทันใดนั้นข้าก็ไร้
ซึ่งเรี่ยวแรงขัดขึ้น ทั้งร่างอ่อนปวกเปียกลงโดยพลัน

เมื่อเห็นว่าข้าหยุดตื่นรน เขาจึงซ้อนอุ้มร่างข้าขึ้นวางบนที่นอน
จากนั้นก็โถมทับลงมาทั้งตัว

“ที่รัก...ที่รัก...”

เขาจูบริมฝีปากของข้า จูบหน้าอกข้า จูบลากผ่านมายังสะดือข้า
เหมือนดังอดีตที่ผ่านมา

ข้าวางมือลงบนศีรษะของเขา เอ่ยถามด้วยความสงสัย “เจ้า...บ้า?”

เขาไม่ได้ตอบข้า แต่ฉีกทั้งเสื้อผ้าข้าออกอย่างร้อนรน

ไม่ใช่ เขาไม่ใช่เจ้าบ้า เขาคือเซียวจ้งหนาน ทั้งยังเป็นเซียวจ้งหนาน

ที่ผิดปกติมาก

“ไม่ เดียวก่อน...ประมุขเซียว...ท่านไม่ค่อยปกติ...ประมุข...” ข้าเริ่ม
ตื่น ทำให้อีกฝ่ายที่ต้องการกดข้าไว้เริ่มหยาบคายขึ้น จนในที่สุดสิ่งแข็งแกร่ง
นั้นก็ล่องล่ำเข้ามาในร่างกายข้าโดยไร้ซึ่งการตระเตรียมหล่อลื่น

ข้าเบิกตากว้าง ร่างกายท่อนบนติดตัวขึ้นจากที่นอน และอ้าปากค้าง
โดยไม่อาจส่งเสียงได้ออกมา

เจ็บมาก เจ็บยิ่งกว่าตอนถูกเจ้าบ่าวล้วงลำครั้งแรกเสียอีก

บุรุษที่ควบจับอยู่บนร่างของข้าคล้ายสัตว์ป่าตัวหนึ่ง ไม่รู้จักการ
ควบคุมตนเอง และไม่รู้ว่ความอ่อนโยนคือสิ่งใด เขาแหวกบันท้ายของข้า
อย่างรุนแรงเพื่อให้ตนเองเข้าสู่กายข้าได้ลึกยิ่งขึ้น

“อ้า...เจ็บ...” ข้าเจ็บปวดมากเสียจนหน้ามืด กะพริบตาโดยไม่อาจ
ควบคุมความเปียกชื้นที่ซึมออกมาจากทางตาได้

นี่มันเรื่องอันใดกัน...ข้าผู้นี้ไม่อาจหลีกเลี่ยงชะตากรรมที่ต้องถูก
เจ้าบ่าวกระทำชำเราเจียนตายได้เลยหรือ

เซียวจ้งหนานก็ไม่รู้เป็นอะไร คล้ายถูกวางยาปลุกกำหนดก็ไม่ปาน
จนดูเหมือนความปรารถนานั้นจะไม่มีวันสิ้นสุด และวิธีการปลดปล่อย
ความปรารถนาของเขาก็ดูดันน่ากลัว

เขาขยับกายรุนแรงพลางยกขาของข้าขึ้น แล้วกดข้าเข้าไปเต็มคำ
โดยไม่แจ้งเตือน และไม่ใช้การกีดแบบหยอกล้อ แต่กัจริงจัง กัดจนข้ารู้สึก
เหมือนเนื้อตันขาหลุดออกจึงต้องรีบดึงขาหนีโดยไว แต่มือเขากลับบีบจับข้า
เอาไว้อย่างแน่นหนา ทำให้ข้าไม่อาจขยับได้แม้แต่น้อย

ข้าหวาดกลัวและอ้อนวอนเขา “ไม่เอา...อ๊ะ...ประมุข...อย่า!”

ไม่รู้เป็นเพราะคำวิงวอนของข้าหรือไม่ เขาจึงปล่อยข้าข้างลง ทว่าไม่ปล่อยให้ข้าดีใจได้นานนัก อีกฝ่ายก็โน้มตัวลงมา และดูดดิงยอดอกด้านซ้ายของข้า

ข้าสูดปากทันทีด้วยความทรมาน ช่องทางด้านหลังหดเกร็งโดยไม่ได้ตั้งใจ เขาพึงพอใจจนส่งเสียงฮัมฮัมในลำคอ เริ่มขบกัดร่างกายทุกส่วนของข้ารุนแรงยิ่งขึ้น

ข้าถูกเขาทรมานพลิกคว่ำพลิกหงายอยู่ทั้งคืน จนสุดท้ายสลบไปได้ อย่างไม่รู้ไม่ทราบ

วันรุ่งขึ้นเมื่อข้าตื่นพร้อมความเจ็บปวดรวดร้าวราวกับร่างกายจะแหลกสลาย เชี่ยวจ้งหนานก็ตื่นอยู่ก่อนแล้ว และกำลังมองมาที่ข้าด้วยอาการขมวดคิ้วเล็กน้อย

เขามองกวาดไปทั่วร่างข้า ในตอนที่สายตาดูวัดผ่านรอยฟิ่นเหล่านั้ ก็หยุดแช่อยู่นานเป็นพิเศษ

“ข้า...ทำหรือ” เขาเอ่ยถามออกมาด้วยความยากลำบากอยู่บ้าง

ข้าถูกเขาถามจนงงงัน ประมุขเชียวก็เป็นคนเหมือนกันละนะ

“ไม่ใช่ ข้ากัดเอง” ข้าเลิกผ้าห่มออกเล็กน้อยและชี้ให้เขาดูอย่างอารมณ์ไม่ดี “ทั้งนี้ นี่ แล้วก็ นี่ ล้วนแต่เป็นข้ากัดเองทั้งสิ้น”

เขาขมวดคิ้วแน่นขึ้นอีก “ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น” เขายกมือขวาขึ้นกุมหน้าผาก ใช้นิ้วโป้งกับนิ้วกลางกดขมับตนเองไว้พร้อมหลับตาลง “เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนข้านึกอะไรไม่ออกเลยแม้แต่เล็กน้อย”

อันที่จริงข้าก็สังหรณ์ใจอยู่แล้ว เมื่อคืนเขาดูผิดปกติอย่างเห็นได้ชัด และข้าก็ไม่ได้รู้สึกว่าเขากำลังปิดความรับผิดชอบด้วย แต่พอได้ฟังเขาพูด

กับปากในใจก็อดหุบหุบขึ้นมาบ้างไม่ได้

“ที่จริงก็ไม่มีอะไรมาก ต่างฝ่ายล้วนแต่เป็นบุรุษ คิดเสียว่าเป็นเพียงความฝันในฤดูใบไม้ผลิ ข้าไม่บอกผู้ใดแน่นอน ประมุขโปรดวางใจ” ข้าจึงใจฉิกยิ้มอย่างสง่างามออกมา

เขาจ้องมองข้าอยู่ครู่หนึ่งโดยไม่ได้พูดอะไร ข้าเห็นว่าเขาไม่เคลื่อนไหว จึงคิดย่นตัวขึ้นนั่งคุยกับเขาดีๆ ไม่นึกเลยว่าพอขยับความเจ็บปวดแสนสาหัสก็จู่โจมมายังกันของข้าจนมือไม้อ่อนและล้มกลับลงไป

เขาหยุดการกระทำของข้า “เจ้าอย่าเพิ่งขยับส้อมสี่ส้อมห้า ข้าจะไปหายามาให้” ว่าแล้วก็เลิกผ้าห่มโอดลงจากเตียงไป ร่างกายเขาเปลือยเปล่า ไหล่กว้างเอวสอบก้นงอน ทั้งร่างเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ท่าทางเช่นนี้ดูแตกต่างไปจากประมุขที่เคร่งขรึมและสุขุมในยามกลางวัน มันทำให้ข้านึกถึงเจ้าบ้า

เขาอาจจะรู้สึกถึงสายตาของข้าจึงเบี่ยงตัวออกด้านข้างเล็กน้อย หางตาข้าเหลือบมองไปยังงูเหลือมที่หลับใหลอยู่ตรงหว่างขาของเขา พลันหน้าตึงขึ้นนิดๆ ริมฝีปากคายออกมาทันที ก้นก็ยังเจ็บหนีบ

เพียงครู่เดียวอีกฝ่ายก็กลับมา ร่างกายท่อนล่างสวมกางเกงตัวใน แล้วเรียบร้อย ในมือถือขวดยาขวดหนึ่ง

“เจ้า...” เขานิ่งไปพักใหญ่ “เจ้าจะทำเองหรือจะให้ข้าทา?”

ใครจะไปนึกฝันว่าเจ้าป้อมเหยี่ยวนิลผู้บุกตะลุยกไปทั่วหล้าจะมีวันที่พูดไม่ออกบอกไม่ถูกเช่นนี้

ข้ารับยาในมืออีกฝ่ายมาเจี๊ยบๆ และถอนหายใจ “เฮ้อ ท่านประมุข ท่านช่วยให้คนน่าอำนำน้ามาให้ข้าก่อนได้หรือไม่”

ว่ากันว่าเกิด ในการถูกกระทำอย่างเดียวกัน ข้ายังยินดีถูกเจ้าบ้า

กระทำมากกว่านิดหน่อย เพราะอย่างน้อยการปรนนิบัติหลังเสร็จกิจของเขา
ยังมีทักษะกว่าประมุขเซียวมานัก

กล่าวไปพวกเขาก็เป็นคนเดียวกันชัดๆ แล้วโยจึงแตกต่างกัน
มากมายขนาดนี้

เขาจึงเข้าไป กวาดตามองร่างกายข้ารอบหนึ่ง จากนั้นหัวคิ้วจึงคลาย
ออกเล็กน้อย หยิบเสื้อคลุมที่อยู่บนพื้นมาสวมและเปิดประตูออกไปทันที
ราวกับเพิ่งตระหนักได้ โดยน่าจะไปขอน้ำจากเสี่ยวเออร์

หลังจากนั้นครู่หนึ่งก็มีเสียงเคาะประตูห้อง ข้าคิดว่าเซียวจ้งหนาน
กลับมาแล้ว ยังนึกอยู่เลยว่านี่มันเร็วมาก น้องรองตระกูลเซียวก็นั่งเสียวผ่าน
เข้ามาจากนอกประตู

“พี่ใหญ่ ท่านตื่นหรือยัง”

บ้านรั่วฝนกระหน่ำจ้ารอย เรือแล่นข้ายังพลอยคลื่นลมโหม¹¹ พยัคฆ์
ตกสู่พื้นราบถูกสุนัขรังแก มังกรเกยหาดตื่นถูกกั๊กกลั่นแกล้ง¹² ...นี่มันเรื่องตลก
อันใด!

ในหัวข้าพลันชาวโพลน คิดว่าหากอีกฝ่ายไม่ได้ยินเสียงตอบรับอาจ
จะจากไปเอง ข้าเอามือปิดปากกระวนกระวายไม่กล้าหายใจแรง ผลก็คือหลัง
จากเซียวจ้งหนานออกไปแล้วเขาไม่ได้ลงกลอน เมื่อถูกรองประมุขเซียวมลัก
ที่เดียวประตูก็เปิดออก

“เหตุใดไม่ลงกลอนประตู...พี่ใหญ่ท่านอยู่หรือไม่” เสี่ยวโม่เปย

11 เป็นสำนวน มีที่มาจากบทกวีของ เมืองเม้งหลง (馮夢龍) ในยุคราชวงศ์หมิง ใช้เปรียบเปรย
ถึงคราวเคราะห์ไม่หยุดหย่อน เช่นดังสุภาษิตที่ว่าเคราะห์ซ้ำกรรมซ้ำ มีข้าดำพลอย

12 เป็นสำนวน มีที่มาจากบทกวีของ ผูซงหลิง (蒲松齡) ในยุคราชวงศ์ชิง ใช้เปรียบเปรยถึง
ผู้มีอำนาจวาสนาเมื่อถึงคราวอัปโชคก็ถูกผู้อื่นข่มเหงรังแก

เดินใกล้เข้ามาทีละก้าวๆ ใจข้าแล่นมาจุกอยู่ที่ลำคอ ความรู้สึกนี้ การถูก
ภรรยาจับชู้ได้คาเตียงก็คงเป็นเช่นนี้กระมัง!

ข้ากระเสือกกระสนดินรندึงผ้าห่มขึ้นห่มคลุมใบหน้า

เสียงของเซียวโม่เป่ย์ใกล้เข้ามาจนขีด “พี่ใหญ่โยท่านคลุมโปงเช่นนี้
เล่า ไม่ร้อน...” เขาหยุดคำพูดลงทันที เมื่อมีเสียงเคลื่อนไหวจากนอกประตู
ข้ารู้สึกได้ว่าเขาดึงมือที่จับผ้าห่มอยู่กลับไป “...เอ๊ะ พี่ใหญ่?”

จากนั้นข้าก็ได้ยินเสียงทุ้มต่ำของเซียวจ้งหนานดังมาจากทาง
ด้านนอก เขาพูดว่า “ออกไป”

เสียงฝีเท้าข้างเตียงรีบร้อนสาวเท้าไม่กี่ก้าวไปทางประตู รองประมุข
เซียวตั้นตระหนกจนพูดไม่ออกบอกไม่ถูกยิ่งกว่าพี่ชายเขาเสียอีก

“พี่ใหญ่ ท่าน...บนเตียงนั้น...ไม่ใช่ท่าน...” เซียวโม่เป่ย์สนทนา
ตะกุกตะกักกับผู้เป็นพี่จนข้าจินตนาการสีหน้าน่าดูชมในยามนี้ของเขาได้เลย

“เจ้าออกไปก่อน...เรื่องนี้พูดแล้วยาว ไร่ข้าจะอธิบายให้เจ้าฟัง
ทีหลัง” เขานิ่งไปนิด “เจ้าให้คนไปซื้อธมม้ามาคันหนึ่ง พวกเราอาจจะต้อง
ออกเดินทางข้าหน่อย”

เก้าส่วนข้าเดาว่าธมม้านั้นต้องจัดเตรียมไว้เพื่อข้า เพราะกันข้า
ในตอนนี้อย่างไรแต่ข้ามาเลย แม้แต่บนอนก็ยังรวดราว

ผ่านไปครู่หนึ่งเซียวโม่เป่ย์จึงค่อยฟื้นความสามารถในการพูดได้ตาม
ปกติ “...ได้ ข้าทราบแล้ว”

หลังจากที่เสียงฝีเท้าของเขาห่างไปไกลแล้ว ข้าค่อยไถ่หัวออกมา
จากผ้าห่ม เห็นเซียวจ้งหนานประคองอ่างน้ำอยู่ในมือ ใช้เท้าปิดประตูและเดิน
มาหาข้า

“หรือท่านจะทิ้งข้าไว้ที่นี่ก็ได้” ข้าเอ่ยกับเขา

เขายกอ่างไม้มาวางลงข้างเตียง น้ำเสียงประหลาดใจ “เจ้าจะไม่ไปกับข้าแล้วหรือ”

ข้าอธิบายกับเขา “อีกเดี๋ยวหากข้าขึ้นรถม้า รองประมุขเซียว ย่อมต้องสงสัย หากปล่อยให้คนอื่นรับรู้เรื่องของข้ากับท่าน เกรงว่าชื่อเสียงของท่านจะเสื่อมเสียได้ แทนที่จะเป็นอย่างนั้น สู้ทิ้งข้าไว้ที่นี่ไม่ดีกว่าหรือ”

เซียวจ้งหนานบิดผ้าเช็ดตัวด้วยท่าทางเป็นธรรมชาติ เลิกผ้าห่ม ออกมูมหนึ่งและเช็ดตัวให้ข้า “ไม่เป่ยไม่ใช่คนอื่น”

“...ถึงอย่างนั้นก็ไม่ค่อยดีนัก”

ทันใดนั้นเขาก็มองมายังข้าในทันที “เจ้ารู้สึกอับอายหากผู้อื่นรู้ว่าเจ้าเป็นคนของข้าแล้ว?”

รอบนี้เปลี่ยนเป็นข้าที่ตกตะลึง ประโยคนี้นั้นเริ่มมาได้อย่างไร ใจความสำคัญไม่ใช่เรื่องนี้เสียหน่อย!

เซียวจ้งหนานถามขึ้นอีกว่า “ให้ทิ้งเจ้าไว้ที่นี่ แล้วเจ้ามีที่ไปหรือ”

“...ไม่มี” ข้าตอบออกไปตามตรง

“หรือมีทุนรอนเดินทาง?”

“ก็...ไม่มี”

เดิมทีข้าคิดว่าก่อนไปจะขอให้เขาช่วยเหลือเรื่องเงินสักเล็กน้อย แต่ตอนนี้ ‘ความสัมพันธ์’ ของข้ากับเขาเป็นเช่นนี้ไปเสียแล้ว หากยังขอเงิน มาอีกย่อมอึดอัดขัดใจไปบ้าง

เขาพยักหน้าและกล่าวต่อ “ในเมื่อไม่มีที่จะไป เจ้าก็กลับป้อมเหยี่ยวนิลกับข้าเถอะ”

“กลับป้อมเหี้ยวนิล?” น้ำเสียงข้าพหลันสูงขึ้นหลายส่วน
เหี้ยวจ้งหนานยังคงสีหน้าไม่เปลี่ยน “ใช่”

กลับป้อมเหี้ยวนิล? กลับ...บ้านของเจ้าบ้า?

เขาต้องการพาข้ากลับบ้าน?

อาจเป็นเพราะอีกฝ่ายเห็นสีหน้าข้ายุ่งเหยิง เขาจึงพูดออกมาเบาๆ
“ป้อมเหี้ยวนิลแค่เลี้ยงดูเจ้าเพิ่มมาอีกคนยอมเลี้ยงได้อยู่แล้ว”

ข้าคิดไตร่ตรอง ในเมื่อเขาเอ่ยปากมาเช่นนั้น และข้าเองก็เชื่อว่าจะมี
สถานที่ไป เงินติดตัวก็ไม่มี ทั้งร่างกายยังบาดเจ็บ ดีไม่ดีตอนนี้หลินเยวี่
อาจกำลังส่งคนมาล่าสังหารข้าอยู่ก็เป็นได้ ไม่สู้รอจนอาการบาดเจ็บหาย
ดีแล้วค่อยหาทางไปทีอื่นจะดีกว่า

ครั้นแล้วข้าจึงพยักหน้า “ขอบคุณท่านประมุขที่รับข้าเอาไว้” ข้าลังเล
เล็กน้อย และเลือกที่จะถามสิ่งที่สงสัยออกไป “ท่านประมุข เหตุใดเมื่อวาน
ท่านจึงเป็นเช่นนั้น”

เหี้ยวจ้งหนานเข็ดตัวให้ข้าเชื่องช้าลงไป จากนั้นครู่หนึ่งค่อยกล่าวว่า
“ก่อนหน้านี้ข้าเคยฝึกวิชาจนธาตุไฟเข้าแทรก หลังจากนั้นแม้จะหายดีแล้ว
แต่ยังคงทั้งอาการปวดหัวไว้ และอาการนี้ยังกำเริบอยู่บ้าง เพียงแต่ไม่เคยเกิด
สถานการณ์อย่างเช่นเมื่อคืน”

“ทุกครั้งที่กำเริบก็จะสูญเสียความทรงจำหรือ”

เขาพยักหน้า “คล้ายจะเป็นเช่นนั้น”

นี่ยังไม่หายสนิท! ธาตุไฟเข้าแทรกเป็นเรื่องคอขาดบาดตาย
ไหนเลยจะกล่าวว่าหายหรือไม่หายได้ อาการปวดหัวนั้นดีไม่ดีอาจกลายเป็น
ความเจ็บป่วยอื่นอีกก็ได้ ดังนั้นจึงไม่อาจละเลยเด็ดขาด!

ทันใดนั้นข้าพลันรู้สึกเย็นวูบที่ร่างกายส่วนล่างจึงได้สติกลับมาจากการครุ่นคิดกับตนเอง พลันพบว่าเซียวจ้งหนานยื่นมือไปยังร่างกายท่อนล่างของข้าแล้ว

“เฮ้ย ข้าทำเอง!” ข้ารีบแย่งผ้าเช็ดตัวจากมือเขา

เซียวจ้งหนานเบี่ยงหลบข้า “อย่าขยับ!”

เจ้าบอกอย่าขยับก็จะไม่ให้ขยับหรือ!

ข้ายังตื่นรนมากขึ้น “เรื่องนี้ข้าทำเองได้จริงๆ!”

เขาหยุดมือและจ้องมองข้าโดยไม่พูดอะไร ข้ารู้สึกว่บบรรยากาศรอบตัวเย็นลงเล็กน้อยจนขนลุกชู่ แต่เขาใช้มือกดข้าเอาไว้ทำให้ไม่อาจคลุมผ้าห่มได้

“หนึ่ง เจ้าคว่ำลงไปเอง สอง ข้าสกดจุดเจ้าและจับเจ้าพลิก”

ข้าจ้องเขาอย่างเป็นตายก็ไม่ยอม “ข้าไม่คว่ำ!”

เซียวจ้งหนานแหม้มริมฝีปาก มองข้าด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก จากนั้นยื่นสองนิ้วมาจีสกดจุดอย่างว่องไว แล้วพลิกตัวข้าไปอย่างพูดจริงทำจริง จากนั้นข้ารู้สึกว่าเขาแยกขาข้าออกและเช็ดทำความสะอาดจุดนั้นให้ข้า

นี่เป็นความรู้สึกลึกล้ำอย่างประหลาด ข้ารู้ว่าเขาคือเจ้าบ้า และนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่อีกฝ่ายเช็ดตัวให้ข้าเช่นนี้ แต่พอคิดขึ้นมาว่าเขาเป็นเจ้าบ้าที่พินคินความทรงจำ ข้าก็อดรู้สึกอับอายไม่ได้

“ขอภัยเจ้าด้วย” หลังจากเช็ดทำความสะอาดแล้วอีกฝ่ายยังพยายามให้ข้าด้วย คงเป็นเพราะมองเห็นสภาพน่าเวทนาของช่องทางด้านหลังของข้า สุดท้ายจึงเอ่ยขอโทษข้าอย่างแผ่วเบา

“ยิ่งกว่านี้ก็เคยทำมาแล้ว...จะพูดให้มากความไปโย” ข้าส่งเสียงอู้

อยู่ใต้ผ้าห่ม

หลังจากททายาแล้วร่างกายก็สบายขึ้นมาก คืนที่ผ่านมาข้าเหน็ดเหนื่อย
นัก มาตอนนี้จึงรู้สึกง่วงงุนเล็กน้อย

อีกฝ่ายคลายจุดให้ข้า พอเห็นท่าทางง่วงนอนของข้าจึงพูดกับข้าว่า
“นอนเถิด”

ได้ยินเขาพูดเช่นนั้น ข้าก็ปิดตาลงและนอนหลับไปอย่างช่วยไม่ได้
ข้ารู้สึกคล้ายคล้ายเหมือนมีมือข้างหนึ่งวางลงบนศีรษะของข้าและลูบอย่าง
แผ่วเบา ช่างอ่อนโยนยิ่งนัก ในตอนที่ตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ข้าก็ถูกเสียวจันทนาน
ใช้ผ้าห่มห่อพันตัวเอาไว้ และอุ้มทั้งคนทั้งผ้าห่มยัดเข้าไปในรถม้า

ข้าอิงแอบอยู่กับแผงอกของเขา ผมยาวไม่ได้สาปปกคลุมลงมา
ครึ่งใบหน้า แต่เพียงเท่านั้นก็เพียงพอแล้วที่เสียวไม่เปียจะเห็นว่าข้าเป็นใคร

เขาจ้องมองข้าอย่างไม่เชื่อสายตา ปากอ้าออกด้วยความตกตะลึง
จนสามารถยัดไขไก่เข้าไปได้ทั้งฟอง

รองประมุขเสียวเอ๋ย ข้าเป็นผู้บริสุทธิ์นะ อย่าจ้องข้าเช่นนั้น!

หลังจากเข้ามาในตำหนัก ข้าที่เดิมทีนอนจนเกียจคร้านไปทั้งตัวก็อด
ไม่ได้ที่จะห่อตัวด้วยผ้าห่มกลิ้งไปกลิ้งมาสองสามตลบภายในรถม้าแล้วหลับ
ไปอีกครั้ง

แท้จริงแล้วข้ารู้ว่าการที่เสียวจันทนานต้องการพาข้ากลับไปยังป้อม
เหยี่ยวนิลด้วยนั้น ไม่ใช่เพราะชมชอบอะไรข้านักหนา แต่เป็นเพราะความรู้สึก
รับผิดชอบของเขา พวกเขาเหล่านี้เป็นจอมยุทธ์ผู้มีคุณธรรม ย่อมมีอาชกรกระทำ
เรื่องจำพวกบุพเพนิวาส¹³ หรือมีความสัมพันธ์ชั่วข้ามคืนได้ และแม้ว่าข้า

13 หมายถึงความสัมพันธ์ระยะสั้น

จะเป็นบุรุษ แต่เขากียังคงรู้สึกละอายใจต่อเรื่องที่ใช้กำลังครอบครองข้า
การพาข้ากลับไปนั้นอาจเป็นเพราะเขาต้องการชดเชยให้ข้าในด้านอื่นๆ แทน

เพียงแต่ไม่รู้ว่าหากเขาได้รับรู้ว่าตนเองนั้นไม่ใช่เพียงใช้กำลังกับข้า
เพียงครั้งเดียว ถึงตอนนั้นการแสดงออกของเขาจะเป็นอย่างไร

เป็นชายบำเรอก็ดีเหมือนกัน ไม่ต้องคอยกังวลว่าชีวิตจะหาไม่
อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ทั้งยังไม่ต้องหลอกลวงกันไปมาให้มากนัก หรืออย่างไรเป็น
น้องชายของเจ้าบ่าก็ดีไม่หยอก ได้ใช้ชีวิตกินดีอยู่ดีกับเจ้าป้อมเหี้ยวนิล
ดีกว่าการที่ข้าต้องขัดเซพเนจรในยุทธภพตามลำพังมากมายนัก

ขบวนรถใช้เวลาเดินทางราวหนึ่งเดือนจึงกลับถึงป้อมเหี้ยวนิล
ซึ่งตั้งอยู่ที่ทุ่งหญ้าทางเหนือ นี่เป็นครั้งแรกที่ข้าเห็นทุ่งหญ้ายาวใหญ่ถึงเพียง
นี้ ข้าตื่นเต้นขึ้นมาชั่วขณะจนไม่อาจหักใจดึงผ้ามานลง

เพียงแต่ทิวทัศน์สวยงามยังไม่อาจอุดปากที่เจื้อยแจ้วไม่หยุดหย่อน
ทางด้านหลังลงได้

“ข้าเตือนท่านไว้เลยนะ ป้อมเหี้ยวนิลนี้ไม่เหมือนกับพรรคมาร
ท่านจะนำเอาแผนการมากเล่ห์พวกนั้นเข้าไปใช้ในป้อมไม่ได้ มิฉะนั้นหาก
ท่านประมุขรู้เข้าจะต้องจัดการท่านแน่!”

ข้าได้ยินก็ได้แต่ถลอกจากมองฟ้า ปิดม่านลง และหันกลับไปตบศิระ
เจิงเสียวอวี่หนึ่งฝ่ามือ

“เจ้าเพี้ยนหรือ กินยาหรือยัง”

เจ้าหนูลูบศิระของตนเองพลางคร่ำครวญ “ท่านตีข้าอีกแล้ว!”

ข้าคร่ำครวญที่จะสนใจเขา หันกลับไปและเลิกผ้ามานขึ้น

อาจเป็นเพราะกลัวว่าข้าอยู่คนเดียวจะเบื่อหน่าย และเป็นเพราะความสนิทสนมกันจากการส่งยาก่อนหน้านี้ ตั้งแต่วันที่สองของการเดินทาง เฉิงเสียวอวี่ก็ถูกส่งเข้ามาในรถม้าเพื่ออยู่เป็นเพื่อนข้า ในตอนแรกนั้นก็ดีที่มีคนมาพูดคุยด้วยอีกหนึ่งคน พอานเข้าข้าก็รู้สึกว่เจ้าหนูผู้นี้ไม่เต็มเต้ง ทั้งยังเสียงดังเอะอะเป็นพิเศจนข้ารำคาญแทบทนไม่ไหว

เป็นเจ้าบ้ายังดีกว่า พุดน้อย แต่กระทำอย่างจริงจัง

ห้องฟ้านอกหน้าต่างเป็นสีฟ้าสดใส หน้าก็เขียวขจี ม้าศึกที่อยู่ข้างรถม้ามีเส้นขนเงางาม ขาทั้งสี่เพรียวบาง เสริมส่งกับบุรุษร่างสูงใหญ่ผู้ควบขี่ได้เป็นอย่างดี ก่อเป็นภูมิทัศน์ที่น่ารื่นรมย์โดยแท้

บุรุษผู้นั้นพบว่าข้ากำลังมองเขาอยู่จึงส่งสายตามาเล็กน้อย และใช้สายตาสื่อความหมายมาถามว่าข้ามีเรื่องอันใด

ข้ารีบตอบกลับไป “ไม่มีอะไร ข้าแค่สูดอากาศเท่านั้น”

เขียวจ้งหนานพยักหน้า แล้วจึงพูดออกมาประโยคหนึ่ง “อย่ารับลมนานเกินไป ข้างนอกอากาศเย็น” จากนั้นเขาก็ควบม้าไปยังด้านหน้าสุดของคณะ

ข้ามองดูแผ่นหลังที่ห่างไกลออกไปของเขาแล้วถอนหายใจเอือก จากนั้นก็ไม่มีอารมณ์จะชมดูทิวทัศน์อีกจึงหันศีรษะกลับเข้ามาในรถม้า

เมื่อเฉิงเสียวอวี่เห็นว่าข้ากลับนั่งลงแล้ว บางทีอาจเป็นเพราะยังถูกข้าข่มขวัญไม่มากพอจึงอ้าปากถามออกมา “พระคมารของพวกท่านนี้มีมนตร์คำจริง ๆ ไช้หรือไม่”

ข้าเปิดเปลือกตาขึ้น เปลี่ยนมาเป็นนอนตะแคงใช้มือข้างหนึ่งหนุนศีรษะและเอ่ยถามเขา “ไยจึงพูดเช่นนั้น”

“ไม่อย่างนั้นประมุขจะสนใจท่านได้อย่างไร”

ตลอดการเดินทางเที่ยวจ้งหนานดูแลข้าเป็นอย่างดี ในวันที่อุ้มข้าขึ้นมาบนรถก็มีสายตาทหลายคู่จับจ้องอยู่ เกรงว่าในตอนนี้งองกำลังคงจะระแคะระคายถึงความสัมพันธ์ของเขาและข้ากันหมดแล้ว แต่คนอื่นนั้นถูกเขียวไม่เป่ยควบคุมอยู่ ไม่เหมือนกับเจิงเสียววี่ที่ปากไม่มีหุรุค ไม่ว่าอะไรก็กล้าถาม

“เขาจะไม่สนใจข้าได้อย่างไร การที่ข้ายอมให้เขายอมนับเป็นโชคดีของเขาแล้ว” ข้าคล้ายจะยิ้มแต่ไม่ยิ้ม เหนื่อยล้าจนดวงตาแทบลืมไม่ขึ้น

เจิงเสียววี่เหลือบตามองข้าอย่างรวดเร็ว ปากบ่นฮึดฮัด “หน้าไม่อาย!”

ข้าปิดเปลือกตาลง เอ่ยเตือนเขาด้วยน้ำเสียงเกียจคร้าน “ระวังข้าจะตีเจ้า เจ้าเด็กเหลือขอ”

หนึ่งเดือนที่ผ่านมาเขาถูกข้าจัดการไปไม่น้อย ด้วยรู้ว่าข้านั้นพูดจริงทำจริง อีกฝ่ายจึงหุบปากไปอย่างว่าง่าย

เมื่อรถม้าค่อยๆ จอด พวกเราก็มาถึงหน้าประตูหลักของป้อมเหยี่ยวนิลเรียบร้อยแล้ว

ชั่วชีวิตนี้ของข้าสถานที่ที่ข้าพำนักอยู่ยาวนานที่สุดก็คือเขาเจ็อกูที่พรรคมารตั้งอยู่ จากนั้นจึงเป็นถ้ำด้านล่างหุบเขาซึ่งเปลี่ยนแปลงชีวิตข้า พรรคมารไม่ได้มีเงินทองอันใด สิ่งก่อสร้างจึงไม่โอ้อ่า ส่วนถ้ำในหุบเขานั้นไม่มีอันใดเสียยิ่งกว่า ดังนั้นเมื่อข้าได้เห็นป้อมเหยี่ยวนิลอันงดงามตระการตาซึ่งตั้งตระหง่านอยู่บนทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ ในใจพลันสั่นสะเทือนจนไร้ซึ่งถ้อยคำ

เจ้าข้าเป็นคนร้ายจริง ๆ ด้วย! มิน่าเล่าแม้แต่เจ้ายุทธภพยังต้องขอ

หยิบยืมเงินทองจากเขา

ที่ปากประตูมีกลุ่มคนยืนรอรอยู่ ดูจากการแต่งกายแล้วน่าจะเป็นบรรดาศิษย์และข้ารับใช้ของป้อมเหี้ยวนิล ชายวัยกลางคนซึ่งเป็นผู้นำกลุ่มไบหน้ามีหนวดเครา ดูท่าทางเป็นคนมีสติปัญญาและความสามารถ เมื่อเจิงเสียววี่มองเห็นเขานั้ยนตาพลันลุกวาว ส่งเสียงเล็กๆ ร้องเรียก “ท่านพ่อ” ข้าจึงได้รู้ว่าที่แท้คนผู้นี้ก็คือ ‘ลูกคิดเหล็ก’ เจิงหมิงผู้มีชื่อเสียงขจรขจายของป้อมเหี้ยวนิลนั่นเอง

ว่ากันว่าเขามีชื่อเสียงโด่งดัง แม้จะเป็นการฟังเจิงเสียววี่คุ้ยไม้มาตลอดทางก็ตามที แต่อย่างไรการที่เจ้าบ้าหายไปถึงห้าปี หากไม่ใช่ยอดนักคิดผู้นี้คอยค้าจุนช่วยเหลือ อาศัยเซียวโม่เปยเพียงคนเดียวเกรงว่าคงไม่อาจประทับประคองกิจการครอบครัวขนาดใหญ่นี้ได้

“ท่านลุงเจิง พวกเรากลับมาแล้ว!” เซียวโม่เปยส่งยิ้มกว้างและทักทายอีกฝ่าย

เมื่อข้าเห็นดังนี้จึงส่งเสียงฮึดฮัดออกมาเล็กน้อย คนผู้นี้เอาแต่มองหน้าข้ามาตลอดทาง โดยไม่พูดอะไรกับข้าสักคำ มายามนี้กลับยิ้มหน้าบาน

“ท่านลุงเจิง ในป้อมเรียบร้อยดีหรือไม่” เมื่อเซียวจ้งหนานเห็นเขากลับเอ่ยถามเช่นนี้เป็นประโยคแรก

เจิงหมิงยิ้มแยมและลูบไรเครา “ดี ดีเป็นอย่างยิ่ง ตอนที่เหี้ยวส่งข่าวมาว่าพวกท่านกำลังกลับมา ข้าก็ให้ในครัวเตรียมอาหารกลางวันไว้แล้ว พวกท่านไปพักผ่อนกันสักครู่ก็กินข้าวได้เลย”

เซียวจ้งหนานพยักหน้ารับ “ลำบากท่านลุงเจิงแล้ว”

คนที่เหลือทยอยกันเข้าไปทักทายเฉิงหมิงทีละคน ส่วนเจ้าหนูกลับกระโจนเข้าใส่อ้อมกอดบิดาจนเกือบทำบิดาของตนล้มกันจำเริญ

เมื่อมาถึงคราวของข้า บรรยายภาพลัคนำอึดอัดขึ้นมาทันที ข้าอุจุมไปมา “การจะพ่อบ้านใหญ่เฉิง ข้าชื่ออาชิง ระหว่างทางท่านประมุขช่วยข้าไว้...”

เดิมทีข้าคิดว่าจะสร้างตัวตนขึ้นมาสักอย่าง โดยบอกว่าเป็นคนที่ถูกพรกรรมทำร้ายอย่างทารุณและได้รับความช่วยเหลือจากเซียวจ้งหนาน ระหว่างทาง ประโยคนี้ครึ่งจริงครึ่งเท็จว่าไปแล้วก็ไม่ผิด แต่นึกไม่ถึงว่ายังไม่ทันรอให้ข้าพูดจนจบประโยค ประมุขเซียวก็วางระเบิดว่า

“เขาเป็นน้องบุญธรรมของข้า”

ข้าตะลึงงัน ทุกคนล้วนแต่อิงไป มีเพียงเขาคนเดียวที่หน้าไม่เปลี่ยนสี

หนึ่งเดือนที่ผ่านมาเซียวจ้งหนานไม่ได้ดูแลข้าเป็นพิเศษ แม้จะกินข้าวร่วมโต๊ะ แต่ก็นอนคนละห้องคนละเตียง คำพูดคำจาไม่มีความใกล้ชิดสนิทสนม จนข้ายังสงสัยว่าตนเองนั้นเป็นชายบำเรอหรือน้องชายกันแน่ แต่แล้วเขากลับมอบฐานะสำคัญถึงเพียงนี้ให้แก่ข้า

น้องชายบุญธรรมของเจ้าป้อมเหยียนนิล...ก็ดี นี่ฟังแล้วยังรื่นหูกว่าชายบำเรอมากมายนัก

เฉิงหมิงเพียงแต่ตกตะลึงไปเล็กน้อยก็เก็บอาการได้ จึงแยมยิ้มกล่าวว่า “ที่แท้ก็คุณชายชิงนั่นเอง ต่อไปท่านเรียกข้าว่าลุงเฉิงก็พอ พ่อบ้านใหญ่ พ่อบ้านเล็กอันใดกันฟังแล้วห่างเหินยิ่งนัก”

ทันทีที่เขายิ้ม ข้าก็นึกไปถึงพวกฝ่ายธรรมะหน้าเนื่อใจเสื่อมากเล่น

แสนกลเหล่านั้น แม้เห็นทุกอย่างกระจ่างชัดในดวงตา ก็ยังคงสร้างทำทำ
นอบน้อมคล้อยตามต่อเจ้า การรับมือคนประเภทนี้ช่างน่าเหนื่อยหน่ายอย่าง
แท้จริง แต่อย่างไรก็ตาม การมีที่พักพิงสักแห่งก็ยังนับได้ว่าเป็นเรื่องดี

ถึงแม้ว่ารังนี้จะไม่สมบูรณ์แบบ แต่ดีที่มันคงปลอดภัย ข้าเองก็อุ่นใจ
พอจะอาศัยอยู่ได้

แต่ไม่รู้ว่หลังจากนั้นเป็นเพราะเจิ้งหมิงได้ยินจากปากลูกชาย
คนเล็กของเขาเกี่ยวกับความสัมพันธ์คลุมเครือระหว่างข้าและ ‘พี่ชาย
บุญธรรม’ ของข้าหรือไม่ เขาจึงจัดลานพักอาศัยของข้าไว้ติดกับลานพักอาศัย
ของเซียวจ้งหนาน ที่พักทั้งสองแห่งใกล้กันมาก ในบางครั้งที่ข้าออกมา
เดินเล่นก็มักจะพบกับเขาอยู่หลายครั้ง ช่างน่าอึดอัดใจเสียจริง

เซียวจ้งหนานคล้ายจะกลัวว่าในตอนที่ตนเองอาการกำเริบแล้วจะ
ถูกพวกข้ารับใช้พบเห็นเข้า พอตกกลางคืนจึงไม่ให้ข้ารับใช้อยู่คอยปรนนิบัติ
ส่วนข้าเองก็ไม่คุ้นเคยกับการมีคนแปลกหน้ามาวนเวียนอยู่รอบกาย จึงเลือก
ข้ารับใช้ที่เจิ้งหมิงจัดมาให้ไว้เพียงคนเดียว และเมื่อตกกลางคืนก็จะให้เขา
รีบกลับไปพักผ่อนที่เรือนของตนเอง

ด้วยเหตุนี้เอง ในคืนที่ห้าของการอาศัยอยู่ที่ป้อมเหยียนนิล ขณะข้า
หลับไปได้ครึ่งทาง ทันใดนั้นก็ถูกกอดเอาไว้ด้วยร่างอันคุ้นเคย หลังจากตก
อกตกใจอยู่สักพักข้าก็เกิดความรู้สึกยอมรับชะตากรรมอย่างหนึ่ง “ในที่สุด
ก็มาสินะ” ไม่รู้เป็นเพราะเหตุใด ข้าถึงรู้สึกว่เรื่องแบบนี้จะไม่ใช้ครั้งนี้
เพียงครั้งเดียว

ทว่าในครั้งนี้ข้ากลับไม่ได้ลากข้าขึ้นเตียงกระทำชำเราโดยไม่หยุดไม่จา
แต่กลับกอดข้าไว้ทั้งที่สั่นเทาไปทั้งร่าง

กลุ่มชาวยุทธ์ตั้งค่ายกันอยู่บริเวณเชิงเขา รอเพียงมีคำสั่งของประมุข
ก็จะขึ้นเขาโจมตีทันที

เซียวจ้งหนานให้ข้าราชการอยู่เฝ้าที่เชิงเขา ทั้งยังทักศิษย์เอาไว้คนหนึ่ง
คอยปกป้องข้า และถูกข้าปฏิเสธไปโดยไม่แม้แต่จะคิด เพราะหลังจากนี้
ข้าต้องเคลื่อนไหวโดยล้าพราง ให้ทุกส่วนเกินติดตามไปด้วยจะได้อย่างไร

ยามดวงอาทิตย์ลับเหลี่ยมยอดเขา เจ้าสำนักจากพรรคสำนักทั้ง
หลายก็ต้องการเข้าพบประมุขเพื่อหารือมาตรการสำหรับวันพรุ่งนี้ และได้
ถามเซียวจ้งหนานว่าต้องการไปด้วยกันหรือไม่ เซียวจ้งหนานกำชับให้ข้า
ระวังตัวแล้วจึงติดตามพวกเขาไป จนถึงกลางดึกค่อยกลับมา

เขานั่งลงข้างกองไฟของพวกเขา ซึ่งหมายความว่าไม่ได้พักผ่อน

“ท่านไม่นอนหรือ” ข้าถามเขา

เขาพยักหน้า “การขาดสติที่นี้เสี่ยงเกินไป ให้ข้าลืมนตาไปจนฟ้าสาง
เถิด”

ข้ามาคิดดูก็เห็นด้วย หากเซียวจ้งหนานเองก็กลับเป็นตายคล้ายดัง
ไรซึ่งชีวิต แล้วหลินเยวี่ยนนำคนมาโจมตีในยามวิกาลเราจะรับมือไม่ทัน

ข้าเองก็ไม่นอนแล้วเช่นกัน จึงลุกมานั่งข้างเขา และถามเขาว่า
“ประมุขแจ้งว่าจะโจมตีเมื่อใด”

“ยามเขามืดก่อนฟ้าสาง ให้รอฟังเสียงนกร้องเสียงแรก”

ข้าคำนวณระยะเวลาดู ก็พบว่าเหลือเวลาอีกไม่เท่าไรแล้ว

“ครั้งนี้พวกท่านจะจับเป็นหรือสังหารประมุขพรรคมารผู้นั้น”

“ขัดขืนก็สังหาร หากไม่ขัดขืนก็จับเป็น” เซียวจ้งหนานสีหน้าเย็นชา
“หวังว่ามันจะขัดขืน คนเช่นนั้นควรสังหารให้สิ้นซาก”

“ท่านเป็นอะไรไป” ข้าลุบน้ำผากของเขาด้วยความเป็นห่วง เมื่อพบว่าไม่มีไข้จึงตรวจสอบดูร่างกายส่วนอื่นๆ ของเขา “ท่านพูดสิว่าท่านเป็นอะไร”

เขากดข้าแน่นขึ้น ศีรษะซุกซบอยู่ข้างลำคอข้าและกระแทกกับเตียงไม่หยุด ปากก็ส่งเสียงร้องครางด้วยความทรมาน เหมือนกับคินันในโรงเด็ยไม่มีผิด

“ที่รัก...หวั...โอ๊ย ข้าปวดหัวเหลือเกิน!”

ปวดหัว?

ข้าตกใจและอยากจะดันเขาออก “อาการท่านกำเริบแล้ว ข้าจะไปตามหมอให้ท่าน!”

อาการธาตุไฟเข้าแทรกนั้นไม่อาจมองข้าม หากว่าปวดจนกลักลับกลายเป็นเจ้าบ้าที่สติไม่สมประกอบอีก...ก็ไม่ว่าจะยังคงโชคดียังกลับมาเป็นปกติได้อีกหรือไม่!

“ไม่ให้ไป!” เมื่ออีกฝ่ายเห็นว่าข้าจะไปก็ยิ่งกดทับไว้แน่นขึ้น ร่างกายแนบสนิทไม่มีแม้แต่ช่องว่าง

ข้าขยับไม่ได้ และไม่รู้ด้วยว่าควรจะทำอย่างไร ในใจจึงร้อนรนยิ่งทันใดนั้นข้ามีความคิดหนึ่งวาบผ่าน รวบรวมกำลังภายในที่เพิ่งจะฟื้นฟูได้เล็กน้อยพุ่งไปที่ปลายนิ้วและนวดขมับให้เขา หวังว่าจะช่วยลดความเจ็บปวดทรมานให้เขาได้บ้าง และก็ไม่ว่าข้าได้พบวิธีบรรเทาอาการโดยไม่ตั้งใจหรือไม่ เพราะผ่านไปครู่หนึ่งร่างกายของเซียวจิงหนานก็ไม่ได้สั่นเทาจนน่ากลัวเหมือนก่อนหน้านี้อีก

ข้าเอ่ยถามเสียงแผ่วเบา “ดีขึ้นบ้างหรือไม่”

เขาไม่ได้ตอบข้า ลมหายใจที่เปารคล้ำคอข้าทั้งขึ้นทั้งอุ้มนร้อน
นอกจากนี้ยังทำให้รู้สึกไร้กำลังและใจเต้นรัว ข้าจึงจำต้องผินทวนวดให้เขา
อยู่พักหนึ่ง จนกระทั่งกำลังภายในที่จุดตันเถียน¹⁴ของข้านั้นหมดลง

“เซียวจ้งหนาน?” ข้าดันร่างหนักอึ้งที่อยู่บนร่างข้า “เจ้าบ้า?”

สิ่งที่ตอบสนองข้ามีเพียงเสียงกรนเบาๆ อีกฝ่ายถึงกับกลับไปแล้ว
เพราะการนวดของข้า! ข้าถูกเขาทับอยู่จนแทบหายใจไม่ออกจึงจำต้องใช้
แรงดันเขาพลิกไปด้านข้าง แต่เขากลับละเมอออกมาเบาๆ คล้ายดังถูก
รบกวนการนอนว่า “ที่รัก” จากนั้นก็ใช้วงแขนแข็งแรงรวบกอดข้าทั้งตัวจน
กระดูกกระดูกไม่ได้

อาการบาดเจ็บภายในของข้ายังไม่หายดี และจากการขับเคลื่อน
กำลังภายในเมื่อครู่ ตอนนี้ร่างกายของข้าจึงอ่อนล้าเหน็ดเหนื่อยเป็นอย่างยิ่ง
สุดท้ายก็กลับไปทั้งอย่างนี้โดยไม่สนใจอะไรอีก

วันรุ่งขึ้น ครึ่งนี้เปลี่ยนเป็นข้าที่ลืมนิทานก่อน ข้าไม่ได้ขยับ ยังคง
อยู่ในท่าทางเดิมที่ถูกเจ้าบ้ากอดเอาไว้แนบอกร่างกายขึ้นมองดูบุรุษที่
หลับใหลอยู่

เซียวจ้งหนานไม่เพียงแต่เป็นชายชาตรีที่ยอดเยี่ยมสมบูรณ์แบบทั้ง
รูปลักษณ์และรูปร่าง ยังเป็นแบบที่สตรีทั้งหลายหลงรักง่ายตายเป็นพิเศษ
ด้วย เซียวฮูหยินช่างโชคดียิ่งจริงๆ ที่ได้ครอบครองบุคคลยอดเยี่ยมเช่นนี้ แต่
ไม่ว่าอย่างไรเซียวฮูหยินก็เป็นผู้ที่ส่งงามความสามารถโดดเด่น หลักแหลม

14 ชื่อเรียกตำแหน่งขีพจรบริเวณท้องใต้สะดือ

งามเลิศไม่เป็นสองรองใครเช่นกัน มิฉะนั้นคงไม่มีทางทำให้ประมุขเซียวจาดำ
ไม่มีวันลืมเลือนเช่นนี้

เมื่อคืนข้าเพียงแต่ใช้วิธีชั่วคราวช่วยบรรเทาอาการปวดหัวของเขา
เท่านั้น เพียงควบคุมอาการแต่มีอากรักษา หากข้ากลับไปค้นห้องลับของ
พรคมารได้ ไม่น่าว่าข้าอาจค้นพบวิธีเยียวยาอีกฝ่าย

ในห้องลับของพรคมารมีตำรามหัศจรรย์และจารึกแปลกประหลาด
ต่างๆ ที่ประมุขแต่ละรุ่นในอดีตรวบรวมไว้ ข้าจำได้ว่ามีครั้งหนึ่งที่ข้าเปิดดู
ผ่านๆ ด้วยความเบื่อหน่ายเคยพบคัมภีร์ลับซึ่งสอนวิธีรักษาอาการปราณ
และโลหิตอุดตันจากธาตุไฟเข้าแทรกโดยเฉพาะ ในตอนนั้นเนื่องจากไม่มี
ความจำเป็นต้องใช้ข้าเลยไม่ได้อ่านโดยละเอียด มายามนี้ก็ให้รู้สึกเสียใจ
ยิ่งนัก

ขณะที่ข้ากำลังครุ่นคิดสับสนอยู่นั้น ดวงตาของเซียวจางหนานพลัน
ลืมขึ้น นอกจากเส้นสีแดงบางเบา ก็มองไม่ออกสักนิดว่าเพ่งตื่นจากการนอน
หลับ

อีกฝ่ายตกตะลึงไปยามเห็นข้า จากนั้นค่อยปล่อยมือที่กักขังข้าไว้
แล้วลุกขึ้นนั่ง

เขาเอามือลูบหน้าตนเอง และเอ่ยด้วยเสียงแหบทุ้มยามเพ่งตื่นนอน
“เมื่อคืนข้าทำร้ายเจ้าหรือไม่”

ทำร้ายนะไม่ทำร้ายหรอก แต่ทำเอาตกใจเสียมากกว่า

ข้าลุกขึ้นนั่งตาม ก่อนพูดอึ้งๆ “เมื่อคืนแม้พวกเราจะหลับนอนด้วย
กัน แต่นอกจากการกอดแล้วก็ได้ทำอะไรเกินเลย ท่านประมุขวางใจได้”

เขาถอนหายใจออกมา ดูอ่อนล้าไม่สิ้นสุด “เรื่องนี้อย่าได้แพร่พราย

เด็ดขาด ข้าไม่อยากให้พวกโมแปยต้องเป็นกังวล”

ข้าขมวดคิ้ว “แต่การที่ท่านทำเช่นนี้ก็ไม่ใช่วิธีที่ดี เหตุใดจึงไม่เชิญ
ท่านหมอมাত্রวดดู ไม่น่ว่าอาจจะรักษาอาการป่วยของท่านได้”

“เจ้าคิดว่าข้าไม่เคยหาหรือ” เขาก็อขมวดคิ้วเช่นกัน “ร่างกายของข้า
ข้าย่อมรู้ดี ไม่จำเป็นต้องให้เจ้ามากังวล”

ข้ารู้สึกตกใจกับคำพูดที่ขัดแย้งกันอย่างชัดเจนของเขา พลันขมปรี
อยู่ในปากจนเอ่ยถ้อยคำใดไม่ออก

อาจเพราะเขารู้สึกได้ว่าตัวเองพูดจารุนแรงเกินไปจึงปรับน้ำเสียง
ให้นุ่มนวลลง “เจ้านอนต่อเถอะ ข้าจะลุกแล้ว”

หลังจากที่เขาออกไป ข้าจ้องมองประตูห้องอยู่เนิ่นนาน ก่อนหยิบ
หมอนบนเตียงขึ้นมาชกเข้าใส่ รู้สึกอัดอัดใจเป็นที่ยิ่ง

“ไม่รู้ด้วยแล้ว!” ข้าพูดอย่างหงุดหงิด

บทที่ ๑

ความรู้สึกที่เซียวจ้งหนานมีต่อข้าเกรงว่าคงไม่มากไปกว่าคน
แปลกหน้าเท่าใดนัก แต่ดูจากความสัมพันธ์ในโรงเตี๊ยมคิन्नันที่เขามาหาข้า
ยามอาการกำเริบเพื่อความสะดวกใจโดยไม่รู้ตัว เพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์ซ้ำเติม
คงมีเพียงวิธีการจำกัดอิสรภาพของเขาเท่านั้นที่ทำได้

เนื่องจากเขาไม่มีใครให้ฝากฝังเรื่องนี้ สุดท้ายแล้วก็ได้แต่ขอให้ข้า
มัดเขาไว้ที่เตียงด้วยเชือกทุกคืนก่อนเข้านอน และด้วยความที่ข้ากลัวว่าวันใด
วันหนึ่งจะถูกข้าเราจนตายจึงรับปากไป

“อย่างนี้ใช้ได้หรือไม่” ข้าปรับความแน่นหนาของเชือกเล็กน้อย
ก่อนเอ่ยถามเขา

เขาทดลองดูและตอบว่า “แน่นขึ้นอีกหน่อย”

ข้าพยักหน้า พร้อมปรับเชือกให้แน่นขึ้นอีก

หลังจากเข้าประตูที่ไม่ค่อยน่ารื่นรมย์นั้น แมื่อก่อนหน้านี้อข้ากับเขาจะ
ไม่ค่อยสนิทสนมกันนัก แต่นับจากนั้นก็ยิ่งปรากฏความห่างเหินมากยิ่งขึ้น
จนใช้คำว่าคนแปลกหน้ามาบรรยายได้

เมื่อมัดเขาเสร็จ ข้าก็ตบมือตบไม้และเตรียมออกไป “เออะ เช่นนั้น ข้าขอตัวก่อน ท่านประมุขเชียว”

เขาถูกมัดกางแขนกางขาไว้กับเสาเตียง เมื่อได้ยินก็ตะแคงหน้ามามองข้าครู่หนึ่ง คล้ายลังเลว่าจะเอ่ยปากอย่างไร ข้าเห็นว่าเขาอยากพูดอะไรบางอย่างจึงหยุดเคลื่อนไหว

ในท้ายที่สุดเขาก็พูดออกมาอย่างแข็งๆ “ขอบใจ”

ข้าเน้นริมฝีปากเป็นรอยยิ้มพอเป็นพิธี “ประมุขเกรงใจไปแล้ว” จบคำก็หมุนตัวจากไปไม่มองดูเขาอีก

ในเมื่อเชียวจ้งหนานไม่อยากให้ข้ายุ่งด้วย เช่นนั้นข้าก็จะไม่ยุ่งกับเขาเกินความจำเป็นอีก จะอย่างไรข้าก็ไม่ได้เป็นอะไรกับเขา เขาจะเป็นหรือตายแล้วเกี่ยวข้องกับข้าด้วย

ถึงแม้ว่าข้าจะคิดเช่นนี้ แต่ทุกคืนยามดึกสงัด ข้าก็ยังคงตั้งใจฟังความเคลื่อนไหวจากลานพักอาศัยข้างเคียงโดยไม่รู้ตัว คอยฟังดูว่าเขาอาการกำเริบอีกหรือไม่

ข้ารู้สึกอับจนหนทางที่ตัวเองเป็นเช่นนี้ ผิดหวังกับตัวเองยิ่งนัก!

เชียวจ้งหนานชอบความสงบ ลานพักอาศัยจึงตั้งอยู่ในมุมที่เงียบสงบที่สุดของป้อมเหยี่ยวนิล ลานพักอาศัยของข้าโดยปกติก็ไม่มีผู้ใดมาอยู่แล้ว ในวันธรรมดาข้าก็อยู่อย่างเรียบๆ ร้อยๆ ในลานเล็กๆ ของตนเอง เมื่อเบื่อขึ้นมา ก็จะเดินเล่นในบริเวณใกล้ๆ วันคืนช่างผ่านไปรวดเร็วนัก สำหรับข้าแล้ว ความสงบสุขเช่นนี้หาได้ไม่ง่ายเลย ข้าจึงทะนุถนอมมันอย่างยิ่ง

แล้วสามเดือนก็ผ่านไปเช่นนี้ ข้าและผู้คนของป้อมเหยี่ยวนิลต่างคนต่างอยู่อย่างสงบสุข บางครั้งเฉิงเสี่ยววี่ก็มาหาข้า เขาเป็นบุตรชายของ

พ่อบ้าน ทั้งอายุยังน้อย จึงแตกต่างจากศิษย์รับใช้ทั่วไป โดยมักจะแสดงออกถึงความไร้เดียงสาไม่รู้เรื่องราว แม้ข้าจะพูดว่ารำคาญเขา และยัติเขาด้วย แต่พูดตามตรงแล้วข้าชอบให้เขามาหาข้ามาก

“มีหอสมุดอยู่ทางทิศใต้ ท่านเคยไปหรือไม่” เขาตะแคงก้มไป พลังถามเข้าไปพลาง

อากาศในต้นฤดูใบไม้ผลิมีได้หนาวเหน็บเหมือนเช่นฤดูหนาว ข้าจึงย้ายแคร่ไม้ไผ่ไปที่ลานบ้าน ข้านอนหลับตาอยู่บนแคร่ รู้สึกถึงแสงแดดอบอุ่น ที่สาดกระทบร่างกาย ทั้งชวนให้สุขสบายและว่างๆ

เดิมทีน่าจะหลับไปแล้ว แต่พอได้ยินเรื่องหอสมุดข้าก็นึกสนใจ จึงเปิดเปลือกตามาถามอีกฝ่าย “หนังสือเยอะหรือไม่”

เขาคุ้ยโวโอ้อวดและชี้มือชี้ไม้วาดเป็นวงกลมวงใหญ่ “เยอะมากๆๆ จนเอาเข้าไปฝังได้ทั้งตัว!”

ข้าคิดเล็กน้อย “เช่นนั้นข้าจะหาเวลาไปดูแล้วกัน”

อยู่ที่นี่ข้ากินๆ นอนๆ ทั้งวัน แม้ว่าชีวิตเช่นนี้จะเป็นสิ่งที่ข้าเคยใฝ่ฝันหา ทว่าบางเวลาก็น่าเบื่อยิ่งนัก ไปหาหนังสือสักสองสามเล่มมาฆ่าเวลาก็ดี ไม่ใช่อาจหาหนังสือทางการแพทย์ได้สักเล่ม...เมื่อตระหนักได้ว่าตนเองกำลังคิดสิ่งใด ข้าพล้นหน้านิ้วคิ้วขมวด อยากตบตนเองสักหลายๆ ฉาด

หาหนังสือการแพทย์อะไรกัน ชาวบ้านเขายินดีรับน้ำใจหรือไม่ เขาบอกเจ้าแล้วว่าไม่ต้องมากังวลในเรื่องนี้ แล้วเจ้าจะมาทำมีจิตเมตตาไปโย

ข้าไม่เข้าใจว่าข้าซึ่งเป็นอดีตประมุขพรรคมารผู้หนึ่งไปเอาความเมตตาปรานีมาจากไหนมากมายนัก

“ท่านดกกระปองแล้วหรือ” เจ้าหนูจ้องมองข้า ทันใดนั้นก็เอ่ย

ถ้อยคำที่น่าตกใจออกมา

ข้าฟังไม่ค่อยชัดเจนนัก “เจ้าว่าอะไรนะ”

เขากัดแตะกวากว้างๆ พุดด้วยน้ำเสียงคลุ้มเครือ “ก็ประมุขไม่เคยพาท่านออกไปตระเวนชมรอบป้อม เวลาปกติก็ไม่เห็นพวกท่านใกล้ชิดกันเท่าไร หากว่าท่านเป็นที่โปรดปราน เขาก็ควรอยู่กับท่านตลอดเวลาไม่ปล่อยให้ไปไหนถึงจะถูก ดังนั้นข้าเลยเดาว่าท่านตกกระป๋องแล้ว มีเพียงคนที่ไม่เป็นที่โปรดปรานแล้วเท่านั้นถึงจะถูกโยนลงตำหนักเย็น”

ฟังถ้อยคำอีกฝ่ายแล้วข้าก็ทำเสียงเยาะหยันขึ้นจุ่มก “เรื่องของผู้ใหญ่เจ้าจะเข้าใจอะไร หากความรู้สึกของคนทั้งสองผูกพันเนิ่นนาน จำต้องโหล่ไม่แน่นอนหรือ คินวันยังอีกยาวไกล โยต้องตัวติดกันตลอดเวลาด้วย อีกทั้งเราทั้งคู่ล้วนเป็นบุรุษ หวังรักแบบเด็กสาวเช่นนั้นไม่จำเป็นหรอก”

เขาพยักหน้าคล้ายกับเข้าใจแต่ไม่เข้าใจ

ข้าเองก็ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดถึงพุดจาบوابอเหล่านี้นับกับเขา แต่รู้สึกว่หากบอกความจริงเขาไปสักหนึ่งส่วน ตนเองจะนำสงสารขึ้นมาอีกสามส่วน และข้าก็ไม่ชอบถูกผู้อื่นเห็นอกเห็นใจ

เมื่อกำจัดเจ้าหนูนั้นไปแล้ว ข้าก็นอนหลับตาอยู่ที่ลานอีกครั้งหนึ่ง จนกระทั่งดวงอาทิตย์ค่อยๆ ลับทึบประจิมและเริ่มรู้สึกเย็นจึงค่อยลุกขึ้นมาอย่างเกียจคร้าน

ข้าบอกกับข้ารับใช้ส่วนตัวว่าจะออกไปเดินเล่นข้างนอกสักรอบแล้วค่อยกลับมาท่อนอาหารค่ำ เขาคุ่นเคยกับการที่ข้าออกไปข้างนอกตามลำพังแล้วจึงไม่ได้ติดตามมา

ข้าเดินทอดน่องเรื่อยเปื่อยไปทางทิศใต้ ต้องการค้นหาหอสมุดที่
เจิงเสียววี่พูดถึง อาจเป็นเพราะป้อมเหยี่ยวนิลใหญ่โตเกินไป เมื่อเดินไป
เรื่อยๆ ข้าก็รู้สึกว่ามีหลงทางเสียแล้ว

แม้ว่าป้อมเหยี่ยวนิลจะครอบครองพื้นที่อยู่อาศัยและกิจการ
ขนาดใหญ่ แต่ที่จริงแล้วกลับมีข้ารับใช้ไม่มากนัก เวรยามในป้อมนอกจากการ
ลาดตระเวนตามกำหนดเวลาแล้ว จะไม่มีการเดินไปมาโดยอิสระ ทำให้ข้า
ไม่อาจสอบถามเส้นทางจากใครได้ในตอนนี้

ไม่รู้เหมือนกันว่าข้ารับใช้คนนั้นของข้า หากรอแล้วข้าไม่กลับไปกิน
อาหารจะไปรายงานพ่อบ้านให้จัดคนมาตามหาข้าหรือไม่

ข้าเดินๆ หยุดๆ พยายามระบุดิศทาง หลังจากผ่านป่าไม้เล็กๆ มา
แล้ว ก็พบว่ามียาอาคารหลังเล็กงดงามตั้งอยู่เบื้องหน้า เป็นตงหมู่หลิวรกรั่ม
บุปผาผลิบานพบบานหมู่บ้านหนึ่ง¹⁵

ข้าคิดว่าที่นี่เป็นหอสมุดที่ข้าต้องการตามหาจึงรีบสาวเท้าก้าวเดิน
ไปอย่างรวดเร็ว

อาคารหลังเล็กนี้เงียบสงบยิ่งนัก ไม่มีสัญญาณชีวิตใดๆ ในยามที่
ท้องฟ้าค่อยๆ มืดลง ยิ่งทำให้สถานที่แห่งนี้ดูวังเวงมากขึ้นเรื่อยๆ

ข้าเดินขึ้นไปบนอาคารข้าๆ บันไดส่งเสียงดังเสียดหู บนชั้นสองมี
ห้องพักอยู่หลายห้อง ข้าเลือกผลึกประตูเข้าไปในห้องหนึ่ง

ห้องนี้ดูเหมือนจะเป็นห้องอ่านหนังสือ บนโต๊ะครบครันไปด้วย
เครื่องเขียน หนังสือและตำราจำนวนมากวางอยู่บนชั้นวางอย่างเรียบร้อย

15 มีที่มาจากบทกวี 游山西村 ของลู่โฮว (陆游) เปรียบเปรยถึงการฝ่าฟันช่วงเวลา
ที่ทุกข์ยากมาพบกับความหวัง

บนผนังแขวนภาพวาดและภาพประดิษฐ์อักษรเอาไว้

ข้ากวาดสายตามองภาพวาดและตัวอักษรเหล่านั้นไปที่ละภาพ เมื่อกวาดตามาถึงภาพวาดหนึ่งในนั้นก็หยุดสายตา ภาพนั้นเป็นสตรีที่นั่งลงมายังสวมชุดกระโปรงสีม่วงอ่อนอมชมพู แยมั้มพริ้มพราย ยามมองมาที่ท่านคล้ายบรรยายถึงความรักอันล้นเหลือ

ทว่าสิ่งที่ข้าสนใจนั้นมีใช่ภาพวาด แต่เป็นชื่อที่ลงนามบนภาพนี้
ตราประทับลงนามมอบให้ของภาพนี้คือเซียวจ้งหนาน เช่นนั้นคน
ผู้นี้...ใช่เซียวฮูหยินหรือไม่

ข้าก้าวเข้าไปใกล้อีกสองสามก้าวด้วยต้องการชมดูให้ชัดขึ้น แต่เท้า
กลับเตะเข้ากับของสิ่งหนึ่ง ข้าก้มลงไปหยิบสิ่งของนั้นขึ้นมา พบว่าเป็นบุปผา
มุกดอกหนึ่งที่สตรีใช้สวมใส่ประดับเรือนผม

บุปผามุกน่าจะตกลงมาจากโต๊ะด้านหนึ่ง โดยมุกสองเม็ดด้านบน
ได้หลุดออก ข้าหยิบพวกมันขึ้นมา คิดว่าจะนำไปวางไว้ดังเดิม

อาคารหลังเล็กนี้น่าจะมีข้ารับใช้มาทำความสะอาดอยู่เสมอ เพราะ
ถึงแม้จะวังเวงแต่ก็ไม่เสื่อมโทรม เครื่องเรือนเองก็ไม่มีฝุ่นเกาะเช่นกัน ด้วยคิด
เช่นนี้ข้าจึงลงมือทันที โดยหยิบบุปผามุกนั้นมาดูอีกครั้ง ในสมองพลันมีความ
คิดหนึ่งแล่นผ่าน

หรือที่นี้จะเป็นเรือนพักอาศัยของเจ้าบ้าและเซียวฮูหยินเมื่อก่อน
หน้านี้ แต่หลังจากเซียวฮูหยินล่องลับไป เขาก็กลัวการสัมผัสกับสภาพ
แวดล้อมที่ทำให้เจ็บปวดจึงย้ายออกไป

ข้ายังคิดยิ่งรู้สึกว่าเป็นไปได้ และมองไปยังภาพนั้นอีกครั้ง ปากก็
พิมพ์ออกมา “มหาบุรุษและโฉมงาม ช่างสมกันเช่นนี้เอง...”

ขณะที่ข้ากำลังเตรียมวางบุปผามุกลง ทันใดนั้นประตูก็ถูกพลังฝ่ามือ
ผลักเปิดออกอย่างรุนแรง ใบหน้าข้าพลันเปลี่ยนสี ก้าวถอยหลังไปอีกด้านทัน
ควัน รอยจระเข้เห็นชัดเจนว่าผู้ออกฝ่ามือเป็นใคร ข้าก็ได้แต่อุทานด้วย
ความตกใจ

“เซียวจ้งหนาน?”

อีกฝ่ายจ้องมองข้าด้วยสีหน้าเย็นยะเยือก ครั้นมองเห็นบุปผามุก
ในมือข้าก็ถลึงตาใส่ พลังลมปราณก่อตัวเป่าพัดเสื้อผ้าเขาปลิวสะบัดคล้ายดัง
ธาตุไฟจะเข้าแทรกได้ในพริบตา

เขาตะคอกใส่ข้าอย่างดุร้าย “ผู้ใดให้เจ้าเข้ามา! ผู้ใดให้เจ้าแตะต้อง
สิ่งของที่นี่!”

“ข้า...” ข้าถูกเขาถามจนอึ้งไป จากเดิมที่ยังรู้สึกผิดอยู่บ้าง มายามนี้
ในใจคล้ายมีคำพูดหนึ่งอดตันอยู่ ต้องระบายออกมาเสียมิฉะนั้นคงอัดอั้น
ตันใจ “ประตูก็ไม่ได้เขียนไว้ว่าเป็นเขตหวงห้าม ข้าหลงทางเข้ามา แล้วของ
นี่ตอนที่ข้าเข้ามามันก็เสียหายอยู่แล้ว ข้าไม่ได้เป็นคนทำเสียหน่อย ท่าน
จะมาดุร้ายใส่ข้าทำไม” ข้าโยนบุปผามุกในมือลงบนโต๊ะ ไข่มุกกลิ้งกระจาย
เกลื่อนโต๊ะอย่างไม่อาจควบคุม จนในที่สุดก็ร่วงหล่นลงมา

สีหน้าของเซียวจ้งหนานกลายเป็นเหี้ยมเกรียมขึ้นในฉับพลัน และ
โดยที่ข้ายังไม่ทันได้ตอบสนองเขาก็มาอยู่ด้านหน้าข้าแล้ว มือหนึ่งคว้าจับ
สาบเสื้อของข้า มืออีกข้างยกขึ้นสูง ฝ่ามือแผ่ด้วยกำลังภายในลึกล้ำราวกับ
ต้องการจับชีวิตข้าในฝ่ามือเดียว

ข้าเบิกตากว้างจ้องมองเขาตาค้าง รู้สึกไม่มั่นใจอยู่บ้าง “ท่านคิด
สังหารข้า?”

เส้นเอ็นสีเขียวปูดโปนบนขมับของเขา ใบหน้าน่าพรันพรึงยิ่งนัก
และยังคงรังท่าทางเดิมไว้โดยไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ

ก่อนหน้านี้ข้ามักจะมีจินตนาการที่ไม่สมจริงอยู่บ้าง โดยมักรู้สึกว่
เขาคือเจ้าบ้า และเจ้าบ้าไม่มีวันทำร้ายข้า เช่นนั้นเขาก็จะไม่ทำเช่นกัน แต่ข้า
ไม่เคยคาดคิดเลยสักนิดว่า วันนี้เขาจะต้องการดับชีวิตข้าเพื่อบุปผามุก
หนึ่งดอก

ข้าพลันตระหนักขึ้นได้ว่า เมื่อเทียบกับคนที่สำคัญที่สุดในใจของเขา
แล้ว ชีวิตของข้ายังอาจจะด้อยกว่าบุปผามุกของฝ่ายนั้นเสียอีก การที่ภายใน
ถ้าเขาทำดีต่อข้าถึงเพียงนั้น อาจเป็นเพราะเขาเข้าใจผิดว่าข้าเป็นใครอีกคน
ก็เป็นได้?

ทว่าชีวิตข้าไร้ค่าถึงเพียงนั้นหรือ ชีวิตข้าไม่นับเป็นชีวิตหรืออย่างไร
ทันใดนั้นในใจข้าบังเกิดความคับแค้นขุ่นเคืองเหลือประมาณ
น้ำเสียงพลันสะท้อนสั่นไหว “ถ้าอย่างนั้นก็ฆ่าข้าซะ สังหารข้าให้ตายในหนึ่ง
ฝ่ามือ ถือเสียว่าชดใช้บุญคุณที่ท่านช่วยชีวิตก็แล้วกัน!”

คำพูดของข้านั้นแม้เป็นการพูดกับเขา แต่อาจพูดได้ว่าเป็นการบอก
ผ่านเขาไปยังเจ้าบ้า น้ำเสียงคุกรุ่นด้วยความคับข้องใจ

เขามองนิ่งมาที่ข้าด้วยอารมณ์เกรี้ยวกราด สุดท้ายก็ลดฝ่ามือลง
ไม่ได้ฟาดมายังข้า แต่กลับฟาดลงบนโต๊ะด้านหนึ่ง และตัดมุมโต๊ะหักลงไป
ราวกับตัดเต้าหู้

“ไสหัวไป!!!” เขาแผดเสียงลั่น นัยน์ตาแดงก่ำเหมือนถูกวิญญาณร้าย
ครอบงำ

สาบเลือดด้านหน้าถูกเปิดออก แต่ใจของข้ายังคงท้วมท้นยุ่งเหยิง

“ไปก็ไปสิ!” ข้ากัศริณมิปากจ้องอีกฝ่ายเขม็ง สะบัดชายแขนเสื้อตกลงใจที่จะออกไปด้วยความโกรธเกรี้ยว

ข้าใช้เวลาไปกว่าครึ่งชั่วยามในการหาทางกลับไปยังลานพักอาศัยเล็กๆ ของข้า ข้าโมโหเสียจนกินข้าวเย็นไม่ลง ได้แต่นอนหลับไปบนเตียงนอน

ข้าและเซียวจิงหนานเป็นเช่นนั้นไปแล้ว ยามกลางคืนย่อมไม่อาจไปช่วยมัดเชือกให้เขาได้อีก ข้าคิดว่าแค่ครั้งนี้คงไม่มีปัญหาอะไร แต่สิ่งที่ข้าคิดไม่ถึงก็คือราตรีนั้นข้าต้องจ่ายด้วยราคาที่แพงแสนสาหัส

อันที่จริงสภาพของเจ้าบ้าในตอนกลางวันที่ดูไม่ปกติเท่าใดนัก แต่ในยามนั้นใจของข้าถูกความโกรธครอบงำเสียจนไม่ได้สนใจ เมื่อยามวิกาลมาถึง อาการเขายังกำเริบหนักจากการกระตุ้นของบุปผามุกดอกนั้น

ขณะที่ข้ากำลังจมอยู่ในห้วงนิทราก็ถูกเสียงดังสนั่นปลุกให้ตื่นขึ้นในทันใด จากนั้นโดยไม่รอให้ข้าได้ตอบสนองก็มีเงาคนโหมเข้ามาโรมรันพันตุงข้าบนเตียงนอน

อุณหภูมิร่างกายที่คุ้นเคย ลมหายใจอุ่นร้อน ทุกสิ่งทุกอย่างแสดงถึงตัวตนของบุคคลที่เข้ามา

เมื่อสามเดือนที่แล้วอาการบาดเจ็บภายในของข้ายังไม่หายดีจึงได้แต่ปล่อยเขาทำตามอำเภอใจ แต่มาบัดนี้จะปล่อยให้เขาได้ชั้ยไปง่ายๆ ได้อย่างไร ข้าจึงทุ่มสุดกำลังในการต่อสู้กับเขา

“เจ้าไสหัวออกไป!” ข้าขัดฝ่ามือใส่เขา กัดฟันกรอดด้วยความโกรธซึ่ง

กลางวันจะสังหารข้า ตกกลางคืนจะย่ำยีข้า อย่างกับไม่เห็นว่าเป็นมนุษย์ ข้าโกรธเกรี้ยวจนสูญเสียเหตุผลและผล คิดเพียงต้องการต่อสู้แลกชีวิต

กับเขา แต่น่าเสียดายที่แม้เซียวจ้งหนานจะถูกธาตุไฟเข้าแทรกก็ยังคงเป็นยอดฝีมือ อีกฝ่ายหลบฝ่ามือข้าได้ง่ายดายเพียงกะพริบตา ทั้งยังจับกุมข้อมือของข้าไว้ด้านบนศีรษะอย่างแน่นหนา ข้างอเข่าลงทันทีและกระทุ้งไปยังส่วนล่างลำตัวของเขา แต่ก็ยังตะตองเขาไม่ได้แม้แต่น้อยเช่นเคย ทั้งยังถูกเขาใช้ซากดทับเอาไว้

ข้าเหลือเพียงหนึ่งแขนและหนึ่งขา เพลงยุทธ์ข้ายิ่งปลดปล่อยยิ่งไม่อาจยังมี จะอำมหิตเพียงใดก็เข้ามา ต่อให้ตายก็ไม่ให้เขาได้ตะตอง ในตอนแรกเขายังคงรับมือข้าอย่างสบายๆ แต่พอนานไปก็กลายเป็นไม่คิดจะอดทนอีก จึงลงมือหนักขึ้นเรื่อยๆ

แม้ภายในห้องจะไร้ซึ่งแสงเทียนส่องสว่าง แต่ภายใต้แสงจันทร์ที่ส่องผ่านมาจากภายนอก ข้ายังคงมองเห็นดวงตาแดงก่ำของเขาได้อย่างชัดเจน มันเหมือนกับสัตว์ร้ายที่หิวกระหายมานานและคลุ้มคลั่งด้วยความปรารถนา

อาจเป็นเพราะสูญเสียความยับยั้งชั่งใจไปแล้วโดยสมบูรณ์ อีกฝ่ายคำรามออกมาด้วยโทสะและฉีกทั้งชุดตัวในของข้า โดยไม่รอให้ข้าได้คืนรนอีกต่อไป เขาก็ดึงแขนของข้าโดยใช้ฝีมืออันละเอียดอ่อน ทำให้ข้อต่อของข้าถูกดึงหลุดจากกัน

“อ้าก...!” ความเจ็บปวดแล่นพล่านไปทั่วร่าง ข้ากรี๊ดร้องออกมาอย่างไม่อาจกลั้น ยกขาขึ้นเตะไปยังเซียวจ้งหนาน

จากนั้นขาข้างนั้นก็ถูกฝ่ามือเขายึดกุมไว้แน่น ไม่มีความอบอุ่นในดวงตาของเขาภายใต้แสงจันทร์เรืองรอง เหลือเพียงเพลิงปรารถนาที่ลุกโชนโชติช่วง

“หยุดนะ! อย่า...อ้ากกก!!!” ความหวาดกลัวจู่โจมหัวใจข้า ข้าพยายาม
ดิ้นขาข้างนั้นกลับมาอย่างสุดชีวิต ทว่าสายไปเสียแล้ว เขาระชากมันด้วย
สีหน้าเย็นชา และขาของข้าก็หลุดจากข้อต่อ

ข้ากัดกรามเอาไว้แน่น ไม่ยอมปล่อยให้เสียงร้องครางจากความ
อ่อนแอหลุดลอดออกไป ขาข้างนั้นอ่อนปวกเปียกเอียงพับด้วยท่าทาง
ประหลาดอยู่ด้านข้าง แขนก็สิ้นแรงแล้วโดยสมบูรณ์ ข้อต่อปวกระบมไม่หยุด
หน้าผากของข้ามีเหงื่อซึมออกมาอย่างรวดเร็ว

ข้านอนหงายอยู่บนเตียง ใช้มือจับแขนข้างที่หลุดจากข้อต่อเอาไว้
จ้องมองเซียวจ้งหนานที่อยู่เบื้องหน้าด้วยความระมัดระวังและเปราะบาง

เขาลูบขาที่สมบูรณ์อยู่อีกข้างของข้าด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก ค่อยๆ
แยกมันออกไปด้านหนึ่ง และมองตรงมายังข้าด้วยดวงตาทั้งคู่โดยไม่กะพริบ

เขาไม่พูดจาไม่ส่งเสียง แต่สายตาเย็นยะเยือกนั้นทำให้ข้าหวาดผวา
ข้าปล่อยให้เขาเคลื่อนไหวตามอำเภอใจแต่โดยดี ไม่ดิ้นรนขัดขืนอีก เนื่องจาก
รู้ดีว่าหากข้ายังคงยั่วโทสะเขาต่อไป เขาจะต้องหักข้อต่อแขนขาที่เหลือเพียง
อย่างละข้างของข้าให้หลุดออกโดยไม่ลังเล ยามนี้ในใจเขามีเพียงความ
ปรารถนา การจะสังหารคนก่อนแล้วข่มขืนก็ไม่ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้

พริบตาที่เขาล่วงล้ำเข้าสู่ร่างกายข้า นั้นยังไม่อาจเทียบความเจ็บปวด
อื่นๆ ของร่างกายได้ ความเจ็บปวดนั้นเล็กน้อยเสียจนไม่อาจนับเป็นอะไร
เขามองมาที่ข้าโดยตลอดตั้งแต่ต้นจนจบ ในขณะที่เขาขยับสะโพกอย่างรุนแรง
เขาก็จับจ้องข้าไปด้วย นอกเหนือจากนี้ก็ไม่มีการแสดงความรู้สึกอื่นใดอีก

ร่างกายเจ็บปวดเหลือจะกล่าว แต่ที่เจ็บปวดยิ่งกว่ากลับเป็นที่
แห่งหนึ่งภายในใจ ความรู้สึกเสียดแทงนั้นทำให้ข้าไม่อาจสบตากับเขา

ชายยกมือข้างที่ยังคงเคลื่อนไหวได้ขึ้น และใช้แขนปิดบังดวงตาเอาไว้

“คนดำ...อาา...เดรัจฉาน...ฮะ...” ช่างคนดำเขาอยู่เป็นระยะน้ำตาจากความเจ็บปวดคลอหน่วยภายใต้เปลือกตาโดยไม่อาจควบคุมจากนั้นจึงไหลลงทางหางตา

ในหัวของข้าปรากฏภาพความทรงจำตลอดเวลาที่อยู่กับเจ้าบ้า ด้านล่างหุบเขาขึ้นมาเป็นฉากๆ โดยไม่รู้ตัว เขาปฏิบัติต่อข้าดียิ่ง และไม่เคยทำให้ข้าต้องเจ็บปวด เขาดูแลข้าด้วยความเอาใจใส่ คอยหาอาหารให้ข้าดื่มกิน ทั้งยังอาบน้ำชำระล้างร่างกายให้ข้า

เจ้าบ้าเป็นเซียวจ้งหนานไปได้อย่างไร เจ้าตัวบัดซบเช่นนี้ ไม่เหมือนเจ้าบ้าแม้แต่แต่น้อย...

เจ้าบ้า เจ้าไปที่ไหนแล้ว ข้าคิดถึงเจ้าเหลือเกิน

“เจ้าบ้า...” เมื่อคิดไปแล้วก็เศร้าโศกขึ้นมา “ช่วยข้าด้วย...เจ้าบ้า...”

แขนข้าเปียกชุ่มด้วยของเหลวอุ่นร้อน ข้าจึงกดแขนให้แน่นขึ้น คล้ายว่าทำเช่นนี้แล้วจะสามารถปิดกั้นน้ำตาที่แสดงถึงความเจ็บปวดและความคับข้องใจเหล่านั้นให้กลับลงไปได้

ข้อมือข้าพลันถูกจับเอาไว้ ข้าไม่กล้าต่อต้าน ปลอ่ยให้เขาดึงมันออกจากใบหน้าของข้า

เซียวจ้งหนานหรีดตาลงและขยับเข้ามาใกล้ข้าทั้งตัว ข้าหวาดกลัวความอำมหิตของเขายิ่งนัก จึงไม่กล้าขยับแม้แต่แต่น้อย ลมหายใจเขาเป่ารดอยู่บนเปลือกตาข้า ข้าปิดตาลง ผ่านไปสักพักจึงค่อยรู้สึกถึงความร้อนที่บริเวณหางตา ซึ่งเป็นเพราะถูกเขาเลียด้วยลิ้น

ข้าลืมนึกและมองไปยังเขา กล้าขุ่นเคืองแต่ไม่กล้าเอ่ยปาก ทำได้เพียง
เอียงศีรษะไปทางด้านหนึ่ง ลิ้นเปื่อยนุ่มของเขาจึงเปลี่ยนไปเลียยังดิ่งหู
ของข้า

เขาคุดคั่งและกัดเบาๆ ที่บริเวณนั้น ร่างกายส่วนล่างตึงตันเข้าออก
หนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ ราวกับต้องการเจาะทะลุลงตัวข้าไปจนด้านบนสุด

ข้าถูกเขาเสพสมด้วยความรุนแรงเช่นนี้ ทุกการโยกไหวของร่างกาย
ล้วนแต่ก่อให้เกิดระลอกความเจ็บปวด แต่อย่างไรก็ตามความปรารถนายังคง
เพิ่มพูนขึ้นไม่มีหยุด จนในที่สุดก็ก้าวข้ามความเจ็บปวดนี้ไป

ในยามที่ปลดปล่อยออกมา ข้ากัดหัวไหล่ของเจ้าบ้า ไข่มือข้างที่
ข้อต่อไม่หลุด پایปะไปบนแผ่นหลังของเขา ราวกับต้องการระบายความ
คับแค้น นิ้วทั้งห้าจิกลึกจนหลังของเขาปรากฏรอยช่วนฝังลึกห้าเส้น

หลังจากนั้นข้าก็ถูกเขียวังหนานทรมานพลิกไปหงายมาตลอด
ทั้งคืน จนสุดท้ายเบื้องหน้าข้าก็มีดมืดและสติดับวูบลงในที่สุด

ข้านอนหลับไม่สนิทเนื่องจากความเจ็บปวด รวดราวไปทั้ง
ร่างกายตั้งแต่ด้านบนจรดด้านล่าง เมื่อเทียบกับตอนตกหน้าผาแล้วดีกว่า
เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ข้าลืมนึกขึ้นมาจะพริบสองสามครั้ง ในห้องสว่างจ้าจนแสบตา
เล็กน้อย จากนั้นข้าก็ได้ยินเสียงคน

“แม้ว่าจะไม่ชอบ...ก็อย่า...ทำจนเป็นเช่นนี้...”

“ไม่...ข้าควบคุมไม่ได้...อาการป่วย...”

“...อะไรนะ”

“ข้า...ธาตุไฟ...ไม่เคยพูด...ปวดหัว...อาการป่วย...มัดเอาไว้...”

ในครั้งแรกเป็นเซียวจ้งหนานและเซียวโม่เป่ย์ ทั้งสองเหมือนจะมีข้อพิพาทบางอย่างต่อกัน ข้าฟังเข้าใจเพียงครึ่งเดียว จากนั้นก็ด้านทานความอ่อนเพลียไม่ไหวจึงหลับไป

ในครั้งที่สองเป็นเฉิงเสียวอวี่ เขาหนวกหูมาก โหวกเหวกเสียจนข้ารู้สึกตัวตื่น

“เวรกรรมหนอ! พี่ชายเหตุใดท่านทุกข์ยากถึงเพียงนี้!” เจ้าหนูร้องไห้ระงากๆ อย่างโศกาเกินจริง ทำราวกับร้องไห้หน้าศพ

โชคดีที่เขาโหยหวนได้เพียงไม่กี่ทีก็ถูกคนตะเพิดออกไป ก่อนจะไปยังไม่ลืมสะอึกสะอื้นเอ่ยออกมาอีกประโยค “ประมุข หากไม่โปรดปรานเขาแล้วก็ให้เขาไปเป็นข้ารับใช้เถอะ เช่นนั้นดีเลวอย่างไรข้าก็ยังดูแลเขาได้”

ในขณะนั้นข้าตื่นขึ้นมาแล้ว แต่เพราะว่ายังไม่อยากพบเจ้าหนูจึงยังคงหลับตาแสร้งทำเป็นหลับดังเดิม

“พูดเหลวไหลอะไร รีบไปได้แล้ว มิฉะนั้นหากลุงเฉิงหาเจ้าไม่พบคงได้ดูเจ้าแล้ว” น้ำเสียงทุ้มต่ำนี้ ข้าจำได้ทันทีว่าเป็นเสียงของเซียวจ้งหนาน

รอนจนเจ้าหนูไปแล้ว เขาก็ค่อยๆ สาวเท้าก้าวเข้ามาใกล้ข้าอีกครั้ง จากนั้นนั่งลงที่ขอบเตียง

ข้ารู้สึกได้ว่าเขากำลังจ้องมองข้าอยู่ จนผ่านไปพักหนึ่งเขาก็เอ่ยขึ้นว่า “หากเจ้าไม่ต้องการพบข้า ข้าจะให้เสียวอวี่กลับมาป้อนข้าวป้อนยาเจ้า”

เมื่อข้าได้ยินก็รีบลืมตาทันที ไม่รู้ว่าเป็นภาพลวงตาของข้าหรือไม่ แม้จะรู้สึกว่เซียวจ้งหนานที่อยู่เบื้องหน้าข้าจนถึงยังคงรูปร่างเหมือนเก่า แต่ก็ซัดเซียวไปไม่น้อย

ราวกับเขามองทะลุความคิดของข้า จึงพูดว่า “เจ้ากลับมาสองวันแล้ว”

ข้าประหลาดใจและรู้สึกไม่น่าเชื่อไปพร้อมๆ กัน...ข้าถูกข้าเราจนสลบคาเตียงไปสองวันเต็มๆ!

“สองวัน?” เพียงแค่เปิดปากพูดข้าก็ต้องตกใจกับน้ำเสียงแหบแห้งจนแทบฟังไม่ได้ศัพท์

ครั้งนี้เซียวจ้งหนานตอบสนองอย่างรวดเร็ว รีบเดินไปข้างโตะรินน้ำมาให้ข้าแก้วหนึ่ง จากนั้นประคองข้าลุกขึ้นนั่งให้ข้าดื่มน้ำในมือเขาสองสามอีก

ในยามนี้บนร่างของข้าไม่พบความเหนอะหนะเลย ในส่วนนั้นทางด้านหลังก็เหมือนกับถูกทายาแล้ว ข้อต่อแขนขาที่หลุดออกก็ถูกต่อกลับคืนเรียบร้อย ถึงแม้ว่าจะยังคงรู้สึกปวดระบมอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ใช่ถือเป็นปัญหาใหญ่อันใด

กล่าวตามตรงข้าไม่ต้องการพบกับเซียวจ้งหนาน การเห็นเขาทำให้ในใจพลันรู้สึกแย่

“ข้าให้ในครัวทำโจ๊กหมูสับให้แล้ว ช่วงสองสามวันนี้เจ้ากินได้แต่อาหารอ่อนๆ เท่านั้น...” เขาหยิบถ้วยลายครามทางด้านข้างมาถืออย่างระมัดระวังพลางกล่าวว่า “เจ้านอนมาสองวันน่าจะหิวแล้ว มา ข้าจะป้อนให้”

ข้ามองอีกฝ่ายยื่นช้อนมาตรงหน้าข้าด้วยอารมณ์ซัดซ้อน สับสนเล็กน้อยว่าควรจะหยิ่งทรนงในศักดิ์ศรีหรือควรกินให้อิ่มดี

หลังจากต่อสู้กันอยู่พักหนึ่งความหยิ่งทรนงในศักดิ์ศรีก็ปราชัยให้แก่เสียงท้องที่ครวญครางออกมาเป็นชุด ข้าจึงอ้าปากอย่างไม่สับสน และ

กลืนโจ๊กที่เขาป้อนลงไปทีละคำๆ

เมื่อกินโจ๊กหมดชาม เขาก็เช็ดปากให้ข้า จากนั้นก็นั่งทำหน้าที่เครื่องขมิบ
อยู่ที่นั่นและเอ่ยว่า “ข้าได้ทำเรื่องเลวทรามต่ำช้ายิ่งกว่าสุกรสุนัขลงไป เจ้าจะ
ตีข้าหรือด่าข้าก็ได้ หรือแม้แต่จะใช้มีดแทงข้าสักหลายทีข้าก็จะไม่หลบเลี่ยง”

ข้ามองดูเขาเจ็บบๆ เห็นสีหน้าแสดงความตั้งใจของเขาจึงอดถาม
ออกไปไม่ได้ “วันนั้นท่านต้องการสังหารข้าจริงหรือ”

น่าแปลกนัก เมื่อเทียบกับความป่าเถื่อนโหดร้ายของเขาในยาม
กลางคืนแล้ว ข้ากลับสนใจท่าทีของเขาในยามกลางวันมากกว่า

เขาดูตกใจและส่ายหน้าด้วยสีหน้าไม่น่าดูอยู่บ้าง “ไม่ใช่ วันนั้นข้า
ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น อยู่ดีๆ ก็ขาดสติไปเหมือนคนวิปลาส” คิ้วสีเข้มของเขา
เต็มไปด้วยความอดสู “ข้าไม่ได้ต้องการสังหารเจ้า ทั้งยังไม่ได้อยากทำร้าย
เจ้าด้วย รอให้เจ้าหายบาดเจ็บ ข้าจะให้ท่านลงเตียงจัดที่พักรักษาให้แก่เจ้า ให้เจ้า
อยู่ห่างข้าหน่อยคงดีกว่า”

ข้าถามออกทันทีโดยไม่แม้แต่จะคิด “แล้วผู้ใดจะมัดเชือกให้ท่าน
เล่า”

ใบหน้าเขายังคงเยือกเย็น แต่ไม่รู้ว่าป็นภาพลวงตาของข้าหรือไม่
ที่รู้สึกว่ามันมองเห็นรอยยิ้มวูบหนึ่งในดวงตาของเขา

เขาให้ข้านอนลงและห่มผ้าให้ข้า “ข้าได้เล่าสถานการณ์ทั้งหมด
ของข้าให้ไม่เพี้ยนแล้ว จากนั้นเขาจะเป็นผู้มัดข้าเอง”

ร่างกายของข้ายังไม่ฟื้นตัวคืนนัก เมื่อกินอิ่มได้ครู่หนึ่งก็รู้สึกง่วงจน
จึงพยักหน้าและพูดว่า “ท่านควรแล้วที่บอกให้เขารู้ ช่วงนี้ก็ให้เขาหาหมอ
ที่มีชื่อเสียงมาลองตรวจท่านดู หากรักษาได้จะได้รับการรักษาโดยไว”

อาจเป็นเพราะข้าสละสละเพราะความว่าง จึงรู้สึกเหมือนว่าเขาปรากฏรอยยิ้มบางๆ ขึ้น โดยไม่ใช่เพียงในดวงตา แต่เป็นที่ริมฝีปากด้วยเช่นกัน

“จะง่ายดายเพียงนั้นได้อย่างไร” เขาลูบผมข้า “เจ้านอนต่อเถิด ข้าจะอยู่ตรงนี้”

เมื่อข้าได้ยินเขาพูดเช่นนั้นก็ไม่อาจผินด้านหันไปได้อีก จึงปิดตาหลับลงด้วยความอุ่นใจ

เป็นเพราะเขาป่วย เขาไม่ได้ต้องการปฏิบัติเช่นนั้นต่อข้า และหากเจ้าบ้ายังอยู่ เขาย่อมไม่มีทางทำร้ายข้าแม้แต่ปลายนิ้ว

บุญคุณที่ข้าถูกเขาช่วยชีวิตไว้หลายครั้ง จะให้อภัยเขาครั้งนี้ อีกสักครั้งจะเป็นไรไป

เฮ้อ ยามเมื่อเขารังแกข้า ข้าเกลียดเขาแทบไม่ขอร่วมโลก ไม่ว่าถ้อยคำใดล้วนกล้ำด่าทอ มายามนี้พอเขาดีต่อข้า ใจข้าก็อ่อนโยน สนิทความเลวร้ายทุกอย่างของเขาจนหมดสิ้น ทั้งยังหาข้อแก้ตัวว่าไม่ได้ตั้งใจต่างๆ นานา ให้แก่เขาเสียอีก

...

...หรือข้าเองก็ป่วยด้วยเช่นกัน?

นับแต่นั้นเป็นต้นมา แม้ว่าข้าจะย้ายออกจากลานพักอาศัยเดิม แต่น่าแปลกที่ข้ากลับไม่ได้ห่างเหินจากเซียวจิงหนานเพราะเหตุนี้ ไม่รู้เกิดอะไรขึ้น ในตอนนี้เขามักจะเชิญข้าออกไปข้างนอกกับเขาเสมอ บางครั้งก็ไปตระเวนชมรอบเขตเลี้ยงสัตว์ บางครั้งก็ไปเป็นแขกที่บ้านสหายของ

พวกเขาพร้อมกับเขาและเซียวโม่เป่ย์ และเขายังคงแนะนำกับผู้อื่นว่าข้านี้เป็นน้องชายบุญธรรม เหมือนกับถือว่าข้าเป็นน้องชายของเขาจริงๆ

พูดเรื่องเซียวโม่เป่ย์กันบ้าง ก่อนหน้านี้เขาคิดว่าข้าใช้เล่ห์มารยา ยั่วยวนพี่ชายของเขา เมื่อมองเห็นข้าหากไม่กลอกตา ก็ทำเป็นไม่แยแส ในตอนนี้อีกฝ่ายกลับเข้ามาพูดคุยกับข้าด้วยตัวเอง แม้แต่ใบหน้าก็ยังประดับรอยยิ้ม

ในตอนแรกข้ายังคงหวาดระแวงในตัวเขาอยู่ จากนั้นจึงค่อยเข้าใจขึ้นมา ในเมื่อข้าเป็นฝ่ายถูกบังคับกระทำ ย่ำยีจนชีวิตแทบหลุดลอย แล้วเขายังมีหน้ามาเข้าใจว่าข้าล่อลวงพี่ชายเขาได้อย่างไร!

วันนี้ก็ได้เวลาออกไปตระเวนดูเขตเลี้ยงสัตว์อีกครั้ง ข้าชอบงานนี้มากจริงๆ เขตเลี้ยงสัตว์ของป้อมเหี้ยวนิลช่างกว้างใหญ่จนขี่ม้าควบตะบึงไปทั่วได้ ยามสายลมพัดพลิวผ่านใบหน้า ช่างเป็นความรู้สึกที่พิเศษยิ่งนัก ราวกับได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกับฟ้าดิน เป็นอิสระเสรี ปราศจากความวิตกกังวล

ม้าของป้อมเหี้ยวนิลนั้นเป็นม้าศึก หมายความว่าไม่ช้าก็เร็วในวันหนึ่งพวกมันต้องเข้าสู่สนามรบ ซึ่งม้าที่เข้าสู่สนามรบได้นั้น โดยธรรมชาติแล้วย่อมไม่เลวแน่นอน

ข้าไม่ใช่ผู้ที่ชอบศึกษาหรือหลงใหลในอาชา แต่ข้ายังคงจำความรู้สึกครั้งแรกที่ได้เห็นกองกำลังของป้อมเหี้ยวนิลได้ว่าอาชาศึกสีดำสง่างามขนาดใหญ่แต่ละตัวนั้นสร้างความประทับใจแก่ข้าไว้มากมายเพียงใด ในใจซึ่งชื่นชมความงามของทุกตัว แม้จะรู้ว่าตนเองไม่มีวาสนาได้ครอบครอง แต่ขอเพียงได้เพลิดเพลินด้วยสายตาก็พอใจแล้ว

ม้าตัวโปรดของเซียวจ้งหนานเป็นม้าหนุ่มพันธุ์ดีวิ่งได้วันละพันลี้สีดำ

ปลอดทั้งตัว แต่กิบเท้าทั้งสี่ขาวราวเหยียบย่ำหิมะ และด้วยรูปลักษณะที่ดูเหมือนอุจย¹⁶ของฉู่ป้าหวาง¹⁷จึงถูกเขาตั้งชื่อให้ว่า ‘อุจยน้อย’ ข้าหัวเราะอยู่นานหลังจากได้ยินเรื่องนี้ ไม่รู้ควรจะบอกว่าเขาไม่ละเอียดย้อนหรือว่าเขาชี้แจงเกินไปดี

ยามที่เซียวจ้งหนานออกไปตระเวนตรวจดูเขตเลี้ยงสัตว์เขาไม่ชอบพาคนติดตามไปด้วยมากนัก ดังนั้นข้ากับเขาจึงบังคับม้าเดินเยื้องย่างตรวจตราฝูงอาซาในเขตเลี้ยงสัตว์เพียงสองคน

เมื่อเราทั้งคู่ไปถึงบริเวณด้านข้างฝูงม้า เขาพลันใช้มือที่ถือแส้เขียนม้าซีไปยังลูกม้าสีขาวตัวหนึ่งในฝูงซึ่งยืนอยู่ข้างแม่ม้า โดยบอกข้าว่า “นั่นเป็นลูกชายของอุจยน้อย แม่ของมันเป็นม้าแม่พันธุ์ที่ดีที่สุดในเขตเลี้ยงสัตว์”

ลูกของอุจยน้อยหรือ ข้ามองไปที่มันดีๆ อีกครั้งพลันข้าออกมา “ลูกของอุจยน้อยไม่เหมือนมันเลยนะ แม้แต่ขนสักล้วนยังไม่มีเหมือน ขาวราวหิมะไปทั้งตัว”

เซียวจ้งหนานโต้แย้งข้าอย่างจริงจัง “จะไม่เหมือนได้อย่างไร กิบเท้าทั้งสี่ของอุจยน้อยก็ล้วนแต่เป็นสีขาวราวหิมะ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้นข้าก็หัวร่ออหายนออกมาทันที จนบุรุษผู้นั้นต้องขมวดคิ้วและเตือนให้ข้าระมัดระวังอย่าได้ตกลงไป

16 หนึ่งในสิบยอกอาซาของจีน เป็นม้าของฉู่ป้าหวาง สีของลำตัวนั้นดำและมันวาวประดุจผ้าแพร มีเพียงเหนือกิบเท้าทั้งสี่เท่านั้นที่มีสีขาวดุจดังหิมะติดอยู่ ที่หลังตรงบันเอวมีสีดำดำขาทั้งสี่ประกอบด้วยมัดกล้ามเนื้อและเส้นเอ็น แสดงถึงความแข็งแรงและพละกำลัง ตามตำนานกล่าวว่า เมื่อเซียงอวี่ (ฉู่ป้าหวาง) พ่าตัวตายที่แม่น้ำอุเจียง ม้าตัวนี้กระโดดตามนายของมันลงไปตายในแม่น้ำด้วย

17 ชุนตีกผู้ยิ่งใหญ่ในยุคปลายราชวงศ์ฉิน มีชื่อเดิมว่าเซียงอวี่ เป็นผู้นำกองกำลังกบฏ นำทัพไปตีเมืองเสียนหยางเมืองหลวงของราชวงศ์ฉินจนได้รับชัยชนะ และสุดท้ายสถาปนาตนเองเป็นฉู่ป้าหวาง

“เจ้าชอบหรือไม่” เขาถามเมื่อเห็นข้าหัวเราะจนพอใจแล้ว

ข้าหัวเราะจนน้ำตาเล็ด ยกมือชี้ทางตาและพยักหน้ากล่าวว่า
“ชอบสิ มันต้องโตมาเป็นยอดอาชาของอาณาจักรมหาไคเปรียบ คงามยิ่งนัก!”

“ชอบก็ดีแล้ว” ไม่รู้เป็นเพราะเสียงหัวเราะใหญ่โตของข้าได้แพร่เชื้อ
ไปยังเขาหรือไม่ จึงทำให้อีกฝ่ายไม่ดูเย็นชาเหมือนที่ผ่านมา ทางคิ้วและ
หางตาก็อ่อนโยนลง “โตแล้วจะยกให้เจ้า”

ข้านั่งอึ้งตะลึงงัน จ้องมองเขาโดยรอยยิ้มยังไม่ทันจางหายจาก
ใบหน้า “ให้ข้า?”

ในเมื่ออุจยุ่น้อยเป็นถึงพาหนะของประมุขแห่งป้อมเหยี่ยวนิล มูลค่า
ย่อมไม่น้อยอย่างแน่นอน แม้ยามนี้ลูกของมันยังเล็กอยู่ แต่ก็มองเห็น
ความสง่างามเมื่อยามเติบโตใหญ่ได้จากพ่อและแม่ ม้าดีเช่นนี้ เขาเพียงเอ่ย
ลอยๆ ว่าจะยกให้ข้า?

เหมือนอีกฝ่ายไม่รับรู้ถึงความตกตะลึงของข้า ยังกล่าวว่า “ตั้งแต่
วันนี้ไปมันเป็นของเจ้าแล้ว เจ้าตั้งชื่อให้มันได้”

น้ำเสียงสบายๆ นั้นคล้ายแค่ส่งมอบท่อนไม้ที่ไม่สลักสำคัญอันใดให้
แก่ข้าก็ไม่ปาน!

แต่สิ่งนั้นไม่ใช่ท่อนไม้เสียหน่อย นั่นเป็นอาชาพันธุ์ที่ประเมินค่ามิได้
เป็นสิ่งที่แม้ในยามดำรงตำแหน่งประมุขแม้แต่คิดข้ายังมีอาจเอื้อม

ข้าใจเต้นรัว เกิดความไม่เชื่อถือน้อยบ้าง “ยกให้ข้าจริงหรือ”

ข้าขบคิด เขาเป็นถึงเจ้าป้อมเหยี่ยวนิล จะนำสิ่งนี้มาหลอกลวงข้า
เพื่ออะไรกัน

น้ำเสียงข้าจึงตื่นเต้นเล็กน้อย “ชื่อว่า...” ข้านึกถึงวิธีตั้งชื่อของ

เซียวจ้งหนาน พลันยิ้มออกมา “ชื่อว่า ‘ไปอี¹⁸น้อย’ ก็แล้วกัน!”

ตัวพ่อชื่อ ‘อู๋จุนน้อย’ ตัวลูกชื่อ ‘ไปอี¹⁹น้อย’ นี่มันชื่อซ้ำบออันใดกัน
ฮ่าๆๆๆ!!!

เซียวจ้งหนานเลิกคิ้วขึ้น “หนึ่งในแปดอาชา?”

“ใช่”

ตำนานกล่าวว่าอาชาทั้งแปดที่ทำหน้าที่ลากรถให้โจวมู่หวาง¹⁹นั้น
วิ่งได้วันละพันลี้ มีความสามารถปราดเปรียวว่องไวฝ่าหมอกควันดั้นเมฆา
ยอดอาชาหนึ่งในนั้นสีขาวปลอดทั้งตัวมีชื่อว่าไปอี

เขาไม่ได้คัดค้านใดๆ ต่อการตั้งชื่อของข้าแม่แต่น้อย ทั้งยังพูดอีกว่า
“ดียิ่ง” ดูเหมือนเขาจะรู้สึกว่ชื่อที่ข้าตั้งนั้นยอดเยี่ยมมากจากใจจริง

หลังจากตรวจดูฝูงม้าเรียบร้อยแล้ว เราทั้งสองคนก็ไปเตร็ดเตร่อยู่ที่
ทุ่งหญ้า อาจเป็นเพราะไม่กี่เดือนที่ผ่านมาได้แต่อดอู้อยู่ภายในป้อม ไม่ว่า
ข้ามองเห็นสิ่งใดล้วนแต่ตื่นตาตื่นใจทั้งสิ้น จนนึกอยากล้มตัวลงกลิ้งหลุนๆ
เล่นบนพื้นหญ้า จากนั้นเซียวจ้งหนานบอกว่าต้องการจะพาข้าไปยังที่แห่ง
หนึ่ง ข้าอยาก رؤอยากเห็นมากจึงติดตามเขาไปแต่โดยดี

พวกเราขี่ม้ามาประมาณหนึ่งกัณฐุทะเลสาบขนาดใหญ่ก็ปรากฏ
แก่สายตา มันทั้งใสสะอาดและไร้สิ่งเจือปน จนข้าถูกสั่นไหวด้วยแผ่นน้ำ
และผืนฟ้าอันงดงามเบื้องหน้าโดยสิ้นเชิง ได้แต่ทอดถอนใจด้วยความหลงไหล
“ที่นี้งดงามยิ่งนัก”

18 หนึ่งในแปดยอดอาชาของโจวมู่หวาง ซึ่งทุกตัวล้วนแต่เป็นยอดอาชาพันธุ์

19 กษัตริย์องค์ที่ห้าของจีนในราชวงศ์โจว ครองราชย์ในช่วงระหว่าง 976-922 ปีก่อนคริสตกาล

เซียวจ้งหนานอาจคุ้นชินกับทิวทัศน์แสนงดงามนี้มาก่อนแล้ว จึงกล่าวด้วยสีหน้าสงบนิ่ง “เทียบกับพรรคมารแล้วเป็นเช่นไร”

ในใจข้าพหลันเย็นวูบจึงมองไปที่เขาเจียบๆ ก่อนพบว่าเขาทอดสายตามองไปด้านหน้าอย่างเฉยเมย ไม่เหมือนกับกำลังหยั่งเชิงข้าวอยู่ ข้าจึงไตร่ตรองแล้วเอ่ยปาก “พรรคมารตั้งอยู่บนเขาเจ้อกู บนเขาล้วนแต่เป็นไม้โบราณเก่าแก่ ข้าจำได้ว่าที่พักของท่านประมุขมีต้นจื่อเถิง²⁰อยู่ต้นหนึ่ง ซึ่งว่ากันว่าอยู่มานานกว่าห้าร้อยปีแล้ว จนเลื้อยพันเต็มกำแพงและปกคลุมเต็มหลังคา ในทุกฤดูใบไม้ผลิจะออกดอกเป็นพวงสีม่วงคล้ายพวงองุ่น ช่างงดงามนัก” ข้าชะงักไปเล็กน้อย “แต่ข้าชอบที่นี่มากกว่า ที่นี่อิสระ ส่วนที่นั่นคือที่จองจำ”

คำพูดนี้ของข้าไม่ใช่การเยินยอ แต่คือความจริงใจ พรรคมารเป็นดังห่วงที่ผูกม้อมัดเท้าของข้าเอาไว้ นอกเหนือจากทำลายความฝันของข้าแล้วก็ไม่มีความดีอีก

เขาหันกลับมาและจ้องมองข้าอย่างตั้งใจ “ข้าควรจะพาเจ้ามาเร็วกว่านี้”

คำพูดของเขาช่างน่าฟังนัก น่าฟังเสียจนใบหน้าข้าร้อนผ่าว ข้าจึงรีบกระโดดลงจากหลังม้าและเดินไปริมทะเลสาบ

ผิวทะเลสาบเหมือนกับกระจกเงาบานหนึ่งที่ส่องสะท้อนสีสันทองของท้องนภา ช่างงดงามจับใจ หากข้าบอกว่าปล่อยให้ข้าได้ตกตายลงที่นี่ ยั้มนับเป็นการเสวยสุขอันสูงสุดอย่างหนึ่ง

ข้านั่งลงบนพื้นริมทะเลสาบ เท้ากางเหม่อมองไปยังผิวทะเลสาบ ในใจนึ้สงบอย่างที่ไม่เคยเป็น

20 ไม้เลื้อยจำพวกวิสทาเรีย (Wistaria) ดอกสีม่วง มีกลิ่นหอม

ด้านหลังมีเสียงฝีเท้า จากนั้นครู่หนึ่งเสียงจางหนานก็นั่งลงข้างข้า
ข้ารู้สึกว่บรรยากาศแปลกๆ อยู่บ้างจึงหาหัวข้อหยิบยกขึ้นมา
พูดคุยอย่างลวกๆ “อาการป่วยท่านเป็นอย่างไรบ้าง”

“ข้าได้ตามหาหมอที่มีชื่อเสียงมาทั่วแล้ว แต่พวกเขาล้วนแต่หมด
หนทาง” น้ำเสียงชายคนนี้สงบบราบเรียบดังบ่อน้ำโบราณ รวากับเรื่องที่เขา
กำลังพูดถึงไม่ใช่เรื่องของตนเอง

แต่ข้ากลับฟังแล้วต้องขมวดคิ้ว “ไม่มีหนทางสักนิดเลยหรือ”

เขายังคงมีชีวิตที่ตรออยู่ มาเป็นเช่นนี้ช่างน่าเสียดายนัก

“นี่ไม่ใช่อาการปวดศีรษะคลุ้มคลั่งทั่วไป แม้แต่เปียนเซวี่²¹กลับชาติ
มาเกิดก็เกรงว่ายังต้องจนหนทาง อันที่จริงในตอนนี้นี้ก็ดีขึ้นมากแล้ว ก่อน
หน้านี้นี้ข้า...” พูดถึงตรงนี้น้ำเสียงอีกฝ่ายก็ขาดหายไป ผ่านไปครู่หนึ่งจึงค่อย
พูดต่อ “เนื่องจากได้รับความสะเทือนใจจากการเสียชีวิตอย่างกะทันหัน
ของภรรยาและบุตร นำไปสู่อาการลมปราณแตกชานและธาตุไฟเข้าแทรก
กลายเป็นบ้าไปเป็นเวลานาน พอได้สติก็ผ่านไปห้าปีแล้ว โดยห้าปีนี้ข้าไม่
หลงเหลือความทรงจำใดๆ และมีชีวิตอยู่เหมือนกับคนป่า วันที่รักษาสติ
และใช้ชีวิตเหมือนคนทั่วไปได้นับว่าเป็นโชคแล้ว トラบใดที่มันไม่เลวร้าย
กว่านี้ ต่อให้เป็นเช่นนี้ไปชั่วชีวิตก็ให้เป็นไปเถอะ”

“เป็นเช่นนี้ไปชั่วชีวิต?” ข้ามองเขา “ท่านยินยอมบอกให้ภรรยา
ในอนาคตของท่านรู้ว่าประมุขแห่งป้อมเหี้ยวนิลเป็นคนครึ่งดีครึ่งบ้าที่ต้อง
ถูกมัดเอาไว้ในยามวิกาลหรือ”

21 ปรมจารย์แพทย์โบราณของจีน อาศัยอยู่ช่วงยุคชุนชิว เดิมมีนามว่าฉินเยวี่เหวิน ด้วยวิชา
แพทย์อันเก่งกาจจึงได้รับการขนานนามอีกชื่อว่า เปียนเซวี่ ซึ่งเป็นนามของแพทย์โบราณ
ในตำนานจากยุคจักรพรรดิเหลียง

เขาพูดอย่างเย็นชาและแผ่วเบา “เช่นนั้นก็ต่างกับผู้ที่ไม่รังเกียจข้า”

“ท่านคิดว่าทุกคนล้วนเหมือนข้า...” พูดไปได้ครึ่งเดียวข้าพลัน
นึกขึ้นได้และหุบปากลงกลางคัน ร้อนผ่าวทั่วทั้งหน้าในพริบตา ร้อนรนพูดแก้
ไปในอีกทิศทางหนึ่ง “ท่านคิดว่าทุกคนล้วนดั่งมอย่างที่ท่านคิดเช่นนั้นหรือ
ฝันเฟื่องไปแล้ว!”

โชคดีที่เก็บปากเก็บคำได้ไว มิฉะนั้นเขาจะต้องรู้สึกที่ข้าบอกใบ้เป็น
นัยอย่างหน้าไม่อายให้แก่เขา

เสียงของอีกฝ่ายดังมาจากทางด้านหลัง “ไม่ต้องทุกคน ขอเพียง
คนเดียวก็เพียงพอ”

หัวใจข้าทั้งรวดเร็วทั้งพองโตจึงรีบลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว “เช่นนั้น
ก็ขอให้พี่เสียวได้พบผู้ที่มีเพียงหนึ่งไม่มีสองนั้นในเร็ววัน!” พูดเสร็จข้าก็หัน
กลับไปยังม้าที่เดินเอื่อยแทะเล็มหญ้าอยู่ริมฝั่ง พลิกกายขึ้นนั่งอย่าง
คล่องแคล่วและล่องหน้าไปก่อนโดยไม่รอให้เขานำทาง

บทที่ ๗

เซียวจ้งหนานเป็นบุรุษที่เคร่งขรึม สำหรับอารมณ์หุ่นหันพลันแล่นของเขานั้น เขาไม่มีการใช้คำพูดมาเอาใจ นอกจากนี้ก็ยังไม่ซักถามอีกด้วย ซึ่งในจุดนี้คล้ายกับเจ้าบ้าเป็นอย่างยิ่ง

ชานอนเท้าคางอยู่ข้างหน้าต่าง มองออกไปยังลานบ้านที่เต็มไปด้วยต้นหญ้าด้วยใจวิตกกังวล

เขารู้สึกว่าเจ้าบ้าคือเซียวจ้งหนาน พวกเขาเป็นคนคนเดียวกันอยู่แล้ว แต่เขามักจะเผลอมองว่าเขาเป็นคนละคนเสมอ

หากวันใดที่ความทรงจำของเจ้าบ้ากลับมา เขาคิดว่าเซียวจ้งหนานก็คงไม่ปฏิบัติต่อเขาต่างไปจากเดิม เพราะช่วงเวลาไม่กี่เดือนที่เขายู่ร่วมกับเขาในถ้ำนั้นเป็นเพียงส่วนเล็กๆ ของความทรงจำห้าปีที่เขาหายไปของเขา ทั้งยังไม่ถึงยามเท่าใดนัก และในตอนสุดท้ายเขายังทิ้งเขาเอาไว้ตามลำพัง

ขณะกำลังคิดอยู่ ด้านนอกประตูลานพักก็มีเสียงของผู้คนดังมาจากนั้นเขาก็เห็นคนหลายคนช่วยกันแบกท่อนไม้ขนาดเท่าท่อนขาผู้ใหญ่เข้ามาด้านใน

“นี่ ระวังกันหน่อย สิ่งนี้ท่านประมุขให้คนไปค้นหาอย่างยากลำบาก พวกเจ้าอย่าทำมันเสียหายนะ!” เฉิงเสียววี่ที่เดินเข้ามากับพวกเขา ยังคงส่งเสียงเจื้อยแจ้ว

ข้าลุกขึ้นเปิดประตูและเดินออกไป “นี่มันเรื่องอะไรกัน พวกเจ้าแบกสิ่งใดมาหรือ”

เมื่อเฉิงเสียววี่เห็นข้า ก็ก้าวมาข้างหน้าและกระชับข้างหูข้าอย่างมีลัษณคมใน “ท่านกลับมาเป็นคนโปรดอีกแล้วนะ! นี่เป็นต้นจื่อเถิงที่ท่านประมุขชุดมาให้ท่านโดยเฉพาะ และบอกให้ท่านนำมาปลูกไว้ในที่พัก ปิหน่าก็ออกดอกได้แล้ว”

ข้าตอบศีรษะเขาทีหนึ่ง “อะไรคือเป็นคนโปรดอีกแล้ว เจ้าตุละครมากไปใช่หรือไม่” หลังจากนั้นครู่หนึ่งจึงจ้องมองเขาและถามอย่างไม่อยากเชื่อ “ประมุขชุดจื่อเถิงให้ข้า!?”

ข้าพลันนึกถึงเรื่องที่พูดคุยกับเขาในวันนั้น จริงอยู่ที่บอกว่าที่พักของประมุขนั้นมีจื่อเถิงทิ้งดงามต้นหนึ่ง แต่ข้าไม่คิดเลยว่าเขาจะจดจำได้ ทั้งยังหามาให้ข้าต้นหนึ่งจริงๆ

ต้นจื่อเถิงนี้ข้าเคยเห็นแต่ทางใต้เท่านั้น หากต้องหาจื่อเถิงที่มีขนาดใหญ่เช่นนี้ในทุ่งหญ้าภาคเหนือแล้ว ย่อมต้องสิ้นเปลืองแรงไม่น้อยเลยทีเดียว เขากลับตั้งใจทำเพื่อข้าเช่นนี้?

เฉิงเสียววี่พูดกับตัวเอง “จริงสิ ประมุขยังบอกด้วยว่ารอถึงปิหน่าเมื่อออกดอกแล้วจะให้ห้องครัวทำขนมจื่อหลั่ว²²ให้ ข้าฟังแล้วน้ำลายแทบไหล พี่ชายท่านเคยกินขนมจื่อหลั่วไหม มันอร่อยหรือไม่”

22 ขนมที่ทำจากดอกจื่อเถิง โดยเอาดอกไปห่อด้วยแป้งแล้วทอด

ข้าไม่มีแกใจจะตอบคำถามเขาแล้ว จึงทิ้งประโยคหนึ่งไว้ “ข้าจะไปหาเขา!” แล้วรีบออกไปทันที

ที่จริงข้าเองก็ไม่รู้ว่าเพียงแค่อีกฝ่ายยกอาซาพันลีให้ข้า และยังมีมอดันจื่อเถิงให้ด้วย เหตุใดข้าจึงมีความสุขเยี่ยงนี้ นี่ข้าเอาใจง่ายถึงเพียงนี้เชียวหรือ เหตุใดความต้องการของข้าจึงต่ำเตี้ยเรี่ยดินนัก ต่อให้ไม่มีใครส่งสิ่งใดมาให้ข้าแล้วอย่างไร ไม่น่ว่าสิ่งเหล่านี้สำหรับเซียวจ้งหนานแล้วอาจจะไม่สลักสำคัญอะไรเลยก็ได้ ข้าจะโง่งมตืออกดีใจไปทำไม ข้าช่างโง่งมนัก...

เมื่อมาถึงหน้าลานพักอาศัยของเซียวจ้งหนาน มุมปากที่ยกโค้งของข้าก็ไม่อาจเอาลงมาได้แล้ว ข้าจึงสุดหายใจเข้าลึกสองสามรอบและเก็บรอยยิ้มออกไป จากนั้นก็ไปเคาะประตูที่ห้องหนังสือของเขา ด้วยข้ารู้ว่าปกติแล้วเวลานี้เขาจะอยู่ในห้องหนังสือ

“เข้ามา” เขาส่งเสียงมาจากด้านในประตู

เมื่อข้าผลักประตูเข้าไปก็เห็นว่าเขายืนอยู่ข้างโต๊ะ บนโต๊ะมีเหยียนนกเขาเกาะอยู่หนึ่งตัว และสิ่งที่อยู่ในมือเขาเป็นจดหมายฉบับหนึ่งที่เพิ่งแกะออกมาจากขาเหยียน

“รบกวนท่านหรือไม่”

“ไม่” เขาก้มศีรษะอ่านเล็กน้อย แล้วจึงเงยหน้าขึ้น “มีอะไรหรือ”

ข้าเสทลบลายตา ไม่กล้าสบตากับเขา “ข้ามาขอบคุณท่านสำหรับจื่อเถิง น้ำใจของพี่เซียว ข้าชื่นชอบยิ่งนัก” แค่ขอบเสียที่ไหน ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เกรงว่าข้าคงได้นั่งอยู่ที่หน้าต่างทุกวันด้วยหวังให้มันแตกยอดปิ่นเลื่อย และผลิบานโดยไว รอจนถึงวันที่มันบานแล้ว จะต้องงดงามยิ่งกว่าจื่อเถิงที่พรรคฉันนั้นเป็นร้อยเท่า

“เจ้าชื่นชอบสิ่งใด ข้าก็จะหาสิ่งนั้นมาให้เจ้า ระหว่างข้าและเจ้าไม่จำเป็นต้องเกรงใจเช่นนี้” เขาหยิบพู่กันมาเขียนลงบนกระดาษสองสามประโยค เสร็จแล้วม้วนและมัดไว้กับขาเหยี่ยว จากนั้นจึงขึ้นไปหน้าต่าง และพูดกับข้า “ช่วยเปิดหน้าต่างให้ข้าหน่อย”

“อ้อ ได้!” ข้ารีบวิ่งไปเปิดหน้าต่าง พอหันกลับมาพลันรู้สึกได้ถึงสายลมจากชนปีกพัดผ่านหน้าไป ครั้นมองกลับไปยังท้องฟ้า เหยี่ยวก็ได้กางปีกโบยบินขึ้นสูงแล้ว กลายเป็นจุดเล็กๆ ไปในพริบตา

“ช่างเป็นนกนักล่าที่สวยงามนัก!” ข้าเอ่ยชม

“นั่นคือเหยี่ยวของเจ้ายุทธภพที่ป้อมเหยี่ยวนิลได้มอบให้เขาเมื่อหลายปีก่อน” เที่ยวจึงหนานกล่าว “หากว่าเจ้าชอบ ข้าให้เจ้าได้ตัวหนึ่ง” เหตุใดระยะนี้เขาชอบมอบสิ่งของให้แก่ข้าน่ะ

ข้ารีบโบกมือพัลวัน ไม่กล้ารับของกำนัลจากเขามาก “ไม่ต้องๆ ข้าไม่ได้ชมชอบอะไรมากมาย!”

เขาได้ยื่นข้าเอ่ยเช่นนี้ก็ไม่ได้ตั้งคั่นต่อ “อีกไม่กี่วันข้าต้องเดินทางไกล ยังไม่รู้วันกลับ หากเจ้าต้องการสิ่งใดก็ให้แจ้งกับโม่เป่ย์หรือท่านลุงเฉิงได้เลย หากเบื่อก็ให้เสียววี่พาเจ้าไปเที่ยวเล่น เข้าใจหรือไม่”

ข้าไม่ได้พยักหน้ารับ แต่ถามเขากลับว่า “ท่านจะไปไหน” หลังจากถามแล้วค่อยรู้ตัวว่าพลั้งปากออกไป

หานชิงเหยียนเอ๋ยหานชิงเหยียน หางของเจ้าตอนนี้ใช้ชี้ถึงสวรรค์แล้วหรือไม่ อะไรควรถามไม่ควรถามก็ล้วนถามออกมา เจ้าคิดว่าเจ้าเป็นใครกันหา!?

ขณะที่ข้ากำลังวิจารณ์ตนเองอยู่นั้น ฝ่ายเฉียวจิ้งหนานก็เอ่ยตอบ

คำถามของข้าออกมาอย่างไม่ลังเล

“ในงานชุมนุมยุทธภพคราวที่แล้วทางประมุขได้ตัดสินใจวาดล้าง
พรรคมารอีกครั้ง โดยบอกว่าคราวนี้จะต้องตัดรากถอนโคนให้สิ้น จดหมาย
เมื่อสักครู่นี้เป็นการขอแรงข้าให้ลงใต้ไปช่วยเขา”

ในใจข้าสะท้อนสะเทือน แม้ชัดเจนว่าตัวข้าในยุทธภพนั้นเป็นเพียง
‘คนตาย’ ผู้หนึ่งไปแล้ว แต่ยามได้ฟังคำพูดประโยคนี้ของเขาก็ดูราวกับว่าผู้ที่
ถูกปราบปรามนั้นยังคงเป็นข้า

“แล้วอาการป่วยของท่านเล่าจะอย่างไร”

เขากล่าวโดยสีหน้าไม่เปลี่ยน “ข้าจะพาคนไปมากหน่อย ตอน
กลางคืนก็ให้พวกเขามัดข้าเอาไว้”

ข้าหน้านิ่งคิ้วขมวด “ภายนอกไม่ปลอดภัยเหมือนในป้อม ถ้าถูก
พรรคมารโจมตีระหว่างทาง แล้วท่านถูกมัดเป็นขมจิ้งจอกเอาไว้ จะไม่เป็นการ
พุ่งเข้าไปติดกับเองหรือ”

เขาถามข้า “แล้วเจ้าว่าควรทำเช่นไร”

ข้ากลอกตาไปมา แล้วจึงกล่าวออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ “ท่านพา
ข้าไปด้วยสิ วรยุทธ์ของข้าดีกว่าองค์กรของท่านเสียอีก! อีกทั้งข้ายังคุ้นเคย
กับวิธีการของพรรคมารเหล่านั้นดี ย่อมไม่มีทางปล่อยให้พวกท่านตก
หลุมพรางพวกมันแน่!”

“ไม่ได้” เขาปฏิเสธข้าทันทีโดยไม่แม้แต่จะคิด

“เพราะเหตุใด”

“อันตรายเกินไป”

“อันตราย...”

ใจข้าพลันเต้นโลดขึ้นมาเล็กน้อย นี่มันเรื่องอะไรกัน ข้ายอมถอย
หนึ่งก้าว “ตัวข้าเป็นบุรุษจะกลัวอันตรายไปทำไม เช่นนั้นข้าจะไม่ขึ้นเขา
แต่รอพวกท่านอยู่ที่เชิงเขา ตกลงหรือไม่”

“เจ้าต้องการไปกับข้าจริงหรือ”

“ใช่” ข้ายืนยันหนักแน่น

เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่ง “ในเมื่อเจ้าตั้งใจจะไป เช่นนั้นอีกสองวันให้หลัง
จะออกเดินทาง ช่วงสองสามวันนี้เจ้าก็เก็บสัมภาระให้เรียบร้อยแล้วกัน”

“ประเสริฐ!” ข้าดีใจยิ่ง เตรียมจะออกไปพร้อมความพอใจเต็มเปี่ยม
แต่ก่อนจะจากไปพลันนึกอะไรบางอย่างขึ้นได้จึงไม่ลืมหันกลับมาเอ่ยกำชับ
กับเขา “ครั้งนี้ช่วยเตรียมม้าให้ข้าหนึ่งตัว ข้าไม่ยอมนั่งรถม้าอีกแล้ว”

เมื่ออีกฝ่ายได้ยินก็ยิ้มบาง “แน่นอนอยู่แล้ว”

โอโฮ ประมุขเซียวที่เย็นชาเป็นน้ำแข็งยามยิ้มออกมากลับน่าขมขัน
แม้ว่าเมื่อก่อนเจ้าบ้าจะยิ้มอยู่บ่อยๆ แต่รอยยิ้มของเขามีความโง่ทึมแฝงอยู่
ไม่เหมือนกับเซียวจ้งหนานที่ยิ้มแล้วราวกับ...หิมะแรกที่หลอมละลาย

การที่ข้าต้องติดตามเขาไปให้ได้นั้น ไม่ได้เป็นเช่นที่ข้ากล่าวว่
กลัวเขาประสพการโจมตีของพรรคมารระหว่างทาง หากพรรคมารทำเรื่อง
แบบนั้นได้ย่อมไม่มีทางตกอยู่ในสถานการณ์เลวร้ายเหมือนในวันนี้แล้ว

อาการป่วยของเซียวจ้งหนาน แม้ว่าตัวเขาจะยอมแพ้แต่ว่าข้ายังคง
อยากลองดูอีกครั้ง คัมภีร์ลับเล่มนั้นในห้องลับของพรรคหนึ่งเหมือนกัน
ในครั้งนี้อาจหาวิธีขโมยมันออกมาให้จงได้ โชคดีที่ข้ารู้จักถนนเล็กๆ
สายหนึ่งที่ลัดเลาะจากภูเขาด้านหลังขึ้นไปยังกึ่งกลางพรรค ในขณะที่
พวกชาวยุทธ์ฝ่ายธรรมะโจมตีที่มั่นบนเขา พรรคหนึ่งเหมือนกันคงเหลือคน

ไม่มากเท่าไร ซึ่งนับเป็นโอกาสดีที่ข้าจะเล็ดลอดเข้าไปภายใน!

ผู้ใดที่ดีต่อข้า ข้าก็จะดีต่อเขาเช่นกัน

ในตอนนี้อย่างงั้นหานัดต่อข้ายิ่งนัก เช่นนั้นข้าก็ควรทำดีตอบเขาเสียหน่อย ด้วยการรักษาอาการป่วยแสนร้ายแรงนี้ให้เขา

ข้าคิดเอาไว้แล้ว หลังจากรักษาเขาจนหายดี และในวันหนึ่ง เมื่อเขาหายคนคนนั้นผู้เป็นหนึ่งไม่มีสองพบ ถึงตอนนั้นพรศมารก็คงพินาศย่อยยับลงแล้ว ข้าก็จะออกจากป้อมเหี้ยวนิลทองไปในได้หล้าได้อย่างสบายใจ

ลงใต้ครั้งนี้เสียงั้นหานาพาผู้ติดตามไปด้วยหกคน แม้นับว่ามากหากทุกคนล้วนแต่เป็นยอดฝีมือในป้อม

แม้ว่าหมอเหล่านั้นจะไม่อาจรักษาความเจ็บป่วยของเขาได้ แต่ก็จัดยากล่อมประสาช่วยในการนอนหลับให้เขาไม่น้อย เพื่อที่เขาจะไม่ตื่นขึ้นมาในยามคำคืน ด้วยเหตุนี้ตลอดการเดินทางไม่ว่าจะเป็นการตั้งค่ายพักแรมหรือเข้าพักในโรงเตี๊ยม ข้าก็จะคอยปกป้องอยู่ข้างกายเขาอย่างใกล้ชิด ด้วยกลัวว่าจะมีการโจมตีจากพวกไม่ดูตาม้าตาเรือในช่วงกลางดึก

แม้ว่าตอนเข้าพักในโรงเตี๊ยมครั้งแรกเขาจะต้องการแยกห้องพักกับข้า แต่ก็ถูกข้ายับยั้งในทันที และยืนยันที่จะนอนห้องเดียวกับเขา สุดท้ายเขาไม่อาจทำอะไรได้จึงยอมรับปาก จนทำให้สายตาผู้ดูแลโรงเตี๊ยมที่มองดูพวกเราทั้งสองคนเปลี่ยนไป

เมื่อถึงเวลานอนในตอนกลางคืน ข้าจึงกล่าวว่า “ข้าจะนั่งอยู่โยงที่เก้าอี้คอยเฝ้าระวังให้ท่าน”

ผลลัพธ์คือเขาไม่ยินยอม “เจ้าเองก็มานอนบนเตียง เติงนี้ใหญ่พอ

ต่อให้เจ้ามาอีกสักสองคนก็ยังไม่นอนได้”

ข้ายังไม่เคยนอนร่วมเตียงกับเขาในขณะที่เขามีสติสัมปชัญญะแจ่มชัด ในใจจึงขัดเขินอยู่บ้าง โบกไม้โบกมือพัลวัน “ไม่ต้อง ข้าแค่นอนที่เก้าอี้ก็ดีมากแล้ว...”

เขาออกคำสั่งด้วยสีหน้าเย็นชา “มานี่”

ไม่ว่าจะเป็นเจ้าบ่าวหรือเชียวจ้งหนาน เมื่อทำหน้าที่เช่นนี้แม้แต่เด็กน้อยก็ยังตกใจจนร้องไห้ออกมา

ข้าไม่กล้าช่วยเขา ได้แต่เดินเข้าไปและล้มตัวลงนอน “ท่านนอนเถอะ ข้าจะคอยเฝ้าระวัง”

“เจ้าก็นอนเสีย ไม่ต้องเฝ้าระวัง รอบๆ ล้วนแต่มีคนของพวกเรา เจ้าจะกลัวอะไร”

มิใช่ข้ากลัวว่าจะมีคนโจมตีท่านหรือไงเล่า

“ได้ๆๆ ข้านอน ข้าจะนอน” ปากข้ารับคำเขา แต่ในใจตั้งมั่นว่าจะไม่หลับเด็ดขาด

ก่อนนอนเชียวจ้งหนานกินยาไปเม็ดหนึ่ง เพียงครู่เดียวยาคงยังไม่ออกฤทธิ์ อีกฝ่ายจึงยังมีแรงพูดคุยอยู่

เขาพูดว่า “อาชิง...มีคำถามหนึ่งที่ข้าต้องการถามเจ้ามาโดยตลอด”

เมื่อได้ยินว่าเขามีเรื่องสงสัย ข้าก็รู้สึกแปลกใจ “ถามมาเถอะ”

ผ่านไปอีกครู่หนึ่งค่อยได้ยินเขาส่งเสียงออกมา

“เจ้าเกลียดข้าหรือไม่”

ข้าขมวดคิ้วยู่ในความมืด “หมายความว่าอย่างไร”

“เจ้าเป็นบุรุษ แต่ข้ากลับกระทำเช่นนั้นต่อเจ้า เจ้าไม่เกลียดข้า

สักนิดเลยหรือ”

ประโยคคำถามนี้กระทบถูกส่วนลึกในใจข้าเข้าอย่างจัง หนึ่งครั้ง สองครั้งย่อมเกลียดแน่ สามครั้งสี่ครั้งย่อมขุ่นเคือง แต่เมื่อมีครั้งที่ห้าที่หก และแม้กระทั่งมากกว่านั้น ไหนเลยจะมีเวลาเหลือเพื่อไปเกลียดไปเคืองได้อีก ข้าหมดสติไปเรียบร้อยแล้ว

แต่แน่นอนว่าคำพูดนี้ไม่อาจเอ่ยกับอีกฝ่าย ดังนั้นข้าจึงสร้างทำเป็น สูดหายใจและเอ่ยออกมา “เกลียดสิ จะไม่เกลียดได้อย่างไร ในยามที่ท่าน บังคับข้า ข้าเกลียดท่านยิ่งนัก รู้สึกว่าท่านเป็นคนต่ำช้าสารเลว แต่หลังจาก ท่านได้สติคืนมาและปฏิบัติต่อข้าเป็นอย่างดี ข้าก็เกลียดต่อไม่ลงแล้ว”

เขาทอดถอนใจ กล่าวว่า “เจ้าช่างใจอ่อนจริงๆ”

เมื่อข้าได้ฟังก็เผยยิ้ม “ฟังดูเหมือนท่านต้องการให้ข้าเกลียดท่าน อย่างนั้นหรือ ย่อมได้ ท่านไม่รู้หรือว่าตอนที่ถูกแทงเข้ามามันเจ็บปวด ขนาดไหน หากท่านให้ข้าแทงคืนสักรอบ ข้าก็จะไม่คิดถือสาหาความอีก” แม้จะพูดไปเช่นนี้ แต่พอข้าคิดถึงภาพร่างสูงใหญ่ของเซียวจิงหนานนอนอยู่ ใต้ร่างก็อดสั่นสะท้านขึ้นมาไม่ได้ รู้สึกขนพองสยองเกล้าจนรีบลั่นกลองถอน ทัพหันที “ช่างเถอะ ถึงท่านให้ข้าแทงข้าก็ไม่แข็งอยู่ดี”

ด้านเซียวจิงหนานไม่ส่งเสียงออกมาแม้สักคำ ในตอนที่ข้ารู้สึกว่าเขาคงหลับไปแล้ว หูก็พลันได้ยินเสียงของเขา

“ข้าไม่อยากให้เจ้าเกลียดข้า แต่ก็ขดเซยให้เจ้าไม่ได้ ในครั้งหน้าหาก อาการข้ากำเริบอีก ให้เจ้านำมิดมาเสียบร่างข้าเล่นได้เลย หากถูกแทงตายไป ก็ได้แต่สมน้ำหน้าแล้ว”

เขายังคงขดเซยให้ข้าไม่พอ? หัวใจข้ากระตุกรุนแรงจนแทบกระเด็น

ออกมาจากอก

ข้าพหลิกตัวตะแคงหันหลังให้เขา หลับตาลงและบ่นออกมา “พูดเหลวไหลอะไรกัน อย่ามาพูดเรื่องตายอะไรบ่อยๆ สิ!”

มาคิดดูดีๆ แล้ว ประมุขเซียวนั้นเรื่องรูปร่างหน้าตาเพียบพร้อม ตำแหน่งฐานะก็พร้อมสรรพ วิทยายุทธก็นับได้เป็นยอดฝีมือ คนที่เป็นดังหงส์ และมังกรในหมู่มวลมนุษย์เช่นนี้ยังพูดออกมาได้ว่าแย่กว่าผู้อื่นไร้ค่ากว่าผู้ใด หากว่าในยามที่อาการป่วยของคนผู้นี้กำเริบจะยังสามารถพะวักพะวนถึงฝ้ายตรงข้ามได้ ให้อ่อนโยนขึ้นนิด เอาใจใส่ขึ้นหน่อย ไม่หยาบคายปาเถื่อนถึงเพียงนั้นก็ประเสริฐมาก

หลังจากนั้นเขาก็เจียบสนิทไป ข้าคิดว่ายานอนหลับคงออกฤทธิ์แล้ว

คณะของพวกเขาเร่งรีบเดินทางมา หลังจากผ่านไปครึ่งเดือนก็มาถึงเชิงเขาเจ็อกู

ตอนที่มาถึงเชิงเขาก็มีชาวยุทธ์ห้อมล้อมอยู่มากมาย เมื่อพวกเขาเห็นเซียวจ้งหนานมาถึงสองตาพลันเปล่งประกาย ทอยยกันมาเอ่ยคำทักทาย

ข้าถอยไปอยู่อีกด้านหนึ่ง สอดสายสายตาไปทั่วทุกที่ กลัวว่าจะพบคนคุ้นหน้าคุ้นตาเข้า จะเปิดเผยฐานะของข้าก็ไม่ว่าอะไร แต่หากเข้าใจว่าข้าเป็นสายที่พรรคมารส่งมา ถึงตอนนั้นแม้มีปากข้าก็ไม่อาจอธิบายได้อย่างแท้จริง คงได้แต่กลืนโลหิตและฟันที่หลุดออกมาลงไปที่นั่น

โชคดียังไงในปีนั้นมีผู้พบเห็นข้าไม่มากนัก ทั้งข้ายังตั้งใจเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ในตอนนี้ข้าดูคล้ายกับศิษย์ทั่วๆ ไปของป้อมเหี้ยวนิล น่าจะไม่มีผู้ใดจำข้าได้

กลุ่มชาวยุทธ์ตั้งค่ายกันอยู่บริเวณเชิงเขา รอเพียงมีคำสั่งของประมุข
ก็จะขึ้นเขาโจมตีทันที

เซียวจ้งหนานให้ข้าราชการอยู่ที่เชิงเขา ทั้งยังทั้งศิษย์เอาไว้คนหนึ่ง
คอยปกป้องข้า และถูกข้าปฏิเสธไปโดยไม่แม้แต่จะคิด เพราะหลังจากนี้
ข้าต้องเคลื่อนไหวโดยล้าหลัง ให้ทุกส่วนเกินติดตามไปด้วยจะได้อย่างไร

ยามดวงอาทิตย์ลับเหลี่ยมยอดเขา เจ้าสำนักจากพรรคสำนักทั้ง
หลายก็ต้องการเข้าพบประมุขเพื่อหารือมาตรการสำหรับวันพรุ่งนี้ และได้
ถามเซียวจ้งหนานว่าต้องการไปด้วยกันหรือไม่ เซียวจ้งหนานกำชับให้ข้าราชการ
ระวังตัวแล้วจึงติดตามพวกเขาไป จนถึงกลางดึกค่อยกลับมา

เขานั่งลงข้างกองไฟของพวกเขา ซึ่งหมายความว่าไม่ได้พักผ่อน

“ท่านไม่นอนหรือ” ข้าถามเขา

เขาพยักหน้า “การขาดสติที่นี้เสี่ยงเกินไป ให้ข้าลี้มตาไปจนฟ้าสว่าง
เถิด”

ข้ามาคิดดูก็เห็นด้วย หากเซียวจ้งหนานเองก็หลับเป็นตายคล้ายดัง
ไรซึ่งชีวิต แล้วหลินเยวียนนำคนมาโจมตีในยามวิกาลเราจะรับมือไม่ทัน

ข้าเองก็ไม่นอนแล้วเช่นกัน จึงลุกมานั่งข้างเขา และถามเขาว่า
“ประมุขแจ้งว่าจะโจมตีเมื่อใด”

“ยามเช้ามีดก่อนฟ้าสว่าง ให้รอฟังเสียงนกร้องเสียงแรก”

ข้าคำนวณระยะเวลาดู ก็พบว่าเหลือเวลาอีกไม่เท่าไรแล้ว

“ครั้งนี้พวกท่านจะจับเป็นหรือสังหารประมุขพรรคมารผู้นั้น”

“ขัดขืนก็สังหาร หากไม่ขัดขืนก็จับเป็น” เซียวจ้งหนานสีหน้าเย็นชา
“หวังว่ามันจะขัดขืน คนเช่นนั้นควรสังหารให้สิ้นซาก”

เมื่อได้ฟังข้าก็ขนลุกเกรียว ร่างกายข้าสั่นเทาขึ้นมาอย่างไม่ทันรู้ตัว และดึงดูดให้อีกฝ่ายมองมายังข้า

“หนาวหรือ” เขาเอ่ยอย่างประหลาดใจ

นี่ใกล้จะเข้าหน้าร้อนแล้ว ถึงแม้ว่าจะเป็นในภูเขาแต่ก็ยังไม่ถึงระดับที่เรียกว่าหนาวเย็น แต่จะบอกเขาได้อย่างไรว่าเป็นเพราะข้าถูกเขาข่มขู่ให้ตกใจ?

ข้ายิ้มเหยเก “เมื่อครูนี้อู้สึกหนาวนิดหน่อย แต่ตอนนี้ดีแล้ว”

เขาหยิบกิ่งไม้มาโยนเข้ากองไฟ ให้ไฟลุกโชนมากขึ้น

“การสู้รบในครั้งนี้เกรงว่าจะไม่อาจจบลงในเวลาอันสั้น เจ้าอยู่ที่เชิงเขาก็ต้องระมัดระวังตัวอยู่เสมอ อาจจะมีปลาที่เล็ดลอดตาข่ายหลบหนีมาทางนี้ หากมันบังเอิญมาพบเจ้า และเจ้าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของมัน ก็ให้หนีไปซ่อนตัวให้ไกลปล่อยให้ผู้อื่นรับมือแทน”

พอได้ยินข้าก็พยักหน้าอย่างจริงจัง “อืม!”

ข้าและเขาพูดคุยกันไปเรื่อยเปื่อยตลอดทั้งคืน จวบจนกองไฟมอดดับลง ท้องฟ้าปรากฏแสงสีขาวอ่อนจาง และเสียงนกร้องเสียงแรกดังขึ้น เขาก็ลุกขึ้นยืน จากนั้นหลายต่อหลายคนก็ลุกขึ้นยืนเช่นเดียวกับเขา

“ข้าไปแล้ว” เขาส่งสัญญาณให้คนอื่นไปก่อน ส่วนตนเองรั้งอยู่เพื่อบอกลาข้า

“ระมัดระวังตัวให้มาก” ข้าเอ่ยเตือนเขาอย่างเคร่งขรึมจริงจัง

เขาคล้ายปรากฏรอยยิ้มบางเบา ไม่รู้ว่าประโยคใดของข้าที่ทำให้เขาพอใจ

“เจ้าเองก็ด้วย” เขาลูบศีรษะข้า จากนั้นจึงใช้วิชาตัวเบาขึ้นเขาไป

อย่างรวดเร็ว

ข้ามองดูพวกเขาจากไปจนไม่เหลือแม้แต่เงา แล้วจึงมองไปรอบๆ
ประเสริฐนัก ไม่มีผู้ใดสนใจข้า

ข้าค่อยๆ ถอยออกไปจนสุดเขตค่าย และหลบเลี้ยวเข้าป่าไปอย่าง
กลมกลืน จนกระทั่งมองไม่เห็นเหล่าชาวยุทธ์ฝ่ายธรรมะเหล่านั้นแล้ว ก็รีบ
หันหลังและก้าวเท้าออกวิ่ง

ทางเล็กๆ สายนั้นอยู่ไม่ไกลจากที่ตั้งค่ายมากนัก ข้ายังคงคุ้นเคยกับ
เขาเจ็อกอยู่่มาก เพียงไม่นานนักก็หาเส้นทางนั้นพบ

ข้าเดินขึ้นไปตามเส้นทาง ใช้เวลากว่าหนึ่งชั่วยามเต็มๆ ในที่สุดก็มอง
เห็นเขาด้านหลังของพรรคหนึ่งหมื่นคน แล้วก็เดินไปตามที่ข้าหวังไว้ ภูเขา
ด้านหลังมีศิษย์อยู่เพียงไม่กี่คน ข้าพลี๊วกายข้ามกำแพงไปได้อย่างง่ายดาย

จากนั้นข้าใช้วิชาตัวเบาเหินทะยานไปยังด้านนอกที่หักประมุข
จื่อเถิงตันใหญ่ในลานที่หักนั้นกำลังออกดอกบานสะพรั่ง ทว่าข้าไม่มีเวลาพอ
ให้ชื่นชม

ข้านอนหมอบอยู่บนกำแพงครู่หนึ่ง เมื่อพบว่าไม่มีผู้ใดแน่แล้วค่อย
พลี๊วกายเข้าไปอย่างคล่องแคล่ว หลินเยวี่มิใช่ผู้สืบทอดตำแหน่ง
โดยชอบธรรม ดังนั้นเขาจึงไม่รู้ว่ามีห้องลับอยู่และไม่รู้ด้วยว่ามันอยู่ที่ใด

ข้าที่หลบอยู่กระโดดเข้าไปทางหน้าต่างห้องหนังสือ ลงพื้นอย่าง
แผ่วเบาและม้วนตัวไปข้างหน้า จากนั้นจึงยืนขึ้นมองดูโดยรอบ และเดินไป
ด้านหน้าชั้นวางหนังสือ แล้วจึงค่อยๆ บิดกลองเสียบพู่กันอันหนึ่งที่วางอยู่
ด้านบน เพียงไม่นานชั้นวางหนังสือก็เลื่อนออกไปอีกด้าน เผยให้เห็นเส้นทาง
มืดมืดแค່พอหนึ่งตัวคนผ่าน

ข้าหยิบได้ออกมาจุด จากนั้นก็ค่อยๆ ก้าวเดินเข้าสู่ภายใน
ทางเดินนั้นไม่ยาว ใช้เวลาเดินราวหนึ่งถ้วยชาที่สุดทาง ด้านหน้าเป็น
ประตูลิลาบานหนึ่ง ข้าใช้วิธีที่อดีตประมุขเคยถ่ายทอดให้เปิดค่ายกล ประตูลิลา
เปิดออกเสียงดังครืนคราน

ห้องลับแห่งนี้ไม่ใหญ่นัก สิ่งที่มีมากที่สุดและถูกจัดวางจนเต็มฝาผนัง
ทั้งสามด้านก็คือตำราประเภทต่างๆ มีคัมภีร์เคล็ดวิชาลับ มีหน้าคัมภีร์ที่หาย
สาบสูญ แม้กระทั่งผลงานฉบับจริงของนักวิชาการก็มีอยู่ไม่น้อย

ข้าไม่รู้ว่าเหตุใดถึงมีห้องลับแห่งนี้อยู่ ข้ารู้เพียงแต่ว่ามันมีสิ่งที่ข้า
ต้องการ

ข้าพลิกหาตำราบนชั้นวางมั่วซั่วไปหมด เมื่อพบว่าไม่ใช่สิ่งที่ตนเอง
ต้องการตามหาก็โยนทิ้งไปไม่ไยดี จนคัมภีร์โบราณทั้งหลายเกลื่อนกลาด
กระจัดกระจายอยู่เต็มพื้น โดยไม่ปัดใจแม้แต่ดุน้อย

ยังดีที่ข้ายังพอจะจำจุดที่วางได้บ้าง ดังนั้นหลังจากหาอยู่ไม่นานข้า
ก็หาเจอ

“คัมภีร์ลับบุปผายมโลก” ในที่สุดข้าก็หามันพบ! ในใจข้าปิติยินดี
รีบเก็บคัมภีร์ลับเข้าไปในอกเสื้อ จากนั้นวางแผนกลับออกไปทางเดิม

แต่นึกไม่ถึงเลยว่าขณะที่ข้าออกจากเส้นทางลับ กำลังเปิดประตูห้อง
หนังสือและก้าวขาข้างหนึ่งออกไปก็พบกับศัตรูคู่อาฆาตในทันที

ข้าถอยหลังกลับเข้าไปหนึ่งก้าวด้วยความตกใจ ไม่คาดคิดว่า
หลินเยวี่จะกลับมาในเวลานี้

“หานชิงเหียน นี่เจ้ายังไม่ตายรี!” หลินเยวี่จ้องมองข้าด้วยสายตา
มาดร้าย จากนั้นจึงเอ่ยออกมาอย่างดุดัน “เจ้าเป็นคนพาพวกชาวยุทธ์เหล่านั้น

มาใช้หรือไม่ เจ้าแปรพักตร์เข้าหาพวกมันแล้ว!”

ในขณะนั้นเองก็มีคนผู้หนึ่งเดินออกมาจากด้านหลังของเขา จ้องมองข้าด้วยความตกตะลึง “ประมุข?”

ผู้มาหน้าตาเกลี้ยงเกลาไร้หนวดเครา ท่าทางสุภาพเรียบร้อย เป็นผู้คุมกฎคนหนึ่งของพรรคหนึ่งเหมันต์ มีนามว่าหยางเจิงฉี

เขานับได้ว่าเป็นหนึ่งในไม่กี่คนในพรรคที่จงรักภักดีต่อข้าจากใจจริง แต่ก่อนข้าไม่แน่ใจว่าเขาจะเห็นกับการกระทำทั้งหมดของหลินเยวี่หรือไม่จึงไม่กล้าไปหาเขา มาวันนี้เห็นสีหน้าท่าทางเขาแล้วคิดว่าเขาคงไม่รู้ แต่น่าเสียดายนี้ไม่ใช่เวลามาถามไถ่ความหลัง

ข้าเห็นดวงตาหลินเยวี่แดงก่ำและกำลังจะโจมตีเข้ามาจึงหนีอุตุลุตไปทางหน้าต่าง จากนั้นพุ่งทะยานออกไปโดยไม่คิดชีวิต

ข้าหลบหนีมาตลอดทาง สำแดงวิชาตัวเบาจนถึงระดับสูงสุด หลินเยวี่ไล่ตามหลังข้ามาอย่างไม่ลดละเหมือนสุนัขบ้า

ข้าตั้งใจล่อเขาเข้าไปในป่า เพราะในนั้นมีภูมิประเทศที่ซับซ้อนซึ่งข้าจะสลัดเขาให้หลุดได้

หลินเยวี่ไล่ตามไปพลางคำทอไปพลาง “หานชิงเหียน เจ้าตัวบัดซบ คอยดูเถอะ ข้าจะสับเจ้าเป็นพันเป็นหมื่นชิ้น!”

เมื่อได้ฟังเช่นนี้ข้าก็ยังเร่งความเร็วขึ้นอีก จนฝ่าเท้าเหยียบย่ำดังสายลม เจ้าตัวบัดซบขรानीไไร้เหตุผลถึงเพียงนี้ เห็นๆ อยู่ว่าเขาได้ครองตำแหน่งข้าแล้ว คราวนี้ยังจะมาถือโทษโกรธเคืองข้าอะไรอีก!

พื้นที่โดยรอบในตอนแรกนั้นเงียบสงัดไร้แววผู้คน ข้าจึงตั้งใจวิ่งไปด้านหน้าภูเขา ไม่นานนักก็พบเห็นศิษย์ร่วมพรรคมารสองสามคนกำลังต่อสู้

แลกชีวิตอยู่กับศิษย์ฝ่ายธรรมะ

เมื่อข้าเห็นพวกเขาก็ราวกับพบดาวช่วยชีวิต รีบมุ่งหน้าไปทิศทาง
นั้นทันที จนกระทั่งเข้าไปใกล้ ค่อยเห็นเงาร่างคนตาที่ถูกดันไม้บดบังอยู่
ก่อนหน้านั้นปรากฏออกมาเบื้องหน้า

ข้ารีบสุดหัวใจเข้าโดยหันไปทางเขาและตะโกนเรียก “พี่เซียว
ช่วยข้าด้วย!”

ข้าตระหนักดีว่าวรยุทธ์ของหลินเยวีย้อยู่ในระดับแค่พอเอาชนะข้า
ได้เท่านั้น แต่กับยอดฝีมือที่แท้จริงแล้วย่อมไม่มีทาง

เซียวจ้งหนานที่เพิ่งจะจบสิ้นกับศิษย์พรรคมารผู้หนึ่งไป เมื่อได้ยิน
เสียงข้าก็หันกลับมาทันที และประคองรับข้าที่เหินร่อนลงมาอย่างหมดแรง
เอาไว้ได้พอดี

เขาขมวดคิ้วและถามข้าว่า “เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ข้าให้เจ้ารั้งอยู่
ที่เชิงเขามิให้ขึ้นมาไม่ใช่หรือหรือ”

ข้าหลบหายใจ สีสหน้าสแดงตื่นตกใจเล็กน้อย “เรื่องนี้ไว้ข้าค่อย
อธิบายทีหลัง พอดีข้าได้พบเข้ากับประมุขพรรคมารระหว่างทาง เขาคิดว่าข้า
เป็นคนพาพวกท่านมาจึงโกรธเป็นพินเป็นไฟ ไม่พูดพร่ำทำเพลงก็จะสับข้า
เป็นพันเป็นหมื่นชิ้น พี่เซียว ท่านต้องช่วยข้านะ!”

ขณะนั้นเองหลินเยวีย่อก็ติดตามมาถึง และเพียงไม่กี่อึดใจก็มาถึง
ตรงหน้าพวกเรา

เซียวจ้งหนานจ้องมองไปยังด้านหลังของข้า จากนั้นหรีดตาทั้งคู่ลง
และยื่นมือออกมาจับข้าไว้

“ถอยไป”

เมื่อได้ยินข้าก็รีบถอยไปทางด้านหนึ่งแต่โดยดี เชี่ยวจ้งหนานนั้น
เย็นชาราวน้ำแข็ง แต่วิทยายุทธ์กลับหนักหน่วงรุนแรง โดยไม่รอให้หลินเยวี่
ก้าวเข้ามาเขาก็ติดตัวพุ่งออกไปรับมือแล้ว เพียงพริบตาก็ปะทะกับอีกฝ่าย
อุตุลุด

ข้ารู้สึกใจชื้นขึ้นเล็กน้อย กำลังจะถอนหายใจออกมาอยู่แล้ว ไม่นึก
เลยว่าด้านหลังหลินเยวี่ยยังมีตัวถ่วงโผล่มาอีกหนึ่ง

หยางเฉิงฉีจ้องมองเฉี่ยวจ้งหนานที่กำลังได้เปรียบหลินเยวี่ยอยู่
และเมื่อกวาดสายตามาพบข้าก็เกิดความลังเลสงสัยขึ้นในแววตาเขา

ข้ารู้ดีว่าเขาสงสัยสิ่งใด จึงหันไปแสดงสีหน้าสีตาให้เขาตามข้ามา
เขามองไปทางหลินเยวี่ยอีกครั้ง ลังเลอยู่เป็นครู่แต่สุดท้ายก็เลือกที่จะเชื่อข้า

ข้าใช้วิชาตัวเบาพาเขาออกไปไกลจากสนามรบของพวกเฉี่ยว-
จ้งหนานสองสามช่วง มองโดยผิวเผินดูเหมือนว่าหยางเฉิงฉีกำลังไล่ล่าข้า

เมื่อพบสถานที่ปลอดภัยไร้ผู้คนแล้ว ข้าจึงเก็บคืนกำลังภายใน
และร้อนลงพื้น

“ท่านประมุข นี่มันเรื่องอะไรกัน หนึ่งปีแล้ว เหตุใดท่านเพิ่งกลับมา
เอาตอนนี้ พวกเราล้วนแต่คิดว่าท่านตายไปแล้ว” เมื่อหยางเฉิงฉีหยุดลงเขา
ก็ยิงคำถามใส่ข้าทันทีโดยไม่มีรีรอ

ข้ารู้ว่าเขามีคำถามมากมายต้องการถามข้า แต่เวลากระชั้นชิด
เกินไป ข้าจึงได้แต่สรุปเรื่องราวให้สั้น

“วันนั้นที่ข้าถูกปิดล้อมด้วยพวกชาวยุทธ์ฝ่ายธรรมะ ระหว่าง
หลบหนีพร้อมอาการบาดเจ็บข้าก็บังเอิญตกลงไปในหน้าผา โชคดีที่ข้าดวงแข็ง
ตกลงไปแล้วยังไม่ตาย...” ข้าไม่ได้เล่าเรื่องเจ้าบ่าวให้เขาฟัง บอกเพียงแต่มี

นายพรานในภูเขาคคนหนึ่งช่วยข้าเอาไว้ “เมื่อข้ารักษาตัวหายดีและกลับมาที่พรรค หลินเยวียก็ได้ขึ้นเป็นประมุขคนใหม่เรียบร้อยแล้ว พอเขาพบเห็นข้าก็ตั้งใจสังหาร ข้าถูกฝ่ามือของเขาจึงได้แต่หลบหนีลงเขาไป ไม่นึกว่าระหว่างทางจะถูกศิษย์สำนักกระบี่เร้นที่เข้ามาตรวจตราหาข่าวพบเจอเข้า...” จากนั้นข้าก็เล่าเรื่องราวที่ถูกจับเป็นเชลยอย่างไรและถูกเชียวจ้งหนานช่วยเอาไว้ได้ อย่างไรก็ตามให้เขาฟังทั้งหมด โดยปิดบังไว้เพียงแต่เรื่องข้อพิพาทพัวพันของพวกเราเท่านั้น

หยางเฉิงฉีจึงฟังดวงตาดำยิ่งเบิกกว้างขึ้นเรื่อยๆ ราวกับเป็นเรื่องที่น่าเหลือเชื่อ

“หลินเยวียมันช่างกล้าตีนก กลับกล้าละเมิดกฎถึงเพียงนี้?”
เขาเอ่ยอย่างโกรธเกรี้ยว

ข้าถอนหายใจเบาๆ “ผู้คนส่วนใหญ่ในพรรคมารเดิมทีก็เป็นคนของเขา ในยามที่ข้าเป็นประมุขก็ไม่ต่างอะไรจากหุ่นเชิดของเขา เขาจะละเมิดกฎหรือไม่ย่อมไม่ต่างกันมากนัก”

หยางเฉิงฉีนั้นเติบโตขึ้นมาในพรรคหนึ่งเหมือนกันเช่นเดียวกับข้า แต่ที่ไม่เหมือนกันคือเขาถูกอาจารย์ของเขาล้างสมองไปอย่างสมบูรณ์ ทำให้จงรักภักดีต่อพรรคหนึ่งเหมือนกันถึงที่สุด

เมื่อเขาได้ฟังข้าพูดว่า ‘หุ่นเชิด’ ก็แสดงท่าทางไม่พอใจออกมาทันทีสองมือกำแน่น “หลินเยวียสมควรตายนัก! หากไม่ใช่เพราะเขายืนยันในตอนแรกว่าท่านประมุขสิ้นแล้ว พวกเราจะปล่อยให้เขาครองตำแหน่งนี้อย่างง่ายดายได้อย่างไร! ในเมื่อตอนนี้ท่านประมุขกลับมาแล้ว ข้าหยางเฉิงฉีจะยอมรับท่านเป็นประมุขของข้าแต่เพียงผู้เดียว ผู้อื่นล้วนแต่เป็นฝ่ายสมสนัข!”

แม้ว่าเขาจะยอมรับข้า แต่เป็นข้าที่ไม่กล้ายอมรับเขา

ข้าโบกไม้โบกมือให้อีกฝ่าย พร้อมแนะนำว่า “ในตอนนี้เหล่าชาวยุทธ์ฝ่ายธรรมะกำลังเข้าโจมตีเราภายใต้การนำของเจ้ายุทธภพ พรรคหนึ่งเท่านั้นจะถูกทำลายย่อยยับวันใดเป็นเพียงเรื่องของเวลาเท่านั้น นี่คือนิซิดสวรรค์ ไม่ว่าจะเป็นข้าหรือหลินเยวี่ล้วนแต่ไม่อาจบิดเบือนชะตากรรมที่ต้องปราชัยได้ เจ้าจงนำคนที่ยินดีจะไปกับเจ้าจากไปเสีย อย่าทิ้งชีวิตไว้ที่นี่เลย”

ใบหน้าของเขาซีดเซียวและดูขัดแย้งกันอยู่ไม่น้อย “ช่วยไม่ได้จริงหรือ”

ข้ายังแนะนำต่อ “คนเรามีชีวิตจึงมีความหวัง สิ่งอื่นใดสิ้นแล้วก็ให้สิ้นไปเถิด”

เมื่ออีกฝ่ายได้ฟังนัยน์ตาพลันเปล่งประกาย และพยักหน้าให้ข้าเร็วเร็ว “ท่านกล่าวได้ถูกต้องแล้ว ในเมื่อประมุขมีชีวิตกลับมาย่อมมีความหวังในอนาคตพรรคหนึ่งเท่านั้นจะกลับมายิ่งใหญ่อีกครั้ง!”

ข้า “...”

นี่มันบ้าบออะไรกัน... ข้าไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น! ผู้ใดอยากกลับมายิ่งใหญ่กันหา? ยิ่งใหญ่ไปเพื่ออะไร นี่ยังถูกเหล่าจอมยุทธ์ฝ่ายธรรมะพวกนั้นโจมตีจนน่าเวทนาไม่พอใช่หรือไม่!

ข้าไม่อยากถกเถียงกับเขาให้เปลืองแรง รู้สึกเหนื่อยหน่ายใจเต็มที จึงให้เขารีบไปเสีย อย่าได้ลังเล

“เดี๋ยวก่อน!” ข้ารีบเรียกไว้ขณะที่เขากำลังจะจากไป “เจ้าช่วยขัดข้าหนึ่งฝ่ามือหรือแทงข้าสักกระบี่ก็ได้ หากข้าสภาพสมบูรณ์เกินไปจะถูกคนสงสัยเอาได้”

เมื่อหยางเฉิงฉีได้ฟังครึ่งประโยคแรกสีหน้ายังเต็มไปด้วยความ
ประหลาดใจ แต่เมื่อฟังจนจบก็เหลือแต่เพียงความเคารพนับถือเท่านั้น

“ท่านประมุขช่างรอบคอบนัก!”

ไม่รู้เป็นเพราะเหตุใด ชัดเจนว่าข้านนับปณอยู่กับพวกฝ่ายธรรมะ
อย่างไม่มีเจตนาร้ายแอบแฝง แต่คราวนี้กลับถูกเขาทำเสียรู้สึกผิดขึ้นมา

หากขณะนี้ถูกผู้ใดพบเจอตัวตอนที่แท้จริงของข้า ยามนั้นแม้กระโดด
ลงไปล้างตัวที่แม่น้ำเหลืองก็ยังไม่อาจพ้นมลทินแล้ว

สุดท้ายไหล่ซ้ายของข้าก็ถูกหยางเฉิงฉีแทงเข้าใต้วงกระเป๋ โลหิต
สีแดงสดไหลซึมออกมาจากชุดตัวในและตัวนอกทั้งสองชั้นในทันที ดูน่ากลัว
ไม่น้อย ทั้งที่จริงแล้วไม่ได้ทำร้ายโดนจุดสำคัญใดๆ

“เรียบร้อยแล้ว เจ้ารีบไปเถอะ!” ข้ากุมบาดแผลไว้และพยักพยับ
ให้อีกฝ่ายจากไป

หยางเฉิงฉีดวงตาแดงเรื่อ ประสานมือคารวะข้า “เช่นนั้นท่าน
ประมุขรักษาตัวด้วย!” พูดจบก็หันหลังจากไป

เมื่อเห็นว่าเขาไปแล้วข้าจึงเหลือบมองบาดแผลชุ่มโลหิตบนไหล่
และใช้สองนิ้วจีจุดสกัดโลหิตไว้ จากนั้นก็ใช้วิชาตัวเบาย้อนกลับไปตาม
เส้นทางเดิม

ในตอนที่ข้าติดตามร่องรอยการต่อสู้อย่างยากลำบากมาจนพบ
เซียวจ้งหนานและหลินเยวี่ ทั้งสองก็ตัดสินแพ้ชนะกันไปแล้ว

เซียวจ้งหนานสวมชุดดำทั้งตัว มือกุมกระบี่ยาวยืนตระหง่านอยู่ใน
ป่า โลหิตหยดลงจากปลายกระบี่สีเงินแวววาว โดยมีร่างไร้ลมหายใจร่างหนึ่ง
นอนแทบปลายเท้า ซึ่งก็คืออาจารย์อาหลินนั่นเอง

ไม่จำเป็นต้องพูดให้มากความ ดูท่าหลินเยวี่นั้นต้องไม่ยอมจำนน และต่อสู้แลกชีวิต จนสุดท้ายก็ถูกประมุขเซียวสังหารด้วยกระบี่สมดังตั้งใจ

ข้าหยุดห่างจากเซียวจ้งหนานสิบก้าว รับรู้ได้ถึงรังสีคุกคามจาก จิตสังหารรอบกายเขา ด้วยท่าทีทวยเทพขวางสังหารทวยเทพ พุทธองค์ ขว้างสังหารพุทธองค์นั้น เกือบทำให้ข้าคิดว่าอาการป่วยเขากำเริบอีกครั้ง

“...พี่เซียว?” ข้าลองเรียกเขาเบาๆ

สายตาประจุกสายฟ้าผ่าหวาดหวั่นฟาดฟันอย่างแม่นยำมายัง ร่างข้าในทันที ในใจข้าพลันสะเทือนเลื่อนลั่นรุนแรง ทำเอาข้าหายใจหายคอ ลำบาก

บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าเป็นความรู้สึกแบบใด แต่สายตาที่เขามอง ข้าพริบตานั่นดุจดั่งคนแปลกหน้า มีแม้กระทั่ง...จิตสังหาร แต่มันก็ดำรงอยู่ เพียงชั่วครู่ ไม่นานความรู้สึกนั้นก็หายวับไปราวกับเป็นเพียงภาพลวงตา

เขาชีปลายกระบี่ลงพื้น และค่อยๆ เดินมาทางข้าด้วยสีหน้าไร้ ความรู้สึก ข้ากลืนน้ำลายลงคอ ไม่อยากยอมรับเลยว่าตนเองนั้นรู้สึก หวาดกลัว

เขารู้อะไรมาใช้หรือไม่ หรือเป็นหลินเยวี่? หลินเยวี่บอกอะไร กับเขา

ไม่ถูกต้อง ข้าจะลนลานไปทำไม ข้าไม่ได้ทำเรื่องผิดต่อเขาเสียหน่อย เหตุใดต้องหวาดกลัวเช่นนี้

เมื่อคิดได้ดังนั้นข้าจึงยึดหลังตั้งตรง ประสานสายตากับเขาโดยไม่หลบอีก

“เจ้าบาดเจ็บ” เขาเดินมาถึงเบื้องหน้าข้า และมองมายังบาดแผล

ของข้า

ข้าถูกราบเลือดที่นิ้ว พลาวยื่นออกมาอย่างชื่นชม “เมื่อครูถูกลูกน้อง
ของหลินเยวี่แทงเข้า แต่ว่าข้าไม่ได้ขาดทุนหรอกนะ เทียบกับข้าแล้วเขาก็
บาดเจ็บไม่เบา”

อีกฝ่ายนิ่งเงียบไปนาน ทันใดนั้นก็สลับกระบี่เพื่อทำความสะอาด
คราบเลือดที่ปลายกระบี่ แล้วจึงเก็บกระบี่คืนฝัก

“หลินเยวี่ถูกกำจัด สถานการณ์ของพรรคมารยุติลงแล้ว เจ้าลงไป
รอที่เชิงเขาก่อน ไว้ข้าและคนอื่นๆ เก็บกวาดเรียบร้อยแล้วจะลงไปหา”

ข้ารู้สึกว่าเขาดูแปลกๆ ไปบ้าง แต่คำพูดและการกระทำเขาก็เป็นไป
ตามปกติ ข้าจึงได้แต่กดความกระวนกระวายในใจลงไปพร้อมเอ่ยตอบรับ
“ได้ เช่นนั้นข้าไปก่อน ท่านก็ระวังตัวด้วย”

เขาพยักหน้าและมองส่งข้าจากไป

ระหว่างนั้นข้าหันกลับมาองเขาทีหนึ่ง พบว่าเขายังคงยืนอยู่ที่เดิม
เหม่อมองมาทางข้า ข้ามองอารมณ์ของเขาไม่ชัด แต่ข้ารู้สึกได้ว่ามีสายตาหนึ่ง
ติดตามข้ามา

บทที่เจ็ด

การโจมตีพรคมารใช้เวลาหนึ่งวันหนึ่งคืน จวบจนรุ่งสางของอีกวัน กลุ่มคนจึงค่อยลากสังขารอันอ่อนล้ากลับมาพักกาย ขณะเดียวกันก็แบกเอาอาการบาดเจ็บมากมายกลับมาด้วย

คนของป้อมเหี้ยวนิลก็มีผู้ได้รับบาดเจ็บเช่นกัน ข้าเห็นพวกเขาช่วยประคองกันกลับมา มีเพียงเซียวจ้งหนานเท่านั้นที่หาไม่พบ ข้าจึงรีบร้อนเข้าไปถามหาว่าเขาไปที่ใด

“เจ้ายุทธภพเรียกเขาไป” ศิษย์ป้อมเหี้ยวนิลผู้หนึ่งบอกข้า หลังจากผ่านไปราวหนึ่งชั่วยามเซียวจ้งหนานค่อยกลับมา เมื่อมาถึงก็สั่งให้คณะเก็บสัมภาระทันที

“ถอนกำลัง พวกเราจะกลับป้อมเหี้ยวนิลทันที”

ข้ารู้สึกประหลาดใจ “รีบร้อนถึงเพียงนี้เซียว?”

ว่ากันตามเหตุผลแล้วการที่พวกเขาได้รับชัยชนะอย่างหมดจดงดงาม มิใช่ว่าควรเฉลิมฉลองกันสักหน่อยก่อนหรือ เหตุใดจึงรีบกลับไปเร็วถึงเพียงนี้

เซียวจ้งหนานมองข้า “เจ้ายังมีธุระอื่นอีกหรือ”

ข้าถูกเขาถามจนแทบสอ่ลัก “ไม่มี...”

สีหน้าอีกฝ่ายไร้ซึ่งอารมณ์ “ไม่มีก็ไปเก็บสัมภาระเสีย”

ข้าแบ่ปากและไปเก็บสัมภาระตามคำสั่ง หลังจากนั้นครึ่งชั่วยาม
กองกำลังของป้อมเหยี่ยวนิลก็พร้อมออกเดินทาง

ในระหว่างทางขามา ถึงอย่างไรข้ายังได้สนทนากับเซียวจ้งหนาน
อยู่บ้าง แต่ตอนขากลับนี้อีกฝ่ายคล้ายกลายเป็นไปไปอย่างกะทันหัน ตลอด
ทั้งวันไม่พูดอะไรแม้แต่ประโยคเดียว ทำให้เส้นทางดูยากลำบากมากขึ้นไปอีก
แต่ในยามนั้นสมองข้าเต็มไปด้วยเรื่องของ ‘คัมภีร์ลับบุปผายมโลก’ เล่มนั้น
จึงไม่ได้สนใจต่อการเปลี่ยนแปลงนี้ของเขา

ข้าแอบเปิดคัมภีร์ลับเล่มนั้นดูตอนไม่มีใครเห็น อันที่จริงการรักษา
อาการธาตุไฟเข้าแทรกนั้นไม่เลวนัก แต่นอกจากตัวของผู้ที่ธาตุไฟเข้าแทรก
แล้ว ยังต้องมีอีกคนหนึ่งคอยช่วยเหลืออยู่ด้านข้างเพื่อให้หายเป็นปกติ

ในช่วงเวลาดังกล่าวคนที่คอยช่วยเหลือนั้นนอกจากจะต้องกินยาต้ม
ชนิดพิเศษทุกวัน ยังต้องฝึกฝนกำลังภายในตามสูตรในคัมภีร์ลับ และสุดท้าย
ต้องประสานวิชายุทธ์เพื่อใช้ร่างกายของตนเป็นเตาหลอมและส่งกำลังภายใน
เข้าไปในร่างกายอีกฝ่าย ช่วยให้อีกฝ่ายทะลวงชีพจรปราณที่อุดตันอยู่ พูดอีกอย่าง
ก็คือ นี่เป็นสุดยอดตำราที่สอนวิธีการรักษาแบบบำเพ็ญคู่!

ข้าดูแล้วก็ได้แต่ทอดถอนใจด้วยความชื่นชม ขณะเดียวกันในใจก็มี
เสียงหนึ่งพูดกับข้าว่า นี่อาจเป็นเพียงวิธีเดียวที่จะรักษาเซียวจ้งหนานได้

คัมภีร์ที่ข้าขโมยมานี้ ความตั้งใจเดิมก็คือการช่วยเซียวจ้งหนาน
แต่จะให้ข้าใช้วิธีการรักษาแบบบำเพ็ญคู่กับเขา ไม่ต้องพูดถึงว่าเขายินดีหรือไม่

แม้แต่ตัวข้าเองก็เอ๋อปากไม่ไหวเช่นกัน!

ในขณะที่ข้ากำลังสับสนวุ่นวายอยู่นั้น คณะของเราก็เดินทางมาถึง
ป้อมเหยี่ยวนิลโดยไม่ทันรู้ตัว

หนึ่งเดือนที่เดินทางไปกลับ เมื่อได้กลับมาเจอลานที่พักอาศัยเล็กๆ
ของข้าอีกครั้งก็ยิ่งรู้สึกสนิทใจมากขึ้น แต่สิ่งที่ทำให้ข้าตกตะลึงระคนดีใจก็คือ
จื่อเถิงที่อยู่ข้างกำแพงต้นนั้นเริ่มงอกออกมาแล้ว

เมื่อข้าจ้องมองไปยังต้นจื่อเถิง ก็ให้นึกถึงเชียวจ้งหนานขึ้นมา
โดยไม่รู้ตัว

ข้าเรียกข้ารับใช้มา และเขียนใบสั่งยาให้เขาหนึ่งใบ ให้เขาไปจัดหา
ยามาตามรายการ

“เหตุใดจู่ๆ คุณชายถึงได้อยากดื่มยาเล่าขอรับ”

“การออกไปข้างนอกครั้งนี้ข้าได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย จึงต้องการ
ยานี้เพื่อรักษา”

ข้ารับใช้คนนั้นไม่เป็นวรยุทธ์ เมื่อถูกข้าเอ่ยชื่อก็ตกอกตกใจ เชื่อเป็น
จริงเป็นจังในทันที และรีบไปจัดหายามาให้ข้าอย่างรวดเร็ว

ในครั้งแรกที่ได้ดื่มยานั้น เมื่อดื่มลงไปข้าก็รู้สึกถึงกระแสความร้อน
สายหนึ่งไหลผ่านจากท้องน้อยไปยังมือเท้าทั้งสี่รวมถึงกระดูกทุกท่อน
ทำเอาข้าตกใจจนไม่รู้ว่าควรอาเจียนยาที่เหลืออยู่ในปากออกมาหรือว่า
กลืนลงไปดี

ไม่แปลกใจเลยที่ชื่อว่า ‘คัมภีร์ลับบุปผายมโลก’ ยานี้ช่างออกฤทธิ์
รวดเร็วนัก! หลังจากทอดถอนใจเสร็จข้าก็กลืนลงไป

หลังจากดื่มยาหมดแล้ว ข้าจึงเริ่มเดินลมปราณไปตามช่องทาง

ท้วร่างกาย หลังจากโคจรพลัทยี่สิบสี่รอบใหญ่ สี่สิบแปดรอบย่อย หน้าผากข้าก็ปรากฏเหงื่อบางๆ จึงยุติการนั่งสมาธิ และถอนหายใจออกมา

พอดกกลางคืน ข้าก็หิ้วสุรกาหนึ่ไปทีลานของเซียวจ้งหนาน
แน่นอนว่าสุรานี้ไม่ธรรมดา เพราะข้าใส่ส่วนผสมบางอย่างเพิ่มไว้
ก่อนหน้าแล้ว

ข้าเคาะประตูเบาๆ มีเสียงสอบถามมาจากด้านใน ข้าจึงเอ่ยแสดง
ตัวตน เพียงครู่เดียวเซียวจ้งหนานก็มาเปิดประตูให้ข้า

“ข้ามาชวนท่านดื่มสุรา” ข้าแกว่งกาสุราในมือ

เขาไม่ได้พูดอะไร แค่ปล่อยให้ข้าเข้าไป ข้าเดินไม่กี่ก้าวไปยังข้างโต๊ะ
และนำจอกสุราสองจอกมาจัดวางด้านละหนึ่งจอก จากนั้นจึงรินสุราในกา
ลงไป ในขณะที่รินมือของข้าสั่นเล็กน้อย

อีกฝ่ายนั่งลงตรงข้ามข้า และเอ่ยถาม “เหตุใดจึงนึ่กอยากดื่มสุรา
กับข้าในยามดึกเช่นนี้?”

“ข้าเห็นแสงจันทร์ในคืนนี้งดงามนัก ประจวบกับข้านอนไม่หลับเลย
อยากจะชวนท่านดื่มสุรา ที่เซียวไม่ต้อนรับข้าหรือ?”

“ไม่ใช่ เจ้ามาหาข้าได้ทุกเวลา” เขาจ้องมองจอกสุราเบื้องหน้า และ
ใช้นิ้ววาดผ่านขอบจอกเป็นครึ่งคราว “จริงสิ เจ้ายังไม่ได้บอกเลยว่าในวันนั้น
เจ้าขึ้นเขาไปด้วยเหตุใด แล้วไปพบเข้ากับหลินเยวี่ได้อย่างไร?”

เอาแล้ว!

ข้าเกาศีรษะอย่างค่อนข้างอับอาย “ในวันนั้นข้าต้องการกลับพรรค
ไปค้นหาพวกของสะสมที่ข้าทิ้งเอาไว้ ตอนข้าหลบหนีออกมาจากพรรคหนึ่ง

เหม็นคั นอกจากป้ายหยกติดกายแล้วไม่ว่าสิ่งใดล้วนไม่ได้นำติดตัวมาด้วย
ถึงอย่างไรข้าก็อยู่ที่นั่นมานานหลายปีย่อมรู้สึกไม่ยินยอมอยู่บ้าง เลยอยาก
กลับไปค้นหาดูว่าของยังอยู่หรือไม่ แต่นึกไม่ถึงว่าจะโชคร้ายไปพบกับ
หลินเยวี่เข้า” ข้าส่งรอยยิ้มซาบซึ่งใจให้อีกฝ่าย “โชคที่ได้ท่านช่วยข้าไว้
พอมาคิดๆ ดู ข้าดูจะติดค้างท่านอีกครั้งแล้ว” เมื่อพูดจบข้าก็ยกจอกสุราขึ้น
เพื่อคารวะต่อเขา จากนั้นดื่มสุรารวดเดียวหมดจอก

เมื่อเซียวจ้งหนานเห็นจอกสุราข้าว่างเปล่า คราวนี้จึงค่อยยกจอก
ของตนเองขึ้นบ้าง และดื่มรวดเดียวหมดเช่นเดียวกับข้า

“เขาเป็นถึงประมุขพรรคมาร แล้วรู้จักเจ้าได้อย่างไร”

ข้าเติมสุราให้อีกฝ่ายจนเต็มจอก ปากก็พูดไปด้วย “พี่เซียว มีบางเรื่อง
ที่ท่านอาจไม่ทราบ ก่อนหน้านั้นเขาเป็นเพียงผู้อาวุโสคนหนึ่ง ข้าเองก็นับเป็น
ศิษย์ของพวกเขา มีช่วงหนึ่งที่ข้าต้องไปคอยรับใช้ใกล้ชิด ด้วยเหตุนี้เขาจึง
รู้จักข้า”

“ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้” เขาพยักหน้า ไม่ได้ถามอะไรต่ออีก

ในใจข้าลอบพुरुลมหายใจเอือมใหญ่ด้วยความโล่งอก อยากจะตบ
หน้าอกตนเองสักหลายทีเพื่อปลอบขวัญ ดินะที่ข้าเตรียมตัวมาก่อน มิฉะนั้น
ต้องถูกเขาจับพิรุณได้แน่!

เราทั้งคู่ลัดกันดื่มเจ้าหนึ่งจอกข้าหนึ่งจอกมากกว่าครึ่งชั่วยาม
จวบจนสุราในกาหมดลง ข้าก็รู้สึกมันเล็กน้อย แต่เมื่อมองดูคนที่อยู่ตรงข้าม
ดวงตาสีดำสนิทดูคล้ายเมามายอยู่หลายส่วน

ส่วนผสมที่ข้าเติมลงไปนั้นไม่รุนแรง มันจะไม่ทำให้ผู้คนรู้สึกถึงไฟ
ปรารถนาที่กำลังลุกไหม้ขึ้นได้ในทันที เทียบกับยาปลูกกำหนดที่ทำร้าย

ร่างกายเหล่านั้นแล้ว นี่เหมือนกับเป็นตัวช่วยเพิ่มความหลุดร่อนระหว่างคู่รัก
เสียมากกว่า เพียงแค่ทำให้ร่างกายรู้สึกชุ่มร้อนและซาบซ่านขึ้นเล็กน้อย
เท่านั้น

ข้าตั้งสาบเสือให้ปกคอเสื้อแหวกออก จากนั้นจึงเข้าไปจูมมือของ
อีกฝ่าย

นึกไม่ถึงว่าเซียวจ้งหนานจะคว้ามือข้าเอาไว้ หัวคิ้วขมวดราวสังหรณ์
ร้าย

“จะทำอะไร”

ข้าเองก็ไม่ว่าเพราะอะไรจู่ๆ ก็ได้แ้มยิ้มออกมา เมื่ออีกฝ่ายไม่ให้
ข้าจูง ข้าจึงดึงมือของตนออก จากนั้นนั่งลงบนตักของเขาทั้งตัวและใช้แขน
คล้องคอเขาเอาไว้

“ช่วงเวลาดีๆ และทัศนียภาพงดงามเช่นนี้ ท่านว่าข้าจะทำอะไร
เล่า” ข้าและเขาอยู่ใกล้ชิดกันมาก ใกล้เสียจนเวลาต่อมาข้าจูบเขาได้อย่าง
พอดีพอดี

ข้าจูบริมฝีปากของเขา และใช้ทักษะทั้งหมดที่ตัวเองรู้ ล้มเลียเบาๆ
ระหว่างริมฝีปากเขา ค่อยๆ สอดลิ้นเข้าไป แล้วดึงออก ขบกัดริมฝีปากล่าง
เขาเอาไว้และดูดนมัม พอได้ที่ก็จุ่มในโพรงปากเขาอีกครั้ง กวาดต้อนไปทั่ว
เพดานปากและเข้าพัวพันกับลิ้นของเขา

ไม่นานนัก ข้าก็พบว่าช่วงเอวและหลังคอถูกฝ่ามือแข็งแกร่งข้างหนึ่ง
กดไว้ เซียวจ้งหนานพลิกสถานะกลายเป็นฝ่ายนำ ยิ่งทำให้จูบนี้ลึกล้ำ
รุนแรงยิ่งขึ้น ค่อยๆ มุ่งไปสู่สถานการณ์ที่ไม่อาจควบคุม

หลังจากจูบอันเนิ่นนานจนรู้สึกหายใจแทบไม่ทันแล้ว ข้าจึงรีบใช้มือ

ทั้งคู่ดันหน้าอกเขาเอาไว้ ต้องการแยกร่างเราทั้งคู่ออกจากกัน นึกไม่ถึงว่ายังไม่ทันออกแรง เขียวจันทนานก็ปล่อยข้า จากนั้นข้าพลันรู้สึกฟ้าหมุนแผ่นดินพลิก เนื่องจากเขาซ้อนร่างข้าขึ้นอุ้มและก้าวเดินไปยังข้างเตียง

เมื่อสักครู่นี้ข้านั่งอยู่บนร่างของเขาก็รู้สึกได้ถึงอารมณ์ของเขา นอกจากนั้นข้ายังเป็นคนวางยาเองด้วย ในยามนี้จึงไม่หลงเหลือการสำรวจมึนงงใดๆ อีกต่อไป

เขาวางข้าลงบนเตียงแล้วโถมทับลงมาทั้งตัว ปากทั้งขบกัดและดูดนมบนเรือนร่างข้า เป็นนิสัยที่ไม่ต่างจากตอนอาการป่วยกำเริบอย่างน่าตกตะลึง แต่กลับรู้จักยับยั้งชั่งใจมากขึ้นมาก

สาบเสือแหวกออกแล้วทั้งหมด เผยให้เห็นแผ่นอกแบนราบ เขาจับยอดอกข้างหนึ่งและดูดตึงด้วยท่าที่เอร็ดอร่อย โดยไม่ปล่อยให้มือว่าง เขาเลื่อนมือผ่านลงไปยังร่างกายส่วนล่างของข้า

เนื่องจากเตรียมตัวไว้ก่อน หลังจากข้าอาบน้ำชำระร่างกายในห้องของตนเองแล้วยังขยายช่องทางด้านหลังมาเล็กน้อย แม้แต่กางเกงตัวในก็ไม่ได้สวมใส่ ดังนั้นยามที่เขาสัมผัสไปยังช่องทางอ่อนนุ่มทางด้านหลังของข้า จังหวะการหายใจก็เปลี่ยนไป

เขาริบถอดเสื้อผ้าของตนเองออกอย่างรวดเร็ว เผยให้เห็นกล้ามเนื้อแข็งแกร่ง รวมถึงสิ่งใหญ่ยักษ์น่าเกรงขามที่ร่างกายส่วนล่าง

ข้าเองก็ไม่ว่าก่อนหน้ารับเอาเจ้าสิ่งใหญ่โตนี้เข้าไปได้อย่างไร ด้วยขนาดของมัน ข้าสงสัยว่าจะสามารถแทงทะลุข้าได้ทั้งตัว! ข้ารู้สึกกลัวขึ้นมา จึงหงอขาทั้งคู่ ลังเลใจในทันใด

ความเจ็บปวดสองครั้งที่ผ่านมายังคงชัดเจนสดใหม่ในความทรงจำ

ตัวข้าทำได้เพียงนอนอยู่บนเตียงหลายวันกว่าจะลุกมาเดินเหินได้ตามปกติ!

อีกฝ่ายอาจจะรู้สึกได้ถึงอาการเกร็งของข้า จึงวางฝ่ามือลงบนเข้าข้า และลูบไล้เบาๆ

“กลัวแล้ว?”

กลัวสิ กลัวจะตายอยู่แล้ว!

ข้าผินผ่อนคลายตัวเองลง พร้อมกัดฟันพูด... “ข้าไม่ได้กลัว ท่านมาเถอะ!” พูดจบแล้วก็อ้าขาออกกว้างให้อย่างพระนาง

ดวงตาคู่สีดำของเซียวจ้งหนานพลันดำทะมึนมากขึ้นไปอีก มือหนึ่งคว้าเอวข้าไว้ อีกมือหนึ่งประคองแกนกายของตนมาจ่อยังปากถ้ำของข้า

เขาไม่ได้บุ่มบ่ามทะลวงเข้ามา แต่ค่อยๆ หยั่งเชิงเข้าไปทีละน้อย จนกระทั่งข้ากลืนกินเขาเข้าไปจนหมด

ในยามที่เขาเข้ามาถึงจุดที่ลึกที่สุดของข้า เราทั้งคู่ก็ทอดถอนใจด้วยความสุขสมออกมาพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

เขาโน้มตัวลงมาจูบริมฝีปากข้า ข้าเผยอแ้มกลับปากต้อนรับเขาอย่างโอ้นอ่อนผ่อนตาม

ร่างกายส่วนล่างที่เชื่อมประสานกันส่งผ่านความรู้สึกที่ทั้งร้อนและคับแน่น จากนั้นจึงมีความรู้สึกเสียวซ่าแผ่แผ่วติดตามมาจากการถอนออกและแทรกเข้าอย่างเชื่องช้า

“อือ...อืม...” ข้าถูกเขาปิดกั้นริมฝีปากเอาไว้ ได้แต่ส่งเสียงครวญครางคลุมเครือ

แม้วิธีการหนึ่งลึกแก่ต้นของเขาจะอ่อนโยน แต่ก็ทรมานผู้คนด้วยเช่นกัน ความรื่นรมย์ก่อตัวขึ้นช้าๆ ข้าเสียจนเหงื่อหยดซึม สั่นสะท้าน

ไปทั่วสรรพางค์กายด้วยความร้อนรน...จนสูญเสียการควบคุมในท้ายที่สุด

“อ่า...อะ อ่า...” นิ้วมือข้างจิกกำผ้าปูที่นอนได้แน่น ปากส่งเสียงคร่ำครวญคล้ายทรมาน เมื่อใดก็ตามที่วัตถุใหญ่ยักษ์ลากผ่านผิวเนื้อในร่างกาย เสียงกรีดร้องจะพลันแหลมสูงขึ้นเล็กน้อย

“ได้โปรด...” ข้าสองตาหรีปร้องขอความเมตตาจากเขา “เร็วหน่อย...ช้าไม่ไหวแล้ว...อะ อ่า...”

จากนั้นข้าพล้นพบว่าวัตถุใหญ่ยักษ์ในร่างกายกลับขยายใหญ่และพองโตขึ้นเล็กน้อย ข้าตกใจเบิกตากกลมโต จ้องมองบุรุษที่อยู่บนร่างโดยพูดไม่ออก แม้แต่ประโยคเดียว

เขาหลบหายใจ หยุดชะงักเล็กน้อย และพูดบางอย่างประหลาดๆ ออกมา

เขากล่าวว่า “เจ้าเรียกร้องเองนะ”

อย่างไรก็ตามข้าก็สงสัยได้เพียงไม่นาน เมื่ออีกฝ่ายใช้การกระทำมาตอบความหมายที่แท้จริงของประโยคนี้

เขารวบข้อเข้าของข้าไว้ด้วยกัน จากนั้นดันลงไปชิดกับหน้าอก ทำให้ช่องทางด้านหลังของข้าปรากฏอย่างสมบูรณ์ชัดเจนในสายตาเขา

เพราะช่องทางคุ้นชินกับการสอดใส่ของเขาแล้ว ดังนั้นในตอนที่เขาโถมเข้ามาอย่างดุคั้นจึงไม่รู้สีกอียดอึดเท่าใดนัก

ก็เป็นเช่นที่ได้ยิน ข้าเป็นฝ่ายเรียกร้องเอง เขาจึงเริ่มจู่โจมหนักหน่วงโดยไม่เหลือทางหนีทีไล่ใดๆ ในทุกจังหวะล้วนกระแทกถูกจุดกระแสนพอดิบพอดี

“อ๊าๆๆ!!!” ข้าถูกเสียงร้องหรือควรจะพูดว่าเสียงกรีดร้องอันไว้

ยางอายของตนเองทำเอาพรันพริ้ง จึงรีบกัดหลังมือเพื่อสกัดกันเอาไว้

ตลอดครึ่งชั่วยามหลังจากนั้น ข้าววนเวียนหมื่นเหม้อยู่ระหว่าง
ความเป็นความตาย หลังมือข้างหนึ่งถูกข้ากักัดจนหลังเลือด ส่วนอีกข้างหนึ่ง
จิกทั้งผ้าปูที่นอนจนแทบฉีก

ยังดีที่ ‘คัมภีร์ลับบุปผายมโลก’ นั้น ขอเพียงเชียวจันทานเสพสม
กับข้าก็จะออกฤทธิ์ได้เอง มิฉะนั้นข้าคงไม่เหลือแรงกายแรงใจมากพอไป
ปฏิบัติตามวิชายุทธ์บำเพ็ญคุณนี้

ในที่สุดหลังจากโหมกระหน่ำอย่างรุนแรงไประลอกหนึ่ง แก่นกาย
ของเชียวจันทานที่อยู่ในร่างของข้าก็กระตุกเบาๆ ข้ารู้สึกได้ถึงของเหลว
ที่ฉีกพ่นเข้ามายังส่วนลึกของร่างกาย กระแสธารเชียวกรากเหล่านั้น
พุ่งกระทบผนังภายในร่างข้า ดึงดูดให้ข้าเปล่งเสียงร้องครวญครางปานสะอื้น
ซาบิเกร็งและกระตุกขึ้นอย่างไม่รู้ตัว หลังจากนั้นอีกเป็นครู่จึงค่อยหยุดลง
และเอนพับไปด้านข้างฝั่งหนึ่ง

ข้าช่วยเหลือนิ้วมือตนเองออกมาจากพื้นที่กักอยู่ และทิ้งตัวอ่อน
ปวกเปียกลงด้านข้าง มืออีกข้างหนึ่งสัมผัสไปที่ความเหนียวเหนอะบน
หน้าท้อง ลูบสัมผัสจนของเหลวขาวขุ่นเปื้อนเต็มมือ เห็นได้ชัดเลยว่าน้องชาย
คนเล็กที่ใจไม่สู้แล้วของข้าได้ปลดปล่อยออกมาหลายครั้งโดยไม่รู้ตัว

ข้าเหน็ดเหนื่อยระคนมึนเมาจึงรู้สึกง่วงเล็กน้อย แต่เชียวจันทาน
นั้นเหมือนกับสัตว์ร้ายที่ไม่รู้จักอิ่ม เพียงครู่เดียวก็แข็งขึงขึ้นมาอีกครั้ง

สุดท้ายข้าก็ถูกเขากระทำจนร่างแทบแหลกสลาย กระทั่งบิบน้าตา
ออกมาสองหยดเพื่อขอให้เขาปล่อยข้าไป

“พี่เชียว...อ๊ะ อือ พี่เชียว...ข้าอ๊ะ...ไม่ไหวแล้วจริงๆ...” ข้านั่งเฉย

หน้ากับเขา รวากับพระพุทธรูปปางเสพลังवास²³ เขากระแทกกระทั้นใส่เข้า
จากล่างขึ้นบนอย่างดุเดือด ล่วงเข้าสู่ความลึกในระดับที่ไม่เคยลึมรส จนแม้แต่
นิ้วเท้าซ้ายยังจิกงออย่างควบคุมไม่ได้

อีกฝ่ายลुบไล่ตามแนวกระดูกสันหลังของข้าลงไปถึงสะโพก และ
บีบขยำแรงๆ ตรงจุดนั้นโดยไม่ให้อ่อนต่อคำพูดของข้าเลยแม้แต่น้อย แต่กลับ
ฉุดดึงข้าให้จมลงสู่ความปรารถนาลึกขึ้นและลึกขึ้น

ตอนที่ข้าลืมหาดิน ก็พบว่าตนเองกำลังถูกเขี้ยวจิ้งหรีดโอบกอดไว้
ในอ้อมแขน ร่างกายเหนียวเหนอะหนะและชุ่มไปด้วยเหงื่อ

นานมากแล้วที่ไม่ได้ตื่นขึ้นมาในอ้อมแขนของบุรุษผู้นี้ มันเป็น
ความอุ่นใจและความรู้สึกขวนหลงไหลที่คาดไม่ถึง แม้ข้าจะอยากนอนต่อ
แต่อีกสักพักข้ารับใช้ก็จะมาแล้ว หากปล่อยให้พวกเขาเห็นเรานอนอยู่ด้วยกัน
เช่นนี้ ชื่อเสียงตลอดชีวิตของประมุขเขี้ยวคงถูกทำลายลงในมือของข้า

ข้าลุกขึ้นนั่ง นอกจากอาการปวดเมื่อยร่างกายแล้วก็ไม่มีส่วนใดที่ไม่
สบาย ความเคลื่อนไหวทำให้ผ้าห่มเลื่อนหลุดจากไหล่ลงไปยังเอว เผยให้เห็น
ร่องรอยรักที่ทำให้ข้ารู้สึกอับอาย ข้าจึงรีบเลื่อนสายตาหนี ขมับสองข้าง
เต้นตุบๆ

ข้ากระเถิบสะโพกหมายจะลงจากเตียง พอลุกขึ้นได้ของเหลวเหนียว
ข้นก็ไหลออกมาจากจุดนั้น ไม่ต้องคิดก็รู้ว่านี่คืออะไร ช่วงขณะนั้นข้าพลันร้อน
ผ่าวตั้งแต่หัวจรดเท้า รู้สึกว่าตนเองกำลังจะสุกอยู่รอมร่อ

23 พระพุทธรูปปางสมาธิซึ่งมีลักษณะนั่งสมาธิอยู่บนบัลลังก์ เป็นพระพุทธรูปปางหนึ่งของนิกายตันตระ
หรือวัชรญาณในทิเบต โดยมีแนวคิดที่ว่าทุกอย่างล้วนเป็นคู่ ซึ่งรวมถึงเรื่องการตรัสรู้ ซึ่ง
การมีเพศสัมพันธ์ไม่ใช่สิ่งต้องห้าม แต่การเสพลังवासคือการผสมผสานรวมเป็นหนึ่งเดียว
ถือเป็นการตรัสรู้โดยสมบูรณ์ จึงไม่ได้เป็นการหมิ่นศาสนาแต่อย่างใด

ข้าต้องรีบกลับห้องไปล้างออกแล้ว! พอคิดถึงเรื่องนี้ ความร้อน
ผะผ่าวที่ซ่มกั๊นไว้ก็ลามเลียขึ้นมาอีกหน

ทันใดนั้นเอง แขนแข็งแกร่งข้างหนึ่งก็คว้าหมับเข้าที่เอวจนข้า
เคลื่อนไหวต่อไปไม่ได้ มีเสียงทุ้มต่ำที่เหมือนยังไม่ตื่นดีของเซียวจ้งหนาน
ส่งมาจากทางด้านหลัง “ทำอะไร”

ตัวข้าแข็งค้าง “...กลับห้อง”

ท่อนแขนรัดแน่นขึ้น และถามขึ้นอีกครั้ง “ทำอะไร”

การถามรอบนี้ข้าฟังออกถึงความตึงตันเล็กน้อย จึงรีบตอบว่า
“ไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า!”

สองมือของเขาลูบไล้ข้างเอวข้าไม่หยุดทำให้ข้าอดสั่นสะท้านไม่ได้
จึงหันหนีไปอีกทาง

“ท่านอย่า...” ยังไม่ทันรอให้ข้าพูดจบ เอวข้าก็ถูกคว้าตึงถอยหลัง
ไปทั้งตัวจนล้มกลับลงนอนบนเตียงอีกครั้ง

เซียวจ้งหนานพลิกตัวมากดทับอยู่บนร่างข้า สิ่งที่จ่อตันอยู่ที่ต้นขา
ของข้าทั้งแข็งทั้งร้อน ซ่มขวัญข้าจนสองตาเบิกโพลง ไม่กล้าขยับเขยื้อน
แม้แต่แต่น้อย

เขาใช้หลังมือลูบไล้แก้มของข้า “อายแล้วหรือ เหตุใดเมื่อคืนไม่เห็น
เจ้าเอียงอายเช่นนั้นเลย”

เมื่อคืนข้ากินยาอย่างไรเล่า!

“เมื่อคืนข้าดื่มหนักไปหน่อย”

เขาฟังพลางลูบไล้โผผของข้า ดวงตาสีดำสนิทดุกล้ำขึ้น “เจ้าว่า
อย่างไรก็อย่างนั้น” พุดจบ ฝ่ามือข้างหนึ่งของเขาก็ลากผ่านเอวข้าลงไป ลูบไล้

สะโพกของข้า แยกขาข้าออก และบุกรุกเข้าไปในร่องรอยที่เหลือไว้เมื่อคืน

“ท่าน...” ข้าถูกเขากระทำจนส่งเสียงไม่ออก

เจ้าบัดซบผู้นี้... เหตุใดจึงทำแล้วไม่ยอมสิ้นสุดเหมือนกับเจ้าบ้ายิ่งนัก!

ข้ายกเท้าขึ้นเพื่อถีบเขา ไม่นึกเลยว่าเขาจะจับมันเอาไว้ได้อย่าง
ง่ายดายราวกับคาดเดาไว้อยู่แล้วว่าข้าจะต้องกระทำเช่นนี้

เขายักคิ้ว “คิดจะถีบข้าอีกแล้ว?”

ข้าและเขาต่างจับจ้องตะลึงงัน เขาชมวดคิ้วอย่างไม่แน่ใจ ด้วยไม่รู้
ว่าเหตุใดตนเองจึงพูดประโยคนี้ออกมา แต่ในใจข้ากลับสะท้านเหือก จนเกือบ
จะถามเขาไปว่านึกอะไรบางอย่างออกใช้หรือไม่

หรือเป็นวิชานั่น เพียงหนึ่งคืนก็เห็นผลแล้ว?

ทว่าเพียงแค่ครู่เดียวข้าก็ไม่มีกำลังวังชาเหลือพอที่จะสืบสาวเรื่องนี้
อีก เซียวจ้งหนานก็เป็นเหมือนบุรุษทั่วไป พอตื่นมาในยามเช้าก็เทียบได้กับ
หมาป่าหิวโหย หากไม่ได้เขมือบผู้คนจนไม่เหลือแม้แต่กระดูกก็จะมีทาง
ยอมแพ้

หลังจากนั้นจิตใจของข้าก็ยังเชื่อมั่นใน ‘คัมภีร์ลับบุปผายมโลก’
มากขึ้นเรื่อยๆ ในทุกคำคืนดึกสงัดไร้ผู้คน ข้าจะหิวกาสุราภาหนึ่งไปหา
เซียวจ้งหนานเพื่อร่ำสุรา สนทนากันไม่ทันที่ประโยค ทั้งสองก็กลับกลายไป
นิวเนียกันบนเตียงแล้ว

จนในที่สุดก็พัฒนาขึ้นเป็นข้าไม่ต้องนำสุราไป เขาก็ไม่ลงกลอน
ประตุ รอต้อนรับข้าทุกรাত্রี แค่เพียงผลักประตุก้าวเข้าไปก็พอแล้ว และหาก
เขาอยู่ที่ห้องหนังสือข้าก็เพียงแค่นอนรอเขาบนเตียง โดยที่เขาไม่เคยปฏิเสธ
การเสนอตัวของข้าเลย ทั้งยังไม่เคยมีความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้เช่นกัน ราวกับ

ว่าทั้งหมดนี้เป็นเรื่องปกติ

“พรุ่งนี้ข้าต้องไปจากป้อมหลายวัน” หลังจากการระเริงรักในราตรีนี้
เซียวจ้งหนานค่อยๆ เอ่ยปากบอกกล่าวข้า

นั่นมิใช่ว่าจะไม่ได้รักษาแล้วหรือ

ข้าจึงหลุดปากออกไปทันที “ข้าจะไปกับท่านด้วย!”

เขาเจียบไปชั่วขณะหนึ่ง “ในครั้งนี้เป็นสหายรักข้าแต่งภรรยา
หากพาเจ้าไปด้วยเกรงว่าจะไม่สะดวก”

ข้าแม้ริมฝีปากแน่น แม้จะรู้ว่าสิ่งที่เขาพูดมานั้นไม่ผิด ทว่าในใจข้า
ก็ยังคงรู้สึกไม่ดี

หลังจากนั้นครู่หนึ่งจึงถามออกมาด้วยความหตู่ “เช่นนั้นท่านจะ
ไปนานเท่าใด”

เขาลูบไล้แผ่นหลังข้าเบาๆ “อย่างน้อยก็สองสามวัน อย่างมากก็ห้า
หกวัน”

ห้าหกวันนั้นนานเกินไปแล้ว สมมุติว่าหากไม่ได้ทำนานเกินไปจน
ความพยายามที่ทุ่มเทลงไปก่อนหน้านี้สูญเปล่าจะทำอย่างไรเล่า

ข้ากังวลใจยิ่งนัก จึงเอ่ยปากต่อรองกับเขา “สามวันเถอะนะ
สามวันให้หลังท่านก็กลับมาได้หรือไม่”

เขาลูบมือข้าอยู่พักใหญ่ ข้าคิดว่าเขาไม่เห็นด้วยจึงเครียดขึ้น ไม่
คาดคิดว่าเพียงครู่เดียวก็ถูกเขารวบกอดไว้ในอ้อมแขนเต็มแรง

ปลายคางเขาเกยอยู่บนศีรษะข้า ในยามที่พูดก็รู้สึกได้ถึง
การขยับเขยื้อนของเขา

“ได้” เขากล่าว

ชาติใจยิ่ง “คำไหนคำนั้น!”

เมื่อเขาจับปากแล้ว ช่างกินนอนหลับไปด้วยความสบายใจอย่างรวดเร็ว

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นเซียวจ้งหนานจากไปแล้ว ตอนไปเขาไม่ได้เรียกข้า
เมื่อข้าตื่นขึ้นมาพบอีกครั้งหนึ่งของเตียงที่ว่างเปล่า ในใจเกิดความรู้สึก
สูญเสียที่ยากบรรยายชนิดหนึ่ง

ในเมื่อเซียวจ้งหนานไม่อยู่ในป้อม ข้าจึงนัดเจิงเสียววี่ไปเยี่ยม
‘ไปอีน้อย’ ที่คอกม้าด้วยกัน

ในตอนนี้อู่ม้าหย่านมแล้ว แม้ว่าจะไม่แข็งแรงเท่ากับม้าโตเต็มวัย
แต่ก็มีความน่าเกรงขามบ้างแล้ว

“ท่านไม่รู้หรือว่าม้าตัวนี้มีค่าเพียงใด แม้แต่แม่ทัพในราชสำนักยัง
ไม่แน่ว่าจะได้รับการกำนัลนี้จากประมุขของพวกเราเลย มีพันตำลึงทองยัง
ซื้อหาไม่ได้ ต่อไปท่านจะต้องติดอมันให้มากล่ะ” เจิงเสียววี่เจื้อยแจ้ว
จำนรรจา พูดจนน้ำไหลไฟดับ

“ติดต่อใคร เซียวจ้งหนานหรือไปอีน้อย?” ข้าถามเขาค่ายจะยิ้ม
แต่ไม่ยิ้ม

เจ้าหนูพลันหน้าแดงขึ้นมา “ฮีย โยท่านหน้าไม่อายถึงเพียงนี้! ข้า
ต้องพูดถึงม้าอยู่แล้วสิ!” เขาใช้ความคิดแล้วก็เสริมขึ้นอีกประโยค “การติด
ต่อท่านประมุขนั้นเป็นเรื่องที่ถูกที่ควรอยู่แล้ว หากไม่มีเขาละก็ ป่านนี้ท่านคง
ยังถูกทรมานอยู่สำนักกระบี่เร้นโน้น!”

ข้าเอาหญ้าแห้งจำนวนหนึ่งมาเลี้ยงลูกม้า พอได้ยินเช่นนั้นก็ยิ้มข้า
หากไม่มีเจ้าบ้า ข้าอาจจะเป็นโครงกระดูกอยู่ใต้หน้าผาอันนั้นแล้ว

ก็ได้ ไหนเลยจะมีเรื่องของสำนักกระปี่เร้นอีก

“ข้าดีต่อเขาอยู่แล้ว ทุกคำคืนลั่นแต่ปรณินัติเขาจนสบายตัว
ตอนนี้เขาอย่าได้ชอบข้าเกินไปกว่านี้แล้วกัน!”

ใบหน้าแดงระเรื่อของเจ้าหนูบวมพองกลายเป็นสีม่วงในพริบตา
คำพูดก็ติดขัด

“ท่าน...ท่าน...”

ข้าตบศีรษะเขาไปหนึ่งฝ่ามือ “ท่านๆ อะไรเล่า ไปได้แล้ว!”

อีกฝ่ายให้ข้าคลึงศีรษะให้พลาถเดินออกไปด้านนอก ปากก็ยังคง
ส่งเสียงเอะอะ “ท่านอย่าพูดจาไม่สำรวมแบบนี้ได้ไหม เป็นถึงคนในห้องหอ
ของท่านประมุขช่วยมีสติหน่อยไม่ได้หรืออย่างไร”

“เจ้าเป็นแค่เด็กน้อยทำไมถึงมากเรื่องนัก เชื่อหรือไม่ว่าข้าจะตีเจ้า”

“เชื่อ...”

เราสองคนเอะอะเสียงดังกันอยู่พักหนึ่ง เมื่อกลับถึงป้อมฟ้าก็มีดแล้ว
ข้าให้ข้ารับใช้จัดอาหารง่ายๆ มาให้กิน จากนั้นข้าจึงรีบล้มตัวลงนอน
หลายคืนที่ไม่ได้นอนในที่พักของตนเอง ข้านอนอยู่บนเตียงจับจ้อง
หัวเตียงอยู่เป็นนานก็ยังคงนอนไม่หลับ สุดท้ายเมื่อหลับไปอย่างยากลำบาก
ข้ากลับไม่ได้นอนอย่างสงบสุข

ข้าฝัน ทั้งที่ข้าไม่ได้ฝันมานานแล้ว แต่คืนนั้นกลับจำได้อย่างแจ่มชัด
ว่าตนเองนั้นฝันร้าย

ในความฝันเจ้าบ่าถามข้าว่าเหตุใดจึงทิ้งเขาไว้ให้อยู่ลำพัง ถามข้าว่า
เหตุใดจึงโกหกเขา เพียงครู่เดียวก็กลับกลายเป็นเซียวจ้งหนาน ถามว่าข้า
เป็นใครกันแน่ เข้ามาอยู่ใกล้ชิดเขามีวัตถุประสงค์อะไร! ข้าอ้าปากอยากเอ่ย

แก้ตัว แต่ให้อย่างไรก็ไม่มีเสียงออกมา และตั้งแต่ต้นจนจบอีกฝ่ายก็มีท่าที่
เย็นชาแข็งกร้าวไม่ยินยอมฟังคำอธิบายของข้าเลย

ข้าตื่นจากความฝันโดยเหงื่อเย็นไหลหลัง ในอกเต้นกระหน่ำไม่หยุด
อย่างไม่อาจควบคุม มือเท้าอ่อนยวบไร้เรี่ยวแรง

ความฝันนั้นราวกับความจริง คำถามของเซียวจิงหนานยังดังก้องอยู่
ในหู แต่ละประโยคเหมือนถูกค้อนทุบเข้ามาที่กลางใจ

ยังดีที่เป็นเพียง...ความฝันฉากหนึ่ง

ข้าลุกขึ้นนั่งและเช็ดเหงื่อที่หน้าผาก ขณะกำลังคิดว่าจะลงจากเตียง
ไปเติมน้ำสักแก้ว ก็มีเสียงความผิดปกติลอดเข้ามาจากด้านนอกคล้ายมีใคร
ลักคนลอบเข้ามา

“ใคร” ข้าขวบดคิ้วและเหินทะยานออกไป

นอกลานมีคนชุดดำปิดบังหน้าตาผู้หนึ่งยืนอยู่ ทำลับๆ ล่อๆ เช่นนี้
ย่อมไม่ใช่คนดีอะไร ข้าโจมตีอีกฝ่ายทันทีโดยไม่พูดพรั่นพอง

ผู้มาเยือนและข้าปะทะกันสองสามฝ่ามือ ทันใดนั้นอีกฝ่ายก็เอ่ย
เรียกออกมา “ท่านประมุข!”

ข้าจำเสียงนี้ได้ จึงรีบเก็บฝ่ามือและม้วนตัว มองไปยังผู้มาเยือน
อย่างไม่เชื่อสายตา

“ผู้คุมกฎหมาย!?”

ฝ่ายตรงข้ามเปิดผ้าคลุมหน้าออก เผยใบหน้าที่คุณสุภาพสง่างาม ที่แท้
ก็เป็นหยางเฉิงฉีจริงๆ

เขาก้าวเข้ามาคว้าจับมือข้าไว้ด้วยความตื่นเต้น สะกดก้นเสียงเอาไว้
“ท่านประมุข ในที่สุดข้าก็หาท่านพบ!”

หลังจากไม่พบกันมาแรมเดือน ผู้คุมกฎหยางดูไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไป คิดดูแล้วคงไม่ได้ถูกพวกชาวยุทธ์ล้อมวงสังหาร แต่การที่เขามายังป้อมเหยี่ยวนิลเพียงลำพังดูไม่มีใครจะเหมาะสมนัก หากถูกผู้อื่นพบเห็นเข้าย่อมต้องเกิดเรื่องยุ่งยากขึ้นเป็นแน่

ข้าพลิกมือกลับดึงเขาให้รีบเดินเข้ามาในห้อง และเอ่ยถามว่า “เจ้ามาที่นี่ได้อย่างไร”

เขาค่อยๆ เหมือนนึกถึงฐานะของตนขึ้นได้ สีหน้าร้อนใจ “วันนี้ผู้น้อยมาเพื่อช่วยเหลือท่านประมุขโดยเฉพาะ ท่านประมุขรีบไปกับข้าเถอะ”

อีกฝ่ายแสดงท่าทางต้องการช่วยเหลือข้าจากภทภัยจนข้าได้แต่ตะลึงงัน

“ช่วยข้า? ข้าสบายดี ทำไมต้องช่วย”

หยางเฉิงฉีเองก็งังงันไปเพราะการโต้ตอบของข้าเช่นกัน “ท่านประมุขมิได้ถูกเซียวจ้งหนานคุมขังเอาไว้จนปลื้มตัวไม่ได้หรอกหรือ”

“ไม่ใช่...” ข้าไม่รู้ว่าควรจะอธิบายกับเขาอย่างไร แคंबอกอย่างคลุมเครือ “ข้าไม่ได้ถูกเขาคุมขัง เพียงแค่...ยังมีเรื่องบางอย่างต้องทำเลยไม่ได้ไปจากที่นี่ ไม่ต้องกังวล ข้าปลอดภัยดี”

คำพูดของข้าไม่เพียงขจัดความกังวลของเขาไม่ได้ กลับทำให้อีกฝ่ายสงสัยยิ่งขึ้น

“ตลอดเวลาที่ผ่านมาพวกผู้น้อยล้วนรอคอยท่านประมุขกลับไปควบคุมสถานการณ์และรวบรวมกำลังพล ในเมื่อท่านประมุขไม่ได้ถูกคุมขังหรือเป็นเพราะท่านกำลังวางแผนการใหญ่โตอันใดเกี่ยวกับป้อมเหยี่ยวนิล จึงไม่อาจกลับมาหาพวกเราได้?”

เขามองข้าในแง่ดีเกินไปแล้ว ชีวิตของข้า สิ่งทีใกล้เคียงกับ
แผนการร้ายมากที่สุดก็คือช่วงเวลาที่ถูกหลินเยวี่ใช้เป็นหุ่นเชิด...

ข้าโบกมือให้เขา “อย่างไรก็ตามข้ายังไปไม่ได้ในตอนนี ขอเวลาให้
ข้าอีกหนึ่งเดือน หลังจากหนึ่งเดือนที่ข้าจัดการธุระเสร็จสิ้นแล้วจะตาม
เจ้าไป” ถึงตอนนั้นอาการป่วยของเซียวจ้งหนานคงหายสนิทแล้ว ข้าก็จะ
ไปได้อย่างวางใจ

ก่อนหน้านี้ข้าไม่เคยนึกถึงเลยว่า หากเซียวจ้งหนานฟื้นคืน
ความทรงจำกลับมาแล้วจะเป็นอย่างไร

ในตอนนั้นเขาบ้าๆ บอๆ เข้าใจว่าข้าเป็นที่รักของเขาและปฏิบัติต่อ
ข้าเช่นนั้น ทั้งยังเข้าใจว่าข้าตั้งครม์ลูกของเขา แต่หลังจากที่ข้าหายบาดเจ็บ
ก็ทอดทิ้งเขาไปอย่างไม่ใยดี เรื่องนี้หากเซียวจ้งหนานที่สติสมบูรณ์ดีคิดขึ้นมา
ได้เกรงว่าจะกลายเป็นความอับยศอดสูอย่างใหญ่หลวง ดีไม่ดีแม้แต่ท่าทีใน
ปัจจุบันนี้ก็ยังไม่อาจรักษาไว้ นอกจากนี้ข้ายังมีตัวตนที่อันตรายแขวนอยู่เหนือ
ศีรษะ หากวันดีคืนร้ายถูกเปิดโปงขึ้นมา อาจโดนข้อหา ‘สายลับพรรคมาร
ที่แฝงเจตนาร้าย’ ก็เป็นไปได้ คิดไปคิดมาการไปจากป้อมเหยี่ยวนิล ไปจาก
เซียวจ้งหนานโดยเร็ว เพื่อยุติชะตากรรมเลวร้ายเหล่านี้ น่าจะเป็นการดีที่สุด

ข้าเองก็ตอบแทนบุญคุณเขาไปแล้ว ไม่มีเรื่องใดติดค้างกันอีก...

“แต่ว่า...”

ข้าตัดบทหยางเฉิงฉีโดยไม่รอให้เขาพูดอะไรอีก “ไม่มีแต่ เจ้ารีบ
ไปเสีย อย่าให้ผู้อื่นพบเห็นข้า”

หยางเฉิงฉีไม่อาจจูงใจข้าได้ สุดท้ายก็ได้แต่จากไปด้วยความคับแค้น

“เช่นนั้น...ท่านประมุขโปรดรักษาตัวด้วย อีกหนึ่งเดือนให้หลังผู้น้อย

จะมารับท่าน”

หลังอีกฝ่ายจากไปช้านิ่งลงที่ได้จะเป็นเวลานาน จนแสงเทียนลุกไหม้
และมอดดับ ข้าก็ไม่ได้นอนหลับอีก

ที่จริง...เรื่องบางอย่างข้าเข้าใจดี แต่การกระทำจริงกลับยากลำบาก
อย่างยิ่ง

เดิมทีที่ข้ากลับมาป้อมเหยี่ยววิลกับเซียวจ้งหนาน เพียงแค่ต้องการ
สถานที่พักฟื้นรักษาอาการบาดเจ็บชั่วคราว ในตอนนี้ข้าหายดีแล้ว หยางเจิงฉี
เองก็หาข้าพบและให้ข้าไปกับเขา และต่อให้จะไม่ทำเรื่องจำพวกกลับมา
ยิ่งใหญ่อีกครั้ง ข้าก็ดูเหมือนจะไม่มีเหตุผลให้รั้งอยู่ที่นี้ต่อไป

เพียงแค่ว่าข้าคลุกคลีอยู่กับเขามานานกว่าหนึ่งปี มาตอนนี้ก็จะ
จากไป หลังจากนั้นย่อมไม่ได้เจอเขาอีก ในใจพลันไร้ซึ่งรสชาติในทันที

คนเราไม่ใช่ผักหญ้าจะได้รู้ความรู้สึก ข้าคงจะเกิดความรู้สึกต่อเขา
แล้ว มิฉะนั้นตอนออกจากถ้ำมาคงไม่กลับไปตามหาเขาอีกครั้ง น่าเสียดาย
ที่ข้าเข้าใจมันสายเกินไป

หากรู้แต่แรกว่าจะเป็นอย่างนี้ ในตอนนั้นข้าควรพาเขาออกจาก
หุบเขามาด้วยกัน จากนั้นก็ไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับพรรคมารหรือฝ่ายธรรมะผ่ายลม
สุณัชนัน ปล่อยให้พวกเขาตีจนตายกันไปข้าง พวกเราไปยังที่ที่ไม่มีใครรู้จัก
ใช้ชีวิตอิสระเสรี และคงไม่มีสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นตามมาเช่นนี้

ในวันที่สามหลังจากเซียวจ้งหนานเดินทางไป ข้ารู้ว่าเขาจะกลับมา
ในตอนกลางคืน ดังนั้นจึงรีบทำสะอาดตนเองไว้ก่อน โดยวางแผนจะไปหาเขา
ที่ห้องในยามราตรี

เพียงแค่ว่าสามวันที่ไม่ได้เห็นหน้าเขา ข้าก็เริ่มคิดถึงเขาแล้ว

ข้ามันในถังอาบนํ้าล้างตัวอย่างมีความสุข ปากก็ครวญเพลงไป
พลางๆ แต่ทันใดนั้นก็กลับรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

ความเจ็บปวดนั้นราวกับใบมีดคมกริบเสียบแทงเข้าสู่อวัยวะภายใน
ของข้า เจ็บเสียนจนหน้ามืดไปในพริบตา ในยามที่ความเจ็บปวดพุ่งสูงถึงขีดสุด
กระเพาะของข้าก็ปั่นป่วนและอาเจียนเป็นโลหิตออกมาในทันที สาตรดลงไป
บนผิวนํ้าอุ่นร้อน เพียงไม่นานก็กระจายหายไปไม่เหลือร่องรอย จากนั้น
ความเจ็บปวดจนรู้สึกว่าย่อมมีสุตายก็ค่อยจางหายตามไปเช่นกัน

แม้ว่าจะถูกห่อหุ้มอยู่ในนํ้าอุ่น แต่ร่างกายข้ากลับหนาวเย็นไปทั้งตัว
หนาวเสียนจนแม้แต่นิ้วเดียวยังยกไม่ขึ้น

เมื่อเป็นถึงขนาดนี้ข้าย่อมไม่คิดง่ายๆ จำพวกตนเองกินอาหาร
ผิดสำแลงแน่ ข้ารีบสำรวจลมปราณภายใน พบว่าจุดตันเถียนไม่อาจรวบรวม
พลังได้ กำลังภายในอ่อนแรง อวัยวะภายในก็เกิดภาวะเสื่อมสลาย

ในระยะนี้นอกจากพำนักอยู่ที่ป้อมเหยี่ยวนิลแล้วมีเพียงเรื่องเดียว
เท่านั้นที่ข้ากระทำอยู่ ก็คือการฝึกฝนเคล็ดวิชากำลังภายใน ‘คัมภีร์ลับบุปผา
ยมโลก’ ดังนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นในยามนี้ ย่อมเป็นปัญหาจากคัมภีร์ลับเล่มนี้
เป็นแน่แท้

ต้องดำหนิตนเองที่แล้วมาเอาแต่ให้ความสนใจที่ตัวเจ้าข้าเท่านั้น
มาวันนี้จนอาเจียนเป็นโลหิตแล้วค่อยรู้ตัวว่าไม่ถูกต้อง

เมื่อเข้าใจแล้ว ข้าจึงยกมือสั่นเทาขึ้นเช็ดทำความสะอาดคราบเลือด
ที่ริมฝีปาก ยันร่างตนเองก้าวข้ามออกจากถังนํ้า จากนั้นนำชุดมาคลุมร่าง
และนั่งลงบนขอบเตียง นำคัมภีร์ลับมาดูใหม่ตั้งแต่ต้นอีกครั้ง พบว่าคัมภีร์
ลับนี้เขียนไว้ทุกเรื่อง แต่ไม่มีบันทึกว่าสุดท้ายแล้วผู้ที่ทำหน้าที่เป็นเตาหลอม

จะเป็นเช่นไร

หรือวันที่เจ้าบ้าหายขาดจะเป็นวันตายของข้า?

ข้าครุ่นคิดอย่างหนักตลอดเวลา ความตื่นตระหนกมหาศาล
กวาดผ่านเข้ามามืดฟ้ามัวดินจนข้ารับมือไม่ทัน

คัมภีร์ลับที่พบในห้องลับของพรพรมารซึ่งใช้รักษาอาการธาตุไฟเข้า
แทรกได้โดยไม่สิ้นเปลืองแรงใดๆ...

เคล็ดวิชาที่ยอดเยี่ยมเพียงนี้ ต้องการเพียงเตาหลอมที่เข้าใจวิชายุทธ์
ผู้หนึ่งก็รักษาอาการเจ็บป่วยที่หมอเหวตามากมายไม่อาจเยียวยาให้หายขาด
ได้ ได้หล้านี้ไหนเลยจะมีเรื่องดังมาถึงเพียงนี้!

“คัมภีร์ลับบุปผายมโลก...” มือที่ถือคัมภีร์ของข้ากำแน่นขึ้น “ที่แท้
ก็เป็นเพียงวิชามารที่ใช้ชีวิตแลกชีวิต!” พูดไม่กี่คำสุดท้ายจบข้าก็ขบเขี้ยวเคี้ยว
ฟันอย่างโกรธแค้น และขว้างปามันออกไปด้วยความโมโห

คัมภีร์เล่มบางตกลงที่ประตูเบาๆ หน้ากระดาษกระจัดกระจายไป
ทั่วพื้นอย่างน่าอนาถ ทว่าข้าไม่มีกระจิตกระใจไปจัดการแล้ว

เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้

ข้าใช้มือกุมขมับ รู้สึกปวดศีรษะอย่างหนัก ทุกสิ่งทุกอย่างล้วน
ยุ่งเหยิง

หากข้าหยุดการฝึกตนคุณในตอนนี้จะเป็นอย่างไร อาการป่วยของ
เซียวจ้งหนานจะแยลงหรือจะยังทรงตัวอยู่เช่นนี้? ข้าจะตายหรือไม่ หากต้อง
ตายจะยังมีทางช่วยเหลือหรือไม่

คำถามแต่ละคำถามราวกับเกล็ดหิมะปลิวว่อนทับถมลงมา ทิ่มแทง
ไปยังจิตใจที่คับแค้นของข้า ทำให้ในใจสับสนอลหม่านแต่กลับไม่อาจตอบได้

แม้แต่คำถามเดียว

ทัฬหามั่งทัฬหัตถัน น้ำมาก่อนทำนบกั้น จะอย่างไรก็แค่ ‘ตาย’ สิ่งเลวร้ายที่สุดก็ยังได้ไปเยือนยมโลกแทนเจ้าบ้า เมื่อคิดได้เช่นนี้มันก็คล้ายจะไม่ได้น่ากลัวถึงเพียงนั้น

บางทีการที่เขาช่วยข้าเอาไว้ครั้งแล้วครั้งเล่า อาจเป็นประสงค์ของสวรรค์ที่จัดแจงให้ข้ารักษาอาการสติวิปลาสของเขา

ข้าหัวเราะเยาะหยันตนเอง ลากสังขารอันเหนียวล้าเดินไปหน้าประตู นั่งลงเก็บรวบรวมผ่านกระดาษาที่กระจัดกระจายขึ้นมาอีกครั้ง ซ้อนกันเอาไว้และวางกลับลงที่เดิม

ในคืนนั้นเอง เชียวจ้งหนานก็กลับมา ทว่ามิใช่การเดินทางกลับมาด้วยตนเอง แต่เป็นการให้คนประคองกลับมา

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น! พี่ใหญ่ข้าอยู่ดีๆ เหตุใดอาการป่วยจึงกำเริบขึ้นมาฉับพลันเช่นนี้”

เมื่อข้าได้ยินข่าวก็รีบวิ่งไปยังลานพักอาศัยของเชียวจ้งหนาน ห้องของเขาล้อมรอบไปด้วยกลุ่มคน เชียวโม่เป่ยกำลังสอบถามขุนนี่นันกับชายชราผมยาวผู้หนึ่งด้วยความร้อนรนแทบเต้น

“ประมุขป่วยอยู่แต่เดิมแล้ว อาการป่วยกำเริบก็ถือเป็นเรื่องปกติ เจ้าถามข้าว่าเพราะเหตุใด ข้าไหนเลยจะรู้ได้ ข้าได้ตรวจวินิจฉัยให้เขาแล้วพบว่าเส้นลมปราณที่อุดตันในสมองเขานั้นระยะนี้มีร่องรอยการหลุดลอกออก เพียงแค่ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดการกำเริบครั้งนี้ของเขาถึงเป็นอันตรายยิ่งกว่าแต่ก่อน” ท่านหมอลอนหายใจออกมา “พูดให้ถูกนี่คืออาการธาตุไฟเข้าแทรกมิใช่การปวดศีรษะทั่วไป ผู้ชรา นั้นเป็นเพียงหมอธรรมดา ด้วยอาการป่วย

ที่ยุ่งยากซับซ้อนนี้ หากมิใช่ฮว่าถัว²⁴ หรือเปียนเซวีย่อมมิอาจรักษาได้!”
อีกฝ่ายพูดจบก็ลูกลีวกล่องโอสถและจะเดินจากไป แต่ถูกพ่อบ้านฉิ่ง
ดึงเอาไว้

“ท่านผู้เฒ่าขุนโปรดอย่ารีบร้อนจากไปเช่นนี้ มีอะไรก็ค่อยพูด
ค่อยจา...”

เมื่อฟังถึงตรงนี้สมองข้าพลันชาวโพลน ได้แต่ก้ำวซ่าๆ เข้ามาในลาน
พักอาศัย เดินตรงไปหาม้านั่งหินและนั่งลง

เซียวจ้งหนานไปจากป้อมเพียงสามวันก็อาการกำเริบแล้ว ทั้งยัง
วิกฤตถึงเพียงนี้ จากคำบอกเล่าของศิษย์ป้อมเหี้ยวนิลที่ไปด้วยกัน ในขณะที่
ที่อาการเขากำเริบนั้นเจ็บปวดทรมานยิ่ง จนถึงขั้นเอาศีรษะพุ่งชนกำแพง
ดังนั้นพวกเขาจึงได้แต่ประคองประมุขที่ชนกำแพงสลับไปสลับกลับมา

นับแต่ข้าใช้คัมภีร์ลับบุปผายมโลกรักษาเขา เขาไม่เคยอาการกำเริบ
ขึ้นมาอีก นี่จึงทำให้ข้าคิดมากขึ้น ว่าหากข้าจากไปโดยไม่สนใจความเป็น
ความตายของเขาเช่นนี้ เขาจะไม่เพียงแต่ไม่หายเป็นปกติเท่านั้น แต่จะตก
อยู่ในอันตรายจากอาการป่วยที่กำเริบครั้งแล้วครั้งเล่า และได้รับความทรมาน
จนตกตายไป?

คิมหันต์อันอบอ้าว แต่ข้ากลับรู้สึกว่ลมหายใจที่เป่ารดอกมานั้น
ช่างเย็นเยียบ?

คัมภีร์ฝึกตนคู่บัดซบที่อัปมงคลเช่นนี้ หากฝึกฝนแล้วจะไม่อาจ
หยุดได้ หากผู้ใดหยุดยอมหมายถึงไม่ยอมมีชีวิตอยู่ต่อไปแล้ว!

24 ศัลยแพทย์คนแรกของจีน หรือหมอเหวตาคามีชีวิตอยู่จริงในสมัยสามก๊ก (พ.ศ.690-770)
หรือนิยามเรียกกันว่าหมอฮัวโต่

เดิมทีข้าต้องการจะช่วยเขา แต่มาวันนี้กลับเป็นการทำร้ายเขา
ยิ่งกว่าเดิม...

ข้าไม่รู้นั่งอยู่ที่ม้านั่งหินในลานนานเท่าใด จนกระทั่งเขี้ยวไม่เปีย
มาเรียก ข้าจึงค่อยได้สติจากภวังค์ความคิด

“พี่ข้าตื่นแล้ว เรียกให้เจ้าเข้าไป” ใบหน้าเขาเต็มไปด้วยความกังวล
คิ้วก็ขมวดมุ่นจนกลายเป็นขีดตรงสามขีด “พวกเราจะไปแล้ว เจ้าจงอยู่ดูพี่ข้า
ต่อสักหน่อย หากมีอะไรให้รีบส่งคนไปเรียกข้า”

ข้ายืนขึ้นตอบว่าเขาและพยักหน้า “ข้าทราบแล้ว พวกท่านกลับไป
พักผ่อนก่อนเถอะ”

ตอนที่เข้ามาในห้อง ข้าเห็นเขี้ยวจ้งหนานพิงอยู่กับหัวเตียง บนตัก
มีถาดวางอยู่ และในถาดก็มีอาหารหลายชนิด เขาถือถ้วยข้าวไว้ในมือ
เมื่อได้ยินเสียงจึงหันมองมาทางประตู

คิ้วข้าบิดกระตุก “เหตุใดท่านจึงกินข้าวเอง? มา ข้าจะป้อนให้”
พูดจบก็สาวเท้าก้าวเข้าไปข้างเตียงอย่างรวดเร็วหมายจะชิงถ้วยและตะเกียบ
ในมือเขา แต่ก็ชิงมาไม่สำเร็จ

เขี้ยวจ้งหนานกินโจ๊กในถ้วยต่อไปอย่างไม่รีบร้อน หากไม่ใช่เพราะ
สีหน้ายังคงอิดโรยอยู่บ้าง ย่อมมองไม่ออกสักนิดว่าเป็นคนป่วย

เขากินไปด้วยพูดไปด้วย “มือเท้าข้าลั่นเคลื่อนไหวได้ ทำไมต้องให้
เจ้าป้อน?”

ข้าเก็บมือไปทันที และแบ่ปากพูดว่า “ไม่ให้ป้อนก็ช่างสิ”

ข้าไม่อยากจะถึงการป่วยที่ทำให้เขาต้องกังวลใจ หรือแม้กระทั่งให้

ตนเองไม่สบายใจ ดังนั้นจึงถามถึงเรื่องราวของเขาจากการออกไปข้างนอก
ครั้งนี้แทน

“งานแต่งของสหายท่าน มีผู้ไปร่วมงานเยอะหรือไม่”

เขามองข้าแวบหนึ่ง “เยอะ”

“เจ้าสาวสวยไหม” ข้าถามอีก

เขากลืนอาหารในปากลงไป หรีดาลงกล่าวว่า “ข้ามิใช่เจ้าบ่าว
จะพบเห็นเจ้าสาวได้อย่างไร แต่ดูจากท่าทางมีความสุขล้นพ้นของสหาย
ข้าแล้ว ก็ควรจะงดงามมากอยู่”

ข้ายังถามต่อไปอีกว่าสหายของเขามีนามว่าอะไร ฉายานามใน
ยุทธภพคืออะไร แหกผู้มีเกียรติที่ไปมีใครบ้าง ถามไปจนสุดท้ายไม่เหลือสิ่งใด
ให้ถามอีก ข้าไม่รู้จะทำอย่างไร ทันใดนั้นสมองพลันคิดถึงเรื่องหนึ่งและ
พลั้งปากถามออกไป “ท่านคิดจะแต่งภรรยาใหม่อีกคนหรือไม่”

มือที่จับตะเกียบของเขาชะงักไป จ่ออยู่ที่ถาดโดยไม่ได้ขยับ เหลือบ
สายตามองมา ดวงตาทอประกายและมีดลง “ไม่เคยคิด เจ้าเคยพูดไว้ว่า
เชื่อว่าทุกคนจะยอมรับตัวข้าที่เป็นเช่นนี้ได้”

ข้านึกถึงบทสนทนาริมทะเลสาบในวันนั้นจึงเอ่ยว่า “ท่านก็พูด
เอาไว้ว่าขอเพียงพบเจอผู้ที่มีเพียงหนึ่งไม่มีสองก็เพียงพอแล้ว”

เขาวางตะเกียบและถ้วยลงไป หยิบผ้าขึ้นมาเช็ดปาก

“แต่ผู้ที่มีเพียงหนึ่งไม่มีสองนั้นโยจะพบเจอได้ง่ายดายนัก และต่อ
ให้หาพบ ก็ไม่แน่ว่าจะต้องเป็นของเจ้า แม้ข้าจะจริงใจต่อเขา และหวังให้เขา
จริงใจต่อข้าเช่นกัน แต่หากเขาไม่ยินยอม ข้าก็ได้แต่เก็บความจริงใจกลับไป
เท่านั้น” การเคลื่อนไหวของเขาเชื่องช้า น้ำเสียงก็มั่นคง แต่ข้ากลับฟังออก

ถึงความอ้างว้างในคำพูดนั้น

คิดถึงสถานการณ์ของเราสองคนแล้ว ข้าก็อดปลงอนิจจังไม่ได้
“ถูกต้องแล้ว หากผู้อื่นจริงใจต่อข้า ข้าย่อมต้องจริงใจต่อเขา”

เมื่อเขาได้ยินก็จับจ้องมายังข้า ดวงตาวูบไหว “จำคำเจ้าในวันนี้
เอาไว้ให้ดี”

ข้าพยักหน้าแรงๆ ทันใดนั้นเบื้องหน้าพลันมืดลง เพราะถูกอีกฝ่าย
กดศีรษะลงและเอนกายเข้ามาจูบที่หน้าผาก

จูมพิตนี้อบอุ่นอ่อนโยนนัก ไม่มีความใคร่แฝงอยู่แม้แต่น้อย
คล้ายดังขนนกกระผ่านหัวใจข้า

บทที่แปด

คืนวันผ่านไปราวติดปีก จื่อเถิงเติบโตแตกกิ่งก้านออกมาแล้ว
เลื้อยพันคดโค้งรอบขอบหน้าต่าง สีเขียวอ่อนละมุนดูแล้วน่ารักยิ่ง

จื่อเถิงต้นใหญ่ขนาดนี้เมื่อเริ่มออกดอกจะงดงามสักเพียงไหนหนอ
ข้าอดไม่ได้ที่จะจินตนาการภาพของผนังด้านนอกเรือนที่ถูกบุปผาสีม่วง
ดอกเล็กปกคลุมจนเต็มไปหมด

ช่างน่าเสียดาย...ไม่ว่าข้าปรารถนาจะเห็นมันบานสะพรั่งในปีหน้า
ขนาดไหน ก็เกรงว่าคงไม่อาจได้ยลแล้ว

ข้ากำลังสูญเสียกำลังภายในและสูญเสียการควบคุมร่างกายไป
ทีละน้อย ทุกครั้งที่ความเจ็บปวดมาเยือน เวลา ก็จะยาวนานขึ้นเรื่อยๆ ถ้าคิด
ว่าสาเหตุการเสียชีวิตของข้าอาจเป็นเพราะสูญเสียกำลังภายในและอวัยวะ
ภายในทั้งหมดเสื่อมสลาย จนกระทั่งโลหิตออกมาในตอนสุดท้ายและตายตก
ไป โชคดีที่สุขภาพของเจ้าข้ากลับดีขึ้นทีละน้อยแล้ว นี่อาจเป็นเรื่องน่ายินดี
เพียงเรื่องเดียวที่มีอยู่ก็ได้

หลายครั้งที่อาการข้ากำเริบขณะอยู่บนเตียงของเซียวจ้งหนาน

เจ็บปวดจนสิ้นสัณฐานไปทั้งร่าง แต่ก็ไม่อาจแสดงให้คนเคียงหมอนรับรู้ ได้แต่พยายามดิ้นรนเพื่อลุกขึ้น และเดินโงนเงนออกไปนอกห้อง รอจนกระอักโลหิต แล้วจึงค่อยกลับเข้ามาใหม่

เมื่อกลับเข้ามาแล้วเกิดเสียงรบกวนทำให้เซียวจ้งหนานรู้สึกตัว ข้างยังคงกระตุ้นจิตใจแสร้งทำเป็นสงบและบอกเขาว่าตนเองแค่ปวดฉี่กะทันหันเท่านั้น

“ฉี่อะไรของเจ้า ไยเหวี่ยงท่วมตัวอย่างนี้” เขาเห็นข้านอนลงอีกครั้ง จับประคองต้นคอของข้าไว้

นี่มิใช่การหลั่งเหงื่อเย็นหรือ

ร่างกายข้ายังคงรู้สึกอ่อนล้ามากขึ้นเป็นระลอก จึงหลับตาลง และตอบเขาเสียงอู้ “วันนี้ร้อนยิ่งนัก”

วันรุ่งขึ้นก็มีน้ำแข็งจำนวนมากส่งมายังห้องของข้า ยามราตรีที่หลับนอนกับเซียวจ้งหนาน เขาก็ให้คนจัดวางกระถางน้ำแข็งหลายใบไว้ตามมุมห้อง เย็นสบายจนไม่เหลือความร้อนของฤดูร้อน

เป็นเช่นนี้เรื่อยไปจนสิบวันข้าก็รู้สึกว้าเหว่วันดีๆ ลดน้อยลงทุกขณะ จึงบอกเซียวจ้งหนานว่าข้าอยากไปชมทะเลสาบที่พวกเราเคยไปอีกครั้ง

สำหรับคำร้องขอของข้า เซียวจ้งหนานล้วนแต่ยอมรับปาก ในราตรีนั้นเขาพาข้าไปค้างแรมยังทุ่งหญ้า เราช่วยรักกันท่ามกลางฟ้าดิน บนผืนหญ้าในทะเลสาบ ใต้แสงดาราเปล่งประกายทั่วท้องนภา ช่างแสนวิเศษยิ่งนัก

ช่วงเวลาสุดท้ายที่เหลืออยู่นี้ ข้าต้องการโยนอดีตทุกสิ่งทิ้งโดยไม่ไปคิดถึงมันอีก ไม่ว่าเรื่องใดก็ไม่ต้องคำนึงถึง เพลิดเพลिनระเรีกรักไปกับเซียวจ้งหนาน จากนั้นไม่ว่าจะอยู่หรือตาย จะอย่างไรข้าก็ได้รับความสุขแห่ง

ชีวิตแล้ว

“หลังจากผ่านคืนนี้ไป ชีวิตของข้าก็ไม่มีอะไรให้นึกเสียใจแล้ว”

ข้าเปลือยเปล่ากอดกายอยู่บนแผงอกเปลือยของเซียวจ้งหนาน บนร่างคลุมไว้ด้วยเสื้อคลุมยับยู่ยี่ เขาลูบเส้นผมข้าเบาๆ ตั้งแต่บนลงล่างจนไปถึงเอว

“ชีวิตของเจ้ายังอีกยาวไกล เหตุใดจึงไม่มีเรื่องอะไรให้เสียใจแล้ว”

น้ำเสียงของเขาทุ้มต่ำ แผงไว้ด้วยความเกียจคร้านเล็กน้อย ชีวิตของข้ายังอีกยาว แต่ข้าก็ไม่ว่าจะยาวได้เท่าไร

ข้าปวดแปลบขึ้นในใจ ผิงหน้าลงไปกับหน้าอกของเขา “ได้ร่วมหลับนอนกับประมุขเซียว ข้ายังมีอะไรให้เสียใจอีกเล่า ไม่มีมีผู้คนที่มากนักที่ต้องอิจฉา ตัวข้าช่างโชคดียิ่งนัก!”

เมื่อคิดถึงเรื่องที่ว่าข้าต้องการตายไปอย่างเงียบๆ ในสถานที่ซึ่งเขาไม่อาจค้นพบ ใจข้าก็ไม่อาจระงับความโศกเศร้าเอาไว้ได้ อยากจะคว้าเอาสาบเลือดของเขากระซอกเข้ามาแล้วตะโกนบอกว่า ‘ข้ากำลังจะตายเพื่อท่านแล้ว ท่านห้ามลืมเลือนข้าโดยเด็ดขาด! อย่าได้ใจร้ายเช่นนั้น!’ ทว่าหากเขารู้อย่อมต้องลำบากใจและรู้สึกผิดต่อข้า ดังนั้นถ้าต้องเสียใจทั้งสองคน สู้ให้ข้าเสียใจเพียงคนเดียวจะดีกว่า ปลอ่ยให้เขาคิดว่าข้านั้นท่องเที่ยวไปในหุบเขาลำธาร ยังดีกว่าให้เขารู้ว่าข้าตายไปเพื่อเขา

“หากเจ้าเป็นเด็กดี ข้าก็จะให้เจ้านอนเช่นนี้ตลอดไป” น้ำเสียงของเขาแผ่วไว้ด้วยรอยยิ้ม

เมื่อได้ยินข้าเองก็หัวเราะออกมา “ข้าเป็นเด็กดี เป็นเด็กดีที่สุดเลย” เสียงหัวใจของเขาเต้นอยู่ข้างหู ข้าหลับตาลง “ทะเลสาบนี้มีปลาหรือไม่ พรุ่งนี้ข้าอยากกินปลาอย่าง”

“มีสิ ไว้พุงนี้จะจับให้เจ้า”

“ข้าอยากให้ท่านป้อน” เหมือนดังตอนที่อยู่ที่ถ้ำในหุบเขา

“มือเท้าหักแล้วจะป้อนให้” เขาตอบหลังข้าเหมือนการกล่อมเด็ก
ให้นอนหลับ

ข้ายื่นมือไปด้านหน้าของเขา “เอ้า หักมันได้เลย”

สุดท้ายเขาก็ไม่ได้หักมือข้า แต่อ้าปากจับเอาไว้และกกกอดข้าลง
ได้ร่าง

“มาทำอีกครั้งหนึ่งแล้วพุงนี้จะป้อนให้” เขาเอ่ยล่อลวง

ข้าส่งยิ้มให้เขา “ยอมได้!” เงื่อนไชนี้ช่างน่าพึงพอใจยิ่งนัก

ในวันต่อมา เขาดำลงไปในทะเลสาบและจับปลาตัวอ้วนใหญ่มา
ตัวหนึ่ง อย่างจนหนังกรอบเนื้อนุ่ม โดยมีข้านั่งอยู่ข้างๆ คอยให้เขาป้อนให้กิน
นี้อาจจะเป็นปลาอย่างที่อย่อยที่สุดที่ข้าได้กินในชีวิตนี้

เวลาผ่านไปอีกสองสามวัน เซียวจ้งหนานบอกข้าว่าเขาเตรียมเก็บตัว
ฝึกวิชาแล้ว เซียวโม่เป่ยจะคอยดูแลเขาอยู่ข้างๆ ให้ข้าอย่าไปไหนส่งเดช

เมื่อข้าได้ยินเรื่องนี้ก็รู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง “เหตุใดจึงเก็บตัว
กะทันหันนัก”

สีหน้าของเขาราบเรียบ แต่สายตากลับไม่อาจปกปิดความยินดี
เอาไว้ได้

“ช่วงไม่กี่วันนี้ข้ารู้สึกได้ว่าปราณและโลหิตที่อุดตันอยู่ในร่างกาย
มาโดยตลอดได้คลายตัวลง จึงอยากจะทดลองใช้กำลังภายในทะเลวงผ่านดู
หากสำเร็จข้าก็ไม่ต้องแบกรับผลกระทบจากความฟั่นเฟือนนี้อีก และจะได้

กลายเป็นคนปกติธรรมดาเสียที”

ถึงแม้ว่าคำพูดของเขาจะยังมีความไม่แน่ใจอยู่บ้าง แต่ข้ารู้ว่าครั้งนี้ เขาต้องประสบความสำเร็จแน่นอน ในเมื่อแลกเปลี่ยนชีวิตของอีกคนไปแล้ว หากยังไม่สำเร็จอีกข้าจะเผาหนังสือบัดชนันท์ทิ้งไม่ให้เหลือซาก!

“ประเสริฐยิ่ง! พี่เชียวท่านจะต้องทำสำเร็จแน่นอน ข้าจะรอท่าน ออกจากการเก็บตัว” ข้ามีความสุขไปกับเขาจากใจจริง แม้ยามนี้ข้าจะกลายเป็นเศษสวะที่สูญสิ้นกำลังภายในไปแล้ว

สองพี่น้องเก็บตัวได้ไม่นาน ข้าคำนวณดูเวลาก็ใกล้เคียงกัน เมื่อ เชียวจ้งหนานออกจากการเก็บตัว ผู้คุมกฏหยางก็ควรจะมารับข้าแล้ว ถึง ตอนนั้นที่ข้าจากไปกับผู้คุมกฏหยาง ก็จะมีจดหมายฉบับหนึ่งเอาไว้ว่า ‘ขอบคุณประมุขเชียวเป็นอย่างยิ่งที่คอยดูแลข้าเป็นอย่างดีตลอดเวลา ที่ผ่านมานี้ ตัวข้าได้ออกเดินทางท่องเที่ยวในใต้หล้า เทียบชมภูเขาและแม่น้ำ แล้ว’ เท่านั้นก็สมบูรณ์แบบ!

อย่างไรก็ตาม เจ้าหนูหยางเฉิงฉินนั้นไม่ได้มาตามที่พูด แต่กลับมามา ข้างก่อนล่วงหน้าหลายวัน

ตอนที่เห็นเขาขาดใจจนอึ้งไป จึงคว้าข้อมือเขาเอาไว้และซักถาม “เหตุใดเจ้าจึงมาในตอนนี้ ข้าบอกว่าให้เจ้ามาอีกหนึ่งเดือนให้หลังมิใช่หรือ”

หยางเฉิงฉินยังคงสวมใส่ชุดสำหรับเคลื่อนไหวในยามวิกาล ดูตื่นเต้น อีกเหมือนอย่างประหลาด โดยอธิบายกับข้าว่า “ช่วงนี้ป้อมเหี้ยวนิรักษ ความปลอดภัยอย่างเข้มงวดกวดขัน ข้าเกรงว่าหากยังไม่พาท่านประมุข ออกไป หลังจากนั้นก็จะออกไปไม่ได้แล้ว จึงตัดสินใจมาก่อนเวลาที่นัดหมายไว้

สองสามวัน”

“ข้าบอกแล้วไม่ใช่หรือว่ายังมีเรื่องที่จะจัดการไม่แล้วเสร็จ”

“เพราะเหตุนั้นข้าจึงได้ช่วยท่านดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว!” เขาส่งรอยยิ้มเบิกบานมาให้ข้า

ข้าตะลึงงัน “...ทำเสร็จแล้ว?”

นี่มันประหลาดเกินไปแล้ว ข้ามองไปที่เขาอย่างโง่เขลา ไม่รู้ว่าควร
จะตอบรับอย่างไร

ดวงตาเขาเปล่งประกาย ล้วงม้วนบางอย่างจากในเสื้อส่งให้แก่ข้า
“ก็การที่ท่านประมุขรั้งอยู่ที่นี่เป็นเพราะต้องการค้นหาสิ่งที่สามารถนำมา
จัดซื้อกับเจ้ายุทธภพและเจ้าป้อมเหยี่ยวนิล ซึ่งข้าได้หาพบแล้ว! นี่คือการลับ
ที่ใช้ติดต่อกันระหว่างเซียวจ้งหนานและเจ้ายุทธภพ ท่านประมุขจะต้องไม่เชื่อ
เป็นแน่ว่าพวกชาวยุทธฝ่ายธรรมะทั้งหมดจะอยู่ภายใต้การควบคุมของ
ราชสำนัก เซียวจ้งหนานและเจ้ายุทธภพบัดชบพวกนั้นล้วนแต่เป็นสุนัขรับใช้
ของราชสำนัก! เพียงแค่กระจายข่าวนี้ออกไปให้ทั่วหล้ารับรู้ ป้อมเหยี่ยวนิล
และเจ้ายุทธภพก็อย่าได้คิดที่จะโง่หัวขึ้นมาได้อีกเลย”

ข้าถูกความลับอันสะเทือนฟ้าดินนี้ทำให้ตกใจไม่น้อย คำว่าเจ้า
ยุทธภพ เซียวจ้งหนาน ราชสำนักวังวนไปมาในสมองข้าอยู่พักหนึ่ง คล้าย
ต้องการบดเคี้ยวความคิดข้าให้เป็นก้อนยุ่งเหยิง

แต่ขณะนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาแปลกใจกับวิธีการของราชสำนักและ
อยากรู้อยากเห็นบทบาทของเซียวจ้งหนานในเรื่องนี้ หยางเฉิงฉีที่ลอบขโมย
สารลับนี้มีโทษถึงตาย ข้าต้องรีบฉวยโอกาสที่ยังไม่มีผู้ใดพบเห็นนำสิ่งนี้
กลับไปคืน!

“เจ้าน่าจดหมายนี้ไปเก็บคืนที่ จากนั้นจงไปเสีย แล้วอีกสองสามวัน
ข้าจะไปตามหาเจ้า” ข้าบอกเขา

“คืน? เหตุใดต้องคืนด้วย” ใบหน้าเขาเต็มไปด้วยความสงสัย
“พวกเราไปพร้อมกันตอนนี้ก็ได้แล้วไม่ใช่หรือ”

ได้บ้าได้บออะไรกันเล่า! หากคนของป้อมเหี้ยวนิลพบว่าของสำคัญ
ขนาดนี้หายไป จะต้องล่าสังหารพวกเราเป็นพันสี่ ถึงตอนนั้นข้าที่เป็นเพียง
เศษสวะไร้กำลังภายใน โทษเลยจะรอดพ้นจากการไล่ล่านี้ไปได้!

ข้าแย้งสารลับนั้นมัววนกลับคืนพลางกันคำ “เจ้าโง่ ข้าให้เจ้าไป
ก็ไปเสีย โยต้องมาพูดจาเหลวไหลมากเรื่อง...”

ข้ายังคงเต็มไปด้วยโทสะ ทันใดนั้นก็รู้สึกว่สภาพแวดล้อมโดยรอบ
มีการเปลี่ยนแปลง สัญชาตญาณเตือนภัยโหมจัดขึ้นมา ผู้ที่ตอบสนองได้ก่อน
คือหยางเจิงฉี เขาดึงผ้าคลุมลงมาปกปิดใบหน้า หันหลังกลับหมายจะ
หลบหนี แต่ก็มีตาข่ายหนาแน่นขนาดใหญ่ตกลงมาจากฟากฟ้าจนไร้ทาง
หลบเลี่ยง และห่อหุ้มเขาเอาไว้ได้พอดีพอดี

ไม่รู้ว่าเวรยามของป้อมเหี้ยวนิลรูกันออกมาจากที่ใดมาล้อมรอบ
เราเอาไว้ เราทั้งสองกลายเป็นเต่าที่อยู่ในอ่าง

“โยจึงรีบร้อนจากไปนักเล่า อยู่กินข้าวด้วยกันก่อนสิ!”

ข้าหันไปมองยังทิศทางของเสียงด้วยความตื่นตระหนก คนสองคน
กำลังเดินช้าๆ ออกมาจากในมุมมืด คนหนึ่งคือเซียวโม่เป่ย์ที่เฝ้าจากเมื่อครู่
นี้ ส่วนอีกคนก็คือ...

“พี่เซียว...” ข้าเรียกเขาเสียงแผ่ว ความหวาดกลัวในใจทวีคูณขึ้น
ทุกที

ข้าจะอธิบายเรื่องทั้งหมดนี้ได้อย่างไร เขารู้ทุกอย่างแล้วใช่หรือไม่ เหตุใดเขาจึงออกจากการเก็บตัวกะทันหัน อาการป่วยของเขาหายดีแล้วหรือ
สายตาที่เขาอมองมายังข้าเย็นชาดั่งน้ำแข็ง ไม่มีความอบอุ่นเหลืออยู่
แม้แต่เศษเสี้ยว ทำเอาผู้คนประหวั่นพรึ่นพรีง และเพียงแค่ประโยคเดียว
ของเขา ก็ทำให้ความหวังทั้งหมดของข้าอันตรธานหายไปทันที

“ที่เรียกว่าพี่ใหญ่นี้เห็นทีคงมิกล้ารับ” เขากล่าว “ประมุขหาน”
...ประมุขหาน!?

ข้าก้าวขาโซเซเล็กน้อย ถอยหลังไปครึ่งก้าวอย่างไม่ตั้งใจ “ท่าน...
รู้จักตัวตนของข้าอยู่ก่อนแล้ว?”

เขาพยักหน้า ทอดสายตามายังข้าอย่างสงบนิ่ง “ใช่ ข้ารู้อยู่ก่อนแล้ว
ในป่านั้นหลินเยวี่ได้บอกข้าก่อนตาย เขาบอกว่าการที่เจ้ามาใกล้ชิดข้านั้น
เป็นเพราะต้องการให้ข้าช่วยเจ้าหวนคืนสู่ตำแหน่งประมุขอีกครั้ง แล้วยังบอก
อีกว่าสักวันหนึ่งเจ้าจะหักหลังข้าเพื่อพรรคหนึ่งเหม็นด์ ปล่อยให้ป้อมเหยี่ยว
นิลกลายเป็นที่เยาะหยันของยุทธภพ...”

ข้าเอ่ยขัดเขาเสียงดัง “ไม่ใช่! ข้าใกล้ชิดท่านโดยไม่มีวัตถุประสงค์
ใด”

ตลอดชีวิตของข้าไม่เคยรู้จักวิธีการใช้เล่ห์เหลี่ยมกลโกง แต่ทุกครั้ง
กลับถูกผู้คนเข้าใจผิดว่าเป็นคนเจ้าแผนการ นี่มันสวรรค์กลั่นแกล้งชัดๆ
ช่างน่าขัน น่าขันเหลือเกิน!

เซียวโม่เป่ยที่อยู่อีกข้างทำเสียงฮึดฮัด “เช่นนั้นจดหมายในมือเจ้า
จะอธิบายอย่างไร คงไม่ใช่ว่าพวกมันวิ่งมาอยู่ในมือเจ้าเองหรอกระ”

ข้าจ้องมองไปยังวัตถุอันตรรายที่ม้วนอยู่ในมืออย่างงงเง้น อยากจะยึด

พวกมันกลับเข้าไปในอกเสื้อของหยางเฉิงฉีใหม่อีกครั้ง

ถูกจับได้พร้อมของกลาง ในวันนี้อย่าให้ข้ามีสักพันปากก็เกรงว่า
ยังไม่อาจแก้ตัว

ถึงจะอธิบายได้แล้วจะอย่างไรเล่า ถึงอย่างไรข้าก็มีชีวิตอยู่ได้อีก
ไม่นานแล้ว...บางทีการตายด้วยน้ำมือของเจ้าข้าก็ไม่เลว

มาคิดดูตอนนี้เขาน่าจะสงสัยในตัวข้ามานานแล้วกระมัง มีร่องรอย
หลายๆ สิ่งหลายๆ อย่างที่เป็นไปได้ เพียงแต่ข้าเองที่ไม่เกรงกลัวต่อเขา
จึงไม่รู้สีกตัว

เมื่อเข้าใจแจ่มแจ้งแล้ว ข้าก็หัวเราะในลำคอ มองไปที่เซียวจ้งหนาน
โดยไม่รู้สีกดินตระหนกเหมือนในตอนแรกอีก

“ใช่แล้ว ข้าไม่ใช่ศิษย์สาวกที่ละทิ้งพรกรรมแต่อย่างใด ข้าคือ
ห่านชิงเหียน ประมุขพรรคหนึ่งหมื่นดั่งที่อี้ลือบท ผู้สืบทอดตำแหน่งจาก
ประมุขรุ่นที่ผ่านมา เป็นประมุขพรกรรมที่แท้จริง” ข้าชี้ไปยังหยางเฉิงฉี
ที่อยู่บนพื้น “นี่คือผู้คุมกฎหมาย การที่เขาขโมยสิ่งของสำคัญของท่านประมุข
มานั้นต้องขอร้องด้วยจริงๆ ข้าต้องขอร้องต่อท่านประมุขแทนคนของข้าที่
ไม่รู้ความผิดนี้ด้วย” เมื่อพูดจบก็โค้งตัวให้อย่างสุภาพ

เซียวจ้งหนานสีหน้าไม่แสดงอารมณ์ และเอ่ยถาม “เช่นนั้นการที่เจ้า
อยู่ข้างกายข้ามาตลอด เพียงแค่ต้องการใช้ประโยชน์จากข้า?”

ข้าปวดร้าวในใจ รู้สึกถึงรสหวานในลำคอคล้ายจะกระอักโลหิต
อีกครั้ง

“ในเมื่อข้าพูดอะไรไปท่านก็ไม่เชื่ออยู่ดี” ข้าหัวเราะด้วยความเสียใจ
“ท่านต้องการสังหารข้าหรือไม่”

สวรรค์เอ๋ยสวรรค์ ในเมื่อท่านต้องการให้ข้าใช้ชีวิตแลกเปลี่ยนกับ
เขาก็ไม่ควรปล่อยให้เขารู้ความจริงทั้งหมดนี้ไปตลอด

มิฉะนั้น จะเป็นการสร้างเวรกรรมมากเกินไป...

เขามองข้าอยู่เนิ่นนาน พลันก้าวออกมาก้าวหนึ่ง “เจ้าเป็นประมุข
พรรคมาร เจ้าหลอกลวงข้ามานานเพียงนี้ เจ้าขโมยสารลับโดยมุ่งหวัง
ก่อความวุ่นวายให้ทั้งยุทธภพ...” เขาเดินมาทางข้าทีละก้าว แต่ละก้าวหนัก
แน่นมั่นคง เฉียดผ่านข้าไปหยุดลงตรงหน้าหยางเฉิงฉี “แต่ละข้อหาล้วน
สามารถสังหารเจ้าให้ตกตายได้หนึ่งรอบ” พอสิ้นเสียงเขาก็ตัวกระบี๋ไปทาง
ผู้คุมกฎหมายแล้ว ข้าร้องออกมาด้วยความตกใจ คิดจะนำตัวเองไปขวางกั้น
นิกไม่ถึงเลยว่าเขาเพียงฟาดฟันใส่ตาซ้ายเท่านั้น โดยไม่ทำร้ายหยางเฉิงฉี

“แต่ข้าไม่ยากให้กระบี๋ของตนเองต้องแปดเปื้อน พวกเจ้าจงไป
เสีย!” เขามองมาที่ข้าอย่างเย็นชา หลังจากเก็บกระบี๋แล้วก็หันหลังจากไป

ข้าอ้าปากพะงาบๆ คิดจะเรียกเขาเอาไว้ เขาเดินไปได้สองสามก้าว
ร่างกายก็โอนเอนอย่างรุนแรงและรีบยกมือกุมขมับ อาการป่วยกลับกำเริบ
ขึ้นอีก

“พี่ใหญ่!”

พอข้ากำลังขยับ เสิวโม่เป่ย์ที่ไวกว่าข้าก้าวหนึ่งก็เข้าไปประคอง
พี่ชายของเขาไว้

เสียวจ้งหนานผลักเขาออกไปเล็กน้อย สื่อว่าไม่ต้องการให้เขา
ประคอง เขาหันหน้ากลับมามองข้า และเอ่ยอย่างเย็นชา “ออกไปจาก
ป้อมเหยียนนิลเดี๋ยวนี้!”

เสื้อผ้าของเขาไม่ยุ่งเหยิง ผมรวบตึงเรียบร้อย ยังคงเป็นเจ้า

ป้อมเหยี่ยวนิลที่เคร่งขรึมเด็ดเดี่ยว แต่ข้ากลับรู้สึกขึ้นมาเองว่าโทษของเขา
เข้าชั้นอันตราย รวากับแทบจะห้ามใจไม่ให้เอากระบี่มาแทงซ้ำไมไหวแล้ว

เซียวโม่เป่ยขมวดคิ้ว ทำหน้าเหี้ยมเกรียมแล้วเร่งเร้า “ยังไม่รีบไปอีก
จะอยู่รอกินข้าวจริงๆ หรืออย่างไร!”

ข้าแม้ริมฝีปาก วางสารลับในมือลงบนพื้น จากนั้นจึงประคอง
ผู้คุมกฎหมายขึ้น

“จากนี้ไป...หมดเวลาแล้ว” ข้าได้แต่พูดกับเงาร่างด้านหลังของ
เซียวจ้งหนาน

ดูเหมือนว่าแม้แต่การมองข้าอีกครั้งเขายังทนไม่ได้แล้ว ยังคง
เดินจากไปอย่างรวดเร็วราวกับไม่ได้ยินสิ่งใดทั้งสิ้น

หยางเจิงฉีใช้วิชาตัวเบาพาข้าออกมาจากป้อมเหยี่ยวนิลอย่าง
รวดเร็ว ข้าหันไปมองยังทิศทางที่เซียวจ้งหนานเดินจากไปด้วยความอาลัย
อาวรณสุดหัวใจ แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ได้รับการมองตอบกลับมาจากเขา

ต่อไปคงไม่มีทางได้พบเจอคนผู้นี้อีกแล้ว... ข้ากุมหน้าอกเอาไว้
เจ็บปวดจนหายใจไม่ออก

“ท่านประมุข ผู้น้อยได้ทำผิดพลาดอะไรไปใช้หรือไม่” สถานการณ์
ก่อนหน้านี้ทำให้หยางเจิงฉีรู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง น้ำเสียงในยามนี้
จึงไม่สบายใจเป็นอย่างมาก

ข้าส่ายหน้าตอบเบาๆ “ไม่เกี่ยวกับเจ้า เป็นข้าไม่ดีเอง”

แม้ทุกสิ่งจะต่างไปจากที่ข้าคิดเอาไว้ แต่เป็นเช่นนั้นก็ดีเหมือนกัน
เมื่อเป็นเช่นนั้นถึงแม้ต่อไปเซียวจ้งหนานจะได้รู้ถึงการตายของข้า อีกฝ่ายก็จะ
ไม่เสียใจจนเกินไป

เขาคงคิดเพียงว่า ...อ้อ นั่นมิใช่คนต่ำช้าที่หลอกลวงข้าผู้นั้นหรือ
ตายไปเสียก็ดี! สมน้ำหน้า!

ข้าและหยางเฉิงหนีออกจากที่ตั้งของป้อมเหี้ยวนิลมุ่งหน้าไปยังเมือง
เล็กๆ ที่ไม่ไกลจากที่นี่มากนัก เขาบอกข้าว่าคนอื่นๆ ของพรรคหนึ่งหมื่น
รอพวกเราอยู่ที่นั่น ขอเพียงรวมตัวกับพวกเขาได้ก็จะสามารถก่อตั้งพรรคหนึ่ง
หมื่นต้นขึ้นใหม่และมุ่งสู่ออนาคตอันสดใส

ทั้งที่เป็นดังหนูสกปรกที่ถูกผู้คนขับไล่ทุบตี แต่เขากลับพูดมัน
ออกมาราวกับเป็นเรื่องง่ายๆ สบายๆ

ข้าชี้แจงจะทำลายจินตนาการแสนไร้เดียงสาของเขา ได้แต่หัวเราะ
เฉิด ถ้าเป็นไปได้ข้าเองก็อยากจะช่วยสานฝันในการ ‘ฟื้นฟูพรรคมาร’ ให้แก่
เขา แต่ร่างกายของข้าเริ่มสูญเสียการควบคุมมากขึ้นทุกที แม้คิดจะช่วยเหลือ
ย่อมมีเพียงใจแต่ไร้กำลัง

ข้าครุ่นคิดมาตลอดว่าจะบอกเขาถึงความจริงอันโหดร้ายนี้ได้อย่างไร
แต่จากนั้นในเย็นวันหนึ่ง ขณะที่พวกเขากำลังวางแผนค้างคืนกันในป่า ข้าได้
กระอักโลหิตออกมาต่อหน้าเขาในที่สุด ปัญหาทั้งหมดของข้าจึงได้รับการ
แก้ไข แต่การแสดงออกของผู้คุมกฎหยางนั้นราวกับเห็นผี

“ประมุข!” เขารีบเข้ามาประคองเข้าไว้ด้วยใบหน้าซีดขาว ลนลาน
ตรวจชีพจรให้ข้าด้วยความตื่นตระหนก

ผลลัพธ์เป็นอย่างไรข้าไม่ต้องมองดูอารมณ์เขาก็เดาได้ อาการป่วย
ข้าก็นับว่าเกินเยียวยาแล้ว เกรงจะเหลือเวลาอีกไม่มากนัก

“ไม่ต้องตรวจหรอก ข้าอยู่ได้อีกไม่นานแล้ว” ข้าดึงมือที่อ่อนแรง
กลับมา “เฉิงเฉิเอ๋ย ข้าไม่อาจเป็นประมุขพรรคหนึ่งหมื่นได้อีกต่อไปแล้ว

ข้าเห็นว่าเจ้าเองก็ไม่เลวนัก หากว่าเจ้ายินดีข้าสามารถส่งมอบตำแหน่ง
ประมุขนี้ให้แก่เจ้าได้”

ตำแหน่งนี้ผู้ใดต้องการก็จงนำไปเถอะ ส่วนข้านั้นไม่ต้องการอีก
ต่อไป

หยางเฉิงฉีไม่ตอบสนองต่อคำพูดของข้า เห็นได้ชัดว่าเขายังคงตก
ตะลึงอยู่ ถามข้าเสียงแหบแห้ง “เป็นเช่นนี้ได้อย่างไร หรือว่าเซียวจ้งหนาน
วางยาท่าน? ไม่อย่างนั้นทำไมจู่ๆ ท่านจึงได้ย้ายขนาดนี้!”

ช่างน่ากลัวเหลือเกิน ในตอนนี้เพียงแคได้ยิน ‘เซียวจ้งหนาน’
สามคำนี้ข้าก็รู้สึกปวดร้าวใจจนแทบทนไม่ไหว

ข้าใช้มือยันหัวไหล่ของผู้คุมกฎหมายลุกขึ้นยืนอย่างโอนเอน จากนั้น
ก็ค่อยๆ ก้มตัวลงปิดหน้าขา “คิดอะไรของเจ้ากัน เซียวจ้งหนานไม่ใช่คน
เช่นนั้น เห็นอยู่ว่าเขาจะฟันข้าสักกระบี่ก็ยอมได้ โยต้องวางยาให้เปลืองแรง
ด้วยเล่า”

ข้ายึดตัวยืนตรง เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่ค่อยๆ มีดลงทุกขณะ
ไร้สกุณาโบยบิน เซียวซุ่มทุกหนทุกแห่ง ลมราตรีโบกโชย พัดพาคน
สันสะท้าน

ข้าต้องการตายเพื่อเซียวจ้งหนาน ถึงแม้จะเป็นความสมัครใจ
ของข้า แต่พอคิดถึงเรื่องนี้ว่าอาจจะไม่มีใครรับรู้ไปตลอดกาล ข้าก็อดรู้สึก...
รันทดใจขึ้นมาไม่ได้!

นำรันทดอดสูเกินทน!

ข้ามองหยางเฉิงฉี จากนั้นจึงมองหาก้อนหินก้อนหนึ่งเพื่อนั่งลง
และกล่าวอย่างช้าๆ “ผู้คุมกฎหมาย ร่างกายข้านั้นไม่ได้ถูกทำร้ายโดยผู้อื่น

แต่เป็นข้าที่ฝึกฝนเคล็ดวิชาชั่วร้ายวิชาหนึ่งจนทำให้กำลังภายในสูญสิ้น
อวัยวะภายในเสื่อมสลาย แพบไม่มีความเกี่ยวข้องกับเซียวจ้งหนานเลย”

แม้ว่าผู้คุมกฎหมายจะหัวรั้นไปสักหน่อย แต่การได้ระบายกับเขาบ้าง
ก็ไม่เลวนัก ถึงอย่างไรสุดท้ายแล้วก็ยังมีคนผู้หนึ่งรับรู้ข่าวจากโลกนี้ไปได้
อย่างไร และตายไปเพื่อใคร

เขาก้าวมาตรงหน้าข้า ถามอย่างร่อนรน “เคล็ดวิชาอะไร”

ข้าไม่มีเจตนาปกปิด จึงบอกเขาไปตามตรงว่าเป็น ‘คัมภีร์ลับบุปผา
ยมโลก’

นึกไม่ถึงว่าเมื่อหยางเฉิงฉีได้ฟังก็หน้าเปลี่ยนสีไปทันที “คัมภีร์ลับ
บุปผายมโลก!?”

ฟังจากน้ำเสียงแล้วอีกฝ่ายย่อมรู้จักวิชานี้เป็นแน่ และไม่เพียงรู้จัก
เท่านั้น ยังรู้ถึงอันตรายของมันด้วย อย่างไรก็ตามอาจารย์ของเขาก็เป็น
ผู้อาวุโสคนหนึ่งของพรรค การล่วงรู้ความลับอะไรมาบ้างย่อมไม่แปลก ข้าจึง
ไม่รู้สีกตกใจเท่าไร

ข้ากุมหน้าอกไอออกมาสองครั้ง กล่าวว่า “ถูกแล้ว ข้าฝึกฝนวิชานี้
มาแล้วหลายเดือน ถึงตอนนี้แม้แต่เทพเซียนก็ยังไม่อาจช่วยเหลือ”

หยางเฉิงฉีแสดงออกอย่างไม่ยินยอม ถามอย่างอ้าอึ้ง “เป็น...
เซียวจ้งหนาน?”

ข้าหัวเราะออกมา “เจ้าก็รู้ไม่น้อยนี่”

“ล้วนแต่ฟังมาจากอาจารย์ของข้า” เมื่อพูดถึงตรงนี้เขาก็พลันตื่น
ตระหนกเหมือนเพิ่งคิดอะไรขึ้นได้ “ในเมื่อท่านประมุขฝึก ‘คัมภีร์ลับบุปผา
ยมโลก’ เพื่อเซียวจ้งหนาน นั่นแปลว่าต้องมอบหัวใจให้เขาไปแล้ว จันการ

ที่ผู้น้อยขโมยสารลับออกมา ไม่เพียงแต่ไม่ได้ช่วยอะไร แต่ยังทำให้ประมุขและเซียวจ้งหนานเกิดช่องว่างขึ้นอีก? นี่...นี่ข้าจะทำอะไรได้บ้าง ผู้น้อยสมควรตาย!” ใบหน้าของเขาช่างดูน่าสงสารนัก

ข้าโบกมือเอ๋อเปลี่ยๆ “ตอนนี้ไม่ต้องพูดเรื่องเหล่านี้อีกแล้ว ชีวิตข้าใกล้ดับอยู่รอมร่อ ใครจะไปสนใจว่าระหว่างเขาและข้าจะเกิดช่องว่างหรือไม่!”

อีกทั้งเรื่องก็เกิดไปแล้ว ต่อให้ผู้คุมกฎหมายจะตายชดใช้ความผิดก็ไม่อาจเรียกสิ่งใดคืนกลับมาได้ ตัวข้าเองก็ไม่อยากเพิ่มความรู้สึกลึกซึ้งให้แก่เขาอีก

“เซียวจ้งหนานไม่รู้เรื่องนี้หรือ” ผู้คุมกฎหมายถามอย่างระมัดระวัง
ข้าเปิดริมฝีปากอย่างอ่อนแรง “พวกเขาเหล่านั้นเป็นจอมยุทธ์ที่มีชื่อเสียง คุณธรรมสำคัญกว่าชีวิต จะให้รู้ได้อย่างไรว่าข้าเป็นผู้รักษาเยียวยาเขา” ข้าทอดถอนใจ “แต่ข้าก็ไม่ได้เป็นคนบูชาความรักอย่างที่เจ้าคิด ในตอนแรกข้าก็ไม่ว่าการฝึกฝนวิชานี้จะทำให้สิ้นชีพ หากรู้แล้วข้าย่อมจะไม่ส่งตนเองเข้าสู่ความตายหรอก”

แม้พูดเช่นนี้ก็จริง แต่ในใจข้านั้นชัดเจนอยู่แล้วว่าถึงจะรู้หรือไม่รู้ล้วนไม่สำคัญ トラบใดที่เกี่ยวข้องกับชีวิตและความตายของเซียวจ้งหนาน ข้าจะลงเลได้อย่างไร เปิดแม้ตายก็ยังคงปากแข็ง สุดท้ายแล้วข้าก็ทำมันด้วยตัวเองอยู่ดี

มารดาฉันเถอะ เพียงพบเจ้าบ้าผิดพลาดชั่วชีวิตจริงๆ

ผู้คุมกฎหมายจู่ๆ ก็ย่อตัวลงมาและจับมือข้าบีบแน่น “ประมุข ท่านยังคงจำผู้อาวุโสเหวินไต้หรือไม่ เขายังคงมีชีวิตอยู่ และหลบหนีออกมาพร้อม

กับข้า เขาเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการรักษา ขอเพียงได้พบเขาอาการป่วยของท่านประมุขจะต้องรักษาหายได้อย่างแน่นอน!”

สำหรับผู้อาวุโสเหวินข้ามีความรู้สึกคล้ายคลึงคลา ในความทรงจำข้าเขาเป็นชายชราร่างเล็กที่มีเคราสีขาวขนคิ้วสีขาวและผมสีขาว วันๆ หมกมุ่นอยู่แต่เรื่องการแพทย์ ไม่รู้สึกถึงการดำรงอยู่ในพรรคหนึ่งเหมันต์ เขาเดินเหินไปมาอยู่เช่นนั้นแต่กลับไม่ถูกฝ่ายธรรมะจับกุมไปเช่นสังเวชนับว่าน่าประหลาดยิ่ง!

“เอาสี ข้าจะไปกับเจ้าเพื่อพบเขา แต่ว่า...” ข้าเบนหัวข้อสนทนา “หากเขาไม่อาจรักษาข้าให้หายได้ ข้าจะมอบตำแหน่งประมุขให้กับเจ้า จากนั้นพรรคหนึ่งเหมันต์จะพัฒนาไปเช่นไรล้วนขึ้นอยู่กับเจ้าแล้ว เจ้าต้องมานะบากบั่นให้ดีเล่า!”

หยางเฉิงฉีขอบตาแดงเรื่อจนแทบจะหลั่งน้ำตา

“ขอรับ!” เขาพยักหน้าอย่างหนักแน่น

ในเวลานั้นเอง จู่ๆ ก็มีฝูงนกบินขึ้นโดยรอบด้วยความตกใจ ตามมาด้วยเสียงผีโพงหนาแน่น หยางเฉิงฉีรีบลุกขึ้น สอดสายสายตาไปรอบๆ สีหน้าเปลี่ยนไปจดจ่อกับความผิดปกติ

แม้ว่าจะไม่มีกำลังภายใน แต่สัญชาตญาณนักสู้ของข้ายังคงอยู่ ข้าลุกขึ้นยืนตาม อยู่ในท่าหลังชนหลังกับเขาเพื่อช่วยระวังภัย

ไม่นานก็มีกลุ่มคนจำนวนมากเดินออกมาจากป่า ล้อมข้าและหยางเฉิงฉีไว้ตรงกลาง สองคนที่ขี่ม้ายู่คู่กันหน้ายิ่งนัก ข้าลองนึกดูดีๆ คนที่แก่กว่าหน้อยนั้นไม่ใช่เจ้าสำนักกระบี่เร้นหรือหรือ ยังมีอีกคนที่เคราดกหนาเหมือนเขาจะเคยเข้าร่วมล้อมวงสังหารข้าในปีที่ผ่านมา ประมุขแห่ง

สำนักใหญ่อย่างสำนักดาบด้านพายัพ

เมื่อถูกล้อมกรอบด้วยสองสำนักนี้ ข้าก็พอจะเดาได้แล้วว่าเป็นเรื่องใด

จะต้องเป็นเพราะอดีตเจ้าสำนักกระบี่เร้นนั้นได้รักษาอาการตาฝางหายดีแล้ว และจากการปราบปรามพรรคมารครั้งที่สองที่ผ่านมาข้าก็ได้พบเจ้าสำนักดาบด้านพายัพที่ยังมองยิ่รู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตาซึ่งมาชุมนุมโจมตีอยู่สิบด้าน

เจ้าสำนักกระบี่เร้นลูบเคราและกล่าวด้วยรอยยิ้ม “ประมุขท่านพวกเราเจอกันอีกแล้ว! ครั้งที่ผ่านมารับรองไม่ทั่วถึง ครั้นนี้ได้โปรดให้ผู้ชราได้ทำความดีชดเชยความผิด จึงขอต้อนรับด้วยไมตรีต่อท่านประมุขและน้องชายท่านนี้ โปรดติดตามเรากลับไปสักคราเถิด”

ข้าโบหน้ากระตุก และกล่าวออกไปด้วยรอยยิ้ม “ท่านผู้อาวุโสสุขภาพเกินไปแล้ว การต้อนรับนั้นคงต้องขอยกเว้น เกรงว่าจะไม่มีวาสนาได้เพลิดเพลินแล้ว”

ชายชราส่งเสียงเย็นชา “เช่นนั้นเจ้าจะบังคับให้ข้าต้องใช้ไม้แข็งหรือ”
เจ้าทำท่าทางเช่นนี้ก็ไม่ได้คิดใช้ไม้อ่อนอยู่แล้วนี่!

“ในเมื่อพวกเจ้ารู้จักตัวตนของข้า ก็ควรจะรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของข้าและประมุขเสียวยูไม่น้อย ที่นี้ก็ไม่จำเป็นว่าไกลจากป้อมเหยียนนิลเท่าใดนัก มิกลัวเขาจะมาคิดบัญชีกับพวกเจ้าหรือ” ข้ารับมือกับพวกเขาไปพลางใช้แขนเสื้อที่กว้างปิดบังนิ้วมือที่เขียนคำบางคำบนฝ่ามือของหยางเฉิงฉี

...ข้าจะคุ้มกัน เจ้าหนีไป

ร่างที่อยู่ด้านหลังสั่นกระตุกราวกับต้องการหันกลับมาเผชิญหน้า

แต่ถูกข้าคว้าจับข้อมือเอาไว้แน่น สื่อว่าอย่าได้วิ่งวาม

“ปีศาจพรคมารอย่างเจ้าใครๆ ล้วนต้องการสังหาร หากเซียวจิงหนานต้องการหาเรื่องพวกเราเพียงเพื่อเจ้า แม้จะไม่ใช่เรื่องดีนัก แต่เมื่อถึงเวลานั้น ข้าจำต้องรายงานต่อเจ้ายุทธภพ ให้ทั้งยุทธภพได้รับรู้ว่าป้อมเหยี่ยวนิลสมคบคิดกับพรคมาร!” เจ้าสำนักด่านพ่ายัพเป็นบุรุษเคราหยิก ใบหน้าอัปลักษณ์ดุร้าย ดูแล้วไม่ใช่ตัวที่จัดการได้โดยง่าย

เขาเซิดหน้าลำพอง “เจ้าจงไปกับพวกเราแต่โดยดี หากเราถามสิ่งใดก็ตอบสิ่งนั้น จงเชื่อฟังและปฏิบัติตาม ไม่น่ว่าข้าอาจจะพิจารณาละเว้นชีวิตสุนัขของเจ้าก็ได้”

ข้าคือกระดูก แทะบอดใจไม่ให้ถอยตรงเท้าปาไปอุดปากเหม็นเน่าของเขาเอาไว้ไม่ไหว

เจ้ายุทธภพนะหรือ เขาเป็นพวกเดียวกับเซียวจิงหนานจะมาช่วยเจ้ากับผีสิ!

แม้ในใจข้าจะเต็มไปด้วยโทสะ แต่การแสดงออกยังคงไร้ซึ่งอารมณ์ โดยพยักหน้าและกล่าวว่า “ได้ ข้าจะ...” ขณะที่พูดข้าก็พุ่งไปข้างหน้าทั้งตัวอย่างรวดเร็ว และตะโกนเสียงดัง “ไป!!!”

คนหลายสิบคนร่วมสู้เป็นกลุ่มในทันที ต่อให้ข้าจะไม่มีกำลังภายใน แต่อย่างไรก็ยังมีเพลงยุทธ์ แม้เป็นแค่ที่รองกระถางดอกไม้²⁵ แต่ก็ยังคงมีสองมือ

พวกเขาคล้ายต้องการจับเป็น หลายครั้งที่ดาบและกระบี่จะฟาดฟันลงมาบนตัวข้าแต่ก็ถูกข้อมือเอาไว้ ซึ่งนี่กลับเอื้อประโยชน์ให้แก่ข้ายิ่งนัก

25 อุปมาว่าช่างนอกคตที่ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้

ข้าแหวกว่ายอยู่ในฝูงชนราวกับมัจฉา คอยก่อกรวนให้่วนวายไปหมด

โชคดียิ่งในเวลานี้หยางเฉิงฉีไม่ได้แสดงความดีใจ แต่รอนจวนงล้อม ถูกตั้งรังมากขึ้นเรื่อยๆ ในที่สุดก็ตีฝ่าด้านหนึ่ง เดินลมปราณใช้วิชาตัวเบา ทะยานร่างหนีไป เจ้าสำนักด่านพ่ายโพธิ์เกรี้ยวจนก่นด่ามารดาอีกฝ่ายลั่น ขณะที่ตาแก่สำนักกระบี่เร้นพาศิษย์หลายคนไล่ตามไป

ข้ารู้สึกกังวลเล็กน้อยว่าหยางเฉิงฉีจะหนีรอดไปได้หรือไม่ และหลังจากหนีไปได้แล้วจะเฝ้าพ้อที่จะนำคนกลับมาช่วยข้าอีกไหม แต่ในยามนี้แม้แต่นตนเองข้ายังปกป้องไม่ได้ จึงไม่เหลือกำลังมากพอให้ไปนึกถึงเขาอีก

ข้าที่ไม่มีพลังปราณปกป้องร่าง ทั้งเพลงยุทธ์ก็ไร้ซึ่งกำลังภายใน จึงค่อยๆ ปราศัย โดยไม่ต้องให้เจ้าสำนักด่านพ่ายพลมมือด้วยตนเองด้วยข้า

หลังจากต้านไว้ได้ครู่หนึ่ง ข้าก็ถูกดาบหลายเล่มพาดลำคอและกดให้คุกเข่าลงบนพื้น ข้าหอบหายใจไม่หยุดเนื่องจากการเคลื่อนไหวเมื่อครู่นี้ รู้สึกเจ็บแปลบเล็กน้อยที่ลำคอ คิดว่าเป็นเพราะผิวหนังถูกบาด

“ไม่ได้พบกันหนึ่งปีเหตุใดวรยุทธ์ของประมุขหานจึงถดถอยไปเสียเล่า” เจ้าสำนักด่านพ่ายพริ้วดวงตาพยัคฆ์ลงเล็กน้อย ว่าแล้วก็กระโดดจากหลังม้าลงสู่พื้นอย่างหนักแน่นมั่นคงเหมือนดังขุนเขาใหญ่

เขาก้าวยาวๆ มาตรงหน้าข้า จิกผมของข้าขึ้นแล้วพ่นวาจาดุตัน “คงไม่ใช่ได้รับบาดเจ็บร้ายแรงอะไรจนทำให้กำลังภายในสูญสิ้นหรือกระ?”

ข้าจึงเขากลับไปโดยไม่แสดงความอ่อนแอให้เห็น และเผยยิ้มเยาะหยันออกมา “เลิกพูดเพ้อเจ้อได้แล้ว การที่พวกเจ้าลงทุนลงแรงมาจับข้า คงไม่ได้ต้องการต้อนรับข้าอย่างอบอุ่นจริงๆ กระมัง นายท่านทั้งหลาย เลิกทำกระบิกระบวนได้หรือไม่ มีคำพูดใดก็เอ๋ยมาตามตรง ข้าทำได้ก็จะทำ

พูดได้ก็จะพูด หากทำไม่ได้พูดไม่ได้มันตีให้ตายข้าก็ไม่ทำและไม่พูดอยู่ดี พวกเจ้ารีบสังหารข้าเสียให้จบๆ ไป ทั้งนี้จะได้ไม่สิ้นเปลืองเวลาของทั้งสองฝ่าย”

พวกเขาทั้งสองสำนักส่งคนมาไม่น้อยแต่กลับไม่ได้รายงานต่อเจ้ายุทธภพ ทั้งยังไม่คิดสังหารข้าในที่แห่งนี้ ไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็ไม่เหมือนการกำจัดมารร้ายผดุงคุณธรรม บวกกับใบหน้าต่ำข้าที่ไม่ลงมือโดยไร้ผลประโยชน์ของเจ้าสำนักกระบี่เร้น ข้าจึงคิดว่าพวกเขาต้องมีวัตถุประสงค์อื่นในการจับกุมข้า

สุดท้ายเมื่อเจ้าสำนักแห่งสำนักดาบด้านพายัพได้ยินก็แสร้งยิ้มเผยให้เห็นแนวฟันสีเหลือง “เจ้าหนูผู้นี้ฉลาดยิ่งนัก” พูดจบก็กระชากศิระข้าให้หันไปทางเขา แล้วเอ่ยออกมาทีละคำ “ข้าต้องการให้เจ้าพาข้าเข้าไปในห้องลับพรรคมาร!”

บทที่เก้า

ดวงตาของเขาสาปประกายความโลภ “ตำนานเล่าว่าเมื่อแรกเริ่มก่อตั้งพรรคนึงหมื่นได้เคยช่วยชีวิตองค์ชายตักยาของราชวงศ์ก่อนเอาไว้ องค์ชายผู้นั้นจึงมอบลายแทงสมบัติซึ่งบันทึกสถานที่จัดเก็บทรัพย์สมบัติและเงินทองของห้องพระคลังให้แก่ประมุขพรรคในเวลานั้นเพื่อตอบแทนบุญคุณ ลายแทงขุมทรัพย์นี้ถูกเก็บไว้ในห้องลับของพรรคมารมาโดยตลอด ร้อยปีล่วงผ่าน ยามนี้ข้าต้องการให้เจ้าช่วยขำนำมันออกมา”

ห้องลับของพรรคมารไม่เพียงแต่มีคัมภีร์ลับมากมาย แต่ยังมีสิ่งของอีกหลายหลากระเกะระกะกันอยู่ ที่แล้วมาข้าไม่เคยสนใจสิ่งเหล่านี้หรือแม้แต่จะหยิบมาดู นึกไม่ถึงเลยว่าเจ้าสำนักด้านพ่ายพกลับคุ้นเคยกับความลับภายในนั้นยิ่งกว่าข้าเสียอีก

“ได้ ข้าจะพาเจ้าไป” ในเมื่อเขาพูดมาถึงขนาดนี้แล้ว เขาย่อมต้องเชื่อมั่นในเรื่องนี้อย่างแน่นแน ต่อให้ข้าปฏิเสธก็คงไม่รับฟัง เช่นนั้นก็ยอมรับส่งๆ ไปก็แล้วกัน “แต่ขอบอกตามตรง ข้านี้เป็นคนที่กำลังจะตาย ฉิจึง

ทั้งแปด²⁶ และอวัยวะภายในทั้งหมดล้วนแต่เสียหาย เกรงว่าเมื่อพาพวกเขาไป
ถึงเขาเจ็อกก็คงใกล้ถึงวาระแล้ว ดังนั้นหวังว่าตลอดเส้นทางนี้เจ้าสำนักจะช่วย
ดูแลข้าให้อยู่ดีกินดี อย่าให้ข้าหิวหรือว่าเจ็บป่วย มิฉะนั้นข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน
ว่าจะมีชีวิตอยู่พอไปเปิดห้องลับให้ได้หรือไม่”

ที่จริงแล้วเรื่องนี้จัดการได้ง่ายมาก การที่พวกเขามีสิ่งที่ปรารถนานั้น
แสดงให้เห็นถึงจุดอ่อนของพวกเขาได้เป็นอย่างดี และทำให้ไม่กล้าสังหารข้า
ในเมื่อทั้งโลกนี้มีเพียงข้าที่รู้ว่าห้องลับอยู่ที่ไหนและจะเปิดได้อย่างไร
แม้ตอนนี้ชีวิตข้าจะเหลือน้อยเต็มที แต่ได้มีชีวิตต่อไปอีกสักวันก็นับว่าดีแล้ว
จึงไม่มีเหตุผลที่จะไม่ใช้ประโยชน์จากจุดนี้

สีหน้าเจ้าสำนักด้านพ่ายเปลี่ยนไป ก้าวเข้ามาจับชีพจรของข้า
และเอ่ยด้วยความไม่แน่ใจ “เจ้าไม่ได้รับบาดเจ็บ?”

“ข้าไม่ได้บอกว่าตนเองได้รับบาดเจ็บ” ข้าค่อยๆ ดึงมือกลับมา
เขาฮึดฮัดออกมา “เจ้าจะไม่ต้องทุกข์ทรมานถ้าเจ้าเชื่อสัตย์
เจ้าสำนักแห่งสำนักดาบด้านพ่ายอย่างข้าไม่เคยปฏิบัติต่อเชลยด้วยความ
ไม่เป็นธรรม”

แม้จะพูดเช่นนี้ แต่เขาก็ยังคงให้ศิษย์ได้บังคับบัญชานำตรวน
และกุญแจมือมาพันธนาการมือและเท้าของข้าเอาไว้ ทั้งยังคอยเฝ้าระวังข้า
อย่างใกล้ชิด

หลังจากผ่านไปหนึ่งกัณฐูป ตาแก่จากสำนักกระบี่เร้นก็นำลูกศิษย์

26 เส้นปราณพิเศษแปดเส้น ซึ่งแตกต่างจากเส้นปราณอื่นตรงที่มันไม่ได้ติดต่อกับอวัยวะภายใน
เลย ประกอบด้วย เส้นคู เส้นเร้น เส้นขง เส้นใต้ เส้นอินเหวย เส้นหยางเหวย เส้นอินเฉียว
และเส้นหยางเฉียว

ทยอยกลับมา ดูจากอารมณ์ผิพวานั้นก็รู้ได้ทันทีว่าเขาไล่ตามหยางเจิ้งฉี
ไม่ทัน

ประเสริฐยิ่ง!

เจ้าสำนักด่านพ่ายพ้อเย่ถาม “เป็นอย่างไรบ้าง”

ตาแก่มีสีหน้าขุ่นเคือง “เจ้าหนูนั้นหลบหนีไปได้ราวกับปลาหนีชีวิต²⁷!
แต่เจ้าวางใจเถอะ พรรคมารของพวกมันในตอนนี้อยู่แค่เพียงกำลังพล
เหลือเดนที่แตกพ่ายหลบหนีหัวซุกหัวซุนเท่านั้น ต่อให้ยกทัพมาช่วยกันก็หา
ได้นำหวาดกลัวอันใดไม่ ไม่มีทางเป็นคู่ต่อสู้ของเราทั้งสองสำนักได้อย่าง
แน่นอน”

ประโยคนี้เป็นความจริงทุกประการ พรรคมารที่พัฒนามาถึงทุกวันนี้
มีได้ยิ่งใหญ่เช่นในอดีต และไม่ได้เป็นเช่นพรรคหนึ่งหมื่นดังร้อยปีที่ผ่าน
มา พรรคหนึ่งหมื่นในปัจจุบันนี้เป็นเพียงที่น่าขบขันอย่างสิ้นเชิง และ
ประมุขเช่นข้าก็เป็นเรื่องตลกหนึ่งในเรื่องขำขันเหล่านั้น

เจ้าสำนักด่านพ่ายพ้อเหลือบมองข้าด้วยใบหน้าเยือกเย็น และกล่าวว่า
“ข้ามิได้กลัวพวกเหลือเดนจากพรรคมารเหล่านั้น แต่ที่ข้ากลัวคือ...คน
ผู้นั้น”

“...เจ้าป้อมเหยี่ยวนิล?” ตาแก่สำนักกระบี่เร้นลับเครา และเอ่ย
สบายๆ “เซียวจ้งหนานมิใช่คนโง่ ไม่จำเป็นต้องขัดแย้งกับทั้งยุทธภพเพียง
เพื่อปีศาจพรรคมารผู้หนึ่ง และหากถึงวันนั้นขึ้นมาจริงๆ ก็สังหารเจ้าหนูนี้เสีย
อย่างมากก็แค่ปลาตายตาข่ายขาด²⁸!”

27 อุปมาว่าเอาตัวรอดเก่ง หนีเก่ง

28 มาจากสำนวนหากปลาไม่ตาย ตาข่ายก็ต้องขาด หมายถึงการต่อสู้จนตกตายกันไปข้างหนึ่ง

ซี ขำรู้อยู่แล้วว่าสำนักกระบี่เร้นนี้ไม่ใช่ตัวดีอะไร จึงได้มีผู้อาวุโสที่หน้าชื่อใจคดและเจ้าเล่ห์กลับกลอกเช่นนี้ ทั้งยังหน้าไม่อายเสียยิ่งกว่าประมุขพรรคมารอย่างข้าเสียอีก!

ข้าใช้ช่วงเวลานั้นแสดงถึงการดำรงอยู่ของตนเอง โดยยกกำปั้นขึ้นแนบริมฝีปากและไอออกมา “เจ้าสำนักด่านพ่ายพ ข้าสุขภาพไม่ดี คิดว่าคงไม่อาจลากเอาโช่ตรวนที่หนักเช่นนี้ออกจากป่าได้ คงต้องขอรบกวนให้คนของเจ้าช่วยแบกข้าออกไป”

เมื่อตาแก่สำนักกระบี่เร้นได้ฟังก็ขมขื่นตั้งในทันที ทำท่าทางจะหวดแส้เมียนม้าใส่ข้า โชคดีที่เพียงเริ่มเคลื่อนไหวก็ถูกเจ้าสำนักด่านพ่ายพหยุดไว้ ทำให้ตาแก่นั่นดูเต็มไปด้วยความสับสนและงงงวย

“ไปพูดกันอีกด้านหนึ่ง” เจ้าสำนักด่านพ่ายพส่งสายตาเป็นสัญญาณให้ตาแก่สงบใจอย่าได้ไววาย และดึงอีกฝ่ายออกไป

ตอนนี้แค่ขยับข้าก็เหนื่อยมาก จึงหย่อนก้นลงนั่งพักบนพื้น

จากนั้นครู่หนึ่งทั้งสองคนก็กลับมาด้วยท่าที่ปกติ ดูเหมือนว่าจะตกลงกันเรียบร้อยแล้ว

ตาแก่สำนักกระบี่เร้นถึงแม้จะยังคงมีสีหน้าไม่ดีต่อข้า แต่อย่างไรเขาก็ไม่พูดจารุนแรงกับข้าอีก ทั้งยังให้ศิษย์คนหนึ่งมาแบกข้าขึ้นหลังไปด้วย

ข้าสะอื้นอยู่ในใจ พวกชาวยุทธภพฝ่ายธรรมะเหล่านี้ล้วนกระทำความชั่วเหี้ยมไม่ได้แม้แต่ชั่วเพียงข้างเดียวของเซียวจิงหนาน!

ข้าไม่รู้ว่าตอนนี้เขาเป็นอย่างไรบ้าง อาการป่วยได้กำเริบอีกหรือไม่ พอคิดถึงเขาข้าก็รู้สึกอดีตทรมาณ รวากับในใจถูกกดทับด้วยก้อนหินขนาดใหญ่จนหุดหูปวดร้าว

ข้าถูกศิษย์จากทั้งสองสำนักผลัดเปลี่ยนกันแบกออกจากป่ามา
เช่นนี้ตลอดทาง เมื่อพวกเขาเข้าใกล้เมืองเล็กๆ ก็ซื้อธรม้าคันหนึ่งให้ข้า ดูแล
ข้าดีกว่าตอนที่ข้าอยู่กับสำนักกระบี่เร้นครีก่อนไม่รู้ก็เท่าต่อก็เท่า

ทว่าการเดินไม่ไหวกลับยังไม่ใช้ตัวถ่วงโดยสมบูรณ์ แต่เป็นสุขภาพ
ของข้าที่อ่อนแอลงทุกวัน ไม่ว่าจะเคลื่อนไหวหรือไม่ก็รู้สึกเหน็ดเหนื่อยอยู่ดี
ช่วงเวลาที่ตื่นรู้ตัวก็น้อยลงทุกที รู้สึกว่าอีกไม่นานก็คงกลับไปโดยไม่ตื่นขึ้นมา
อีก

วันที่ข้าออกมาจากป้อมเหยี่ยววิลันนั้นยังไม่ทันได้บอกลาเจิงเสียววี่
เลย ไม่รู้ว่าเจ้าหนูนั้นจะร้องไห้หรือไม่ หากรู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ข้าจะได้ฝากฝัง
เขาเอาไว้ก่อนว่าให้ช่วยดูแลต้นจื่อเถิงให้ข้าสักนิด หากพอมีเวลาก็ให้ไปช่วย
รดน้ำใส่ปุ๋ยบ้าง

ตัวข้าโคลงเคลงอยู่ในธรม้า โดยตลอดหลายวันที่ผ่านมานี้ นอกจาก
ไปกินอาหารและปลดทุกข์แล้ว เวลาที่เหลือทั้งหมดล้วนแต่อยู่บนธรม้า

ในวันนี้ข้ากำลังนอนหลับอยู่บนธรม้า เนื่องจากว่าเพิ่งจะป่วยไข้
ไม่ว่าร่างกายส่วนใดล้วนแต่รู้สึกไม่สบาย หูก็อื้อรากับมียุกสิบกว่าตัวบินวน
เวียนอยู่ในหัว

ขณะที่กำลังโคลงเคลงข้าพลันรู้สึกว่ารธรม้าได้หยุดนิ่งลง จากนั้นก็มี
เสียงเกือกม้าย่างกรีกโครม เสียงนั้นดังมาจากที่ไกลๆ จนใกล้เข้ามาเรื่อยๆ
ไม่นานก็มีเสียงการปะทะกันของดาบ กระบี่ และเสียงกรีดร้องของผู้คน
ข้าค่อยๆ ตื่นขึ้น โดยยังไม่ทันได้ตอบสนองต่อเรื่องที่เกิดขึ้นก็ถูกกระซอก
เปิดอย่างรุนแรง เจ้าสำนักด้านพายัพที่มีแสงสว่างเรืองรองทางด้านหลัง
ปรากฏอยู่เบื้องหน้าของข้า และลากข้าลงจากรธรม้าไปโดยไม่อธิบายคำใด

“นึกไม่ถึงว่าเจ้าหนูอย่างเจ้าจะเป็นคนที่เชี่ยวชาญให้
สำคัญ” เขาพูดหน้าดำคร่ำเครียด

เมื่อได้ยินชื่อของเจ้าบ้าข้าก็ตื่นขึ้นมาครึ่งหนึ่งทันที และรีบหันไป
มองโดยรอบ พบว่าศิษย์ของสำนักดาบด้านพายัพและสำนักกระบี่เร็นกำลัง
ต่อสู้อยู่กับกองกำลังอีกกลุ่มหนึ่ง ทันใดนั้นจู่ๆ ร่างในชุดเกราะสีดำ มือถือ
กระบี่หนักก็แทรกเข้ามา เหมือนจะเป็นศิษย์ของป้อมเหี้ยวนิล

ข้าอ้าปากเล็กน้อยด้วยความตื่นตระหนก ท่าทางคล้ายคนโง่ม
เหตุใดศิษย์ของป้อมเหี้ยวนิลถึงมาที่นี่
เช่นนั้น...เจ้าบ้าเล่า เขาก็มาด้วยหรือไม่

ขณะที่ข้ากำลังมองหาเงาร่างคุ้นตาไปรอบๆ เหี้ยมตัวหนึ่งก็กรีดร้อง
และร่อนลงมาจากท้องฟ้า ปิกขนาดมตีมารวกับสามารถปกคลุมผืนนภา
พริบตาเดียวก็ถลาลงมาถึง เจ้าสำนักดาบพายัพรีบยกแขนมากันไว้ด้วย
ความหวาดกลัว แต่ก็ถูกนกนักล่าตัวนั้นจิกกรงเล็บผ่านแขนเป็นแผลลึก

“เจ้าเดรัจฉานน่าตาย!” เขาก่นคำ จากนั้นใช้แขนรัดลำคอข้าลากไป
ทางด้านหลังให้กลายเป็นโล่ขนาดใหญ่แก่เขา

“ท่านประมุข! พวกเรามาช่วยแล้ว!”

เสียงนี้คุ้นเคยนัก ข้าจึงหันไปมองด้วยความประหลาดใจ ก็พบกับ
หยางเฉิงฉีกำลังกวัดแกว่งกระบี่ยาวต่อสู้กับตาแก่จากสำนักกระบี่เร็นอยู่

ข้าพลันหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออกที่เขาฉลาดพอจะไม่พาพรรคमार
ผู้อื่นมาตกตาย แต่เหตุใดเขาถึงไปหาป้อมเหี้ยวนิลเล่า คิดอันใดอยู่กัน!
แต่ที่น่าเหลือเชื่อยิ่งกว่าก็คือป้อมเหี้ยวนิลยอมเชื่อเขาและมาช่วยข้าจริงๆ
เสียด้วย! เชี่ยวฉันทานบ้าไปแล้วหรืออย่างไร

เขาต่อสู้กับสำนักกระบี่เร้นไปด้วย คิดที่จะมาช่วยเข้าไปด้วย แต่น่าเศร้าที่วรยุทธ์ของตาแก่สำนักกระบี่เร้นนั้นสู้สู้กับเขาจึงยากปลีกตัวออกมา และในเวลานี้เองนกเหยี่ยวก็กลับมาอีกครั้ง มันทางกรงเล็บโฉบลงไปที่ใบหน้าของเจ้าสำนักด่านพ่ายพจนเป็นแผลเหวอะหวะ โดยที่ข้าไม่ได้รับบาดเจ็บเลยแม้แต่เม็ดเดียว

เหยี่ยวตัวนั้นกางปีกโฉบบินออกไป โดยที่ข้ายังไม่ทันได้ตั้งสติ เจ้าสำนักด่านพ่ายพจนก็กรีดร้องเสียงลั่นและตัวดกระโดดไปด้านหลัง เสียงใบมีดกระทบกันดังเสียดหู เมื่ออีกฝ่ายหันหลังกลับไปโดยมีข้าติดไปด้วย ข้าจึงมองเห็นคนที่อยู่ด้านหลังเขา

ร่างสูงใหญ่งามสง่าและเคร่งขรึม หากมิใช่เจ้าบ้าเหี้ยวจังหนานแล้วจะเป็นผู้ใดไปได้อีก

เขามาช่วยข้าจริงๆ...

ข้าจ้องมองเขาตาไม่กะพริบ ด้วยไม่ยินยอมพลาดทุกการกระทำ และทุกการแสดงออกของเขา

คนที่เคยคิดว่าจะไม่มีวันได้พบกันอีกแล้วกลับได้เจออย่างกะทันหันราวกับเป็นความฝันที่ไม่ปาน

“เหี้ยวจังหนาน ที่แท้เจ้าก็สมคบกับพรรคมาร! เจ้าไม่กลัวว่าป้อมเหยี่ยวนิลจะกลายเป็นเป้าโจมตี กลายเป็นที่เหยียดหยามของทั่วทั้งยุทธภพหรือ” เจ้าสำนักด่านพ่ายพจนที่เคยพูดเอาไว้ว่าหากเหี้ยวจังหนานติดตามมาจะจัดการอย่างไร ทำทางตอนนั้นที่ราวกับไม่เห็นป้อมเหยี่ยวนิลอยู่ในสายตา มายามนี้กลับตกใจเสียขวัญ รัศมีแสงอย่างแรงจนข้าหายใจไม่ออก

เหี้ยวจังหนานซึบสายกระบี่ลงพื้น นัยน์ตาลึกดำไม่แยแส และเอ่ย

ถ้อยคำที่ทำให้คนฟังพูดไม่ออก

“ไม่กลัว” เขาพนสองคำออกมาอย่างชัดถ้อยชัดคำ

เจ้าสำนักด้านพายัพถูกเขาทำให้โมโหเสียจนแทบหงายหลัง
“เซียวจ้งหนาน! เจ้าอย่าได้จองทองเกินไบนัก...”

เซียวจ้งหนานไม่ฟังสักนิด ซึกกระบี่ไปยังอีกฝ่ายและพูดออกมา
สองคำเช่นเดิม “ปล่อยคน”

ความเด็ดขาดนี้ ช่างไม่ธรรมดาเอาเสียเลย!

ข้ามองดูเขาจนแทบคลั่ง จวบจนถูกแขนที่รัดคออยู่รัดแน่นจนเจ็บ
จึงค่อยได้สติคืนมา และพบว่าตนเองนั้นกำลังอยู่ระหว่างความเป็นความตาย

“ให้คนของเจ้าถอยไป มิฉะนั้นข้าจะฆ่าเขาซะ!” ข้าได้ยินเสียงกักฟัน
พูดของเจ้าสำนักด้านพายัพที่อยู่เหนือศีรษะ

การกระทำของสำนักดาบด้านพายัพในครั้งนี้ไม่เป็นที่เปิดเผย คนที่
นำมาด้วยจึงไม่มาก น้อยกว่าทางป้อมเหยี่ยวนิล ดังนั้นความพ่ายแพ้จึงเป็น
เรื่องของเวลาเท่านั้น

ใบหน้าเคร่งขรึมเย็นชาของเซียวจ้งหนานไม่มีการเคลื่อนไหว ดวงตา
ทั้งคู่เฉยจิตสังหารออกมาเล็กน้อย “ถ้าเจ้ากล้าทำร้ายเขา ข้าจะทำให้โลกนี้
ไม่มีสำนักดาบด้านพายัพและสำนักกระบี่เร้นอยู่อีกต่อไป”

ไม่ว่าคำพูดนี้จะความจริงหรือไม่ ก็ทำให้ใจข้าหวั่นไหวและ
สั่นสะเทือน คล้ายดังตกลงไปในถังน้ำตาลอย่างกะทันหัน แต่ก็มีบางคนที่เป็น
ตรงกันข้าม

“เซียวจ้งหนาน ข้าเอาชนะเจ้าไม่ได้ แต่เจ้าก็อย่าได้หลงระเหิงไป
ข้าจะทำให้เจ้าต้องชำระหนี้ของวันนี้ให้ได้!” เจ้าสำนักด้านพายัพเคียดแค้น

เป็นอย่างยิ่ง “ในเมื่อเจ้าอยากได้นัก ข้าจะคืนให้!”

ข้ารู้สึกว่าคุณฝ่ามือฟาดที่สันหลังอย่างแรง ความเจ็บปวดแผ่กระจายอย่างรวดเร็วจากจุดนั้นไปยังมือเท้าทั้งสี่และกระดูกทุกท่อน ข้าพุ่งธนูไปข้างหน้าพร้อมกับกระอักโลหิตออกมาอย่างควบคุมไม่ได้

“ที่รัก!”

ในความมืดสลัวข้าเหมือนจะมองเห็นเงาจางจางอันทั้งสองข้างทะยานร่างเข้ามารับข้าเอาไว้อย่างลนลาน ดูหวาดกลัวอย่างที่ไม่เคยเห็น เขาประคองข้าไว้ในอ้อมแขน และกอดรัดข้าแนบแน่นเหมือนตอนที่อยู่ในถ้ำ

ข้ารู้สึกว่าได้นอนหลับไปอย่างยาวนาน แม้จะเคยตื่นมาในระหว่างนั้นอยู่บ้าง แต่ก็แทบไม่มีสตินึก เพียงปรือตาขึ้นมองเล็กน้อยแล้วก็หลับไปอีกอย่างรวดเร็ว แต่ในทุกครั้งที่ข้าตื่นขึ้นมาในช่วงสั้นๆ จะมีคนผู้หนึ่งคอยอยู่ข้างกายเสมอ

ลมหายใจของคนผู้นั้นทำให้ข้ารู้สึกอุ่นใจ ราวกับว่าไม่มีอะไรที่จะทำร้ายข้าได้ตราบเท่าที่เขายู่ที่นั่น ข้าจึงนอนหลับเช่นนี้มาได้โดยตลอด

“เหตุใดเขายังไม่ตื่น”

“ร่างกายของเขาที่ถูกเจ้าใช้สอยเมื่อถูกฝ่ามือขัดมาย่อมต้องนอนหลับยาวนานเช่นนี้อยู่แล้ว การที่เขายังมีชีวิตอยู่ก็นับว่าดวงแข็งมากแล้ว เจ้าอย่าได้เรียกร้องจะเอาบุญเอาเนื้อเกินไปนัก” เมื่อข้าได้ยินวิธีการพูดแบบไม่วัหน้าเช่นนี้ก็นึกขึ้นได้ว่าคนพูดนี้น่าจะเป็น ‘ท่านหมอซุน’ ที่มารักษาเจ้าข้าในครั้งก่อน ได้ยินมาว่าเขาเป็นหมอที่เก่งและมีชื่อเสียงในบริเวณใกล้เคียง เพียงแต่มีนิสัยประหลาดไปบ้าง

ท่านหมอซุนเอ่ยอีกว่า “แต่ถึงแม้เขาจะพินก็เปล่าประโยชน์ ชีพจรของเขานั้นเป็นดังตะเกียงที่ใกล้หมดดับ โดยบอกไม่ได้เช่นกันว่าดับไปวันใด พวกเจ้าควรตระเตรียมโลงเอาไว้ให้เขาได้แล้ว!”

ทันใดนั้นก็มียังเสียงดังสนั่น รวากับเสียงอะไรบางอย่างถูกกระแทกแตกหัก ทำให้สติที่พราวเลื่อนของข้าถูกกระตุกตื่นขึ้นมาหลายส่วน

ข้าค่อยๆ ลืมตาขึ้น ช่างหูเป็นเสียงแหบต่าของเจ้าบ่าวที่อยู่ภายใต้โทสะอย่างถึงขีดสุด “ตระเตรียมโลงอะไรของเจ้า! หากเจ้ารักษาไม่ได้ก็ไสหัวไปให้พ้น จะอยู่พูดจาเหลวไหลไปทำไม”

ท่านหมอซุนผู้นั้นเอ่ยเสียงสั้น ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความโกรธหรือความกลัว “ข้าพูดจาเหลวไหล? ดี ประเสริฐนัก! ในเมื่อพวกเจ้าไม่เชื่อฝีมือการรักษาของข้า จากนั้นก็ไม่ต้องส่งคนไปตามข้าอีก ไปเชิญผู้มากฝีมือคนอื่นมาเถอะ!”

จากนั้นจึงเป็นเสียงฝีเท้าและเสียงกล่าวขอโทษไล่หลังไปของเซียวโม่เป่ย์ “ท่านผู้เฒ่าซุนโปรดรอสักครู่ พี่ชายข้าวิตกจนสับสนไปนะ ท่านอย่าได้ถือโทษโกรธไปเลยนะ...”

ข้าเอียงศีรษะเล็กน้อยให้สายตามองไปยังกลางห้อง เห็นเซียวจิงหนานยืนหันหลังให้ข้าอยู่เบื้องหน้ากองเศษไม้ที่แตกหัก อีกฝ่ายท่าทางหมดแรงนั่งไม่ไหวติง

“พี่...” ข้าเอ่ยปากออกมาได้เพียงคำเดียวก็ต้องหยุดชะงักลง เนื่องจากนึกขึ้นได้ว่าข้ากับเขาแตกหักกันไปแล้ว และเขาบอกว่าไม่ต้องการได้ยินข้าเรียกเขาว่าพี่เซียวอีก

ในขณะที่ข้ากำลังลังเลอยู่ว่าควรจะเรียกเขาเช่นไรดี เจ้าบ่ากลับ

ได้ยินเสียงของข้าในเวลาสั้นๆ นั้น จึงหันหลังกลับพุ่งมายังข้างเตียงทันที ทำให้ข้ามองเขาได้ชัดเจนขึ้น ก่อนจะรู้สึกอึ้งไปชั่วขณะ

ดวงตาทั้งคู่ของเขาเต็มไปด้วยเส้นเลือด ได้ดาดำคล้ำ หนองครา รุงรัง โทนกันความสมบูรณ์แบบในวันก่อนที่ชมขวัญสำนักดาบด่านพ่ายพ และสำนักกระบี่เร็นจนขวัญหนีดีฝ่อได้ ทำทางเช่นนี้ เหมือนกับเจ้าบ้าที่ข้าได้พบในครั้งแรกอยู่ถึงหกส่วน

เมื่อนึกถึงเจ้าบ้า ข้าพลันระลึกได้ว่าก่อนข้าจะหมดสติไป คนที่อยู่เบื้องหน้าได้เรียกข้าว่า ‘ที่รัก’ ซึ่งคำเรียกนี้เขาไม่เคยเรียกออกมายามมีสติ หรือเขาจะนึกอะไรออกแล้ว?

“เจ้า...บ้า?” ข้าลองหยั่งเชิงเรียกเขาดู

นึกไม่ถึงเลยว่าอีกฝ่ายจะมีปฏิกิริยาตอบสนองอย่างรุนแรง ดวงตาเบิกกว้าง และรวบกอดข้าเข้าไปเต็มอ้อมแขนในทันที กอดแนบแน่นราวกับจะฝังข้าให้จมหายไปในร่างของเขา

เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงสั่นสะท้านอยู่ข้างหูข้า “เหตุใดเจ้าจึงไม่บอกข้า”

“ท่าน...” ข้าพลันรู้สึกเหมือนมีบางสิ่งชิ้นมาอุดตันอยู่ในลำคอ ต้องพยายามหลายครั้งกว่าจะส่งเสียงออกมาได้ “ท่านนึกออกแล้วหรือ”

คนที่ฝังแนบอยู่กับลำคอข้าพยักหน้าเบาๆ “ใช่”

ทันใดนั้นข้าก็ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดจึงทั้งอยากหัวเราะทั้งอยากร้องไห้ อีกทั้งยังรู้สึกว่าตนเองมีคำพูดมากมายต้องการบอกกล่าวต่อเขา แต่สุดท้ายข้ากลับเพียงหลับตาทั้งคู่ลงและออกแรงกอดตอบเขา ในหัวสับสนวุ่นวาย

หลังจากผ่านไปพักใหญ่ ข้าจึงกล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง “ข้าไม่ต้องการหลอกลวงท่าน การเข้ามาใกล้ชิดท่านก็ไม่ได้มีจุดประสงค์

อื่นใด หลังจากจากถ้าข้ายังได้ย้อนกลับไปหาท่าน หยกขึ้นนั้นเป็นท่านที่มอบให้ข้า ตำแหน่งประมุขไม่ใช่สิ่งที่ตัวข้าอยากจะเป็น ข้าไม่ได้ให้ผู้คุมกฎหมายขโมยสารลับ...” ข้าค่อยๆ พูดต่อไม่ออก ขอบตาคลายมีกระแสอุ่นร้อนก่อตัวและพรั่งพรู “เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อข้า ท่านเชื่อหลินเยวี่ แต่กลับไม่เชื่อข้า!”

เขาคลายกับถูกคำพูดของข้าเสียบแทงจนเจ็บปวดจึงยิ่งกอดข้าแน่นขึ้น เครารกรุงรังหยาบกระด้างเสียดสีอยู่กับลำคอข้า แล้วประทับจุมพิตหวานซึ่ง

“ซู... ข้ารู้ ข้ารู้แล้ว” เขาจุมพิตไปพลาบปลอบประโลมข้าไปพลาบ “ข้าผิดเอง ล้วนแต่เป็นข้าที่ไม่ดี...”

ยิ่งเขาเป็นเช่นนี้ ข้ายังรู้สึกถึงความทุกข์ทรมานในหลายปีที่ผ่านมา ในที่สุดก็มีที่ให้ระบาย ช่างสุดแสนจะกล้ำกลืนนัก

“ชาวยุทธฝ่ายธรรมะอย่างพวกท่านก็ทำเป็นแต่รังแกข้า ล้วนแต่ตำข้าสารเลวกันทุกคน ตาเฒ่าเจ้าสำนักดาบด้านพายัพนั้นยังฟาดฝ่ามือใส่ข้าด้วย...” ข้าสูดน้ำมูกพิดๆ “ข้าเป็นแบบนี้เขาก็กังตึงข้า ตีข้าจนเจ็บไปหมดถึงกับกระอักเลือดออกมาด้วย”

แน่นอนว่าเผชิญความเจ็บปวดยิ่งกว่านี้ในยามก่อนข้าก็ยังทนได้อีกทั้งเพื่อไม่ให้เขารู้ว่าอาการป่วยกำเริบยังต้องแอบหนีออกจากห้องไปกลางดึก มาตอนนี้ราวกับขีดความอดทนมาถึงจุดสิ้นสุด ไม่เพียงกระตือรือร้นที่จะแสดงบาดแผลของตนให้เขาดู แต่ยังต้องการการปลอบประโลมเอาใจจากคนที่รักดังเช่นเด็กน้อยคนหนึ่ง

แต่ข้าไม่รู้สึกอับอายแม้แต่น้อย ข้าใกล้จะตายเต็มที จะไม่ให้ข้าได้กระเจ้ากระงอใส่เขาสักหน่อยหรืออย่างไร แม้แต่สัตว์ก่อนถูกเชือดยังได้

กินอัมเป็นมือสุดท้ายเลยนะ!

“อย่าโกรธไปเลย...” เจ้าบ่าวประคองใบหน้าเข้ามาจุมพิตที่หน้าผาก ใบหน้า และริมฝีปาก รวากับกำลังทะนุถนอมสมบัติล้ำค่าที่ต้องระมัดระวัง อย่างถึงที่สุด “ข้าจะไปสังหารพวกมันให้เจ้า” อีกฝ่ายกล่าวถ้อยคำน่ากลัว ด้วยน้ำเสียงสุดแสนอ่อนโยน

ข้ามองดูนัยน์ตาเขาล้ำจืดจริงจัง ไม่ได้มีรอยยิ้มสักนิด และอาจจะมีความไม่รู้ผิดชอบอยู่บ้าง

เขาคงจะไม่ไปทำลายสำนักดาบด้านพ่ายัพและสำนักกระบี่เร็น เพื่อข้าจริงๆ กรรมัง

ข้ารู้สึกกังวลใจ เมื่อนึกถึงถ้อยคำที่ได้ยินตอนเพิ่งตื่นจึงเอ่ยถามเขา “หยางเฉิงฉีได้พูดอันใดต่อท่านหรือไม่”

เขาไม่ได้ตอบคำถามของข้าตามตรง เพียงลูบไล้ใบหน้าข้าและกล่าวว่า “เขากำลังไปรับผู้อาวุโสเหวิน รอผู้อาวุโสเหวินมาถึง ด้วยทักษะทางการแพทย์ของเขาจะต้องรักษาเจ้าได้อย่างแน่นอน เจ้าอย่ากลัวไปเลย”

ดูทีแล้วเขาคงจะรู้เรื่อง ‘คัมภีร์ลับบุปผายมโลก’ แล้ว ตอนผู้คุมกฎหมายมาขอให้เขาไปช่วยข้าคงจำต้องเอ่ยเรื่องนี้ออกไปให้สะท้อนอารมณ์ อย่างที่สุด ดีไม่ดีอาจจะบอกว่าข้าเป็นคนที่มลายในรักอย่างลึกล้ำไร้ขอบเขต หรือไม่ก็โง่งมอย่างถึงที่สุด

ข้านึกถึงอีกครั้ง และยังคงอดกลั้นไว้ไม่ไหว “การที่ท่านดีต่อข้า ถึงเพียงนี้เป็นเพราะรู้ว่าข้าใกล้จะตายอยู่รอมร่อจึงรู้สึกผิดบาปขึ้นในใจใช่หรือไม่”

ตายก็ใกล้จะตายอยู่แล้ว ข้ายังคงต้องการเค้นถามเอาให้ได้

นำสมน้ำหน้าข้านักที่มีชีวิตอย่างเหน็ดเหนื่อยถึงเพียงนี้

ข้าผู้นี้หนอ แม้นยามปกติจะเป็นพวกหันทางเสือตามลมและแข็งนอก
อ่อนในอยู่บ้าง แต่ในช่วงเวลาที่ใกล้ถึงจุดจบกลับไม่ยากให้คนที่รักมาเมตตา
สงสารข้าเพราะความเห็นอกเห็นใจและรู้สึกผิด

ข้าหวนชิงเหยียนมิได้ต่ำด้อยจนถึงขั้นนั้น

เมื่อเซียวจ้งหนานได้ฟังก็สีหน้าเปลี่ยน และเอ่ยเสียงแข็ง “อย่าได้
พูดเหลวไหล ตายไม่ตายอันใดกัน เจ้าจะต้องไม่ตาย” รวากับว่าเมื่อเขาพูด
เช่นนี้แล้วข้าจะตายไปไม่ได้อย่างไรอย่างนั้น

เขาดึงมือข้าไปกดแนบไว้กับหน้าอกของเขา “ไม่อย่างนั้นแล้วข้าจะ
ทำดีต่อเจ้าได้อย่างไร เจ้าจะต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างยืนยาว เช่นนี้เจ้าจึงจะ
ได้รู้ว่าจากนี้ไปตัวข้าดีต่อเจ้ามากมายเพียงใด ดีกว่าเจ้าบ้าในอดีต ดียิ่งกว่า
ผู้ใด”

สิ่งที่อยู่ใต้ฝ่ามือเด่นกระหน่ำอย่างรุนแรง แม้มือขวางกั้นด้วย
กล้ามเนื้อแข็งแรง แต่ก็ราวกับอยู่ใกล้เพียงปลายนิ้ว

ข้าขยับมือเล็กน้อย คล้ายอยากจะจากไปแต่ก็ไม่เต็มใจจากไป
สุดท้ายก็มองเขาอย่างหยอกล้อ “แต่เจ้าบ้าไม่ได้ดีต่อข้า เขามองว่าข้าเป็น
เซียวฮูหยิน แล้วยังจะให้ข้ามีลูกให้เขาด้วย...”

ข้าเองก็อยากรู้อย่างยิ่งนักว่าอีกฝ่ายจะดีต่อข้าได้มากมายเพียงใด แต่
ในขณะเดียวกันก็เข้าใจอย่างชัดเจนว่าคำว่า ‘ตายไม่ได้’ เป็นสิ่งที่เขาหลอก
ตัวเองเท่านั้น

ข้ารู้ดีแก่ใจตนเอง เกรงว่าข้าคงหมดทางเยียวยาแล้ว

เซียวจ้งหนานค่อยๆ บีบแถมข้าเบาๆ ดวงตาเผยแววเอ็นดู “ผู้ใด

บอกกันว่าข้าเห็นเจ้าเป็นนาง เจ้าก็คือเจ้า นางก็คือนาง ข้าแยกแยะได้” แล้ว
ยังเสริมขึ้นอีกว่า “เยวี่ยนเออร์ไม่ได้ดูร้ายเช่นเจ้า ขยับตัวนิดหน่อยก็เอาแต่
จะถีบข้า”

นี่! ยิ่งกล้าโทษข้าอีก ในเวลานั้นข้าไม่ถีบจะได้หรือ! ข้าลอบดำอยู่
ในใจ โดยไม่ไปหมกมุ่นกับปัญหาเรื่องเขารู้สึกผิดหรือไม่อีก เพราะหากวุ่นวาย
ต่อไปจะกลายเป็นเผยความไม่สุภาพออกมา

“เซียวฮูหยินเรียกว่าเยวี่ยนเออร์?” ข้าเอ่ยหยอกล้อ “มิใช่เรียกว่า
ที่รักหรือ”

เขานิ่งอึ้งไป จากนั้นค่อยเอ่ยอย่างจริงจัง “นี่เจ้าเข้าใจว่าทุกครั้งที่ข้า
เรียกเจ้าว่าที่รักนั้นคือเรียกนาง และมองเจ้าเป็นตัวแทนของนางหรือ”

ข้าไร้คำจะเอ่ย เป็นการยอมรับโดยปริยาย

เขาถอนหายใจ และพลิกตัวขึ้นมาบนเตียง ให้ข้านอนหนุนหัวไหล่
เขา “เจ้าคือที่รักของข้า ข้าไม่เคยเรียกผู้อื่นเช่นนี้”

ที่จริงแล้วข้ามิได้สนใจแม้แต่น้อย มันก็แค่คำเรียกขานหนึ่งเท่านั้น
แต่ข้ายังคงประวิงอยู่กับคำเรียกขานของคนพิเศษซึ่งข้าไม่นึกอยากให้เขาเรียก
กระตักหูยิ่ง...น่าแปลกนัก

มุมปากข้ายกขึ้นอย่างหยุดไม่ได้ ข้าพยายามเอ่ยคำว่า “อ้อ” เบาๆ
อย่างมั่นคง แต่ความสุขในหัวใจกลับแบ่งบานอย่างยากจะควบคุม

ขอเพียงรู้ว่าคนผู้นี้มีความรักต่อข้า ข้าก็ตายได้อย่างไม่เสียใจแล้ว
ข้านอนนิ่งอยู่พักหนึ่ง แล้วถามขึ้นว่า “ท่านนึกถึงเรื่องในถ้าได้ตั้งแต่
เมื่อไหร่”

“วันที่สามที่เจ้าจากไป ข้าได้พบ ‘คัมภีร์ลับบุปผายมโลก’ เล่มนั้น

ที่ห้องเจ้า หลังจากอ่านแล้วจึงตระหนักว่าข้าผิดพลาดมากมายนัก แต่เจ้าก็ถูกข้าไล่จากไปแล้ว ข้าทั้งเสียใจทั้งกลัดกลุ้ม อารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ จนพลังปราณในร่างกายทะลักขึ้นมา ทะลวงผ่านการอุดตันของปราณและโลหิตในสมอง จากนั้นข้าก็จดจำทุกสิ่งทุกอย่างได้”

ตอนนี้เจ้าข้าได้รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวข้าแล้ว สมองของข้าร้องบอกเช่นนี้ แต่ไม่นานนักข้าก็จับจุดสำคัญได้

“ท่านไปห้องข้าทำไม” ลานพักอาศัยข้าอยู่ห่างจากเขตที่เขาอยู่ค่อนข้างไกล

ในครั้งนี้อาจารย์ไปค่อนข้างนาน นานจนข้าต้องกระตุ้น เขาจึงยอมเอ่ยปาก

เขาเอ่ยว่า “ข้าคิดถึงเจ้ามาก”

ข้านั่งอิงไป ในใจขณะนั้นทั้งเปรี้ยวฝาดทั้งหวานหอม เป็นรสชาติอันสมบูรณ์

“ข้าก็คิดถึงท่านเช่นกัน” ข้าอุกกับไหล่ของเขา

แต่ที่น่าเยาะหยันคือ เมื่อสิ้นเสียงพูด ข้าก็รู้สึกถึงความเจ็บปวดอย่างรุนแรงในร่างกาย เจ็บจนข้าขดตัวเป็นก้อนกลมในทันที ปากก็ครวญครางด้วยความทรมาน

เซียวจ้งหนานพบว่าข้าผิดปกติไปก็รีบกดข้าไว้แนบบอกอย่างทำอะไรไม่ถูก และร้องเรียกข้าอย่างลนลาน “ที่รัก!”

นิ้วทั้งห้าของข้ายึดสาบเสือเขาไว้แน่น ความเจ็บปวดในร่างกายรุนแรงขึ้นเป็นระลอก รวากับจะทำลายร่างกายและกัดกร่อนจิตใจข้า บดขยี้ข้าให้เป็นผุยผง

“เจ็บ...” ของเหลวขาวหวานสายหนึ่งพรั่งพรูจากลำคอ และทะลัก
ล้นออกมาทางมุมปาก

เซียวจ้งหนานขอบตาแดงก่ำ ตะโกนออกไปนอกประตู “ใครก็ได้!
ไปจับหมอนั่นกลับมาให้ข้า! เร็วเข้า!” แล้วจึงหันกลับมาเรียกซ้ำต่อ “ไม่เจ็บ
นะ ที่รักเด็กดี เดียวก็ไม่เจ็บแล้ว เจ้าอย่าหลั่นนะ...”

ตาข้าเริ่มสายและค่อยๆ พร่ามัวไม่ชัดเจน มือที่จับสาบเสื้อเจ้าบ้า
เลื่อนหลุดจึงถูกเขาคคว้าไปกุมไว้ด้วยฝ่ามือ

ข้าเพิ่งตื่นมาได้ครู่เดียวก็จะสลบไปอีกแล้ว ในครั้งนี้ก็ยังไม่รู้ว่าจะยัง
ตื่นขึ้นมาได้อีกหรือไม่

โดยทั่วไปแล้วข้ายังคงหวังว่าจะตื่นขึ้นมาได้ หลังจากข้าและเจ้าบ้า
นั้นเพิ่งจะใจตรงกัน ข้ายังต้องการลิ้มรสความสุขสมหวังในรักที่มีให้กันอยู่

“วันนี้ข้าเห็นห้องครัวเตรียมอาหารอร่อยไว้ให้เจ้ามากมาย หากเจ้า
ยังไม่อยากกินอีก ประมุขรู้เข้าต้องเสียใจอีกแน่”

ข้านอนอยู่บนเตียง เฉิงเสียววี่นั่งอยู่บนม้านั่งตัวเล็กข้างเตียง
กอดผิงกั๋ว²⁹ ผลหนึ่งอยู่ในปาก

ไม่รู้เป็นเพราะสวรรค์ได้ยินคำอธิษฐานของข้าหรือไม่ จึงไม่เพียง
ทำให้ข้าตื่นขึ้น แต่จิตวิญญาณของข้าก็ดูเหมือนจะดีขึ้นกว่าเดิม

อย่างไรก็ตามเจ้าบ้าก็เป็นประมุขผู้หนึ่งจึงไม่อาจอยู่ดูแลข้างกายข้า
ได้ตลอดเวลา และภายใต้การขับไล่ข้าแล้วข้าอีกของข้า เขาจึงได้แต่ให้
เฉิงเสียววี่ที่น่ารำคาญมาคอยดูแลข้า แม้จะกล่าวว่าดูแล แต่อันที่จริงแล้ว

เป็นการมาตีมากเกินไปเสียมากกว่า

ไม่รู้ว่าบิดาเขาเลี้ยงดูมาอย่างไร จึงไม่เคยเห็นเขาหยุดปากเลย...

ไม่ว่าจะเป็นการพูดหรือการกินก็ตาม

“เช่นนั้นเจ้าช่วยข้ากินหน่อยแล้วกัน!”

นัยน์ตาเขาเป็นประกาย แต่ริมฝีปากกลับลู่ลงอย่างรวดเร็ว และปฏิเสธว่า “ไม่ได้ นี่สำหรับบำรุงร่างกายท่าน หากท่านพอรู้ว่าข้ากินแทนท่าน จะต้องดีซ้ำแน่”

“แต่ข้ากินไม่ลงแล้วนี่!” แม้จิตวิญญาณจะดีขึ้นมากแล้ว แต่ข้ารู้สึกว่านี้ไม่ใช่เรื่องดีอะไร เปรียบไปก็เหมือนเป็นแสงสายัณห์ก่อนตะวันลับฟ้า³⁰

เขาจะพรืดตาจ้องมองข้า และถามออกมาอย่างไม่อ้อมค้อม “ท่านกำลังจะตายหรือ”

ข้าละกลุ้มใจแทนเขาจริงๆ หากเจ้าหนูผู้นี้เติบโตขึ้นแล้วยังทำตัวเช่นนี้จะทำอย่างไร โชคดีที่ตอนนี้มีป้อมเหยี่ยวนิลคอยหนุนหลังเขาอยู่ ถ้าเขาเติบโตในหมู่คนทั่วไป เกรงว่าแค่เหยี่ยวเท้าก้าวเข้ายุทธภพก็คงถูกผู้คนสังหารทิ้งแล้ว

ข้ามองเขาด้วยความขมขื่นและแค้นเคือง “อย่างนั้นกระมัง”

“ท่านห้ามตายนะ! หากท่านตายหลายคนจะต้องเสียใจ ข้าเองก็ต้องร้องไห้ด้วย” เมื่อเจ้าหนูได้ฟังก็พุ่งเข้ามาจับมือข้าไว้ด้วยความตกใจสุดขีด โดยมือเขายังคงถือผิงกว๋อครึ่งผลเอาไว้

ข้าลูบศีรษะของเขาอย่างจำใจ “นี่ไม่ใช่เรื่องที่ข้ากำหนดได้”

“หากท่านตายแล้วประมุขจะอย่างไรเล่า”

30 อุปมาว่าสีหน้าดูสดใสขึ้นก่อนที่จะตาย

“ก็แต่งเซียวฮุยใหม่สักคน จากนั้นก็ให้กำเนิดเจ้านายน้อยๆ ให้เจ้าเล่นด้วยสักคน” ข้าพุดเอื้อยเอื้อยแผ่วเบา แต่ในใจกลับชื่นชมเล็กน้อย

หลังจากนี้ไม่ว่าเจ้าบ่าวจะมาเยือนหลุมฝังศพของข้าในทุกปีหรือไม่ ถ้ามาจะนำบุตรชายมาด้วยกันไหม ข้าอยากเห็นว่าบุตรชายของเขานั้นเติบโตขึ้นเป็นเช่นไร ไม่รู้ว่าจะมีใบหน้าเคร่งขรึมจริงจังเช่นเดียวกับเขาหรือไม่ แต่เด็กก็ยังคงต้องมีท่าทีเหมือนเด็กๆ อันที่จริงเหมือนกับเจิงเสียววี่ก็ไม่เลว พออายุถึงสิบแปดสิบเก้าปีค่อยสุขุมขึ้นบ้าง...ไม่ทันไรข้าก็เผลอคิดไปเสียไกลลิบ

“...ถึงตอนนั้นก็ไม่ต้องมานะ” แล้วข้าก็เอื้อยกับเจิงเสียววี่อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“หา?” เขาทำหน้านงนง

ข้ากล่าวอธิบาย “ตอนมาเคารพสุสาน เจ้าไม่ต้องมา ถ้ามาข้าจะโกรธมาก และกระโดดออกจากหลุมศพมาบีบคอเจ้า”

คิ้วเล็กๆ ของเจิงเสียววี่ขมวดเป็นปมแน่น ลูกขึ้นย่นตรงอย่างช้าๆ พลังจ้องมองข้าเหมือนคนแปลกหน้า หลังจากมองอยู่พักหนึ่งค่อยเอื้อยปาก ออกมาด้วยท่าทีเอือมระอาเล็กน้อย “ข้าว่าท่านป่วยไม่เบาจริงๆ ซะด้วย”

ท่าทางของเขาเหมือนกับว่าวังกระหืดกระหอบไปยังห้องครัวด้วยความตึงเครียด หยิบเอาถ้วยเนื้อขึ้นมาแล้วพบว่าในนั้นเป็นก้อนอิฐ ข้าถูกหยอกจนขำ นอนหัวร่ออหงายอยู่บนเตียง

“ท่านจริงจังหน่อยได้หรือไม่ ข้าจะพูดกับท่านอย่างเป็นทางการเป็นงานนะ!” เจิงเสียววี่ไม่พอใจแล้ว วางผิงกว๋อครึ่งผลลงอีกด้านหนึ่ง ดูท่าทางโมโหไม่น้อย

ข้าเชื่อน้ำตาที่ทางตาแล้วกลัวยิ่งๆ “ว่ามาสิ”

เขาถอนหายใจและพูดด้วยน้ำเสียงแก่แดด “พี่ชาย ข้าเห็นว่าท่านก็เป็นคนดีคนหนึ่ง ข้ามองออกว่าท่านจริงใจต่อประมุข และประมุขเองก็ชื่นชอบท่านมาก ท่านไม่รู้หรือว่าหลายวันที่ท่านไปจากป้อมเหี้ยวนิลนั้น ท่านประมุขนำสงสารยิ่งนัก ...นำสงสารคือสิ่งที่ข้ารู้สึก ส่วนผู้อื่นต่างรู้สึกว่าการนำหวาดกลัว” รอยยิ้มที่ประดับใบหน้าเจ้าหนูอยู่เสมอเลือนหายไป เปลี่ยนเป็นใบหน้าหมองเศร้า ทำเอาข้าเกือบจะคิดไปว่ากำลังพูดคุยกับผู้อื่นอยู่ “ข้าเติบโตขึ้นมาในป้อมเหี้ยวนิลตั้งแต่เล็ก ชื่นชอบประมุขทั้งสองคนอย่างที่สุด คิดกับพวกเขาเหมือนพี่ชายของตนเอง ท่านประมุขใหญ่นั้นเคยเสียใจมาแล้วครั้งหนึ่ง ข้าไม่อยากให้เขาเสียใจอีกครั้ง ...แม้ข้าจะไม่ว่าท่านป่วยเป็นโรคใด แต่พี่ชาย ท่านต้องพยายามดูแลร่างกายของท่านให้ดี ในปิ่นหน้าเมื่อจื่อเถิงบานแล้ว ท่านยังต้องทำขนมจื่อหลัวให้ข้าอยู่นะ!”

พี่ชายก็อยากดูแลให้ได้อยู่หรอก แต่ร่างกายของพี่ชายมันไม่ยอมเชื่อฟังเสีย

ข้าไม่อาจฝืนบอกความจริงอันโหดร้ายแก่เขาได้ จึงได้แต่ส่งยิ้มให้ยกมือขวาขึ้นมาเกี้ยวก้อยกับเขา “ได้ คำไหนคำนั้น ปิ่นหน้าข้าจะมอบขนมจื่อหลัวให้เจ้า”

เมื่อเขาได้ยินข้าพูดเช่นนั้นก็เผยรอยยิ้มออกมาอีกครั้ง และเขย่าเกี้ยวก้อยกับข้า จากนั้นจึงหยิบผิงกว๋อที่วางอยู่อีกด้านขึ้นมากัดกินใหม่

เขาคอยพูดเจื้อยแจ้วมากมายหลายเรื่องอยู่ข้างๆ ข้า เดียวก็เล่าว่าระยะนี้ในป้อมมีปัญหาเกี่ยวกับหนู บิดาของเขาวางแผนจะเลี้ยงแมวไว้จับหนูสักสองตัว เดียวก็บอกว่าช่วงนี้มีแม่สื่อมาทาบทามเจียวโม่เป่ย์เพิ่มขึ้นอีกแล้ว

แต่ดูเหมือนรองประมุขจะไม่สนใจ เดียวก็พูดขึ้นอีกว่าม้าในเขตเลี้ยงสัตว์
ตัวไหนออกลูกมาบ้าง ม้าตัวไหนเป็นชั้นที่...

การพูดคุยกับเงี้ยววี่นั้นมีข้อดีประการหนึ่ง นั่นคือเขาสามารถ
พูดได้ตลอดเวลาจนเวลาผ่านไปโดยไม่รู้ตัว ในตอนที่เขาพูดถึงตอนจบได้ใน
ที่สุด เงี้ยวจ้งหนานก็เข้ามาจากด้านนอกแล้ว ข้ามองดูสีท้องฟ้า ควรกินข้าว
เย็นได้แล้ว

“จิ้นข้ากลับละนะ แล้วพรุ่งนี้จะมาใหม่!” เงี้ยววี่บอกลาข้า
และหันไปทำความเคารพเจ้าบ้า จากนั้นก็ออกไปแต่โดยดี

ข้าνωดخمับที่ห้องชั้นเล็กน้อย ใคร่ครวญว่าพรุ่งนี้ควรบอกให้เจ้าบ้า
เปลี่ยนคนมาดูแลข้าดีหรือไม่

เงี้ยวจ้งหนานมาพุงข้าขึ้นนั่ง เมื่อเห็นข้าνωดخمับจึงช่วยนวดให้ข้า
โดยขณะที่นวดก็ผลัดกันกำลังภายในไปยังปลายนิ้วด้วย ทำให้รู้สึกผ่อนคลาย
และสบายยิ่ง

“วันนี้ข้าให้ในครัวทำโจ๊กปลาให้เจ้า เจ้าลองชิมดูหน่อยว่ารสชาติ
เป็นอย่างไรบ้าง”

“ได้” แม้ข้าจะไม่มี ความอยากอาหารแม้แต่น้อย แต่เมื่ออยู่ต่อหน้า
เขาข้าจะพยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อแสดงให้เห็นว่าข้าดีขึ้นเล็กน้อย
ให้เขามีความสุข ข้าก็สุขใจแล้ว

“ตอนที่อยู่ในหุบเขาข้าจำได้ว่าเจ้าชอบกินผลไม้ป่าที่นั่นมาก ไว้รอ
สุขภาพเจ้าดีขึ้นพวกเรากลับไปดูที่นั่นกันดีหรือไม่” น้ำเสียงของอีกฝ่ายทุ้มต่ำ
และอบอุ่น มันยากที่จะจินตนาการว่าเขาสามารถพูดจาเช่นนี้ได้ แต่ก็ทำให้
ข้ารู้สึกดีมาก

ข้าเอ๋ยอึ้งๆ “ท่านยังอยากขุดสักต้นหนึ่งมาปลูกในลานพักอาศัย
ข้าอีกหรือไม่”

เขาจุมพิตที่ริมฝีปากข้า “ไกลเกินไปเกรงว่ามันจะตายก่อน เอาไว้
พวกเราไปกันทุกปีก็คงเหมือนกัน”

หากว่าเจิงเสี่ยววี่คือคนที่ข้าอดที่จะปะทะด้วยไม่ได้ เช่นนั้นเจ้าข้า
ก็คือคนที่ข้าไม่ยินยอมปะทะกับเขา

เขาเอื่อยอะไรมาข้าล้วนแต่ตกลง ต่อให้บอกให้ข้ามีลูกให้เขาสักคนใน
ปีหน้าก็ยังได้ เพราะข้ารู้ว่าทุกสิ่งเหล่านี้ล้วนต้องกลายเป็นความฝันที่ไม่อาจ
เป็นจริง

“ได้ ไว้ไปกันทุกปีเลย” ข้าสัมผัสนิ้วของเขา “ท่านรู้หรือไม่เมื่อ
สักครู่นี้เสี่ยววี่พูดอะไรกับข้า เขาบอกให้ข้าทำขนมจือหลัวให้เขากินในปีหน้า
เหมือนเจ้าหนอนตะกละเลย...” ฝันทั้งสิ้น

ข้าคุยเกี่ยวกับเรื่องที่เจิงเสี่ยววี่พูดให้ฟังในตอนบ่าย โดยเล่า
ทุกเรื่องให้เสี่ยวจ้งหนานฟังข้าอีกรอบ แต่คิดไม่ถึงเลยว่าเขากลับฟังข้าอย่าง
ตั้งใจ และยังคงคอยตอบรับคำพูดของข้าบ้างเป็นครั้งคราว

เมื่อถึงเวลาอาหาร บรรดาข้ารับใช้พากันยกอาหารเข้ามาในห้อง
และลำเลียงจัดวางอาหารที่กลิ่นหอมน่ารับประทานอย่างเรียบร้อย

รองจันข้ารับใช้ออกไปแล้ว เจ้าข้าก็เดินไปยังโต๊ะอาหารและคืบ
กับข้าอย่างละเล็กละน้อยแบ่งใส่จานเล็กวางลงในถาด แล้วจึงเดินกลับมา
ข้างๆ ข้า

“เจ้าลองชิมดูให้ครบทุกอย่าง หากอันไหนอร่อยก็บอกข้า ข้าจะไป
เติมมาให้เจ้า แต่ถ้าไม่อร่อยก็ไม่ต้องกังวล ต่อไปข้าจะไม่ให้พวกเขาทำมาอีก”

เขาพูดและใช้ช้อนเล็กตักโจ๊กส่งมายังริมฝีปากข้า

ข้านึกถึงครั้งก่อนที่ต้องการให้เขาป้อนข้าโดยรับเราเขาอยู่เป็นนาน จึงเลิกควั่นเอวว่า “ต้องมือขาดเท้าขาดจึงจะป้อนไม่ใช่หรือ” ถึงพูดเช่นนั้น แต่ปากก็อ้ารับและกลืนลงไปแล้ว

เขาดักขึ้นมาอีกช้อน มุมปากหยักยกเล็กน้อย “แก็แค้นใช่หรือไม่ เช่นนั้นจากนี้ข้าจะเลี้ยงดูเจ้าตลอดไป ตกลงนะ”

ข้าแยมยิ้มกินโจ๊กขามันจนหมด แต่หลังจากนั้นข้าก็กินอะไร ไม่ลงอีก

ตกกลางคืนข้าและเขานอนเตียงเดียวกัน ไม่กี่วันก่อนเขากังวลเกี่ยวกับสุขภาพของข้าจนนอนไม่ค่อยหลับ แต่ในราตรีที่บุปผางามจันทร์กระจ่างเช่นนี้เขายังไม่ต้องการทำอะไรสักอย่างอีก! เป็นอย่างนี้ได้ที่ไหนกัน

ข้ารีบดึงทิ้งเสื้อผ้าของเขา จากนั้นจึงขึ้นคร่อมร่างเขาไว้ วางแผนใช้กำลัง

“อย่าเกร!” อีกฝ่ายไม่กล้ารุนแรงกับข้า แต่ถูกข้ากระตุ้นเพลิงอารมณ์ขึ้นมาเล็กน้อยจนสีหน้าเริ่มแดงเรื่อ

“ข้าไม่ได้เกร ท่านช่วยปลดกางเกงออกหน่อยเถิดข้าทำเอง”

“เจ้าจะทำอะไร!” ลมหายใจเขาร้อนรนขึ้น ข้าสงสัยว่าหากร่างกายข้าแข็งแกร่ง หมาป่าหิวโหยเช่นเขาคงพุ่งเข้ามากัดแทะข้าจนไม่เหลือซากไปแล้ว

ขณะที่กำลังรับเราพั่วพันเขาอยู่ ข้าก็เลื่อนมือไปสำรวจหว่างขาของเขาอย่างรวดเร็ว เมื่อสัมผัสได้ถึงวัตถุใหญ่โตที่ค่อยๆ แข็งข็งขึ้นมาข้าก็ยิ้มกริ่มในใจ “พี่ชายคนดี ท่านอย่าได้ต่อต้านอีกเลย รีบปล่อยตัวตามข้า

เสียเถอะ!”

เขานิ่งเกร็งไปทั้งตัว ไม่กล้าขยับแม้แต่หน่อย ได้แต่หวานล่อมซ้ำ
เสียงอ่อน “ที่รักเด็กดี ร่างกายของเจ้าไม่ไหว รออีกสักระยะ...”

หากเป็นเรื่องอื่นข้าพจะอดทนได้ แต่เรื่องนี้ข้าทนไม่ไหวจริงๆ

“ใครบอกว่าข้าไม่ไหว ท่านอย่ามาดูถูกข้านะ!” พุดจบข้าก็ถูไถ
ร่างกายส่วนล่างกับหน้าท้องของเขา ให้ร่างกายเขาได้รู้ไว้ว่าข้าไหวหรือไม่ไหว

ข้าไส่นิ้วเข้าไปในปาก ใช้ลิ้นอันอ่อนนุ่มห่อหุ้ม ดูดเลีย และทำให้มัน
เปียกชื้น แล้วยังตั้งใจส่งเสียงครางเล็กน้อยเป็นการล่อลวงเขา

“หากท่านไม่ทำ ข้าก็จะเป็นเช่นนี้...อืมมม อ่า...พี่ชายคนดีเมตตา
ข้าเถอะนะ ช่วยให้ข้าได้สบายตัวหน่อยเถอะ...”

ภายใต้การยั่วยวนไม่หยุดหย่อนของข้า สุดท้ายเซียวจ้งหนานก็ไม่
อาจยืนหยัดอยู่ได้ เขาพลิกตัวกดข้าเอาไว้ได้ร่างด้วยท่าทีดุขัน

เขาขบเซียวเคี้ยวฟันกล่าวว่า “ตอนนี้เจ้าเสียคนแล้ว”

ข้าคล่องคอเขาไว้ และมอบริมฝีปากของตนให้เขา “นี่เรียกว่า...
มีความสุขกับวันนี้ ไม่ต้องพะวงกับวันหน้า”

บทที่สิบ

จำต้องมีความสุขกับวันนี้ ไม่ต้องพะวงกับวันหน้า เนื่องจากเวลาเป็นเช่นธาราไหลผ่าน กาลเวลานั้นไร้ปรานี

ไม่ว่าเจ้าบ้าจะ दिनرنให้ข้ามีชีวิตอยู่ต่อไปมากเพียงใด ร่างกายของข้าก็ยังคงไม่อาจหลีกเลี่ยงหนทางการเดินทางสู่ความเสื่อมถอยและสิ้นไป

โชคดียังได้มีคืนวันอันสวยงามก่อนจะลาลับ ชีวิตนี้นับว่าเดินทางมาได้คุ้มค่าแล้ว

วันนี้ข้ารู้สึกว่จิตวิญญาณดีมากเป็นพิเศษ ดีเสียยิ่งกว่าหลายวันที่ผ่านมา ข้าจึงรู้ว่าวันนี้อาจเป็นวันที่ต้องสิ้นสุดอายุขัย เดิมทีข้าต้องการตายภายในถ้ำด้านล่างหุบเขา แต่ถึงตอนนี้ก็สายเกินไปที่จะย้อนกลับไป คิดดูแล้วสู่เปลี่ยนมาเป็นริมทะเลสาบคงดีกว่า

ที่แห่งนั้นทิวทัศน์งดงาม และยังอยู่ใกล้กับป้อมเหยี่ยวนิล นอกจากนั้นการมาเยี่ยมเยือนข้าในช่วงปีใหม่หรือวันหยุดก็สะดวก

ข้าขอให้เจ้าบ้าอุ้มข้ามายังริมทะเลสาบ สภาพอากาศในตอนนีเย็นลงเล็กน้อย เขาใช้ผ้าคลุมผืนใหญ่ห่อตัวข้าไว้อย่างมิดชิดไม่ให้โดนลม

ข้าบอกกับเขา “เจ้าบ้า ข้าเขียนจดหมายสละตำแหน่งเอาไว้ฉบับหนึ่ง เมื่อผู้คุมกฎหมายมา เจ้าช่วยนำจดหมายนี้มอบให้เขาด้วย และบอกเขาว่าข้าเชื่อในความสามารถของเขา ให้เขาจงดูแลพรรคให้ดี

“ท่านอย่าได้รู้สึกไม่ดี นี่เป็นสิ่งที่ข้าสมควรใจ

“หลังจากข้าจากไปแล้ว ท่านก็ปล่อยข้าให้จมลงสู่ทะเลสาบนี้เถอะสะดวกดี”

เขายังคงฟังข้าเงิบๆ กอดข้าไว้ในอ้อมแขนและจูบหน้าผากของข้าเป็นครั้งคราว

จะว่าไปช่วงเวลาไม่กี่เดือนที่อยู่ในถ้ำแห่งนั้น เป็นช่วงเวลาที่ข้าไร้ซึ่งความกังวลและเป็นอิสระที่สุดในชีวิตของข้า

“หากท่านมีเวลาก็ช่วยกลับไปแทนข้าสักหน ดูว่าแม่กวางตัวนั้นยังอยู่หรือไม่ มันโง่เต็มทีที่ไม่รู้ว่าจะถูกจับกินไปแล้วหรือยัง แล้วก็หนังสือพิมพ์นั้นที่ท่านเคยมอบให้ข้า ช่วยเผาไปให้ข้าด้วย ข้าจะนำติดตัวไป...”

ร่างกายของข้าเย็นลงทุกขณะ หหมดเรียวแรงจะหลุดจา ทั้งยังรู้สึกง่วงจนเป็นพิเศษ เจ้าบารูถึงการเปลี่ยนแปลงของข้าอย่างชัดเจน จึงกระชับกอดข้าเอาไว้แนบอกรแน่นยิ่งขึ้น รวากับกล่าวว่าข้าจะกลายเป็นหมอกควันสลายหายไปได้ตลอดเวลา

ข้าวางมือไว้บนมือของเขาและลูบไล้เบาๆ “ท่านอย่าทำเช่นนั้นสิบแปดปีหลังจากนี้ข้าจะกลับมาเป็นชายชาติตรีอีกครั้ง ไม่แน่ว่าข้าอาจจะกลายมาเป็นลูกชายของท่านก็ได้!” เมื่อคิดถึงภาพดังกล่าวข้าก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้

“เจ้าไม่มีลูกชายให้ข้า แล้วข้าจะไปเอาลูกชายมาจากไหน” เสียง

แหบดำของเจ้าบ่าวส่งมาจากเหนือศีรษะ

ข้าแบ่ปาก และจับเบาๆ ที่หลังมือของเขา “ซิ ก็บอกแล้วไงว่าข้าเป็น
บุรุษ...คลอดลูกไม่ได้”

เจ้าบ่าวไม่ได้พูดอะไรอีก แต่ข้ารู้สึกถึงความเบียดเบียนที่โหมตรงขมับ
มีหยดน้ำไหลลงมาช้าๆ มือทั้งคู่ที่กอดข้าเอาไว้สั่นเทาไม่หยุด

ข้ารู้สึกปวดหนีบในใจและแสบจมูกจนแทบหลังน้ำตาออกมา
ได้มีคนรู้ใจ ชีวิตนี้ก็เพียงพอแล้ว

ข้าและเขาพูดคุยกันตลอดคืน ประคับประคองเอาไว้อย่างแข็งขัน
จนจบงานอาทิตย์ขึ้น

เมื่อแสงแดดอบอุ่นสาดกระทบทั่วทุ่งหญ้าและนำมาซึ่งวันใหม่ แต่
เปลือกตาของข้ากลับหนักอึ้งขึ้นทุกที จนสุดท้ายก็ปิดลงทั้งหมด ในความ
มืดมนอนธการ ข้าคล้ายจะได้ยินเสียงร้องคำรามด้วยความโศกเศร้าของบุรุษ
ราวกับสัตว์ป่าที่ได้รับบาดเจ็บ ทั้งเจ็บปวดทรมาน และสูญเสียซึ่งความหวัง

ข้าอยากตอบเขา แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจเปิดเปลือกตาและไม่อาจ
ส่งเสียงออกมา ข้ารู้สึกว่าร่างกายล่องลอยอยู่ในทะเลเมฆ รอบตัวอบอุ่น
ยิ่งนัก มีกระแสความร้อนสายหนึ่งกระจายตัวออกมาจากจุดต้นเถียน

ข้าเป็นอะไรไป นี่ข้าตายแล้วหรือ

จากนั้นข้าก็เหมือนกับมองเห็นชีวิตของตนเอง ตัวข้าที่ยังเล็กอยู่รวม
ในกลุ่มเด็กหนุ่มร่าเริงด้วยกัน ท่านอาจารย์ถามพวกข้าว่าเมื่อโตขึ้นอยาก
ทำอะไร ศิษย์ที่ศิษย์น้องทุกคนล้วนแต่ตอบว่าต้องการเป็นกำลังให้แก่
พรรคหนึ่งหมื่นดั่ง และกลายเป็นเสาหลักของพรรคต่อไป มีแต่ข้าเพียงผู้เดียว
ที่ต้องการออกไปชมดูโลกภายนอก ด้วยเหตุนี้จึงถูกท่านอาจารย์สั่งทำโทษ

ให้คุกเข่าอยู่หนึ่งคืน

ข้าค่อยๆ เติบโตขึ้นมาอย่างธรรมดาสามัญ อยู่ภายในพรรคอย่าง
เงียบๆ ไม่โดดเด่น ไม่เคยเข้าร่วมกับกลุ่มใด ไม่มีความปรารถนาที่จะเป็น
ประมุข แต่ข้าที่เป็นเช่นนี้กลับกลายเป็นเข้าตาอาจารย์อาผู้นั้นของข้า อีกฝ่าย
จึงใช้ข้าเป็นเบี้ยในมือ ข้าเติบโตขึ้นมาท่ามกลางการหลอกลวง รอบข้างไม่เคย
ขาดแคลนเรื่องผู้อ่อนแอเป็นเหยื่อของผู้แข็งแกร่ง แต่ข้าเชื่อเสมอว่าวันหนึ่ง
ข้าจะหลุดพ้นจากสภาพแวดล้อมนี้ได้และเป็นอิสระอย่างแท้จริง

ในตอนนั้นที่ข้าพ่ายแพ้และตกจากหน้าผา ในใจข้ากลับรู้สึกโล่งอก
รู้สึกว่าชั่วชีวิตนี้ของตนแม้มิไม่นับว่ายอดเยียม แต่ก็ยังได้ทำอย่างสุดความสามารถแล้ว ข้าจึงปลดวางภาระบนไหล่และกลับไปได้อย่างสบายใจ นึก
ไม่ถึงเลยว่าสุดท้ายแล้วกลับไม่ตาย ทั้งยังถูกคนวิปลาสผู้หนึ่งช่วยเหลือไว้

ตอนนี้มาคิดๆ ดู นับจากวันนั้นเป็นต้นมาชีวิตของข้าก็ได้หลุดออก
นอกเส้นทางไปแล้ว จนไม่อาจคาดเดาทิศทางข้างหน้า จนถึงขณะนี้ข้าเอง
ยังไม่รู้ว่าควรจะบอกว่าเป็นบุญทำหรือว่ากรรมแต่ง

ข้ารู้เพียงว่าในตอนที่มีมือเท้าข้าหักและรู้สึกเจ็บปวดทรมานแสน
สาหัสราวกับร่างกายแหลกละเอียด คนวิปลาสที่ปรากฏในสายตาข้าคล้ายดัง
เทพเจ้าที่ลงมาจากสรวงสวรรค์ สาดประกายเจิดจ้าในสายตาข้า ทำให้ข้า
เผลอขอความช่วยเหลือจากเขาโดยไม่รู้ตัว

เขาคือเจ้าบ่ากั๊ต หรือคือเซียวจ้งหนานก็ช่าง ข้าจะไม่มีวันลืมสิ่งที่
เขาทำเพื่อข้าและเจ็บปวดเพื่อข้าตลอดไป

ข้าเชื่อว่าเขายินยอมที่จะตายเพื่อข้า ดังนั้นการตายเพื่อเขาสักรอบ
ในวันนี้นับเป็นอะไรก็ได้ ในความเห็นของข้านั่นถือว่าคุ้มค่า

ข้าไม่รู้ว่าได้ล่องลอยอยู่ในทะเลเมฆมานานเพียงใด ไม่มีความคิด
เรื่องเวลา และไม่มีความรู้สึกใดๆ อย่างไรก็ตามในบางช่วงเวลา ข้ากลับรู้สึก
ได้ถึงรสชาติแปลกประหลาดขึ้นมาอย่างกะทันหัน

ของเหลวร้อนคาวที่อบอวลไปด้วยกลิ่นสนิมพรั่งพรูเข้าสู่ลำคอข้า
จากนั้นก็เข้าสู่ร่างกายของข้า ไหลไปตามหลอดอาหาร

ข้าเริ่มเหม่อออกโสมกาย อวัยวะก็เริ่มมีความรู้สึก และหลุดพ้น
ออกมาจากความมืดมิด

ข้าฟื้นขึ้นมาด้วยความสับสนมึนงง เสียงแรกที่ได้ยินกลับเป็นเสียง
ของผู้คุมกฎหยาง และคนแรกที่ได้เห็นก็ยังเป็นเขา

“ฟื้นแล้วๆ! ท่านประมุขฟื้นแล้ว!” เขายืนศีรษะของเขามาตรงหน้า
ข้าด้วยความตื่นเต้นดีใจและเอะอะโวยวายยิ่งนัก

“ให้ข้าดูหน่อย!” หลังจากนั้นไม่นานชายชราที่มีหนวดเคราสีขาวก็
ชะงอกเข้ามาเช่นกัน ข้าคิดอยู่นานจึงค่อยๆบอกกว่าท่านผู้นี้คือผู้อาวุโสเหวิน
แม้ว่าข้าจะฟื้นแล้ว แต่มือเท้ายังคงอ่อนแรง อีกทั้งคำพูดก็เบามาก
เช่นกัน

“เหตุใดข้า...ฟื้นขึ้นมาได้อีก”

หยางเฉิงฉีบอกเอาหน้า “พวกเราเกือบจะช่วยท่านเอาไว้ไม่ทัน
ข้าได้พาผู้อาวุโสเหวินเร่งออกเดินทางมาที่นี่ในยามกลางคืน ตอนมาถึงที่นี่
ชีวิตก็แทบจะหายไปครึ่งหนึ่งแล้ว พอเห็นเซียวจ้งหนานกำลังอุ้มท่านลงไป
ในทะเลสาบพอดี ข้าตกใจจนลมแทบจับ! รอนจนช่วยกันคนละไม้คนละมือดึงท่าน
ขึ้นมาได้แล้ว ก็ใช้เวลาอีกนานกว่าจะจัดการพวกท่านให้เรียบร้อยได้”

ข้าตกใจขึ้นมาทันที เอ่ยถามอย่างร้อนรน “เซียวจ้งหนานเล่า”

ผู้อาวุโสเหวินบอกว่า “เขาไม่ได้นอนมาหลายวัน จึงถูกน้องชายเขา สกัดจุดและพาไปห้องข้างๆ แล้ว”

ข้าค่อยพยักหน้าอย่างวางใจ ก่อนเหลือบมองถ้วยเล็กในมือ หยางเฉิงฉี “พวกท่านเอาอะไรให้ข้าดื่มหรือ”

รสชาติของมันแปลกประหลาดแต่ก็คุ้นเคยจนข้าอดถามออกไป ไม่ได้

ผู้อาวุโสเหวินกล่าวโดยสีหน้าไม่เปลี่ยน “นี่คือเลือดของเซียวจิงหนาน ตอนนี้ร่างกายท่านอ่อนแอจึงต้องให้ท่านดื่มเลือดของเขาเพื่อไปเสริมสร้าง เลือดของตนเอง”

ตอนที่เขาพูดประโยคนี้ราวกับพูดว่านี่เป็นผักกาดขาวที่บ้านเรา ปลูกเอง

“เลือดของเขา?” ข้าจ้องมองถ้วยที่มีเจ้าของเหลวสีแดงสดนั้น ในท้องรู้สึกปั่นป่วน และในใจก็รู้สึกเจ็บปวดขึ้นมา “แล้วเขาเป็นอย่างไร เป็นอันตรายต่อเขาหรือไม่”

หยางเฉิงฉีรู้ว่าข้าเป็นห่วงเจ้าข้าจึงรีบเข้ามาปลอบ “ไม่มีอะไรๆ ประมุขเซียวร่างกายแข็งแรงมาก เลือดลมสมบูรณ์ดี เป็นเขาเองที่บอกให้เลือด เขาแก่ท่าน”

ในตอนนั้นเองที่ข้าสับสนอย่างถึงที่สุด ตกลงว่าข้าหายแล้วหรือว่า ยังไม่หายกันแน่?

ข้าจึงถามต่ออีกว่า “ร่างกายของข้าเป็นอย่างไรกันแน่ มิใช่ว่า ต้องตายไปแล้วหรือ เหตุใดจึงยังไม่ตายกันเล่า”

ผู้อาวุโสเหวินนั่งลงข้างๆ ในมือถือกลองยาสูบ และเริ่มสูบเข้าไปที่

ละน้อย “คัมภีร์ลับบุปผายมโลกอันที่จริงขาดหายไปสองหน้า ซึ่งทั้งสองหน้า
นี้สำคัญยิ่ง โดยเป็นคำอธิบายโดยละเอียดเกี่ยวกับสถานการณ์ในตอน
ของท่าน ท่านจงมองดอกไม้เล็กๆ ด้านนอกที่เหี่ยวเฉาและผลิบานขึ้นใหม่
ปีแล้วปีเล่า การฝึกเป็นเตาหลอมตามคัมภีร์บุปผาลัษยมโลกนี้ก็เช่นเดียวกัน
รุ่งเรืองจนถึงเสื่อมโทรมแล้ววนกลับรุ่งเรืองอีกครั้ง เปรียบดังวิหคเพลิงอมตะ
ที่ไม่ตายและไม่สิ้นสูญ”

พูดเสียจนรู้สึกกลับซับซ้อน ข้าฟังแล้วได้แต่งุนงง

“ท่านพูดมาตามตรงเถอะว่าข้าจะตายหรือไม่!” แม้ว่าการตายจะ
ธรรมดา แต่การไม่อาจตายได้กลับธรรมดายิ่งกว่า

เมื่อเขาได้ยินก็กลอกตา “ตอนนี้ไม่ตายแล้ว แต่อาจจะแก่ตายในอีก
หลายทศวรรษให้หลัง หรืออาจถูกศัตรูของท่านสังหารก่อนจะแก่ตายก็เป็น
ไปได้ อย่างไรก็ตามหลังจากดูแลรักษาร่างกายท่านจนหายดีแล้ว ฝีมือ
ของท่านก็น่าจะดีขึ้นกว่าเดิม ขอเพียงระมัดระวังหน่อยท่านก็สามารถ
อวดแบ่งในยุทธภพได้ไม่ว่าใครแล้ว”

ข้าตกตะลึงไปโดยสิ้นเชิง เหตุใดพอตายไปรอบหนึ่งแล้วข้ากลับ
สามารถอวดแบ่งไปทั่วยุทธภพ เรื่องดีเช่นนี้ก็มีหรือ

“อวดแบ่งได้มากแค่ไหน เทียบกับหลินเยวี่แล้วเป็นเช่นไร” ข้าถาม
อย่างระมัดระวัง

ผู้อาวุโสเหวินส่งเสียงคล้ายจะสับสนประมาท “เจ้าบัณฑิตนั้นยัง
เรียกว่าอวดแบ่งได้ด้วยรี ท่านวางใจเถอะ วรยุทธ์ของท่านย่อมสูงกว่าเขาไม่รู้
กี่เท่า”

ใจข้าเต้นตึกตัก รู้สึกไม่เชื่ออยู่บ้าง ข้าเลยแอบหยิกตัวเองดูว่ากำลัง

ฝันอยู่หรือไม่

ผ่านไปพักหนึ่ง ข้าค่อยยอมรับความจริงได้ว่าตนเองไม่เพียงไม่ตาย แต่ยังมีวรยุทธ์ไร้เทียมทานติดตัวด้วย เมื่อคิดถึงเจ้าบ้า จึงรีบยื่นมือไปทางผู้คุมกฏหยาง

“เร็ว ประคองข้าหน่อย ข้าอยากไปดูเจ้าบ้า...เซียวจ้งหนาน”

หยางเฉิงฉีพยุงข้าขึ้นนั่งพิงบนเตียง แต่ไม่ให้ข้าลงจากเตียง “ตอนนี้ท่านยังเป็นคนป่วยอยู่จะไปดูอะไรกัน ข้าจะไปเรียก...”

ข้าโบกมือ “ไม่ เจ้าให้ข้าเดินไปเถอะ”

เขาร้อนรณกดข้าเอาไว้ไม่ให้ขยับ “เฮ้อ ประมุข ท่านอย่าขยับ สุ่มสี่สุ่มห้าสิ สุขภาพท่านยังไม่ดี ท่านห้ามลุกจากเตียง!”

ขณะนั้นเองพลันมีเงาร่างหนึ่งกระแทกประตูเปิดอย่างรุนแรง จนพวกข้าทั้งสามคนตกใจไปตามๆ กัน

คนที่ปากประตูกลับยังไม่รู้สึกตัว ยืนนิ่งอึ้งอยู่ตรงจุดนั้นซึ่งไม่ไกลไม่ไกลไปจากข้า ดวงตาอีกฝ่ายเบิกโตจนหากเบิกกว้างกว่านี้โลหิตอาจจะทะลักออกมาจากขอบตา

เขาสาวเท้ามายังข้างเตียงข้าที่สะก๊วๆ จากนั้นครู่หนึ่งก็ทรุดตัวลงคุกเข่า ข้าตกใจมากจนจะรีบเข้าไปพยุงเขา แต่ก็ถูกเขาคว้าจับมือทั้งคู่เอาไว้

“ที่รัก...” เขาหลับตาทั้งคู่ลงแล้วกุมมือข้าไปยังริมฝีปาก และจุมพิตซ้ำๆ รวากับได้รับสมบัติที่สูญหายกลับคืนมา

ขอบตาของข้าเองก็เริ่มร้อน แต่พยายามเก็บกลัมน้ำตาไว้และเผยรอยยิ้มให้เขา “ดูท่านสิ ข้าให้ท่านดูแลตัวเองดีๆ แล้วโยท่านถึงมีสภาพเช่นนี้เล่า”

เหมือนครั้งนี้เขาจะตกใจกลัวมากจนเกินไปจึงคว้าจับเข้าเอาไว้
ไม่ยอมปล่อย น้ำเสียงแหบแห้งยิ่ง “อย่าได้จากข้าไปไหนอีก”

ข้ามองไปที่เขาอย่างสนใจ ขณะเดียวกันในใจกลับรู้สึกหวานซึ่งไร้
ใดเปรียบ จึงโน้มตัวไปจูบที่หางตาของเขา

อาจเป็นเพราะเขาถ่ายเลือดออกไป ร่างกายจึงเย็นลงเล็กน้อย
สีหน้าก็ไม่สู้ดีนัก ข้ามองดูแล้วปวดใจเหลือเกิน

“ได้ ข้าจะไม่ไปจากท่าน” ข้ารับปากเขา

เราทั้งคู่ผ่านประสบการณ์ที่คนธรรมดาไม่มีทางได้ประสบ และผ่าน
เส้นทางที่คนทั่วไปไม่อาจก้าวข้าม สวรรค์ก็ควรให้พวกเราได้อยู่ด้วยกันอย่าง
มีความสุข

เวลาที่เหลืออยู่ข้าไม่ต้องการสิ่งใดมากมาย ขอเพียงได้ใช้ชีวิตนี้
ร่วมกับเขาอย่างสงบสุขและมั่นคงก็เพียงพอ

ฤดูหนาวผ่านไปฤดูใบไม้ผลิมาเยือน ร่างกายของข้าดีขึ้นเรื่อยๆ ด้วย
การรักษาของผู้อาวุโสเหวิน กำลังภายในรุดหน้าอย่างรวดเร็ว มีบางครั้งที่ซ่อม
กับเจ้าบ่าก็ยังพอต่อกรได้อย่างสูสี แต่ข้ามักจะสงสัยว่าเขายอมอมมือให้ข้า

วันนี้ทัศนียภาพในฤดูใบไม้ผลิช่างงดงาม ข้านัดเจิงเสียววี่ไปขี่ม้า
ชมทิวทัศน์กัน เมื่อข้าผ่านเนินดินแห่งหนึ่งก็พบกับเงาร่างของหมาป่า

หมาป่าเป็นอันตรายต่อทุกหญ้า หากมีจำนวนมากเกินไปฝูงม้าจะรู้สึก
ว่าถูกคุกคาม ข้าจึงแยกตัวจากเจิงเสียววี่มาไล่ตามหมาป่าโดยไม่พูดไม่จา

ข้าไล่ตามหมาป่าตัวนั้นมาจนถึงหน้าผาสูงชันแห่งหนึ่ง เมื่อมันเห็น
ว่าไม่มีทางให้หลบหนีจึงหันกลับมาแยกเขี้ยวชูคำรามไล่ข้า ในตอนที่ข้าเห็น
หน้าของมันก็ตกตะลึงไปในทันที

ตกกลางคืนข้าจึงอุ้ม ‘หมาป่าน้อย’ กลับมายังป้อมเหยี่ยวนิล
หมาป่านั้นดูร้ายยิ่งนัก ยังคงกรีดร้องและตะเกิบอยู่ในอ้อมแขนข้าไม่ยอม
หยุด

เซียวจ้งหนานสองพี่น้องกำลังรอข้ากินอาหารเย็นอยู่ เมื่อเห็นข้า
หอบบางสิ่งไว้ในอ้อมแขนจึงลุกมาดู

“เจ้าไปเก็บอะไรกลับมาล่ะ” เซียวไม่เพียถามอย่างแปลกใจ

เจ้าข้าแม้จะไม่ได้พูดอะไร แต่ข้าก็รู้สึกได้ถึงสายตาสีกล้ำของเขา
ที่มองมายังสิ่งที่อยู่ในอ้อมแขนของข้า

ข้าส่ายยิ้มให้เขา ดึงหนังสือตัวออกเผยให้เห็นสัตว์ตัวน้อยด้านใน
“ดูลูกชายข้าสิ!”

ใต้หนังหมาป่าคือเด็กน้อยไร้เดียงสา ดวงตาสีดำกลมโตเผย
ความหวาดกลัว ทั้งตัวเล็กและผอมบาง แต่ก็แน่ชัดว่าเป็นเด็กผู้ชาย

ข้าเองก็ไม่ว่าเหตุใดเด็กน้อยผู้นี้จึงอยู่ตามลำพังในทุ่งหญ้า ดูจาก
ท่าทางเขาแล้วเหมือนกับลูกหมาป่าที่ถูกหมาป่าเลี้ยงดูมา ไร้ความเป็นมนุษย์
อย่างสิ้นเชิง หากว่าไม่ได้มาพบกับข้าก็ไม่ว่าว่ากายภาคหน้าจะเป็นเช่นไร

เจ้าตัวน้อยเดิมที่ยังดิ้นรนอยู่ในอ้อมแขนข้าโดยไม่หยุดนิ่งอยู่พักหนึ่ง
แต่ยามนี้เมื่อได้สัมผัสกับสายตาดำเนินเฉยของเจ้าข้าก็พลันร้องสะอึกสะอื้น
ขึ้นมาในทันใด!

ข้ายกเขาขึ้นอย่างปิติยินดีและประกาศว่า “นับแต่วันนี้ไปเจ้าคือ
ลูกชายของข้า ชื่อว่า...ชื่อว่าหาน...”

ในขณะที่ข้ากำลังเฝ้าส่องในการตั้งชื่อนั้น เจ้าข้าที่อยู่อีก
ด้านหนึ่งก็เอ่ยปากด้วยน้ำเสียงเผ็ดจาง “ชื่อว่าเซียวหลางเหยี่ยว”

ข้า “...”

ช่างเถอะ เชียวกลางเวยก็เชียวกลางเวย ถึงแซ่เวยก็ยังเป็น
ลูกชายข้า!

ข้าเอ่ยย้าด้วยรอยยิ้ม “เจ้ามีนามว่าเชียวกลางเวย!”

เจ้าตัวเล็กมองมายังข้าอย่างโง่ม ดวงตาเผยแววไร้เดียงสาและ
ทมิฬทื่อ ซึ่งคล้ายกับเจ้าบ่าวอยู่เล็กน้อย

จบ

ตสมิเศษ ตมิ่ง

เมื่อเร็วๆ นี้เจ้าบ่าววางแผนที่จะกลับไปยังถ้าได้หุบเขาพร้อมกับข้า แต่เนื่องจากเจ้าตัวเล็กนั้นไม่ยอมห่างจากพวกเรา เราจึงจำต้องกระเตงเอาตัว ภาระไปด้วย

จะว่าไปแล้วก็สนุกไม่น้อย เสียวกลางเขยื้อยและเจ้าบ้านนั้นนับว่ามี ชะตาต้องกันดังบิดากับบุตรจริงๆ นับตั้งแต่พาเขากลับมายังป้อม ไม่ว่าเขา เห็นใครก็กั๊ด พบใครก็ไม่เกรงกลัว แต่กลับเชื่องเชื่อต่อเจ้าบ้าเพียงผู้เดียว รวากับว่ามองเห็นจำฝูงก็ไม่ปาน แม้แต่ข้าเอง เขาก็ยังคอยเป็นกังวลอยู่ ตลอดเวลา นั้นเพราะคงเห็นว่าข้าเป็น ‘คู่ครองของจำฝูง’

“ทำไมเจ้าไม่ไปนั่งกับท่านพ่อเจ้าเล่า” ข้าซื่ออยู่บนไปอ้นน้อย โดยมี เจ้าตัวเล็กนั่งอยู่ด้านหน้า ปีนี้เขาควรจะมีอายุเจ็ดถึงแปดขวบแล้ว แม้จะดูไม่ เติบโตขึ้นเท่าไร แต่ในด้านอารมณ์กลับพัฒนาขึ้นมาก

“เขาไม่ยอม” เจ้าตัวเล็กพูดอย่างไม่ค่อยพอใจนัก

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็อย่ามานั่งกับข้าสิ ข้าก็ไม่ยอมเหมือนกัน เตียวข้า ซื่อลาตัวหนึ่งให้เจ้าซื่อเองเป็นอย่างไร”

เจ้าตัวเล็กแหงนหน้ามองมาทางด้านหลัง เหลือบมองข้าโดยไม่แสดงอารมณ์ “ซี้ก็ได้ ข้าก็ไม่ได้อยากจะนั่งกับท่านสักหน่อย!” พูดแล้วก็ทำท่าจะกระโดดลงไป

ข้ารีบกอดเขาเอาไว้แนบบอกอย่างมั่นคง “โอ๊ย พ่อหนูน้อย เจ้าอย่าขยับสิ ข้าพูดผิดไปเท่านั้นไม่ได้หรือ ข้าเองที่อยาก อยากนั่งด้วยกับเจ้าเป็นอย่างยิ่ง พ่อใจหรือยัง!”

เจ้าตัวเล็กเลิกขยับและทิ้งน้ำหนักลงมาพิงข้า ให้ข้ากอดเขาเอาไว้ทั้งตัว ใจของข้าพลันอ่อนยวบ หากให้ข้าพูดถึงเจ้าเด็กน้อยผู้นี้ ในยามดึกนั้นก็ทำให้ไมโทเสียจนอยากฟาดด้วยรองเท้า แต่ในยามเชื่อก็น่ารักน่าเอ็นดูแทบล้มประดาตาย ช่างเป็นเด็กน้อยที่ขัดแย้งในตัวเองอย่างที่สุด

“พ่อบุญธรรม พวกเราจะไปไหนกันหรือ” จู่ๆ เจ้าตัวเล็กก็ถามขึ้น

“ไปยังที่ที่ข้าได้รู้จักกับพ่อของเจ้า” ในตอนแรกข้ายังมีความอดทนที่จะตอบเขาอยู่

“พวกท่านรู้จักกันที่ไหนหรือ”

“ที่หุบเขาแห่งหนึ่ง”

“เหตุใดจึงเป็นที่หุบเขา”

“เอ่อ...เพราะว่าตอนนั้นข้าได้รับบาดเจ็บ และถูกบิดาเจ้าช่วยเอาไว้พอดี”

“เหตุใดท่านพ่อจึงอยู่ในหุบเขา...”

แล้วข้าก็ค่อยๆ ค้นพบว่าคำถามของเจ้าตัวเล็กนั้นสามารถชักถามต่อไปได้ไม่มีสิ้นสุด สุดท้ายจึงเริ่มรำคาญขึ้นมาบ้าง หากรู้เช่นนั้นน่าจะพาเจิ้งเสียวอวี๋มาด้วย ให้คอยมาเป็นเพื่อนกัน คนหนึ่งพูดมากเป็นพิเศษ

อีกคนหนึ่งก็ถามเก่งเป็นพิเศษ ตลอดเส้นทางนี้ย่อมไม่มีทางเหวและนำเบืออย่างแน่นอน

ในที่สุดเจ้าตัวเล็กก็ถามออกมาว่า “แล้วทำไมพ่อบุญธรรมและท่านพ่อที่นอนบนเตียงเดียวกันถึงไม่มีลูก” หลังจากคำถามนี้ ข้าก็ส่งสายตาขอความช่วยเหลือไปยังเจ้าบ้า

อีกฝ่ายเพียงยกริมฝีปากโค้งขึ้นเล็กน้อย และหันไปพูดกับเจ้าตัวเล็ก “กลางเยวี่ อย่าได้รบกวนพ่อบุญธรรม มาณอนนี่”

เมื่อเจ้าตัวเล็กได้ยินเสียงของเซียวจิงหนานก็ปิดปากฉับ และหันไปมองด้วยสายตาเป็นประกาย พร้อมทั้งอ้าแขนออกกว้างไปยังทิศทางของเจ้าบ้า

เจ้าบ้าบังคับอุจูน้อยให้เข้ามาใกล้ เอื้อมมือมารับเจ้าตัวเล็กที่ทำตัวอ่อนปวกเปียกไปยังมั่นคง อุ้มเขาไปยังผ้าของตนเอง

เจ้าตัวเล็กไม่ได้นั่งหันหน้าออกไปข้างหน้าเหมือนตอนที่นั่งกับข้า แต่นั่งกลับหลังโดยใช้มือเล็กๆ กอดเอวเจ้าบ้าเอาไว้ สุขสบายเสียจนหลับตาลงและอมยิ้มด้วยความพึงพอใจ

เมื่อเห็นภาพนี้ข้าก็ไม่ว่ากันว่าควรหึงหวงผู้ใดดี จึงได้แต่ส่ายหน้าอย่างจวนใจ

พวกเราเดินๆ หยุดๆ เทียวเล่นไปตลอดทาง ใช้เวลากว่าสองเดือน จึงกลับมาถึงหุบเขาแห่งนั้น

หุบเขาไม่ต่างจากตอนที่เราจากไปนัก หากจะพูดถึงความแตกต่าง ก็คงมีเพียงสมุนไพรไม้ที่หนาแน่นขึ้น

ในขณะที่พวกเราใช้ความพยายามตามหาถ้ำอันทรงคุณค่าแห่งนั้น

จนพบ ก็ต้องแปลกใจที่ได้พบกับแขกรายใหม่ภายในถ้ำ ซึ่งไม่ใช่ผู้อื่นผู้ใด แต่เป็นแม่มกวางที่เจ้าบ่าวจับกลับมาเพื่อจะให้เป็นแม่นมในปีนั้น

ในตอนแรกที่แม่มกวางเห็นข้าก้ตกใจ จากนั้นค่อยกลายเป็นตกตะลึง แล้วจึงวิ่งเหยาะๆ อย่างเรงร่ำมาหาพวกเรา

“กวาง!” เมื่อเจ้าตัวเล็กมองเห็นเนื้อก็ตื่นเต้นเป็นที่สุด จนน้ำลายแทบไหลลงมายู๋รอมร่อ

ข้าลูบผมของเขาและกล่าวว่า “นี่เป็นสหายเก่าของข้าและบิดาเจ้ากินไม่ได้เด็ดขาด”

เจ้าตัวเล็กทำหน้ามู๋ พยักหน้าลงอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก

เมื่อข้าเห็นว่าแม่มกวางตัวนั้นค่อนข้างเชื่องจึงลูบหัวของมันด้วยความยินดี และเอ่ยถามเจ้าบ่าว “แม่มกวางตัวนี้คงไม่ได้รอพวกเรากลับมาหรอกใช่ไหม เหตุใดจึงร่ออย่างโง่ๆ อยู่ที่นี่มานานหลายปีโดยไม่ไปไหน”

เขามองไปยังผนังหินยักยักบนพื้นที่แม่มกวางใช้รองนอน เอ่ยว่า “เจ้าคิดว่ามันโง่จริงหรือ เกรงว่าจะเป็นเพราะภายในถ้ำแห่งนี้ไม่มีสัตว์ป่าตัวอื่นกล้าเข้ามามากกว่า แล้วยังปลอดภัยกว่าสถานที่ใด ดังนั้นมันจึงอาศัยอยู่มานานหลายปี”

คำพูดของเขาทำให้ข้ากระจ่างแจ้ง ในใจรู้สึกทึ่งไม่น้อย จึงเกาคางให้แม่มกวางอย่างอดไม่ได้ แต่ทันใดนั้นก็ถูกเจ้าตัวเล็กใช้ศีรษะดันออกไป

ข้ามองไปยังใบหน้าเล็กๆ พงลมของเขาด้วยความขบขัน และแกล้งถามทั้งที่รู้อยู่แล้ว “ทำอะไร”

เขาจ้องมองข้าด้วยดวงตากกลมโต “ไม่ให้ลูบมัน!”

“แล้วทำไมจึงไม่ให้ลูบมันเล่า” ข้าจงใจยั่วยุเขาโดยยังลูบมันไปด้วย

เจ้าตัวเล็กถูกข้าทำให้โมโหจนขอบตาแดงเรื่อ ใบหน้าเล็กๆ ตึงขึ้น
กักริมฝีปากและตะโกนออกมา “ข้าเกลียดท่าน!” ว่าแล้วก็วิ่งพุ่งออกจากถ้ำ
ไปราวกับเหาะ

ถึงตอนนี้ข้าร้อนรนขึ้นมาแล้ว เนื่องจากหุบเขาแห่งนี้มีสัตว์ป่าดุร้าย
มากมาย หากเขาไปพบเข้าจะแย่งเอาได้

ขณะที่ข้ากำลังจะตามออกไป เจ้าบ๊ากก็สกัดข้าเอาไว้ “เจ้าจะมา
ประลองกำลังอะไรกับเด็กคนหนึ่ง รอข้าอยู่ที่นี้ ข้าจะไปตามหลางเยวี่
กลับมา”

ใบหน้าข้าร้อนผ่าว อุจุมกไปมา “เช่นนั้นท่านไปเถอะ ข้าจะรอ
พวกท่านอยู่ที่นี้”

เซียวจิงหนานบิบบักข้า และออกไปด้วยรอยยิ้มเคลื่อนไหว

ทิ้งให้ข้าและแม่กวางมองตากันปริบๆ สุดท้ายข้าก็ว่างจนทนไม่ไหว
จึงเริ่มพูดคุยกับมัน

“หลายปีมานี้เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง” ข้าเดินไปใกล้ๆ หนั่งหมี่ผีนั่น
และมองดู “โอ้ อาหารการกินไม่เลวนี่!”

ข้ามองเห็นผลไม้กองหนึ่งอยู่ตรงจุดข้างๆ หนั่งหมี่ สีเขียวและแดง
ตัดสลับกัน ดูดึงดูดใจเป็นพิเศษ ข้าก็ลงไปหยิบผลที่ใหญ่ที่สุดขึ้นมา พบว่า
มันมีสีแดงฉ่ำสดใส เหมือนกับผลชานหุบ³¹ ลูกใหญ่

“ข้ากินละนะ” เมื่อคิดถึงผลไม้ปารสเปรี้ยวหวานเหล่านั้นที่เมื่อก่อน
ข้าเคยได้ลิ้มลองก็อดน้ำลายสอไม่ได้ จึงนำผลไม้ขึ้นมาเช็ดกับเสื้อผ้า
และอ้าปากก็ตกลงไป

31 พริกฝรั่ง เป็นไม้ล้มลุกขนาดเล็ก ผลเมื่อยังอ่อนสีเขียวแต่เมื่อสุกมีสีส้มถึงแดงสด

แม่วางตัวนั้นจ้องมองข้าตาปริบๆ และส่งเสียงกรีดร้องใส่ข้า จากนั้น
เดินมาทางข้าสองสามก้าว แล้วก็หยุดลงเลอยู่ครู่หนึ่งสุดท้ายหันหลังวิ่งออก
จากถ้ำไป

ข้ารู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง “กินผลไม้ของเจ้าแค่ลูกเดียว ต้อง
ซีเหี่ยวขนาดนี้เลย?”

ข้าบ่นพิมพ์และกลืนผลไม้ลงท้องไปอย่างหมดจดรวดเร็ว จากนั้น
ก็ก้มลงไปหยิบผลที่สองขึ้นมา ทว่าข้าเพิ่งจะกัดผลที่สองไปได้เล็กน้อย ตัวข้า
ก็พลันรู้สึกมึนงง

ผลไม้ตกลงบนพื้น ข้าหวดขมับและเดินโชนเอนไปพึ่งผนังถ้ำ ทันใด
นั้นจึงค่อยตระหนักได้ว่าทำอะไรไม่ได้การเสียแล้ว

ผลไม้...มีพิษหรือ ข้าจ้องมองแกนผลไม้ที่กินเหลือเอาไว้ และ
อาเจียนเอาสิ่งที่เพิ่งกินออกมาด้วยความกังวล

ผ่านไปพักหนึ่งข้าจึงค่อยรู้ว่าตนเองนั้นถูกพิษอันใด ความร้อน
สายนึงลุกไหม้ขึ้นจากบริเวณท้องน้อยของข้า แผลเผาข้าจนไม่อาจรับมือ
ได้ทัน แม้แต่มือที่จะถอดเสื้อผ้าออกก็ยังสั่นเทาจนถอดไม่ได้ ร่างกายส่วนล่าง
แข็งผองาดั่งสากเหล็กและพองตัวจนเจ็บปวด

พิษปลูกกำหนดนี้รุนแรงยิ่งนัก!

ข้าลุบไล้ป้ายปะไปทั่วร่างของตนเองเพราะทนไม่ไหว ดึงทิ้งเสื้อผ้า
ออกจนยุ่งเหยิง แต่ความร้อนนั้นกลับไม่มอดดับลงเลยสักนิด

ช่วยไม่ได้แล้ว ข้าได้แต่ล้วงมือลงไปในกางเกงทั้งลุบทั้งบีบ แต่ไม่ว่า
อย่างไรข้าก็ยังคงไม่อาจปลดปล่อย

ข้าเริ่มต้นตระหนกมากขึ้น คิดในใจว่าข้าอย่าได้ถูกเพลิงราคะ

แผดเผาจนตายเลยเชียว!

และในครั้งนี้อ้าก็ไม่ได้อยู่ข้างกายข้าเสียด้วย แล้วจะทำเช่นไรดี
ขณะนั้นเองก็มีเสียงร้องอย่างแจ่มใสของแม่วางดังมาจากทาง
ปากถ้ำ ตามด้วยเสียงของอ้า

“กลางเยวี่ เจ้ารออยู่ที่ปากถ้ำก่อน”

ประเสริฐนัก! สวรรค์ช่างเมตตาโดยแท้!

ข้ารีบตะโกนออกไปด้วยความปีติยินดี “อ้ารีบมาช่วยข้าเร็ว!”

เมื่อเยวี่จ้งหนานได้ยินดังนั้นก็รีบพุ่งมาจากทางด้านนอกทันที และ
ถึงกับตกตะลึงไปเมื่อได้เห็นสภาพของข้า

“นี่เจ้า...”

ข้าอับอายยิ่งนัก “ตะกละไปหน่อย”

เยวี่จ้งหนานมาที่ข้างกายข้า หยิบผลไม้ชิ้นขึ้นมาตรวจสอบ
และดมดู

“ผลไม้ข้าเคยเห็นมาก่อน นี่คือผลราคะ”

ข้ากัดคำแม่วางตัวนั้นอยู่ในใจที่ทำให้ข้ามีสภาพน่าเวทนา มันซึ่งเป็น
กวางตัวหนึ่งผลไม้ใดก็ไม่เก็บ กลับเก็บผลราคะมาเพื่ออะไรกัน! เจ้าสิ่งนี้
มันมีประโยชน์อะไรต่อแม่วางหรือ

อ้าร่ายกับมองทะลุความคิดของข้า กล่าวว่า “ผลไม้หากสัตว์
กินจะไม่เป็นไร แต่ถ้าคนกินจึงจะกลายเป็นพิษ แต่ก็แก้ไขได้ไม่ยาก” พูดแล้ว
เขาก็อ้อมข้าขึ้น และทะยานออกจากถ้ำไปด้วยปลายเท้า

“กลางเยวี่ เจ้ามาอยู่ในถ้ำรอพ่อและพ่อบุญธรรมกลับมา ห้ามไป
ไหนโดยเด็ดขาด!” ในตอนที่พูดคำแรกพวกเขายังอยู่ที่ปากถ้ำ แต่เมื่อพูด

คำสุดท้ายพวกเราก็ห่างมาไกลแล้ว

“ขอรับ ท่านพ่อ” เจ้าตัวเล็กเชื้อฟิงเซียวจ้งหนานยิ้มนัก ตอบรับเสียงสูงกลับมาโดยไม่ชักถามสักคำ

เจ้าบ้าอุ่มซ่าเห็นทะยานมาตลอดทาง จนกระทั่งมาถึงด้านหน้า น้ำตกแห่งหนึ่งจึงค่อยวางข้างลง ด้วยต้องการให้ข้างลงไปในน้ำ แต่ ณ ขณะนั้น ข้างไหนเลยจะออกห่างจากเขาได้ แขนขาเกาะเกี่ยวตัวเขาไว้อย่างเหนียวแน่น รวากับใยแมงมุม ลมหายใจที่เป่ารดออกมาร้อนระอุ

“เด็กดี แค่งไปแช่น้ำเย็นก็ไม่ใช่อะไรแล้ว” เขาเกลี้ยกล่อมข้าง

“ไม่...ข้างต้องการ...อ๊ะ...” ข้างนั้นถูกพิษกามาแผดเผาจนสูญเสียสติสัมปชัญญะไปนานแล้ว เมื่อเห็นว่าเขาไม่โหดร้าย ข้างจึงหงุดหงิดใจยิ้มนัก และคิดจะใช้กำลังเข้าหักหาญ

เขาไม่อาจทำร้ายข้าง ได้แต่ยินยอมให้ข้าง ผลลัพธ์คือทั้งสองคน ล้มกลิ้งลงบนพื้น และร่างกายของเขาก็ค่อยๆ ถูกข้างกระตุ้นแผดเผา

สถานที่แห่งนี้กว้างไร้ผู้คน อันที่จริงก็คือป่าแห่งหนึ่ง นับเป็นสถานที่ที่ดียิ่ง

ข้างทนรอต่อไปไม่ไหวแม้แต่การปลดเปลื้องเสื้อผ้า จึงแค่ดึงกางเกง ออกไปอย่างหยาบกระด้าง กอบกุ่มกั้นกายใหญ่ยักษ์นั้นเอาไว้และกลืนกินเข้าไปในร่างกายตนเอง

ผลราคะนี้ทั้งมัวเมาเร้าร้อน เมื่อออกฤทธิ์ทำให้มีหยาดแห่งความปรารถนาหลั่งออกมามากมายจากทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ข้างโอหังได้อย่างสมควรแก่ชื่อโดยแท้

มือข้างหนึ่งของข้างดันหน้าอกของเจ้าบ้าไว้ ส่วนอีกข้างคอยยันพยุง

ตัวเองทางด้านหลัง เคลื่อนไหวขึ้นลงราวกับกำลังควบขี่อาซาพยศตัวหนึ่ง

“อ๊า...ร้อนจัง...” ช่องทางด้านหลังหดเข้าและคลายออกด้วยตนเอง วัตถุใหญ่ยักษ์ที่เสียดสีไปตามผนังด้านในทุกครั้งยิ่งกระตุ้นให้สะท้อนไหว

ข้าขยับร่างกายไล่ตามจุดที่ทำให้รู้สึกดีที่สุด ให้วัตถุยักษ์นั้นทิ่มแทงไปยังจุดยุทธหรรษในร่างกายข้าแล้วข้าเล่า จนกระทั่งถึงจุดที่ความปรารถนาเดือดพล่านใกล้ปะทุ

“ใกล้...ถึงแล้ว...อ๊าา อ๊า...” ข้าเร่งขยับขึ้นลงให้เร็วขึ้น ปล່อยให้วัตถุยักษ์เลื่อนออกจากร่างกายจนเกือบหมดแล้วนั่งทับลงไปใหม่เต็มแรง ความสุขสมกระตุ้นเร้าจนเอาจ้ออ่อนปวกเปียก โชคดีที่เจ้าบ่าจับข้าเอาไว้ได้ทัน

ร่างกายกระตุกสั่นเป็นระลอก ต้นขาควบคุมไม่ได้จนพับเข้าหากัน ขาลนลานหอบหายใจ รู้สึกได้ว่าส่วนนั้นด้านหลังกำลังสั่นระริก และนำมาซึ่งความสุขอย่างเหลือล้น

ใจข้าเต้นกระหน่ำดังรัวกลอง ได้แต่นอนนิ่งอย่างเหน็ดเหนื่อยอยู่บนร่างของเจ้าบ่า หากสภาพครึ่งเป็นครึ่งตายนี้ก็อยู่ไม่นานนัก จากนั้นข้าก็อยากร้องให้ขึ้นมา

“ยังคง...ทรมานยิ่งนัก!” ข้ายังคงครอบครองวัตถุยักษ์ของเจ้าบ่าเอาไว้ โดยที่เขายังไม่ได้ระบายออกมาเลย ยามนี้ข้าจึงใช้งานต่อได้อย่างสะดวก

เจ้าบ่าถอนหายใจเบาๆ พลังลุกขึ้นนั่ง เนื่องจากเปลี่ยนท่าทางวัตถุยักษ์ในร่างกายข้าจึงเปลี่ยนมุมไปเช่นกัน ข้ากรี๊ดร้องออกมาทันที

“ก็บอกแล้วว่าให้แน่นๆจะดีที่สุด” เขากอดสะโพกของข้าเอาไว้

และค่อยๆ เดินไปยังน้ำตกทีละก้าว

ข้ากอดอีกฝ่ายแน่นพร้อมทั้งครวญครางอย่างมีความสุขไปด้วย
ดวงตาคลอน้ำฉ่ำวาว และแลบลิ้นออกมาเลียลูกกระเดือกของเขาพัลวัน

สุดท้ายเราทั้งสองคนก็ลงไปแช่อยู่ในน้ำ เมื่อข้าถูกแช่ในสระน้ำ
เย็นฉ่ำก็สั่นสะท้านไปทั้งตัว จากนั้นพิษกามาอันร้อนแรงก็เสื่อมถอยลงอย่าง
รวดเร็ว

“ข้า...”

ข้ากะพริบตา และกำลังคิดจะปล่อยขาออกจากเอวของเขา แต่เขา
กลับสกัดข้าเอาไว้ไม่ให้ขยับ เหยียดด้วยเสียงเย็นเยียบ “เจ้าสบายตัวไปแล้ว
คราวนี้ถึงที่ข้าบ้าง”

อีกฝ่ายหันเปลี่ยนท่า ดันร่างข้าไว้กับขอบสระ ฝ่ามือใหญ่ที่อยู่ใต้น้ำ
ลูบคลำสะโพกของข้าไม่หยุด แล้วจึงเริ่มห่อตะบึงตามอำเภอใจจากการ
อดกลั้นไว้ก่อนหน้านี้

สุดท้ายข้าก็ถูกกระทำจนเหลือเพียงลมหายใจเอือกสุดท้ายแล้วจริงๆ
ตอนที่กลับจากสระน้ำไปยังถ้ำห้องฟ้าก็ใกล้มืดแล้ว

“พ่อบุญธรรมเป็นอย่างไรบ้าง” ข้าสะลึมสะลือได้ยินเสียงเจ้าตัวเล็ก
ถามเจ้าข้าด้วยความกังวลอยู่บ้าง

“พ่อบุญธรรมเจ้ากินอาหารผิดสำแลง แต่ว่าไม่เป็นอะไรมาก นอนพัก
สักคืนก็หาย” เชี่ยวจิ้งห่านตอบ

จากนั้นข้าก็รู้สึกถึงมือเล็กๆ ที่อบอุ่นสัมผัสลงบนหน้าผากข้า และ
เสียงเอ่ยเบาๆ “เช่นนั้นให้พ่อบุญธรรมหายไวๆ ข้าไมโกรธที่ท่านลืบทวงแล้ว
และตอนนี้ข้าก็เป็นสหายที่ดีกับมัน”

เจ้าหนูนี้ ช่างผูกมิตรได้รวดเร็วนัก...

นี่คือความคิดสุดท้ายก่อนที่จะตกลงสู่ห้วงความฝัน

จบ

เมื่อความอบอุ่นเริ่มเปลี่ยนผันสู่ความหนาวเย็น ลมใบไม้ร่วงโชยพัด
พาข้าทรุดลง

แม้ตอนนี้วรยุทธ์ของข้าจะยอดเยี่ยม ร่างกายก็แข็งแรงแล้ว
แต่สุดท้ายก็ยังเป็นเพียงคนธรรมดา หากไม่ระมัดระวังก็จะเจ็บไข้ไม่สบายไป
เพราะความหนาวเย็นได้ อย่างไรก็ตามเจ้าบ่าวได้คุ้มกันอาซาฮิกไปส่งยัง
ชายแดนและยังไม่กลับมา ข้าจึงได้แต่อยู่ตามลำพังบนเตียงที่ว่างเปล่า โดยมี
อาการคัดจมูกและมึนงงศีรษะตลอดทั้งวัน ช่างอ้างว้างยิ่งนัก

อันที่จริงข้าก็ต้องการไปชายแดนกับเขาด้วย แต่เจ้าบ่าวบอกว่าที่
ชายแดนนั้นแห้งแล้งหนาวเย็นตลอดวัน ให้ตายก็ไม่ยอมพาข้าไปด้วย ไม่พา
ข้าไปก็ช่างเถอะ แต่อีกฝ่ายกลับพาเจ้าตัวเล็กเซียวกลางเยวียไปด้วย นี่ทำให้
ข้าโมโหมาก

“ทำไมท่านไม่พาข้าไปแต่กลับพาเขาไปเล่า!”

ข้านึกถึงบทสนทนาของเราทั้งคู่ในคืนก่อนที่เจ้าบ่าวจะออกเดินทาง

“เขาเป็นเด็กผู้ชาย ต้องสะสมประสบการณ์จึงจะเติบโตขึ้นได้ ข้าจะ

พาเขาไปฝึกฝนไม่ได้พาไปเที่ยวเล่น เจ้าจะก่อกวนไปโย” เขานั่งจิบชาอย่างสงบอยู่ที่โต๊ะ และพูดออกมาด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

พูดอะไรแบบนี้ พูดออกมาได้อย่างไร!

ข้าเดินหน้ามู๋ไปนั่งตรงหน้าเขา แล้วตบโต๊ะเรียกร้องความสนใจ “เพี้ย แล้วข้าไม่ใช่ผู้ชายหรือ เหตุใดเขาไปได้แต่ข้าไปไม่ได้เล่า”

มือที่ถือถ้วยของอีกฝ่ายจะงักไป และมองมายังข้า “เจ้าไม่เหมือนกัน เจ้าไม่จำเป็นต้องฝึกฝนและไม่จำเป็นต้องทุกขุทรมาน ข้าก็พร้อมจะหาสิ่งที่ดีที่สุดมามอบให้เจ้าด้วยตัวเอง แต่ว่าเขาจะฟังได้แต่ตัวเขาเองเท่านั้น” เขาเอื้อมมือมาลูบผมของข้า “เจ้าเป็นเด็กดีรอข้าอยู่ที่นี้เถิด”

ในบางครั้งเซียวจ้งหนานก็เผลอจ่าต๋องได้ง่ายดายนัก แต่ว่าเรื่องพวกนี้หากเขาได้ตัดสินใจลงไปแล้วจะไม่มีทางเปลี่ยนใจเด็ดขาด แม้ว่าข้าจะต้องการอยู่กับเขาเพียงใด แต่ก็ไม่อาจทำเรื่องจำพวกลักลอบติดตามไปได้ สุดท้ายจึงได้แต่รออยู่ที่ป้อมเหยี่ยวนิล

น่าเสียดายที่ช่วงไม่กี่ปีมานี้เฉิงเสียวอวี๋โตเป็นหนุ่มแล้ว เจ้าบ่าจึงให้เขาเข้าไปฝึกฝนในยุทธภพ โดยปกติเมื่อเจ้าหนูนั่นไม่อยู่ข้าก็รู้สึกอันใด แต่เมื่อต้องอดอู้อยู่ภายในห้องเช่นนี้กลับรู้สึกเจิบเหงาไม่น้อยจนคิดถึงเขารื่นมา

เซียวโม่เป่ย์มาหาข้าอยู่สองครั้ง พูดคุยสอบถามสองสามประโยค แล้วก็ได้แต่มองหน้ากันไปมา จากนั้นก็ถอนหายใจ

“พี่ใหญ่ให้ข้าดูแลเจ้าให้ดี หากเขากลับมาเห็นเจ้าเป็นเช่นนี้จะตำหนิข้าเอาได้”

ข้าสนทนากับเขาโดยนอนอยู่บนเตียง เมื่อได้ฟังก็ประหลาดใจอยู่

บ้าง “รอนจนเขากลับมาข้าก็หายดีแล้ว ข้าไม่ให้เขารู้หรอก จะว่าไปข้าก็เจ็บป่วยขึ้นมาเอง เกี้ยวอะไรกับท่าน เขาจะตำหนิต่านได้อย่างไร”

เซียวโม่เป่ยส่ายหน้าคล้ายจะหัวเราะแต่ไม่หัวเราะ “เจ้าไม่เข้าใจเจ้าเป็นที่รักดังดวงใจของเขา เขาทะนุถนอมเจ้าจะตายไป”

ใบหน้าข้าแดงเรื่อขึ้นมาทันที การได้ยินชื่อเล่นส่วนตัวนี้จากปากของบุคคลที่สามนั้นมันน่าอัศจรรย์ไม่น้อย

ข้าถูจมูกไปมา “เป็นเช่นที่ท่านพูดที่ไหนกัน”

เขามองข้าตรงๆ แล้วพลันเอ่ยขึ้นมาว่า “เจ้ารู้หรือไม่ว่าสำนักกระบี่เร้นและสำนักดาบด้านพายัพที่ลักพาตัวและทำให้เจ้าบาดเจ็บสาหัสในวันนั้นสุดท้ายแล้วเป็นอย่างไร”

ใจข้ากระตุก อยากรู้ขึ้นมาจริงๆ “รบกวนขอความกระจ่างด้วย”

เซียวโม่เป่ยกเล่าอย่างช้าๆ ว่า “ตาแก่จากสำนักกระบี่เร้นหลังจากกลับสำนักไปได้ไม่นานเท่าไรก็เป็นลมชัก จนตอนนี้ลุกขึ้นไม่ได้ หรือแม้แต่ว่าจาก็ยังไม่อาจเอ่ย ตำแหน่งเจ้าสำนักก็ได้แต่ให้ศิษย์ของเขารับช่วงต่อไป”

ในตอนนั้นตาแก่นั้นเต็มไปด้วยโทสะ และสายตาก็ไม่ติ่ง นึกไม่ถึงเลยว่าที่ขอให้เป็นลมชักรักจะเป็นไปจริงๆ!

“อายุอานามขนาดนั้นคงจบเห่แล้วละ!” ข้าหุดหุใจอย่างยิ่ง

เซียวโม่เป่ยไม่ได้ต่อความ โดยพูดต่อไปว่า “ทว่าเจ้าสำนักด้านพายัพกลับแย่ยิ่งกว่า ไม่กี่ปีก่อนไม่เพียงแค่อุบัติเหตุคนลอบเข้าไปตัดเส้นลมปราณมือเท้าทั้งสองตอนกลางดึก จากนั้นก็ถูกน้องชายตนเองเปิดเผยความลับดำมืดที่ซ่อนเอาไว้มากมาย บอกว่าเขามีพฤติกรรมเลวทรามต่ำช้าไม่คู่ควรเป็นชาวยุทธ์ฝ่ายธรรมะ ก่นด่าเขาเสียยิ่งกว่าเดรัจฉาน และสุดท้ายก็มอบตัวเขาไปให้

เจ้ายุทธภพจัดการคุมขังในคุกมืด ผ่านไปไม่ถึงครึ่งปีก็สิ้นใจตายแล้ว”

สำหรับวรยุทธ์ของเจ้าสำนักด้านพายัพนั้นข้าเคยประสบมาด้วยตนเอง ซึ่งนับว่าไม่เลวนัก แม้จะสู้เสียวจ้งหนานไม่ได้ แต่ก็ยังเป็นยอดฝีมือผู้หนึ่ง คนที่เข้าไปทำลายมือเท้าทั้งสี่ของเขาในยามวิกาลได้ต้องเป็นยอดฝีมือในหมู่ยอดฝีมืออย่างแท้จริง

“เป็น...พวกเราลงมือ?” ข้าลองถามหยิ่งเชิง

ไม่นึกเลยว่าเสียวโม่เป่ย์จะพยักหน้าโดยไม่ปฏิเสธสักนิด “ก็ผู้ใดใช้ให้พวกมันมาอยู่กับคนที่ไม่สมควรยุ่งด้วย”

ข้าจุนงงไปครู่หนึ่ง ไม่คิดเลยว่าคำที่เจ้าบ้าเคยบอกว่าจะสังหารพวกเขาให้ซำนั้นจะเป็นความจริง

น้ำเสียงเสียวโม่เป่ย์เผยความสนใจออกมาเล็กน้อย “ตอนนี้เจ้าเข้าใจแล้วนะ ว่าเขานั้นปฏิบัติต่อเจ้าเหมือนดังสมบัติล้ำค่า โดยมียอมให้เจ้าได้รับความชุ่มชื้นหอมองใจแม้แต่น้อย”

ในขณะที่ข้ากำลังนอนหลับอย่างซึ่มเซาอยู่ ประตูห้องก็ถูกดันเปิดออกเบาๆ ข้าตื่นขึ้นในทันที และรีบแง้มผ้าม่านมองออกไปทางประตูก็พบเจ้าบ้าเดินตรงเข้ามาในห้องอย่างเอือกเย็น

“เหตุใดกลับมาเร็วนักเล่า” ข้าถามอย่างแปลกใจ

เขาเดินไม่ก็ก้าวก็มาถึงข้างเตียง คิ้วขมวดเล็กน้อยโดยไม่ตอบคำถามของข้า แต่กลับใช้ฝ่ามือเขาวัดอุณหภูมิที่หน้าผากข้าแทน

“ยังร้อนอยู่นิดหน่อย” ใบหน้าเขาดูเคร่งขรึมจริงจัง

“มือท่านเย็นเกินไปต่างหาก” ข้าดึงมือเขาลงมากุมไว้ในฝ่ามือ ในใจพอจะคาดเดาบางอย่างได้บ้างแล้ว เขาจะต้องได้รับข่าวว่าข้าป่วยเป็นแน่

จึงรีบเร่งเดินทางข้ามวันข้ามคืนกลับมา ทันใดนั้นข้าพลันตื่นตื่นและซาบซึ้ง
ยิ่งนัก

อีกฝ่ายนั่งลงที่ขอบเตียง จ้องมองข้าด้วยสายตารู้สึกผิด “เดิมที
ข้าไม่อยากจะเจ้าต้องลำบากจึงไม่พาไปขายแดนด้วยกัน ไม่นึกเลยว่า
กลับทำให้เจ้าลำบาก”

“นี่มิใช่เป็นเพราะท่านเสียหน่อย ไยต้องโทษตัวเองด้วย” เมื่อพูดจบ
ข้าก็ยิ้มบาง และเจรจากับเขาว่า “เช่นนั้นต่อไปหากท่านไปที่ใดก็พาข้าไป
ด้วยดีหรือไม่”

ข้ารู้ว่าเขาทนต่อการอดอันของข้าไม่ได้ ทุกครั้งที่เป็นอย่างเช่นนี้
หากร้องขอดวงดาวย่อมไม่ให้ดวงจันทร์ หากร้องขอดวงจันทร์ย่อมไม่ให้
ดวงตะวัน จนเรียกได้ว่าขึ้นกเป็นนกขึ้นไม้เป็นไม้ ดังนั้นเขาจึงโน้มตัวมาจุมพิต
แก้มของข้าด้วยแววตาอ่อนโยนในทันที โดยไม่คิดพิจารณาแม้แต่น้อย

“ได้!”

เมื่อเขาจับปากแล้วข้าก็อารมณ์ดีมาก จึงพูดคุยเล่นอยู่กับเขาครู่หนึ่ง
พูดไปพูดมาพลันนึกถึงเจ้าตัวเล็กขึ้นได้

“เซียวกลางเยวี่เล่า”

“อยู่กับขบวนใหญ่ทางด้านหลัง ข้าเร่งเดินทางกลับมาก่อน พวกเขา
น่าจะมาถึงในอีกสองวัน”

ก่อนหน้านี้ข้ามัวแต่ตื่นเต้นดีใจกับการปรากฏตัวอย่างกะทันหัน
ของเขา ไม่ทันได้สังเกตสังกาเขามากนัก แต่เมื่อข้าสงบใจลง ทั้งพบว่าใบหน้า
ของเขาดูอ่อนเพลีย ทำให้นึกขึ้นได้ว่าการเร่งรีบมาตลอดเส้นทางนั้นควรจะ
อ่อนล้าเป็นอย่างยิ่ง ข้าจึงรีบให้เขาถอดเสื้อผ้าออกและนอนลงบนเตียง

แต่แล้วก็ตระหนักได้ว่าตนเองเป็นหวัด อีกฝ่ายอาจติดโรคเข้าได้ ข้าจึงรีบ
สกัดกันอีกฝ่ายเอาไว้ทันที

“ท่านไปนอนที่ห้องรับแขกเถอะ!”

เขาขมวดคิ้ว “เจ้าทำอะไร”

ข้ากล่าวอธิบาย “ข้ากลัวท่านจะติดหวัด สองสามวันนี้ท่านก็ไปนอน
ที่ห้องหนังสือเถอะ”

เขาฟังอย่างผ่อนคลาย “ข้าก็นึกว่าอะไร” พูดจบก็ถอดเสื้อคลุมออก
อย่างรวดเร็ว สอดตัวเข้าภายใต้ผ้าห่ม และกอดข้าเอาไว้ในอ้อมแขนอย่าง
แนบแน่นโดยไม่รังเกียจ “ส่งต่อมาให้ข้าแล้วเจ้าจะได้หายดี”

แม้จะกลัวอีกฝ่ายติดหวัด แต่เมื่อเขากอดข้าเอาไว้เช่นนี้ รอบกาย
กรุ่นไปด้วยลมหายใจของเขา ทำให้แขนขาของข้าอ่อนปวกเปียก เช่นนี้แล้ว
จะผลักไสเขาออกไปได้อย่างไร จึงได้แต่ปล่อยให้เขากอดเอาไว้ทั้งคืน

ในตอนที่ตื่นขึ้นมา ท้องฟ้าก็สว่างสดใส ไม่เพียงแค่ว่าเจ้าข้าจะไม่ติด
หวัดข้า ข้าเองก็สบายดีแล้วเช่นกัน

“โรคนี้ก็กลัวท่านด้วย” ข้าเอ่ยหยอกล้อ

เขาแต่งตัวให้ข้า บรรจงดื่มหมยารออกจากسابเสื่อด้วยความ
ระมัดระวัง ปากก็เอ่ยตอบรับ “ใช่ๆ ข้าดูร้ายยิ่งนัก พวกมันล้วนแต่กลัวข้า
ดูท่าแล้วจากนี้ไม่ว่าไปที่ใดก็ต้องพาเจ้าไปด้วย ไม่พาไปไม่ได้แล้ว”

ข้าเหล่ตามองเขา “ควรจะเป็นเช่นนี้อยู่แล้ว”

เขาคงกลัวว่าข้าจะยังโกรธเขาที่ครั้งนี้ไม่ยอมพาข้าไปขายแดน
กับเขาด้วย จึงกอดข้าเอาไว้ในอ้อมแขนอย่างระมัดระวังและเอ่ยเกลี้ยกล่อม
เบาๆ

“ที่รักเด็กดี ครึ่งนี้เป็นข้าไม่ตัวเอง ครึ่งต่อไปจะไม่ทิ้งเจ้าให้ต้อง
อยู่บ้านคนเดียวอีกแล้ว”

ที่จริงข้าก็ไม่ได้โกรธเคืองอะไรตั้งนานแล้ว ตอนนี้แค่อยากให้เขา
งอนง้อเอาใจข้าเท่านั้น

ความรู้สึกที่ได้กลายเป็นสมบัติล้ำค่าของผู้อื่นนั้นช่างยอดเยี่ยม
จนอดคิดให้เขาเอาใจข้าและรักข้ามากขึ้นไปอีกไม่ได้

“จริงสิ พวกท่านไปชายแดนครั้งนี้ได้พบผู้คุมกฏหยางบ้างหรือไม่”

ที่ชายแดนอาณาจักรนั้นมีชาวยุทธอยู่ค่อนข้างน้อย จึงสะดวกต่อ
การพลิกพื้นพรรคให้กลับมายิ่งใหญ่อีกครั้งมากกว่า แม้ข้าไม่อาจทำหน้าที่
ประมุข แต่ในใจก็ยังหวังว่าผู้คุมกฏหยางจะประคับประคองพรรคให้ฟื้นคืน
มาได้อีกครั้ง

เมื่อมีผู้คุมกฏหยางและผู้อาวุโสเหล่านั้นอยู่ พรรคหนึ่งหมื่นต์
ย่อมไม่มีทางกลายเป็นพรรคมารที่ผู้คนพากันหยามหมิ่นอีกอย่างแน่นอน

“ได้พบแล้ว เขายังได้ถามไถ่ข้าเรื่องของเจ้าด้วย” เจ้าบ้ากล่าว
“กลางเยวี่ขึ้นชอบเขายังนัก และนับเขาเป็นสหายรู้ใจ ทำเอาข้าคาดไม่ถึง
เลยจริงๆ”

พอข้าได้ฟังก็ยิ้มออกมา “ผู้คุมกฏหยางเป็นคนดีมีเมตตา จิตใจ
บริสุทธิ์ ข้ากลับไม่แปลกใจสักนิดที่กลางเยวี่ขึ้นชอบเขา”

เจ้าตัวเล็กนั้นเติบโตท่ามกลางฝูงหมาป่าตั้งแต่เล็ก จนบัดนี้
สัญชาตญาณสัตว์ป่าเหล่านั้นก็ยังคงไม่เปลี่ยน มองคนอย่างตรงไปตรงมา
คนที่เขาขึ้นชอบจะต้องไม่เป็นคนประเภเจ้าเล่ห์ร้ายกาจ

เมื่อนึกถึงผู้คุมกฏหยางและพรรคหนึ่งหมื่นต์ ข้าก็นึกถึงเรื่องที่

เซียวไม่เป่ยพูดกับข้า จึงอดพิสูจนกับเจ้าบ้าไม่ได้

“สองวันก่อนเซียวไม่เป่ยมาเยี่ยมข้า พูดกับข้าถึงเรื่องสำนักกระบี๋เร้นกับสำนักดาบด้านพายัพ...”

“หืม? เขาบอกกับเจ้าแล้วหรือ”

“ห้องลับนั้นมีลายแทงสมบัติของอดีตราชวงศ์จิงหรือ” สิ่งของในห้องลับนั้นทั้งระเกะระกะปนเปกันมั่วไปหมด ในยามว่างข้าก็เคยไปลองค้นดูอยู่ครั้งสองครั้ง แต่จะมีลายแทงสมบัติหรือไม่นั้นข้าไม่อาจแน่ใจได้เลย

“ใช่ แต่วันที่ข้าทำลายพรคมาร ลายแทงสมบัติได้ถูกเก็บไปโดยเจ้ายุทธภพแล้ว ถึงตอนนี้เกรงว่าสมบัติเหล่านั้นคงถูกส่งคืนท้องพระคลังไปแล้วทั้งหมด การที่สำนักกระบี๋เร้นและสำนักดาบด้านพายัพต้องการได้ลายแทงสมบัติของอดีตราชวงศ์ไปเดิมทีก็เป็นเรื่องเพื่อฝันอยู่แล้ว แต่ที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือพวกมันตั้งใจทำร้ายเจ้า ความผิดนี้สมควรตายนับหมื่นครั้ง”

เมื่อข้าได้ยินเสียงเย็นเยือกของเขาก็ใจกระตุก ด้วยรู้ว่าเขากำลังโกรธ ข้าจึงรีบเปลี่ยนเรื่องทันที

“ในตอนนั้นที่เจ้ายุทธภพพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อทำลายล้างพรรคหนึ่งหมื่นด่ หรือจะเป็นเพราะลายแทงสมบัติผืนนั้น”

เซียวจ้งหนานชะงักไปครู่หนึ่งแล้วจึงเอ่ยว่า “ไม่ผิด”

พอข้าได้ยินก็ถอนหายใจเอือกใหญ่ “ยุทธภพนี้ไม่ได้มีอิสระเช่นที่เห็นภายนอกใช่หรือไม่” ทั่วทุกแห่งหนในไต้หล้า กล่าวได้ว่าเป็นผืนแผ่นดินของกษัตริย์ ทั่วทั้งแผ่นดินจรดแม่น้ำ กล่าวได้ว่าเป็นอาณาประชาราษฎร์ของกษัตริย์ ขอเพียงโอรสสวรรค์มีบัญชา ไม่ต้องพูดถึงชาวยุทธเล็กๆ ผู้หนึ่งต่อให้เป็นถึงเจ้าสำนักก็ยิ่งเกรงว่าจะถูกลบหายไปในพริบตา

“ได้หล้านี้เดิมทีก็ไม่มีอิสรเสรีที่แท้จริงอยู่แล้ว” เขาค่อยๆ ลูบผมข้า
“แค่อยู่ด้วยกันกับเจ้าได้ ข้าก็พอใจยิ่งแล้ว”

ข้าแยมยิ้มออกมา และหันกลับไปจุมพิตริมฝีปากของเขา “ถูกแล้ว
ขอเพียงพวกเราอยู่ด้วยกัน ทุกอย่างล้วนแต่เพียงพอ”

มีเขาอยู่ข้างกาย แม้หนทางข้างหน้าจะเต็มไปด้วยอุปสรรค
ขวากหนาม ข้าก็ไม่นึกหวั่นเกรง เพราะรู้ว่าเขาจะคอยปกป้องข้าเสมอ
และข้าก็จะเห็นเขาสำคัญยิ่งกว่าชีวิตของตัวเอง

จับมือกันเอาไว้ ไม่ห่างหาย ไม่ปล่อยมือ

จบ

ตอหมี่เศษ

สาม

ในตอนที่ยังเล็กครอบครัวก็ลาจากโลกนี้ไปหมดแล้ว ข้าจำได้อย่างรวดเร็วเลยว่าคล้ายจะเป็นปัญหาความอดอยากในบ้านเกิดจนเกือบจะถึงขั้นกินมนุษย์ด้วยกันเอง การที่ข้าสามารถมีชีวิตรอดมาได้และถูกประมุขพรรคหนึ่งเหม็นตึ่งซึ่งผ่านทางมานำกลับมายังพรรคนั้น เรียกได้ว่าเป็นโชคชี้หมา³² โดยแท้

ในตอนนั้นข้ายังเด็กเกินไป แม้แต่ตนเองอายุเท่าไร บ้านอยู่ที่ไหนก็ยังไม่รู้ ชื่อแซ่ของตนเองยิ่งไม่ต้องพูดถึง นามทานชิงเหยียนนี้เป็นอดีตประมุขมอบให้แก่ข้า เนื่องจากเป็น ‘พรรคหนึ่งเหม็นตึ่ง’ แซ่ของข้าจึงเป็น ‘ทาน’³³

ในช่วงสองสามปีแรกที่เพิ่งเข้าพรรคมาร ให้ข้าทำสิ่งใดข้าก็ทำสิ่งนั้น ขอเพียงมีข้าวกินมีที่นอนข้าก็พึงพอใจแล้ว จนกระทั่งค่อยๆ เติบโตขึ้น ได้รับรู้ว่าตนเองอยู่ในสภาพแวดล้อมเช่นใด ในทุกครั้งที่เห็นวิหคโผบินข้าก็จะจับจ้องอยู่เนิ่นนาน

32 พุดถึงโชคดีในลักษณะประชดประชัน หรือโชคดีที่อยู่ในความโชคร้าย

33 แซ่ทาน (喰) พ้องเสียงกับคำว่าทาน (寒) จากชื่อพรรคหนึ่งเหม็นตึ่ง (寒—教)

ภายใต้ท้องฟ้าสีครามหมื่นสี แต่ข้ากลับต้องถูกกักขังอยู่ในหุบเขาลึก เห็นได้ชัดว่าขอเพียงแค่ก้าวออกไป โลกกว้างใหญ่ก็จะรอข้าอยู่ แต่ข้ากลับถูกพันธนาการด้วยสิ่งที่มองไม่เห็น ก้าวออกไปไม่ได้แม้แต่ก้าวเดียว

แม้ว่าอดีตประมุขจะเป็นอาจารย์ของข้า แต่ลูกศิษย์ของท่านก็มีมาก และแตกต่างกันออกไป คุณสมบัติของข้าอยู่ในเกณฑ์ธรรมดา ทั้งยังหวั่นข้าไม่มีไหวพริบ โดยทั่วไปแล้วในสายตาของท่านข้าก็เหมือนกับคนผ่านทางที่จะมีหรือไม่มีก็ได้ นอกจากนั้นข้าเองไม่ชอบทำตัวโดดเด่น ได้รับความชื่นชมจากท่านแล้วอย่างไร ตำแหน่งประมุขนั้นแม้ส่งมาให้ข้าก็ยังไม่อยากรับอยู่ดี

ผู้คนในพรรคมียากมาย ข้าไม่ได้สนิทสนมกับอดีตประมุข ไม่สนิทสนมกับบรรดาศิษย์ที่ศิษย์น้อง อยู่โดดเดี่ยวตามลำพัง โดยพอจะมีมิตรภาพอันดีกับอาจารย์อาหลินเยวี่อยู่บ้างเท่านั้น

ในเวลานั้นข้าคิดว่าเขากับข้ามีความคล้ายคลึงกัน ไม่มีความทะเยอทะยาน และยินดีที่จะใช้ชีวิตเช่นคนธรรมดาทั่วไป ถึงแม้หลังเกิดเรื่องจะพิสูจน์แล้วว่าข้ายังไร้เดียงสาเกินไป แต่ในตอนนั้นข้ารู้สึกสนิทสนมกับเขาจริงๆ

ข้าไม่ได้มีปณิธานอันยิ่งใหญ่ภายในใจ ก่อนที่จะขึ้นเป็นประมุข เรื่องราวทุกอย่างภายในพรรคหากไม่เข้าร่วมได้ก็จะไม่เข้าร่วมเป็นดีที่สุด ถ้าจะกล่าวว่าข้าคือผู้สืบทอดของอดีตประมุข สู้กล่าวว่าข้าคือศิษย์ลาดตระเวนบนเขาเสียยิ่งดีกว่า ดังนั้นเมื่อถึงวันที่อดีตประมุขวางมือ และแต่งตั้งข้าขึ้นเป็นประมุขคนใหม่ ข้าจึงรู้สึกเหมือนติดอยู่ในม่านหมอก โอบอุ้มเมื่อก่อนที่ตกลงมาจากฟากฟ้านี้เอาไว้โดยไม่รู้ควรจะทำเช่นไรดี

ข้าจำได้ว่าในตอนนั้นข้านั่งอยู่ข้างเตียงของอดีตประมุข ท่าน

พยายามดึงมือของข้าไปจับไว้และเอ่ยว่า “ชิงเหยียนเอ๋ย จากนั้นไปพรรคหนึ่ง
เหม็นคตต้องพึ่งพาเจ้าแล้ว...” อดีตประมุขเส้นผมขาวโพลนเต็มศีรษะ ใบหน้า
เต็มไปด้วยริ้วรอย ในช่วงที่ข้าไม่ได้สนใจท่าน ท่านกลับแก่ชราลงถึงเพียงนี้

ข้าอ้าปากพะงาบๆ แต่ไม่อาจส่งเสียงออกมาได้ โดยที่ยังไม่ทันได้
พยักหน้าตอบรับ ท่านก็ผ่อนลมหายใจยาว และจากไปสู่สวรรค์ ต่อมาผู้อาวุโส
เอยผู้คุมกฎเอยก็รายล้อมกันเข้ามา และเบียดข้าออกไปยังอีกด้านหนึ่ง
จากนั้นมาข้าก็กลายเป็นประมุขพรรคหนึ่งเหม็นคตรุ่นที่ยี่สิบหก

ชื่อเสียงของพรรคหนึ่งเหม็นคตต่อภายนอกนั้นไม่ดีนัก ถูกเหยียด
หยามจากบรรดาชาวยุทธ์ฝ่ายธรรมะ ที่จริงแล้วใจข้าหวาดกลัวว่าจะถูก
พวกเขาบุกมาโจมตี กอปรกับไม่มีใจทะเยอทะยานที่จะบุกทะลุเข้าไปใน
จงหยวน จึงขอให้หลินเยวี่คอยช่วยยับยั้งบรรดาศิษย์ในพรรค โดยคิดจะ
ค่อยๆ เปลี่ยนภาพลักษณ์ของพรรคให้ดีขึ้น

ข้าพึ่งพาหลินเยวี่มากเกินไป โดยที่ไม่รู้เลยว่าเขาได้ทำในสิ่งที่ข้า
พูดหรือไม่ มาคิดดูตอนนี้เขาน่าจะต่อหน้ามะพลับลับหลังตะโกเสียมากกว่า
มิฉะนั้นเหล่าชาวยุทธ์ฝ่ายคุณธรรมคงไม่มาหาข้าอย่างรวดเร็วถึงเพียงนั้น

การที่พรรคหนึ่งเหม็นคตยืนหยัดมาได้ยาวนานหลายปี เป็นเพราะ
ความสามารถตามธรรมชาติของมันเองด้วย มีการจัดวางกับดักอยู่ทั่วหุบเขา
เจี๋ยกู การล้อมวงสังหารครั้งแรกของชาวยุทธ์ฝ่ายธรรมะจึงไม่ราบรื่นนัก
เรียกได้ว่าบาดเจ็บล้มตายกันอย่างสาหัส หากมิใช่ตอนนั้นมีข้าจากด้านล่าง
หุบเขาว่าหลินเยวี่ถูกตีโอบทั้งสี่ด้านสถานการณ์วิกฤตเป็นอย่างยิ่ง ข้าคงจะ
ไม่นำกำลังศิษย์นับพันลงจากภูเขาไป แต่ไม่เพียงช่วยคนไม่ได้ ข้ายังถูก
ชาวยุทธ์ฝ่ายธรรมะเช่นฆ่าสังหารจนไม่เหลือเหลือ จำต้องหลบหนีห่างจากเขา

เจอไปเรื่อยๆ ตลอดเส้นทาง โดยยิ่งหนียิ่งออกนอกเส้นทาง จนสุดท้ายก็มา
จนมุมที่หน้าผาและตกลงไป

หลินเยวี่ยช่างมากเล่ห์ยิ่งนัก แม้จะไม่ได้ลงมือด้วยตนเอง แต่เมื่อ
คิดดูดีๆ เขาอาจจะเจตนาขโมยมือผู้อื่นสังหารข้าก็ได้ เป็นกลอุบายที่น่ากลัวยิ่ง
ช่างน่าสงสารที่ตอนนั้นข้ายังคิดจะไปช่วยเหลือเขาอีก!

ด้านล่างหน้าผามีกระแสน้ำเชี่ยวกราก ร่างกายข้าบาดเจ็บสาหัส ใน
ตอนที่สายน้ำเย็นเยียบไหลทะลักเข้าหูตาจมูกปากข้าทุกทิศทุกทางนั้น ข้าคิด
ว่าตนเองคงจะตายอย่างไม่ต้องสงสัย นึกไม่ถึงเลยว่าเมื่อลืมตาขึ้นกลับพบ
ตนเองนอนอยู่ในถ้ำแห่งหนึ่ง มีกองไฟโชนแสงอยู่ไม่ไกล รวมถึงชายร่างสูง
ใหญ่ที่ห่อหุ้มร่างกายด้วยหนังสัตว์ผู้หนึ่ง

ข้าไม่รู้ว่าตนเองลอยมาถึงที่ใด หากไม่ใช่เพราะความเจ็บปวดทั่วร่าง
ข้าคงสงสัยว่าตนเองไข้อยู่ในยมโลกหรือไม่

ในช่วงสองวันแรกข้ายังไม่มีสติมากนัก ร่างกายยังคงสับสนไล่ชุดที่
เปียกชื้น ลืมตาขึ้นมาบ้างเป็นครั้งคราว แต่เพียงครู่เดียวก็หมดสติไปอีกครั้ง
โชคดีที่เจ้าบ้ายังรู้จักให้อาหารข้าด้วยผลไม้ป่าอยู่บ้าง มิฉะนั้นเกรงว่าข้าคง
ลาจากโลกนี้ไปนานแล้ว

ในวันที่สาม ข้ารู้สึกหนาวไปทั้งร่าง ตัวร้อนจนน่าอันตราย จึงตื่น
ขึ้นจากอาการหมดสติ

เรื่องแรกที่ทำคือการขอความช่วยเหลือจากเจ้าบ้าย่างไรอย่างแรง

“พี่ชายท่านนี้...รบกวนท่าน...ถอดเสื้อผ้าให้ข้า...วางข้าข้าง
กองไฟ...” ข้าหยุดพักครู่หนึ่งจึงเอ่ยต่อ “ข้าหนาว”

เจ้าบ้าไม่ได้เคลื่อนไหวในทันที แต่ใช้สายตาลึกถ้ำของเขาจ้องมอง

ข้าวอยู่เนิ่นนาน

มือเท้าของข้าเป็นอัมพาต เส้นผมสยายไปทั่วร่าง และเนื่องจากการนอนตะแคงข้าง พวกมันจึงเลื่อนตกลงมาที่ข้างแก้มและปิดตาข้าวอยู่

เปลือกตาของข้าหนักอึ้งขึ้นเรื่อยๆ ร่างกายก็หนาวเย็นลงเรื่อยๆ เช่นกัน

“ช่วยข้า...ช่วยด้วย...” การตายสบายไม่สู้อยู่อย่างลำบาก ในเมื่อสวรรค์ไม่ปล่อยให้ข้าตกหน้าผาตาย ข้าก็จำต้องหาหนทางมีชีวิตอยู่ต่อไปให้ได้

ในความทรงจำของข้า ได้ขอร้องให้เขาช่วยข้าไม่หยุด น้ำเสียงขาดๆ หายๆ โดยไม่รู้ว่าพูดสิ่งใดไปบ้างและพูดอยู่นานเท่าไร ข้าจำได้อย่างรวดเร็วเลยว่าเขาค่อยๆ เดินมาใกล้ข้าหลังจากผ่านไปค่อนข้างนาน และเอ่ยออกมาประโยคหนึ่งคล้ายถามอะไรข้าสักอย่าง

“ได้สิ...” ข้าจะตายอยู่รอมร่อ ไม่ว่าเขาจะพูดสิ่งใดล้วนแต่เอออรับปากทั้งนั้น

ต่อมาข้าก็ทนไม่ไหวหมดสติไปอีกครั้ง ทว่าในความรู้สึกรางเลือนนั้น ร่างกายกลับไม่หนาวแล้ว รอบกายก็อบอุ่นขึ้นมากราวกับได้อยู่แนบชิดกับเตาไฟใบใหญ่

วันรุ่งขึ้นไข้ข้าก็ลดลง ตอนที่ตื่นขึ้นมานั้นเป็นช่วงย่ำรุ่งพอดี แสงตะวันกำลังสาดส่องเข้ามาภายในถ้ำ ส่องให้เห็นเจ้าบ่าที่นอนอยู่ข้างกายข้าอย่างชัดเจน

สมองอันสับสนของข้ามีนงงไปชั่วขณะจึงค่อยเข้าใจสถานการณ์ จากนั้นค่อยค้นพบว่าร่างกายของตนเองเปลือยเปล่าและกำลังหลับอยู่กับ

บุรุษแปลกหน้าผู้หนึ่ง และถ้าข้าเข้าใจไม่ผิด วัตถุที่ทั้งร้อนทั้งแข็งซึ่งอยู่ที่
ระหว่างขา เห็นได้ชัดว่าคือท่อนเนื้อที่หว่างขาของอีกฝ่าย

เอากับปู่เจ้าเถอะ!

ตกใจฉิบหาย ข้าคิดออกเพียงสี่คำเท่านั้น

บางทีเจ้าบ้าอาจรู้สึกว่ารำคาญแล้ว หลังจากนั้นสักครู่หนึ่งเขาจึง
ลืมหืมตาขึ้น เขาจับจ้องมายังข้า ค่อยๆ ปรากฏรอยยิ้มทับซ้อนในดวงตา จากนั้น
จึงอ้าปากเผยแนวฟันสีขาวและส่งยิ้มให้ข้า

“ที่รัก” เขาเรียกข้าพร้อมทั้งพุ่งเข้ามาถูไหล่ข้าด้วยคางที่เต็มไปด้วย
หนองครา

ข้าแข็งทื่อไปทั้งตัว ไม่รู้ว่าควรทำเช่นไร ต่อให้ตอนนั้นมือเท้าสมบูรณ์
ข้าก็เกรงว่าจะยังคงทำอะไรไม่ถูกอยู่ดี

จนถึงทุกวันนี้ข้าเองก็ยังไม่รู้ว่าในตอนแรกเริ่มตนเองไปรับปากอะไร
เขาไว้

“แล้วเกิดอะไรขึ้นกับหลินเยวี่หลังจากนั้น เขาตายหรือไม่”
หลางเยวี่กะพริบตากลมโต เต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ในตอนนั้นข้านึกเสียใจอยู่บ้างที่ได้พูดคุยกับเขาเกี่ยวกับเรื่องเก่าใน
อดีต ทุกวันนี้เขาต้องฟังข้าเล่านิทานก่อนนอนทุกคืน หากไม่ได้ฟังก็จะนอน
ไม่หลับ ช่างลำบากลำบากนัก

แม้แต่เรื่องที่ข้าและเจ้าบ้าพบกันได้อย่างไรก็ยังเล่าให้เขาฟัง... และ
แน่นอนว่าต้องหลีกเลี่ยงเรื่องราวใดๆ ใครๆ ที่ไม่เหมาะสม เล่าหมดไส้หมดพุง
จนตอนนี้ไม่มีเรื่องราวใดคงเหลือไว้แล้ว

“ตายแล้ว ถูกบิดาเจ้าสังหาร” ข้ายัดมูมผ้าห่มให้เขา “ฟังจบแล้ว

เจ้าจงเป็นเด็กดินนอนหลับไปเสีย เข้าใจหรือไม่” เจ้าตัวเล็กยังไม่เข้าใจจึงคว้าแขนเสื้อข้าไว้ไม่ให้ไป แล้วพูดออกมาอย่างน่าสงสารว่า “พ่อบุญธรรมช่วยเล่าต่ออีกหน่อยเถอะนะ ข้านอนไม่หลับ”

ข้าแคะนิ้วเขาออกอย่างใจดำ “ไม่ได้ เจ้าจะตุกติกใช่หรือไม่ ระวังให้ดีข้าจะฟ้องบิดาเจ้า!”

เจ้าตัวเล็กไม่ตึงตันต่อ ยอมหลับตาเข้านอนแต่โดยดี

เมื่อข้ากลับมาถึงลานพักอาศัยของตนเองและผลึกประตูห้องเข้าไปก็พบกับเจ้าบ้ากำลังอาบน้ำอยู่ เขาเหยียดแขนพาดบนขอบอ่าง กล้ามเนื้อนูนเด่นเรียงเป็นแนวอย่างสวยงาม ข้าค่อยๆ ย่องเข้าไปทางด้านหลังของเขา ยื่นมือออกไปสำรวจตั้งแต่หัวไหล่ของเขาลงมา และถูกเขาคว้าหมัดเอาไว้ในทันที

“เจ้าทำอะไร” เขาถาม

ข้ารู้ว่าตัววรยุทธ์ของเขาย่อมรู้อยู่ก่อนแล้วว่าข้าเข้ามา จึงยิ้มน้อยๆ และก้มตัวลงไปเป่าลมที่ข้างหูของเขา “ท่านเหนื่อยเกินไปแล้ว ข้าνωดให้นะ”

เขาปล่อยมือ ยินยอมให้ข้าทำตามใจ

มือของข้าเลื่อนไถ่ลงต่ำไปตลอดเส้นทางจนจมลึกลงใต้น้ำ จากนั้น... กอบกุ่มมังกรนิทราก็ดูดันตัวนั้นไว้

เซียวจ้งหนานร่างกายแข็งแรงขึ้นทันทีพลาญเอ๋อเสียงทุ้ม “เจ้านวดตรงไหนนะ”

ในใจข้ายิ้มเบิกบาน แต่ยังตอบกลับไปด้วยท่าทางจริงจัง “ตรงไหนนวดแล้วสบายก็นวดตรงนั้นสิ!”

วัตถุอ่อนนุ่มในมือค่อยๆ พ้นขึ้นมาจากการเคลื่อนไหวของข้า กลาย

เป็นมังกรผงาดน่าเกรงขาม ข้านวดคลึงบริเวณ ‘หัวมังกร’ ที่แสนอ่อนไหว และอ้าปากจับใบหูของอีกฝ่าย

“เจ้าบ้า ท่านยังจำเรื่องในถ้ำต่อนั้นหลังจากที่ช่วยข้าเอาไว้ได้หรือไม่”

“เจ้าหมายถึงเรื่องไหน”

ข้าเล่าถึงสิ่งที่จำได้ให้เขาฟังอีกครั้ง สุดท้ายกล่าวว่า “ข้าจำได้ว่า ท่านถามข้าคำถามหนึ่ง” คำถามนั้นคืออะไรกันแน่ ต่อให้จำไม่ได้ก็ไม่เป็นไร แต่ก็ยังอยากจะลองถามเขาดูว่าแท้จริงแล้วเป็นคำถามอะไรที่ทำให้เขายอมรับข้าเป็น ‘ที่รัก’ ของเขาแต่เพียงผู้เดียวมานับแต่นั้น

“อยากรู้หรือ”

โดยที่ไม่รอให้ข้าตอบ เขาก็คว้าจับข้อมือของข้าและลุกขึ้นยืนจากน้ำ จากนั้นหันมาเผชิญหน้ากับข้า

สัญชาตญาณเตือนภัยของข้าร้องเตือนระงมอย่างไม่มีเหตุผล ข้าสังหรณ์ไม่ค่อยดีนัก จนอยากสะบัดเขาออกแล้ววิ่งหนีไป

“กลัวหรือ” เขาหัวเราะและฉับพลันก็ยกข้าขึ้นพาดบ่าของเขา ทั้งตัว “หายไปแล้ว”

ข้าทุบตีผิวเปียกสีนของเขาร้องโวยวายไม่หยุด “จะทำอะไรนะ ปล่อยข้าลงนะ!”

เขาเหยียบขึ้นบนที่ปักเท้าและก้าวออกมาจากอ่างอาบน้ำ จากนั้นเดินไม่กี่ก้าวก็ไปถึงเตียงนอน และโยนข้าลงไปบนที่นอนอ่อนนุ่ม

ข้ากำลังจะใช้มือพุงตัวลุกขึ้น อีกฝ่ายก็กดทับลงมาด้วยร่างกายที่เปียกชื้นหยดน้ำ

ข้ากลืนน้ำลายอีกหนึ่งและกระดกดยหลัง ทว่าเขาคว่าจับข้อเท้า
ข้าเอาไว้ ทำให้ข้าสะดุดลงนอนราบไปกับเตียง จากนั้นอีกฝ่ายก็ฉีกทั้งเสื้อผ้า
และกางเกงข้าออกทั้งหมดอย่างดิบเถื่อนและไม่มีพิธีรีตอง เมื่อข้าทั้งสอง
ข้างของข้าออกจากกันได้ เขาก็ใช้ความอดทนและนุ่มนวลต่างจากก่อน
หน้านี้ช่วยขยายช่องทางให้แก่ข้า

กลิ่นหอมของชีมั่งที่อบอวลในอากาศทำให้ข้าสบายใจ

เสียงน้ำดังเหนอะหนะชวนให้โบทูแดงเรือส่งผ่านมาจากร่างกาย
ส่วนล่าง ข้ากัดนิ้วมือเอาไว้เพื่อสกัดกั้นเสียงครวญครางน่าอัปอายของตนเอง
ที่พร้อมจะหลุดลอดออกมาได้ทุกเมื่อ

“ไม่อยากจะรู้ว่าข้าถามอะไรแล้วหรือ” เจ้าบ่าตึงนิ้วมือข้าออก
นำแก้มกายร้อนระอุเข้าประชิดช่องทางของข้า “เรียกข้า ‘ท่านพี่’ แล้วจะบอก
ให้ฟัง” พูดจบเขาก็ค่อยๆ สอดแทรกเข้าไปช้าๆ จากนั้นเมื่อไปถึงครึ่งทาง
ก็หยุดลง

เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นพวกชอบฉกฉวยโอกาส สิ่งใดต้องใจเขาก็จะถูก
เขายึดครอง น่ารังเกียจนัก

“ข้าจะเรียกท่าน...ภรรยา...เป็นอย่างไร” ข้ามองเขาอย่างท้าทาย
“อ้อ!” เพียงสิ้นเสียง ข้าก็ถูกเขาเข้าโจมตีอย่างดิบเถื่อนจนลมหายใจติดค้ำ
อยู่ในลำคอ ร่างกายสั่นระริกไม่ยอมหยุด

เขาค่อยๆ ไล่สัมผัสไปตามสีข้างของข้า เส้นผมเปียกชื้นแผ่กระจาย
อยู่บนเรือนร่าง เหมือนดังอาวุธแหลมคมที่ขัดเกลามาอย่างประณีต

“จะเรียกหรือไม่” เขาถอนกายออกอย่างขำขันขำนาญ และทะลวง
กลับมาใหม่อย่างปลุกเร้าจิตใจ

“อ้อ...” ข้ากัศน์นิ้วมือไว้ มืออีกข้างจิกกำผ้าปูที่นอนอยู่ข้างหมอน

“อย่ากัศน์!” เขาดึงมือของข้าออกจากปากและกดมันลงเหนือศีรษะ
โดยส่วนล่างยังคงจิกตื้ออย่างเนิบช้าแต่ทรงพลัง

เมื่อไม่มีสิ่งใดสกัดกั้น ข้าก็เริ่มส่งเสียงครวญครางออกมาเป็นระลอก
และยิ่งแหลมสูงขึ้นเรื่อยๆ ตามระดับความสุksomที่เพิ่มพูน จนในที่สุดก็ไม่อาจ
ทานทนได้ จึงต้องร้องขอความเมตตา

“พี่เซียว...ข้า...ใกล้แล้ว...ไม่ไหวแล้ว...ได้โปรด...”

เมื่อเซียวจ้งหนานได้ยินก็เร่งสะโพกอย่างไม่เป็นจังหวะหาการรักษา
ความถี่เอาไว้ และโน้มตัวลงมาดูดเลียยอดดอกข้าพัลวัน

“เรียกว่าอะไร” เขาฝึงศีรษะลงกับหน้าอกของข้าและส่งเสียงอู้
ออกมา

เจ้าบ้านนี่!

ข้าลอบดำเขาวาไรร่างอายอยู่ในใจ แต่สุดท้ายก็เอ่ยปากเสียงอ่อย

“ท่านพี่...อ๊ะ อืม...”

อีกฝ่ายดูคล้ายกับสมปรารถนาในที่สุดจึงกระซิบบอย่างแผ่วเบา
“ที่รักเด็กดี” เขาปล่อยยอดดอกของข้าและโน้มตัวขึ้นมาจุมพิตริมฝีปาก
ข้าแทน

วัตถุใหญ่ยักษ์ในร่างกายกระแทกโดนจุดอ่อนไหวทั้งหนักแน่น
และร้าวแรง ข้าซึ่งถูกเขาปิดปากไว้ได้แต่ร้องครางอู้ ข้าทั้งสองเกี่ยวกระหวัด
กับเอวของเขา จากนั้นตามมาด้วยคลื่นความสุksomเจียนตายที่ถาโถมเข้าใส่
ระลอกแล้วระลอกเล่า

สุดท้ายเมื่อดำเนินมาจนถึงจุดสูงสุดของอารมณ์ปรารถนา ข้าคล้าย

แว่วเสียงเจ้าบ้าเอ๋ยมาว่า

“สามิภรรยาจึงจะสามารถเปลือยกายโอบกอดกันได้ เจ้าต้องการ
มีลูกให้ข้าหรือไม่”

นิ้วมือทั้งห้าของข้าจิกแน่นกับแผ่นหลังของเขา ต้นขากระตุก
สั่นระรัว เบื้องหน้าราวกับมีแสงสีขาวกะพริบพริ้วพร่าวับไม่ถ้วน

ข้าคิดได้แล้ว ในตอนนั้นเจ้าบ้าจับจ้องข้าอยู่เนิ่นนาน และพุ่งเข้ามา
เหมือนสัตว์ร้าย ดอมดมข้าอยู่ครู่หนึ่งจึงค่อยเอ่ยถามติดๆ ขัดๆ อยู่ครึ่ง
ก่อนวันกว่าจะเอ๋ยเป็นประโยค

...สามิภรรยาจึงจะ...เปลือยกาย...เจ้ามีลูก...ให้ข้า?

...ได้สิ...

หลังเสร็จกิจ เจ้าบ้าก็เช็ดทำความสะอาดร่างกายให้แก่ข้า ในตอนที่
เช็ดมายังลำคอ เขาก็เขี่ยเส้นผมขึ้นเหงื่อของข้าออกและกดจุมพิตลงบน
หัวไหล่ข้า ข้าทิ้งแขนขาทั้งสี่ปล่อยให้เขากระทำตามใจ พลังหลับตาลงอย่าง
เกียจคร้าน “ครั้งต่อไปอย่าได้ทำซ้ำเช่นนี้อีกนะ มิฉะนั้นไม่ต้องรอจนแก่
กันของข้าคงหลวมหมดแล้ว”

ริมฝีปากที่ลำคอชะงักไป ลมหายใจอุ่นร้อนเป่ารดลงบนผิวหนัง
อีกฝ่ายกล่าวกลั้วหัวเราะ “ไม่หรอก เจ้ายังแน่นอยู่มาก”

เมื่อข้าได้ยินก็ขมวดคิ้วและยกขาถีบออกไป

“ไม่ถูกถีบมาพักหนึ่ง ดูท่าคงจะคันสินะ!” ข้าถลึงตามองเขา

เขาคว้าจับข้อเท้าข้าเอาไว้ และแนบริมฝีปากลงยังตาตุ่ม หรีดตา
มองข้า เอ่ยด้วยน้ำเสียงอันตราย “ยังจะเอาอีก?”

ข้าไม่กล้าขยับ

เขาปล่อยเท้าซ้ายและยกมือขึ้นบีบจมูกซ้าย จากนั้นถืออ่างทองแดง
เดินออกไป ผ่านไปครู่หนึ่งซ้ายจึงหลับตาลง โดยมีวนผ้าห่มดันไว้ชิดผนัง
ด้านหนึ่ง ในขณะที่กำลังหลับไหลก็รู้สึกถึงบางอย่างทางข้างหลัง จากนั้นก็ถูก
สวมกอดโดยเตาไฟใบใหญ่อุ่นร้อน

ช่างสบายยิ่งนัก ซ้ายยังบดเบียดแนบชิดยิ่งขึ้น

หากเป็นเช่นนี้ไปชั่วชีวิต แล้วยังมีอะไรให้ต้องการอีกเล่า!

จบ